
CLARA SÁNCHEZ
Limon Yapraklarının Kokusu
roman
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 603
Bestseller Roman: 249

LİMON YAPRAKLARININ KOKUSU
CLARA SÁNCHEZ
Özgün Adı: LO QUE ESCONDE TU NOMBRE

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Pınar Aslan
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-343-028-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Clara Sánchez, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ediciones Destino, S. A. aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik, ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CLARA SÁNCHEZ

LİMON YAPRAKLARININ KOKUSU

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

İspanyolcadan Çeviren:
DENİZ TORCU

PEGASUS YAYINLARI

YAZAR BİYOGRAFİSİ

Clara Sánchez, Guadalajara'da dünyaya gelmiş, çocukluğunu Valencia'da geçirmiştir. Daha sonra Madrid'e gitmiş ve Complutense Üniversitesi'nde İspanyol ve Latin Amerika Edebiyatı eğitimi almıştır. Hâlâ Madrid'de yaşamaktadır.

Farklı işlerde çalıştıktan sonra, uzun seneler üniversitede eğitim vermiş ve TVE kanalının *Qué grande es el cine* isimli programında düzenli olarak yer almıştır, birçok farklı iletişim organında görev yapmıştır. *El País* gazetesinde çalışmaya devam etmekte ve blog yazarlığı yapmaktadır. (www.elboomeran.com) Dokuz roman yazmış yazar, çeşitli ödüllere layık görülmüştür. Eserleri farklı ülkelerde okuyucuyla buluşan Clara Sánchez'in yazarlığı *La Nouvel Observateur* tarafından "İnsanı büyüleyen, kendine has, özgür bir tarzı olan yazarın bakış açısı ironik olmakla birlikte, acımasızlığı melankoli ve hatta hoşgörüyle yumuşatıyor," şeklinde tanımlanmaktadır.

1

Rüzgârın ellerinde

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Julián

İnsanın içine işleyen ürkek siyah gözleriyle bana bakan kızımın neler düşündüğünü biliyordum. Gözlerini annesinden, ince dudaklarını da benden almıştı, ama büyüyüp serpildikçe gitgide annesine benzedi. Raquel'in ellili yaşlarındaki bir resmini alıp karşılaştırsam, tıpatıp benzediklerini görebilirdim. Kızım, artık kimsenin umurunda olmayan bir geçmişe takıntılı bir deli; hiçbir detayı, hiçbir yüzü, uzun ve zor bir Alman ismi bile olsa hiçbir ismi unutmayan fakat popüler bir filmin adını hatırlamakta zorluk çekebilen çaresiz bir ihtiyar olduğumu düşünüyordu.

Her ne kadar mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışsam da yine de ona acı veriyordum, çünkü yaşlı ve deli olmamın yanında tıkanmış bir damarım da vardı ve beni korkutmak istemeyen kardiyoloğum kanın akmak için alternatif bir yol bulacağını söylemiş olsa da bana pek öyle gelmiyordu. Kızıma yaklaşırken onu son kez öpeceğimi düşündüm ama bunu ona fark ettirmemeye çalıştım. Beni bir son görüşü illa ki olacaktı ve ben bu son görüşmemizde hayatta ve bavullarımı hazırlıyor olmayı tercih ederdim.

İşin aslı, dünyaya dağılmış Nazileri avlamak üzere kurulmuş Merkez'den emekli olduğumuzdan bu yana görmediğim Salvador Castro, yani Salva'dan bir mektup almasaydım, bu halimle bu çılgınlığa kalkışmazdım. Amaçları gittikçe eskiyen ve o canavarların ölüp bizden kurtulmasıyla her gün biraz daha ölen Merkez de kendi kendini emekli ediyordu aslında. Onları diken üstünde tutan ve kaçmalarına yardım eden şey korkuydu, onlardan nefret ettiğimiz için

bizden korkuyorlardı. Koşarak kaçmak için nefretimizin kokusunu almaları yetiyordu.

Buenos Aires'teki evimde zarfa dokunduğumda ve gönderenin adresini gördüğümde ölecek gibi oldum, sonra duygulandım. Salvador benim gibilerden biriydi; benim gerçekte kim olduğumu, nereden geldiğimi ve ölmemek için veya tam tersi durumda neler yapabileceğimi bilen tek kişiydi. İnananların ve benim gibi inanmayanların 'cehennem' dediği, yaşamla ölüm arasındaki o daracık koridorda henüz çok gençken tanışmıştık. Bu cehennemin bir adı vardı: Mauthausen, cehennemin farklı veya daha kötü bir yer olacağına inanmıyordum. Düşüncelerim bu cehennemden bir kez daha çıkmak için mücadele verirken, beyaz bulutların arasından geçiyorduk ve hostesler yanımdan geçerken arkalarında güzel parfüm kokuları bırakıyorlardı; ben de yirmi bin milden daha yükseklerde, rüzgârın ellerinde, rahat bir şekilde koltuğumda oturuyordum.

Salva bana Alicante'de bir yaşlılar evinde inzivaya çekildiğini ve birkaç senedir orada yaşadığını söylüyordu. Ev çok güzeldi, güneş alıyordu, portakal ağaçları arasındaydı ve denize sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. İlk başlarda canı istediği gibi girip çıkıyordu eve; otel gibi kullanıyordu, özel banyosu ve oda servisi bulunan bir otel odası gibi... Daha sonra sağlık sorunları çıkmıştı (sorunların ne olduğunu anlatmamıştı) ve onu köye götürüp getirmeleri için başkalarına ihtiyaç duyar hale gelmişti. Ama tüm zorluklara rağmen çalışmaktan vazgeçmemişti; kendi bildiği gibi, kimsenin yardımı olmadan çalışmaya devam etmişti. "Öylece bırakılamayacak şeyler vardır, değil mi Juliáncığım? Olacakları düşünmek istemiyorsam yapabileceğim tek şey bu. Hatırlar mısın, oraya girdiğimde ben de diğerleri gibi bir çocuktum."

Onu çok iyi anlıyor, kaybetmek istemiyordum; insan kolunu veya bacağını kaybetmek istemez ya işte öyle... "Oraya" derken nereyi kastettiğini ikimiz de biliyorduk, taşocağında çalışırken tanış-

tığımız toplama kampıydı. Salva benim ne gördüğümü ve nasıl acı çektiğimi biliyordu, ben de onun yaşadıklarını çok iyi biliyordum. Kendimizi lanetlenmiş hissediyorduk. Salva, kurtuluşumuzdan altı ay sonra, amacı Nazileri avlamak olan kuruluşların var olduğunu öğrenmişti. Takım elbise ve şapkayla saklamaya çalıştığımız iğrenç dış görünüşümüzle biz de kendimizi buna adayacaktık. Serbest kaldığımızda Anı ve Eylem Merkezi'ne kayıt olduk. Salva ve ben, kamplara alınmış binlerce cumhuriyetçi İspanyol'dan ikisiydik ve bize acınmasını istemiyorduk. Kendimizi kahraman gibi değil de bir salgının kurbanları gibi hissediyorduk. Bizler kurbandık ve insanlar ne kurbanları ne de kaybedenleri severdi. Bazılarının susup, yaşamaya devam ediyor olmanın korkusunu, utancını ve suçluluğunu duymaktan başka çaresi olmadı; bizlerse avcı olduk, o benden daha iyi bir avcı oldu. Onun öfkesine ve intikam isteğine kaptırdım kendimi.

Onun fikriydi. Oradan çıktığımızda benim tek istediğim normal biri olup, normal hayata dönebilmekti. Ama o bana bunun imkânsız olduğunu ve hayatla mücadeleye devam etmek zorunda olduğumuzu söyledi. Haklıydı da... Bir daha asla kapı kapalıyken duş alamadım, çiş kokusuna kendiminki bile olsa tahammül edemedim. Kamptayken Salva yirmi üç yaşındaydı, bense on sekiz; fiziksel olarak ondan daha güçlüydüm. Bizi saldıklarında Salva otuz sekiz kiloydu. Zayıftı, solgundu, melankolikti ve çok zekiydi. Bazen orada 'yemek' diye adlandırdığımız haşlanmış patates ve bayat ekmeğimden vermek zorunda kalırdım Salva'ya, acıdığımdan değil, kendinde devam edebilme gücü bulsun diye. Öleceğimizi bile bile neden hâlâ yaşam savaşı verdiğimizi sordum bir gün ona; bana hepimizin, hatta evlerindeki rahat koltuklarında bir elinde içki bir elinde puroyla oturanların bile bir gün öleceklerini söylemişti. Salva'ya göre içki ve puro tüm insanların yaşaması gereken güzel hayatı temsil ediyordu. Mutluluk da ona kendini uçuyor gibi hissettirecek bir kız bulmaktı. Her insanın hayatta bir kez uçmaya hakkı olduğuna inanırdı.

Salva korkuyu yenmek için kendini dış dünyaya kapatıp görmeyi ve bilmeyi reddetmek yerine, gözlerini fal taşı gibi açardı ve tüm bilgiyi almak isterdi: İsimler, gardiyanların yüzleri, diğer yöneticilerin ziyaretleri, organizasyon. Daha sonra her birine ihtiyacımız olacağı için her şeyi hatırlamak gerektiğini söylerdi. Her şeyi hatırlamaya çalışırken korkumuzu biraz olsun unuturduk. Salvador, sonunun o kampta gelmeyeceğine inanmıştı; onunla olduğum sürece ben de burada ölmeyecektim, biliyordum.

Kapıları açtıklarında dışarı çıktık; ben ağlayarak koştum, Salva ise bir görevle çıktı oradan. Ayakta bile duramıyordu ama bir görevi vardı. Önemli görevlerdeki doksan iki Nazi'nin yerini tespit etmiş ve onları mahkeme karşısına çıkarmayı başarmıştı; diğerlerini kaçırıp, yargılayıp, öldürmekten başka çaremiz yoktu. Ben Salva kadar yetenekli değildim, hatta tam tersine yeteneksizdim. Hiçbirini başarıyla yakalayamamıştım, ya birileri onları kaçırıyordu ya da kaçıyorlardı. Kader benimle dalga geçiyordu sanki. Yerlerini buluyordum, onları takip ediyordum, köşeye sıkıştırıyordum, tam yaklaşacakken kayboluyorlardı; kaçmak için altıncı hisleri vardı sanki.

Salva bana, Costa Blanca'daki Norveç kolonisi tarafından yayımlanmış bir gazetenin Christensenlerin bir fotoğrafının bulunduğu kapağını göndermişti. Fredrik seksen beş yaşında olmalıydı ve Karin ondan birkaç yaş gençti. Onları tanımak kolay olmuştu, zira isimlerini değiştirme gereği duymamışlardı. Salva'ya göre, haber onları ele vermiyordu, sadece bu saygıdeğer adamın doğum günü partisinden ve evlerinde yapılan kutlamaya katılımın yoğun olduğundan bahsediyordu. Objektife bakan o kartal gözlerini tanıdım. İnsanın aklına kazınan, hayatı boyunca unutamadığı gözlerdendi. Fotoğraf çok net değildi. Yanında karısı da vardı ve doğum günü hediyesi niyetine basılmış olmalıydı. İşte Salva da bu fotoğrafı görüvermişti. Fredrik'in acıma duygusu yoktu, baştan aşağı kana bulanmış biriydi, fazlasıyla Ari olsa da Alman olmamasından kaynaklanıyordu bu

belki de, üstlerinin saygısını kazanmak ve güvenilir biri olduğunu göstermek zorunda kalmıştı. Waffen-SS'nin pek çok alayında görev yapmıştı ve yüzlerce Norveçli Yahudi'nin öldürülmesinden sorumluydu. Altın haçı hak eden tek yabancı olmasıyla da bana zalimliği hakkında net bir fikir vermişti.

Koltukta yan yana oturuyorlardı. Koca ve kemikli ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Otururken bile kocaman gözüküyordu. Gözden kaçması imkânsızdı. Kadını tanımak daha zordu. Yaşlılık onu fazlasıyla deforme etmişti. Anılarımda aramama gerek yoktu, sağ elini gururla kaldırmış yuvarlak ve saf suratlı sayısız sarışın gençten biriydi.

"İyi görmüyorum, çarpıntım var, yapacak daha iyi bir şeyin yoksa bana çok yardımcı olabilirsin, seni bekliyorum. Kim bilir, belki sen de sonsuz gençliği bulabilirsin," diyordu Salva mektubunda. Sonsuz gençlikten kastı güneş, içki ve puroydu kesin. Onu yüzüstü bırakmayacaktım. Sonuçta ben Raquel'le evlenebilmiş ve bir aile kurabilmiştim, o ise ruhunu ve bedenini sadece amacına adamıştı. Raquel'in kötülüğü iyiliğe çevirebilme yetisi vardı ve onun benden önce ölmesini bana verilen başka bir ceza olarak görüyorum, o gidince tüm iyi fikirleri dünyadan silindi ve geriye yalnızca benimkiler kaldı. Fakat zaman içerisinde Raquel'in beni tamamen terk etmediğini fark ettim; onu düşünmek bana huzur getiriyor, aklımı minik güneş ışınlarıyla dolduruyordu.

Kızım bana eşlik etmek istedi, kalbim beni yarı yolda bırakır diye korkuyordu. Zavallıcık, benim yaşımda her şeyin daha zor olduğunu düşünüyordu, haklıydı da. Ama şekerim çıkacak mı diye kendime işkence edeceğime bunu yaparken ölmeyi yeğlerdim. Ayrıca, sadece bir seferliğine de olsa şansım yaver gidebilir ve Fredrik Christensen'in kalbi benimkinden önce durabilirdi. Çok yaşlıydı ama umarım biraz daha yaşayabilirdi, bir anda ortaya çıkabileceğimiz ihtimali onu hep

tedirgin edecekti ve bu kadar süre kaçabilmişken sonunda karşısına çıkacak, ölesiye korkmasını sağlayacaktık.

Salva ve benim, fotoğraftaki kanepeye ulaşacağımızı ve Fredrik'in bizi görür görmez altına edeceğini düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Sandra

Kız kardeşim, çocuğumun babasıyla evlenip evlenmeyeceğimi sakin kafayla düşünebilmem için yazlığını bana bırakmıştı. Beş aylık hamileydim ve bir aile kurma fikri gittikçe daha uzak geliyordu, gerçi ani bir kararla işimi bırakmıştım. İşim çok kötüydü zaten, bir de çocuğa tek başıma bakmak yeterince zor olacaktı. Şimdilik karnımdaki bu bebekle gidip geliyordum ama sonra... Lanet olsun! Rahata ermek için mi evlenecektim? Santi'yi seviyordum ama birini sevmekte gelebileceğim son noktada değildim. Santi büyük bir aşk olmaya çok ama çok yaklaşmıştı. Tabii büyük aşkın tıpkı cennet, cehennem, vaat edilmiş topraklar, Atlantis ve göremediğimiz ve göremeyeceğimizi bilerek varlığını kabul ettiğimiz bütün şeyler gibi sadece aklımda var olduğu ihtimalini de düşünmek gerekirdi.

Kesin bir karar almaya hiç niyetim yoktu. Şimdilik gerçekleşmesi gökyüzündeki bulutlar kadar uzak görünen ihtimalleri sıkıntıya girmeden rahat rahat düşünmek işime geliyordu; buzdolabımda hâlâ yemek vardı, bebeğim de henüz dışarı çıkmamıştı ve benden hiçbir şey istemiyordu. Gayet iyi bir durumdaydım ama ne yazık ki çok kısa sürecekti, kız kardeşim daha şimdiden kasım ayı için bir kiracı ayarlamıştı.

Eylül ayının sonlarındaydık ve hâlâ güneşlenip denize girebiliyorduk. Ayın ortalarında çevredeki evler, bir sonraki yaza veya uzun tatillere kadar kapılarını kapatmışlardı. Bizimki gibi birkaç

ev kalmıştı sadece; bu kadar az ve dağınık oldukları için, akşamları ışıkları yandığında fazlasıyla yalnız görünüyorlardı. Bu his hoşuma gidiyordu, ta ki konuşacak veya gürültü yapacak birini özleyene kadar... İşte o anlarda Santi'yi hatırlıyordum. Zayıflık anlarıydı ve bu anlar sayesinde, benim ebeveynlerim gibi birçok çift uzun seneler bir arada kalabilmişlerdi. Sadece onları düşünmek bana bu yalnızlık dönemine dayanabilmem için güç veriyordu. Bütün bunlara şu an dayanamazsam, hayatım boyunca bir daha asla dayanamayacağımı biliyordum.

Plaja gitmek için motosiklete binmem gerekiyordu; kız kardeşimin, kocasının ve yeğenlerimin park ettiğimde zincirini kesinlikle bağlamam gerektiği konusunda beni defalarca uyardıkları bir Vespino kullanıyordum. Kahvaltı edip, çiçekleri sular sulamaz (kız kardeşimin koyduğu kurallardan biriydi), plastik bir Calvin Klein poşetine hasır bir sepetten aldığım süresi geçmiş bir dergi, bir şişe su, bir şapka ve bir havlu koyup güneşlenmek üzere yola çıkıyordum. Güneşin altında üzülmek yoktu. Turistler neredeyse tamamen kaybolmuştu. Kumda yatmaktan sıkılıp gezintiye çıktığımda hep aynı insanlarla karşılaşıyordum: İki köpekli bir kadın, kuma sapladıkları oltalarının yanına oturmuş birkaç balıkçı, gidecek yeri olmadığını düşündüğüm kaftanlı bir zenci, sahilde koşanlar ve büyük çiçekli bir şemsiyenin altında oturan, bakışlarla selamlaştığımız yabancı ve yaşlı bir çift.

O sabah bayılıp kumlara düşmediysem onlar sayesinde oldu, sadece dizlerimin üzerine çöküp kustum. Hava çok sıcaktı, termometrelerin bozulmuş gibi çok yüksek sıcaklıkları gösterdiği o günlerden biriydi. Şapkam beni güneşten pek korumuyordu ve su şişemi unutmuştum. Bana umutsuz vaka olduğumu söyleyenler haklıydı. Beni tanıyan herkes böyle söylerdi. İlk tanıştığımızda söylemezlerse, daha sonra söylerlerdi, "sen umutsuz vakasın", eğer herkes böyle söylüyorsa, bir sebebi var demektir. Havlunun üzerine uzandığımda midem bulanmaya başladı, her şey dönüyordu; buna rağmen, sırınlevip

kendimi toparlayabilmek için sendeleyerek kıyıya varabildim, işte o an daha fazla dayanamadım ve çıkarmaya başladım. Kahvaltıda çok fazla yemiştim, hamile kaldığımdan beri bayılma korkusu yüzünden patlayana kadar yemeye başlamıştım. O an yabancı ve emekli çift, yaşlıların sıcak kumda koşabilme kapasitelerinin el verdiği kadar aceleyle koşarak yanıma geldi. Ben kanıtları ortadan kaldırmak için ıslak kumu ellerimle kapatmaya çalışırken yanıma varmaları bir ömür kadar uzun sürdü.

Büyük ve kemikli eller beni tuttuğunda, "Ah Tanrım, ne olur ölmeme izin verme," diye düşünüyordum. Daha sonra ağzımda suyun serin tadını hissettim. Bir el alnımı ıslatıyor ve saçlarımın arasından geçiyordu. Anlaşılmaz ve yabancı sözcüklerini duyuyor fakat hiçbir şey anlamıyordum. Beni kuma oturttular ve yanımdakilerin o yabancı çift olduğunu gördüm. Adam bir şemsiye getirdi, her zaman altında oturdukları ve âdeta sınırlarını belirledikleri o koca çiçekli şemsiyeydi bu. Beni şemsiyeye götürmektense, şemsiyeyi bana getirmenin daha kolay olduğu aşikârdı.

"İyi misin?" İspanyolca konuşmaya başlamıştı.

Doğruldum.

"Seni hastaneye götürebiliriz."

"Hayır, sağ olun, kahvaltıda yediklerim dokundu da..."

Kadın küçük ve mavi gözleriyle, bikinimden çıkan yuvarlak ve büyük karnıma baktı. Sormasına izin vermedim.

"Hamileyim. Yemek bazen dokunabiliyor."

"Şimdi dinlen," dedi Nordic Club sözcüklerini çift gördüğüm yelpazesini sallarken.

"Biraz daha su ister misin?"

Sanki bakışlarıyla beni ayakta tutuyorlarmış gibi gözlerini kırpmadan bana bakarlarken biraz daha su içtim.

Biraz sonra, güneşin altında benden daha beter olunca, motosiklete kadar bana eşlik etme ve daha sonra da olur da bayılırsam diye arkamdan arabayla gelme konusunda ısrar ettiler. O kadar yavaş gidiyorduk ki herkes bize korna çalıyordu. Solda kız kardeşimin evini gördüğümde, korna çalıp elimle onlara veda ettim.

Belki de bir şeyler içmek için veya rahatlatıcı bir rüzgârın estiği verandada biraz oturmaları için onları davet etmeliydim. Daha kibar olmadığım için kendimden nefret ettim, plajdaki sabahlarını berbat etmiştim ama yaşlı çiftler için monoton hayatlarını değiştirecek bir şey bulmak o kadar da kötü değildi sanırım. Kendimi hortumla ıslattıktan sonra gölgedeki hamağa uzandım. Plajda fenalaştığımı düşünmek istemiyordum çünkü kendimi zayıf hissetmek istemiyordum, bedenim artık benim değildi ve beni şaşırtıyordu, bundan sonra daha dikkatli olacaktım.

Julián

Birinci sınıfta uçmak için birikimlerimin bir kısmını harcamak zorunda kalmış olmak pek hoş değildi; bunu kızımı rahatlatmak, gideceğim yere mümkün olabilecek en iyi şekilde gidebilmek ve yolculuğu sıkıntısız atlatmak için yapmıştım. Tam da bu yüzden menüden sadece alkolsüz bira içtim ve aklımdaki şeytanları susturmaya çabalayarak uyumaya çalıştım. Diğer yolcular ise buzlu viskilerini yudumluyorlardı.

Salva'nın beni Alicante Havalimanı'ndan alacağını sanmıyordum, varacağım günü yazdığım mektubuma bile cevap vermemişti. Şimdi nasıldı acaba? Belki de onu tanıyamayacaktım. Belki o da beni, kim bilir. Yine de güvenlik kordonunun arkasında sabırla bekleyen insanlara ve kaldırdıkları kartonlara baktım ve Salva'nın birdenbire

bana doğru gelip sarılmasını umut ettim. On beş dakika sonra otobüs durağına gidip, rezervasyon yaptırdığım otelin bulunduğu Dianium kasabasına giden bir otobüse binmeye karar verdim. Yüz kilometre uzaklıktaki bu kasabanın çevresinde bir yerlerde Christensen'ler oturuyordu ve biraz daha ilerisinde Salva'nın kaldığı yer vardı.

Hemen otele gitmedim. Otobüsten indikten sonra taksi tuttum, taksiciye beni Tres Olivos'taki yaşlılar evine götürmesini ve daha sonra da şehre geri getirmesini söyledim.

Bavulumu bagaja koydu ve çam kokulu sıcak arabaya bindik, bir süre sonra taksici bana yaşlılar evinde kalıp kalmayacağımı sordu. Cevap vermeye kalkmadım, manzaraya bakıyormuş gibi yaptım, gerçekten bakıyordum aslında. Akşam oluyordu ve her şey muhteşem gözüküyordu. Kırmızı toprak, korular, bağlar, meyve bahçeleri ve onları gagalamak için uçuşan kuşlar. Küçükken, henüz hiçbir şey önemli değilken, anne ve babamla tatil için sahile gittiğimizi hatırladım. Ellerimle ceketimin ceplerini yoklayıp, otobüste veya uçakta hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak istedim. Yorgunluk yüzünden farkına varmadan reflekslerimi kaybetmekten korkuyordum.

Yaşlılar evinin bahçesi, Salva'nın anlattığından daha küçüktü fakat yeşilliğin tam ortasındaydı ve her ne kadar yaşlandıkça ağaç yerine insan görmeyi tercih etsek de güzeldi bu. Zili çalmama gerek kalmadı, kapı açıktı; masaların akşam yemeği için hazırlandığı yemek odasına geçtim. Garson kıza Salva'yı sordum, onu görmek için çok uzaklardan geldiğimi söyledim ve kız garip bir bakış attıktan sonra beni iri, güçlü ve kaba saba bir kadının oturduğu küçük bir ofise yönlendirdi. Kadın bana arkadaşının öldüğünü söyledi. Bana gelen zarfı gösterdiğimde, Salva'nın bu mektubu vefatından hemen sonra gönderilmek üzere bıraktığını söyledi. Vefat ne garip bir sözcük.

Cesedini yakmışlardı ve kıyafetlerini de belki bir fakire verebilirler diye bölge kilisesine yollamışlardı. Genel bir vücut yetmezliğinden ölmüştü, organizması artık yeter demişti.

Benim sormama gerek kalmadan, Salva'nın acı çekmeden öldüğünü söyledi.

Bahçede küçük bir tur attım ve arada gökyüzüne bakıp, amaçlarını unutmadan ellerindekileri düşünerek direnen zayıf ve büzülmüş Salva'yı hayal ettim. Yıllardır haberleşmiyorduk; Merkez bizim artık işe yarar olmadığımızı düşünmeye başlayınca, ben bir aile kurmaya ve yatırım yapmaya karar vermiştim, bir şey kazanamadım o ayrı. Dünyanın en çok aranan Nazileri Aribert Heim ve Adolf Eichmann'la ilgili yarım kalan işleri bitirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Bu süre içinde Salva'nın işi bıraktığına inanmak zor geliyordu, muhakkak materyal topluyor ve onları bu işi yapabileceklere veriyordu. Şimdi de sıra bendeydi. Son keşfini bana bırakmıştı, bu işi sonuca ulaştırabilirsem bir değeri olacaktı ancak. Öleceğini anlayınca beni düşünmüştü, arkadaşını düşünmüştü ve bana zehirli bir miras bırakmıştı, azap çekmiş ruhlarımızdan başka bir şey çıkamazdı zaten. Onu son bir kez daha görmek ve konuşmayı ne kadar isterdim oysa. Artık benim hakkımdaki her şeyi bilen, yaşadığım cehennemi tanıyan kimse kalmamıştı. Artık parlaklığını yitirmiş bir grilik örtüyordu akşamüzerini.

Yeniden taksiye bindim ve Costa Azul Oteli'ne gideceğimizi söyledikten sonra cebimden mendilimi çıkarıp yüzümü sildim. Yaşlılar evi gittikçe uzaklaşıyordu, Salva'nın bana son mektubunu, gözlerimi yaşlarla dolduran o mektubu burada yazmıştı; yanaklarıma inmeyen bu yaşlar hâlâ hayatta olduğum anlamına geliyordu. İstemeden de olsa Salva'dan uzun yaşamıştım, aynı Raquel'den uzun yaşadığım gibi...

Taksici dikiz aynasından bana baktı. Onun gençliği ne kadar da uzaktı benim yaşlılığıma; olan biteni ona anlatmaya çalışmak gereksizdi, arkadaşımın öldüğünü söylemek anlamsızdı, bizim yaşımızda ölmek ona göre doğaldı çünkü. Fakat hiçbir şey doğal değildi aslında, çünkü doğal olsaydı bize bu kadar garip ve anlaşılmaz gelmezdi. Bu kırları görmek için yaşamayı hak ediyor muydum ki ben? Raquel böyle düşündüğümü duysa beni azarlar, mazoşist ve garip olduğumu söylerdi. Ben Raquel'le Buenos Aires'e yerleştiğimden beri Salva'yla görüşmüyorduk; uzun zaman olmuştu ama bir huzurevine hapsolacağını asla düşünmemiştim. Kendisinin de dediği gibi, sadece biz değil, herkes ölecekti, tüm insanlık ölecekti ve alışmaktan başka çare yoktu.

Otele geldiğimde kıyafetlerimi dolaba yerleştirerek oyalandım ve bölge haritasını biraz inceleyerek, Fredrik ve Karin Christensen'in evlerinin bulunduğu yüksek ve dağlık Tosalet'i aradım. Çok erken yatmak istemiyordum, uçuş yorgunluğunun üstesinden gelebilmek için otelin barına inip bir bardak sıcak süt almaya ve uyku haplarımdan içmeye karar verdim. Bardaklar ve buz parçalarıyla gösteriler yapan kırmızı yelekli barmen kız, sütün içerisine bir parça konyak isteyip istemediğimi sordu. Neden olmasın dedim; bana sütümü verirken ona baktım, o da güzel ve geniş bir gülümsemeyle bana cevap verdi. Arada sırada eğlendirmek zorunda kaldığı bir dedesi olmalıydı. Yorgunluktan bitkin hissetmeye başladığımda, resepsiyona haritayla ilgili aklıma takılan birkaç şey sordum ve ertesi gün için bir araba kiralamak istediğimi söyleyerek rezervasyon yaptırdım. Ehliyetimin hâlâ geçerli olup olmadığını sorduklarında şaşırmadım, son birkaç senedir birçok kez bu soruya cevap vermek zorunda kalmıştım. Daha fazla zamanım olsaydı, alınırdım ama yaşlılıktan ve bana böyle davranılmasından daha önemli şeyler vardı aklımda, Salva'nın görevini tamamlamalıydım.

Odam lüks filan değildi. Caddeye bakıyordu ve camdan birkaç barın ışığı gözüküyordu. Yatağa yattım, kendimi bu kadar rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Otellerde yalnız kalma ve gerçekte ne yaptığımı kimseye anlatmama rutinine geri dönmüştüm işte, şimdi ise tek fark, bundan sonrası olmayacağını bildiğim için bir beklentim olmamasıydı.

Tüm dünya benden daha güçlü ve daha gençse ne olmuştu yani... Benim avantajım da hiçbir beklentimin olmamasıydı. Kendimi şey hissediyordum... şey... Nasıl açıklayabilirim ki, kendimi rahat hissediyordum. Uyumak üzere olduğumu fark edince soyundum ve pijamalarımı giydim, klimayı kapattım, lenslerimi çıkardım ve yatakta okumak için kullandığım şişe dibi gözlüklerimi taktım, en azından dişlerim sabitti. Herhangi bir ıvır zıvıra ihtiyaç duymadan bir yandan öbür yana gidebildiğim zamanları hatırladım. Gözlerimi kapattım ve Raquel ile Salva'yı düşündüm.

Dantelli perdelerden içeri giren güneş ışıklarıyla uyandım. Duş aldım ve kızımın gönülsüzce bavula koyduğu elektrikli tıraş makinesiyle tıraş oldum, otellerdeki tıraş setini kullanamamak saçmalıktı ona göre. Yüzüm yumuşacık oldu, hayatımın en zor anlarında, hastanede yatarken bile tıraş olmayı bırakmamıştım. Bu tıraş olma titizliğinin benim kişisel imzam olduğunu söylerdi karım, haklı olabilirdi. Normalden daha sıkı bir kahvaltı ettim, oda ücretine açık büfe kahvaltı da dâhildi ve böylece gün ortasında sadece bir atıştırmalık alıp, erkenden akşam yemeği yiyebilirdim.

Kiralık arabayı saat on ikiden önce alamayacaktım, o zamana kadar limana doğru bir yürüyüş yaptım ve Marítimo Yolu'nda bir yerden yirmi avroya yazlık bir şapka aldım, yeni şapkam kafamdaki kasketten daha fazla gölge yapıyordu. Kızım herhangi bir yerden alabileceğim şeyleri yanımda götürmemem konusunda ısrar etmişti

ama eşyamı geride bırakmak israf gibi geliyordu bana çünkü ileride onlarla ne yapacaklarını bilemeyeceklerdi. Hava çok sıcaktı fakat yine de ceketimi giymek zorundaydım, çünkü lenslerimden biri düşerse diye gözlüklerimi (güneş gözlüklerimi gömleğimin cebine koyuyordum), paramla kredi kartlarımı koyduğum cüzdanımı, haplarımı ve not almak için taşıdığım defterimi ceketimin ceplerine koyuyordum. Neyse ki ince bir ceketti. Gençken Marlboro sigaramı ve çakmağımı da burada taşırdım. Ceplerime her şeyi eşit dağıtmayı severdim, ağırlığımı dengeliyorlardı. Kızım bir keresinde bana bir sırt çantası almıştı ama ben onun varlığına alışamadığım için sürekli bir yerlerde unutuyordum. Sürekli takım elbise giymeye çalışırdım, farklı kumaşlardan pantolon ve ceketlerim vardı; kışın, dizlerime inen bej rengi yün paltomu giyerdim. Bu küçük alışkanlıklarım olmadan nasıl yaşardım bilemiyorum.

Bir kafenin bahçesine oturdum ve kahve ısmarladım, haritayı bir süre daha inceledim. Kahve bırakmadığım ve bırakmayı düşünmediğim tek kötü alışkanlığımdı, artık çok az kalan arkadaşlarım gibi yeşil çaya geçmeyi düşünmek bile istemiyordum. Yaşlı olmanın en kötü yanı, herkesin genç olduğu bir gezegende yalnız kalıp her şeye yabancılaşmaktı. Ama yine de karımı halen içimde taşıyordum, kızım beni ve yaşadığımız o kötü günleri düşünmeden hayatını yaşayabilmeliydi. İçimdeki terazide nefret ağır basıyordu, yine de Tanrı'ya şükür, sevgi de vardı içimde ama ne yazık ki nefret sevgiden çok yer çalmıştı.

Kahvemi içerken –çok iyi bir espressoydu- iyinin yerinin kötüyü tanıdıktan sonra azalıverdiğini düşündüm. Kötülük uyuşturucu gibidir, bu yüzden o kasaplar insanları öldürdükçe sadistleşiyorlardı, doymak bilmiyorlardı. Etiketini çıkardığım yeni şapkamı taktım ve kasketimi cebime koydum. Raquel hâlâ yaşıyor olsaydı ona da bir tane alırdım. Her çeşit şapka yakışırdı ona, kadınlar şapka takmayı bırakınca zarafetlerini kaybettiler bence. Bu yakınlarda bir doktor

bana zekâmın kristalleştiğini söylemişti, yani çok eskiden olmuş olayları yakınlarda olmuşlardan daha iyi hatırlıyordum. Doğruydu bu, Raquel'in evlendiğimiz gün, yani ellili yıllarda güneşli bir ilkbahar günü taktığı pahalı şapkanın tüm detaylarını hatırlıyordum şu an.

Sandra

Ertesi gün plaja gitme riskini almak istemedim, canım motosiklete binmek istemiyordu. Beş yüz metre ötedeki süpermarkete gidip meyve suyu almaya karar verdim, biraz da yürümüş olurdum. Kendime sağlıklı bir yemek hazırlamak, biraz okumak ve dinlenmek için koca bir gün vardı önümde. Limon ve portakal ağacı bu küçük bahçeye cennet havası veriyordu ve ben de bu cennetin Havvası'ydım. Cennet ve ben... Kız kardeşim yıkayayım diye bir sepet dolusu kirli çamaşır bırakmıştı. Sabahları çamaşırları suya yatırıp, akşamüzeri makineye atmalı, daha sonra temiz çamaşırları sermeli, toplamalı ve becerebilirsem ütülemeliydim. Bu görevi kafama taksaydım, tüm zamanımı çalışarak geçirebilirdim; bu kadar kirli çamaşırı nereden bulmuştu ki? Beni evde bir şey yapmak zorunda bırakmış ve böylece bir işe yaradığımı hissedeceğimi düşünmüştü belki de. Sırf bunun için günler boyunca kıyafetlerini kirletmiş olabilirdi. Hissettirmeden emir vermeyi severdi çünkü. İstemediğim şeyleri yapmam için bana çaktırmadan emir verdiğini ve beni dediklerini yapmak zorunda bıraktığını fark etmem seneler sürmüştü.

Siestadan[1] sonra bahçeyi sularken, girişin yanına park eden bir arabanın sesini duydum. Kapılarının kapandığını ve atılan yavaş adımları duydum, sonra da onları gördüm. Onlardı, bana plajda yardım eden yaşlı çift gelmişti. Beni gördüklerine sevinmiş gibiydi-

1 Bazı Akdeniz ülkelerinde öğle yemeğinden sonra verilen uyku-dinlenme molası. (ç. n.)

ler, ben de onları gördüğüme sevinmiştim, yalnız başıma yeterince zaman geçirmiştim. Suyu kapatıp yanlarına yaklaştım.

"Ne güzel sürpriz!" dedim.

"Seni iyi gördüğümüze sevindik," dedi adam.

Dilimizi aksanlı da olsa çok iyi konuşuyorlardı. Aksanları ne İngiliz ne de Fransızlarınkine benziyordu. Alman aksanına da benzemiyordu.

"Evet, dinleniyordum, neredeyse hiç çıkmadım evden."

Onları verandaya davet ettim.

"Rahatsızlık vermek istemeyiz."

Kız kardeşimin antika süsü verilmiş güzel bakır çaydanlığıyla çay ikram ettim. Kahvenin lafını bile etmedim çünkü cezveyi bulamamıştım.

Çocuğumun babasına âşık olup olmadığımı bilemediğimi ve hayatımın yeni dönemine hata yaparak başlamak istemediğimi anlatırken, çaylarından küçük yudumlar alarak beni dinlediler. Beni büyük bir ilgiyle dinliyorlardı ve hakkımda her şeyi biliyor olmaları umurumda bile değildi çünkü bu insanlar yabancıydı ve onlara beni kemiren sorunları anlatmak, havaya anlatmak gibiydi.

"Gençlik sorunları," dedi adam karısının elini tutarak. Zamanında çok âşık olduğu ve kadın olmadan yaşayamadığı belli oluyordu. Kadınsa daha gizemliydi.

Güleç bir adam değildi ama gülermiş gibi yapacak kadar kibardı. Gövdesi o kadar kocamandı ki oturduğu hasır sandalye oyuncak gibi kalmıştı. Çok zayıftı; elmacık kemikleri, kafatası ve diğer tüm kemikleri belli oluyordu. Gri bir yazlık pantolonla kısa kollu beyaz bir gömlek giyiyordu ve çok şıktı.

"İstersen yarın seni almaya gelebiliriz, plaja birlikte gideriz ve dönüşte eve biz bırakırız seni," dedi adam.

"Bizim için de değişiklik olur," dedi kadın gülerek. Gerçekten gülümsüyordu. Küçük mavi gözleri belki bir zamanlar güzeldi fakat şu an çirkinlerdi.

Cevap vermek yerine onlara biraz daha çay ikram ettim. Durum beni şaşırtmıştı. Yaşlılarla arkadaş olma ihtimali üzerinde durmamıştım. Normal hayatımda yaşlılar sadece ailemin bir parçasıydılar, arkadaşlarımın değil.

Gözleriyle konuşuyorlardı ve aynı anda fincanlarına uzandılar.

"Saat tam dokuzda geleceğiz," dedi adam ve ayağa kalktılar.

Kadın mutlu görünüyordu, mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Bu çiftin neşeli sesi o olmalıydı muhakkak. Yapacak şeyleri bulan, değişik şeyler gören oydu. Belki ben de değişik bir şeydim onun için, ne iyi ne kötüydüm yalnızca değişiktim.

Kolumu sanki kaçmamı engellemek istermişçesine tuttu.

"Hiçbir şey getirmene gerek yok, ben her şeyle ilgileneceğim. Portatif bir buzdolabımız var."

"Fredrik ve Karin, memnun olduk," dedi adam elini uzatırken.

Elini sıktım ve Karin'i acı fakat mutlu bir yüz ifadesiyle öptüm. İsimlerini o ana kadar bilmiyordum ve bunun farkında da değildim, belki de benim için önemli olmadıkları içindi. O ana kadar sokaktan geçen iki yabancıydılar.

"Sandra," dedim.

Büyükannelerimi ve dedelerimi hiç görmemiştim, ben çok küçükken ölmüşlerdi ve şimdi hayat bana en sevdikleri, belki de tek torunları olmamın umurumda bile olmadığı bir dede ve büyükanne veriyordu. Sadece doğmuş olmakla elde edilen ve kazanmak için çabalamaya gerek olmayan tüm o iyi niyet, iyilik ve sevgiyi bana adamaya gönüllüydü bu insanlar. Belki de kan bağlarının veremediğini kader veriyordu bana.

Julián

Ufak tefek işlerimi halledeyim derken saat bire kadar arabaya binemedim. Arabanın camını açtım çünkü temiz havayı klimaya tercih ederdim. Tosalet'in nerede olduğunu sormak için bir benzincide ve bir büfede durmak zorunda kaldım, sonunda kimseye hiçbir şey soramayacağım kıvrımlı bir otobana çıktım, biraz sonra evlerin upuzun ağaçların arasında kaldığı ve ara sıra havlayan köpekler dışında sesin çıkmadığı ormanlık bir alana girdim. Yaşlandığım için görme yetim zayıflamış olacak ki Fredrik Christensen'in yaşadığını düşündüğümüz caddeyi bulmam bayağı zaman aldı. Fakat sonunda caddeyi ve bölge için hiç de orijinal bir isim olmayan Villa Sol isimli evi buldum.

Minik bir kale gibiydi ev, dışarıdan bir şey görmek mümkün değildi ve komşuların beni ortalıkta dolaşıp bir şeyler öğrenmeye çalışırken görmesini istemiyordum; benim onları göremiyor olmam, onların da beni görmediği anlamına gelmezdi çünkü. Ortama sessizlik ve çiçek kokusu hâkimdi. Sınırsız bir vahşet, sefalet, aşağılanma ve acı çekmenin burasıyla ne alakası vardı? Gazetedeki gibi posta kutusunda da isimlerini gizlememişlerdi. Fredrik ve Karin Christensen yazıyordu işte.

Kalın sarmaşıklarla kaplı küçük giriş kapısı da arabaların girebilmesi için kullanılan sürgülü kapı da metaldendi ve koyu yeşile boyanmıştı. Devasa sarmaşıktan etkilenmiş gibi yapıp orada durdum, içeriden bir ses gelmesini bekledim, daha sonra arabaya döndüm. Arabayı iki veya üç sokak ötede, bulabildiğim en geniş yere park etmiştim; aslında burası gözetleme yeri olarak da işime yarayabilirdi, cadde tek yönlüydü ve buradan çıkmak için önümden geçmek zorunda kalacaklardı.

Belki akşama belki de sabaha geçerlerdi. Saat üç buçuk olmuştu, bir şeyler yiyip ilaçlarımı almam biraz da dinlenmem gerekiyordu, enerjimin tümünü ilk günden harcamak istemiyordum.

Otelin çevresine park etmekte zorlandım, saat dörttü veya dördü çeyrek geçiyordu. Barda omlet ve portakal suyu istedim, yemeğimi bitirince de sütlü espresso içtim. Sabahki kadar güzeldi kahve. Mutluydum, iyi hissediyordum ve kızımı aradım. Hava değişikliğinin bana çok iyi geldiğini, ciğerlerimin açıldığını ve kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettiğimi söyleyerek onu sakinleştirdim. Arkadaşım Salva'nın öldüğünü söylemedim ona.

Christensen'lerin evini bulduğumuzu ve hemen gözetlemeye başlayacağımızı anlattım. Böyle konuşmamdan hiç hoşlanmazdı kızım, saplantılı olduğum bu konuya girdiğimde hep "yeter" derdi, bu yüzden hemen konuyu değiştirip, buranın çok güzel bir tatil mekânı olduğunu ve bir sürü yaşlı turist olduğunu söyledim. Onu biraz neşelendirmek için buradaki kiralık ve satılık evlere bakacağımı çünkü verandalı ve küçük bahçeli beyaz bir ev almayı ve burada inzivaya çekilmeyi düşündüğümü, onun da benimle kalabileceğini söyledim.

"Hangi parayla?" dedi ki bir fikir hoşuna gittiğinde böyle tepki verirdi.

Belki Raquel'e çok bencil davranmıştım ve belki kızıma da aynen öyle davranıyordum. Biraz nefes almasına, kötülüğü unutmasına izin vermiyordum. Şeytanlarıma yenik düşerek sürekli geçmişi hatırlatıyordum ona. Dünyayı çözmeye zamanı olmadığını ve normal bir insan olmak istediğini söylerdi bana; ailesinin başına gelenleri tecrübe etmemiş bir insanın en azından buna hakkı olmalıydı, değil mi?

Ben de kendi kendime Karin ve Fredrik'in masumiyet ve çiçeklerle donatılmış bir hayat sürmelerinin doğru olup olmadığını soruyordum.

Otel odasına geldiğimde kıyafetlerimle yatağa yattım, yatak örtüsüyle üstümü örtüp televizyonu açtım. Uyumak istemiyordum ama uyku bastırmıştı, gözlerimi açtığımda akşam oluyordu ve elim kumandayı tutmaktan uyuşmuştu. Dinlenmiştim ama aynı zamanda sarhoş gibiydim, sendeleyerek banyoya gittim. Lenslerimi çıkarmamıştım ve gözlerim acıyordu. Biraz temiz hava almak için kapının önüne çıkmaya karar verdim. Tosalet'e giden yol kıvrımlarla doluydu, bu yüzden akşam vakti arabayla çıkmak istemiyordum, zaman kaybetmiş olmanın suçluluğuyla sabahı bekleyecektim. Buraya tatil için gelmemiştim, tatil yapmak için zamanım da yoktu. Tatil gençler içindi, hayatları önlerine serilmiş insanlar içindi, beni de köşe başında sonsuz bir dinlenme beklemekteydi.

Kapının önündeki ışıklar, Christensen'lerin bahçesinde yanabilecek ışıklar karşısında hiçbir anlam ifade etmiyordu. O ışıkların bir anlamı vardı, benim dünyama aittiler; beni kayıp cehenneme götürecek olan ışıklardı o bahçedekiler. Maritimo Yolu'nda bir aşağı bir yukarı yürüdüm, şapkamı aldığım yer hâlâ açıktı, yürürken bir yandan da ertesi günü planladım. Sabah erkenden kahvaltı edip Tosalet'e gidecek, Fredrik çıkana kadar bekleyecek ve daha sonra onu takip edecektim. Yaptıklarını not alacaktım. İki veya üç gün içerisinde alışkanlıklarını öğrenmiş olacaktım. Her ne kadar ülkeden ülkeye kaçıp şehir ve ev değiştirme konusunda usta bir eski SS[2]'ten bahsetsek de yaşlılıktan ve yaşlılığın bağımlısı olduğu alışkanlıklardan o bile kaçamazdı.

Elde edeceğim bilgileri nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum ama işime yarayacaklarından emindim. Birinin ve bir arada olduğu kişilerin alışkanlıklarını öğrenmek bir evin kapılarını ve pencerelerini öğrenmek gibidir, içeri girmenin nasıl mümkün olduğunu anlarsınız. Fredrik'in gerçek kimliğini ortaya çıkardığımda ne yapacaktım

2 Hitler'in kişisel muhafızlığını üstlenen, "Schutzstaffel" olarak bilinen birlik. (ç. n.)

ki? Onu kaçırıp insanlığa aykırı davrandığı, korkunç suçlar işlediği için yargılanacağı bir mahkemeye mi çıkartacaktım? O zamanlar geçmişti artık, eski Nazilerin yargılanma dönemi kapanmıştı. En fazla ölmelerini beklerlerdi ve onları yargılamak ve hapishaneye atma sorununun da onlarla birlikte çözülmesini ve bu kokuşmuş korkunç pislikten kurtulmayı dilerlerdi.

Işıklı gökyüzüne bakarken, Fredrik ve benim halen burada olduğumuzu ve kafamızı kaldırıp aynı yıldızlara hayran hayran bakabileceğimizi düşündüm. O domuzu bulup, bacaklarının titrediğini gördükten sonra görevimi yerine getirmiş olmanın huzuruyla ölebilirdim. Raquel bana kimi kandırdığımı sorardı kesin, bütün bunları sırf kendi memnuniyetim ve zevkim için yaptığımı söylerdi ve belki de haklıydı, ama hissettiklerime ne isim verildiğinin ne önemi vardı ki...

2

Kırmızı saçlı kız

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Plaj böyle çok rahattı. Fredrik bize arada bir dondurma veya soğuk içecek getiriyordu, geniş ve kemikli omuzlarının gölgesi üzerimize düşüyordu. Norveç'ten, fiyorttaki güzel evlerinden ve çiftliklerinden bahsetmek Karin'in hoşuna gidiyordu. İklim yüzünden oraya gitmiyorlardı artık, nem kemiklerine işliyordu. Ama karı ve karın getirdiği temiz havayı özlüyordu yine de. Karin kocası gibi iskelete benzemiyordu. Gençliğinde zayıf, olgunluğunda ise şişman olmalıydı; şimdiyse ikisinin karışımı, deforme olmuş bir vücudu vardı. Anlaşılması zor bakışları vardı, arkadaş canlısı ile şüpheli arasındaydı, gerçekten ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı sanki. Düşündüklerinin binde birini söylüyordu sanki, o yaştaki insanların hemen hepsi gibi o da yeterince şey görmüştü ve şimdi küçük şeylerin keyfini sürüyor olabilirdi. Karin'in hasır sepetinde, kapağında öpüşen bir kadın ve adamın olduğu romanlar taşıması garip değildi. Romantik hikâyeleri çok seviyordu ve bazen bana patron ve sekreteri veya bir öğretmen ve öğrencisi ya da doktor ve hemşire veya barda tanışmış iki kişi arasında doğan aşkı anlatıyordu; bunlardan hiçbiri benimle Santi'nin hikâyesine benzemiyordu.

Kendimi onların eline bırakmak çok iyi olmuştu. Kıyıdan Norveçli çiftin şemsiyesinin altına, şemsiyenin altından kıyıya yürüyordum. Bir daha kusmadım, portatif buzdolabında yeterince su vardı, İspanyol pazarında bulunmayan bir buzdolabıydı bu. Kadının plajdaki tezgâhlardan birinden almış olduğunu düşündüğüm pareolan hariç hiçbir şeyleri buradan değildi.

Gerçekten sakin insanlardı. Yavaş hareket ediyor, alçak sesle konuşuyor, neredeyse hiç tartışmıyorlardı, sadece fikir alışverişinde bulunuyorlardı. En ufak bir sorunda birbirlerini bir kaşık suda boğabilecek kıvama gelen anne babamla uzaktan yakından alakaları yoktu. Aileme hamile olduğumu bile söylememiştim, onların yorumlarını kaldıracak durumda değildim. Deliye dönmek için en küçük fırsatı bile kaçırmazlardı. Belki de bu yüzden Santi'ye takılmıştım; iyi bir karakteri vardı, sakindi ve uyumlu biriydi. Ama yine de yürümemişti işte. Santi'yle yarım saat geçirdikten sonra büyük bir zaman kaybı olduğu hissine kapılıyordum; bir ya da iki sene sonra yine bir arada olduğumuzu hayal edemememin en önemli sebeplerinden biri buydu.

Norveçliler ve ben, bir iki günde bir birlikte plaja gidiyorduk yani beni fazla sıkmıyorlardı. Bazen beni eve bıraktıklarında arabadan dahi inmiyorlardı. Camdan hoşça kal deyip beni rahat bırakıyorlardı.

Julián

Otele dönmeden önce bir şeyler yemek istiyordum, otellerde yemek yemenin sokakta yemeye göre daha pahalı olduğunu düşünmüştüm hep. Bulduğum lokantaları geçiyordum, canımın istemediği bir şeyi yemek için iki saat harcamak istemiyordum. Bu yüzden bir bara girdim, salata ve yoğurtla odada içebilmek için büyük bir şişe su istedim. Kızım musluk suyu içmemem için çok ısrar etmişti, şişeden su içmem ona sadık olduğumu göstermek gibiydi.

Otele vardığımda resepsiyonistin ilk geldiğimde orada olan çocuk olduğunu gördüm. Sağ yanağında ona canlılık katan bir ben vardı, bu da onu unutmamamı sağlıyordu; görür görmez aklıma kazınıvermişti yüzü, gördüğüm tüm yüzleri birbiriyle asla karıştırmayacak şekilde beynimde arşivlediğim gençlik zamanlarımdaki

gibi. Bana odamın anahtarını verirken mesaisinin bitip bitmediğini sordum. Onun için endişelenmiş olmama şaşırdı.

"Bir saat içerisinde bitiyor," dedi.

Otuz beş yaşlarında olacaktı. Elimdeki su şişesine baktı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa kafeterya on ikiye, hatta bazen daha geç saate kadar açık."

Çevreye bakınmaya başladım.

"Arka tarafta," dedi.

Süt içtiğim yer olmalıydı. Benini aldırma isteğine yenik düşmemesi gerektiğini ona söylerdim aslında, o ben onun hayatta sıyrılmasına yardımcı olabilirdi. Aklıma Aribert Heim'm ağzının sağ köşesindeki v harfi şeklindeki yara izi geldi, yılların getirdiği kırışıklıklar arasında kamufle olmuştu bu yara izi. Bu yara izini o kadar kafama takmıştım ki ağzının kenarında yara izine benzeyen bir şey gördüğüm seksen veya doksan yaşlarındaki her yaşlının yanına gidiyordum. Fakat bu kadar dikkat çekici bir şey bile gözlerimizin önünde defalarca saklanmayı başarmıştı. Kendi gibi olan insanları taklit etmeye başlamıştı, tıpkı ona benzeyen, uzun ömürlü ve dev Nazi Fredrik Christensen gibi diğer Nazilerle karıştırılıyordu. 1941 yılının Ekim-Kasım ayları arasında Mauthausen'de kaldığı beş hafta süresince, anestezi yapmadan uzuv kesmeyi görev edinmişti, amacı insanoğlunun acıya nereye kadar katlanabileceğini görmekti. Deneyleri arasında kalbe zehir enjekte etmek ve bu deneyin sonuçlarını siyah kaplı defterlerine tüm detaylarıyla not etmek de vardı. Neyse ki ne Salva ne de ben onun eline düşmüştük. Diğer yoldaşlarımızsa o kadar şanslı değildi. Ona Kasap derken hiç abartmıyorlardı ve şimdi Kasap büyük ihtimalle burası gibi bir yerde kumlara uzanmış güneşleniyordu. O ve diğerleri, kendileri gibi olmayanların arasında, onlarla benzerlik göstermeyenlerin içinde hayatın tadını çıkarıyor olmalılardı.

"Ne gündü ama! Biraz yoruldum," dedim şapkamı ve sırtlarından dikilmiş iki Yahudi'nin öldürülmek için yalvardığı görüntüyü kafamdan atmaya çalışırken. Bunu kim yapmıştı? Kesilen domuzların veya tuzağa takılmış bir farenin haykırışları bize nasıl normal geliyorsa o Yahudilerin acı çığlıklarının da normal geldiği biri yapmıştı. O çığlıkları bir kez duyduktan sonra, hayatınız bir daha asla eskisi gibi olmaz. Diğerleri gibi, normal gibi davranmaya çalışabilirsiniz, ama olan olmuştur bir kere. Kafamın içerisindeki bu eski hayalet beni çok yaşlandırmış olmalıydı ki resepsiyonist gayet ciddi bir tavır takınarak:

"Gerçekten söylüyorum, bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni arayın," dedi.

Duyduğumu göstermek için elimde kırışmış şapkamla selam verdim.

Aslında yorgun değildim, ama yorgun olmaya ve yorgun olduğumu belirtmeye alışkındım, o yüzden öyle söylemiştim. Yorgun olmak, yorgun olmamaya kıyasla çok daha iyi uyuyordu profilime.

Yaklaşık kırk beş dakika süren malum ritüelden sonra yatağa girdim. Biraz televizyon izledikten sonra ışığı kapattım ve Fredrik'in sokağını, evini, gazetede gördüğüm resmi ve onun hakkında bildiklerimi düşündüm. Ofisimdeki arşivimde gençliğine ait iki adet resmi vardı, başka bir resmi de hafızamdaki arşivimdeydi, bu hafızamdakiler, onun da aynı Aribert Heim gibi, hayat ve ölüm üzerinde hakkı olduğuna inanan bir canavar olduğunu hatırlamam için yeterliydi. Yine Heim gibi, doksanlı yaşlarındaydı, kemikli bir yüzü ve keskin bakışları vardı. Kibirleri gençken daha belirgin oluyordu; bedenlerinde, yürüyüşlerinde, upuzun boyunlarının üzerinde yer alan uzun kafalarında ve ciddi bakışlarında rahatlıkla görülebilirdi. Yaşlılıkta ise kötülüklerini ihtiyar bedenleriyle iyilik perdesi arkasında saklayabiliyorlardı ve insanlar onları zararsız kişiler olarak görüyorlardı

fakat ben de yaşlıydım ve yaşlı Fredrik Christensen beni kandıramazdı. Kalan tüm enerjimi Fredrik Christensen için harcayacaktım, geride bırakacaklarım bensiz başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklardı. Bu konuda Raquel ne derdi acaba, diye düşündüm ama aslında tahmin edebiliyordum, bana kalan azıcık hayatımı ziyan ettiğimi söylerdi.

Sabah altıda uyandım. Kötü değildim; iyi uyumuştum. Duş aldım, tıraş oldum, acele etmeden giyindim, telefonun yanındaki büyük kırmızı rakamları olan saatli radyodan haberleri dinledim; bu, yöresel politikalardan ve sahilde daha fazla inşaat yapılmasını istemeyen çevrecilerden haberdar olmamı sağlıyordu.

Yemek salonuna ilk inenlerden biriydim ve güzelce kahvaltı ettim; bol bol meyve yedim, bir günlük yemek yemiş ve ceketimin cebine bir de elma koymuştum. Dışarı çıktım ve eylül ayında bu yüksek yerin tertemiz havasını içime çekerek arabaya kadar yürüdüm.

Benden daha fazla aceleleri olan arabalarla birlikte Tosalet'e kadar çıktım, bu insanlar işe gidiyordu şüphesiz. Aslında ben de işe gidiyordum bir bakıma, tek fark bana para ödenmeyecek olmasıydı. Birisine veya başkalarına bir zorunluluk getiren her şeye iş denilebilirdi, benim işim de beni Fredrik'in sokağının da aralarında bulunduğu birçok sokağın çıktığı küçük bir meydanda bekliyordu. Uzakta bir yere konumlandım, buradan Villa Sol yazısını neredeyse tamamen kapatan kalın sarmaşıkları görebiliyordum. Christensen beni hiç görmemiş olduğu için çok da fazla saklanmak zorunda değildim, sadece karşılaşmamız halinde doğal davranmam gerekecekti.

Karşılaşacaktık da çünkü daha bir saat olmadan Villa Sol kalesinden zeytin yeşili bir cipin ön kısmı görünüverdi. Kalbim sıkıştı, kızımın korktuğu şey buydu işte, az kalsın onu takip edemeyecektim. Fredrik Christensen tarafından sürülen cip yarımdan bir hayal gibi

yavaşça geçerken ben de manevra yapıyordum. Yanında oturan Karin olmalıydı. Onların hemen arkasından gitmeye başladım. Yaklaşık beş kilometre sonra sağa döndük. Beni görecekler diye endişelenmeme gerek yoktu, onlarla aynı yoldan giden bir komşuydum onlar için, bu da bana, onları kaybetme riskini almak zorunda kalmadan takip etmek için gerekli özgürlüğü sağlıyordu.

Birkaç kilometre sonra durduk; küçük bir evden genç bir kız çıktı ve arabalarına bindi. Plaja kadar onlar önde, ben arkada gittik. Dikkatlerini çekmemek için ara sıra aramıza bir araba girmesine izin veriyordum, ama onları kaybetmek ve garip ya da ani manevralar yapmak zorunda kalmak da istemiyordum.

Plaja paralel olarak yaklaşık on kilometre gittikten sonra sağa döndü ve sonunda denizin muhteşem mavisinin göründüğü bir sokağa park etti. Cehenneme ve cennete nasıl bu kadar yakın olabilirlerdi? Dalgalar, dikkatlice bakıldığında, kuvvetli bir hayal gücünün ürünü gibi duruyordu.

Arabadan indiler, gereğinden fazla heyecanlanmaktan korktum, o kadar derin bir nefes aldım ki öksürük tuttu. Oydu işte; hâlâ uzundu, geniş omuzluydu ve zayıftı. Bagajın kapağını açtı; bir şemsiye, bir buzdolabı ve iki portatif hamak çıkardı. Kadını ise tanıyamazdım. Vücudu dengesizleşmişti, yürüyüşü hantallaşmıştı; şişmanlamıştı ve vücudu deforme olmuştu. Omzuna plastik bir çanta taktı. Yanları yırtmaçlı pembe bir plaj elbisesi giymişti; adamsa kısa pantolon, bol gömlek ve sandalet. Kız mayosunun üzerine bir tişört giymişti, havlusu omzundaydı ve elinde de süpermarketten alınmadığı belli olan güzel bir plastik poşet vardı. Şemsiyelerini yerleştirdikleri an, nerede oturacaklarını görmüş oldum; bir kahve içip dinlenmek ve tuvalete gitmek için çevrede biraz dolanmaya karar verdim. Kolay olmadı fakat sonunda arabaya iki şişe su bile bıraktım. Kızım susuzluktan ölmemi asla affetmezdi.

Kumun üzerinde yürümek için ayakkabı ve çoraplarımı çıkardım, çok güzel bir hisli. Zaman bulur bulmaz biraz yüzecektim. Akdeniz, insanı gençliğe, aşka, güzel kadınları düşünmeye ve dertsizliğe iterdi. Gözlerimle Fredrik ve Karin'in yerini buldum, şemsiyenin altındaydılar. Adam denize bakıyor, kadınsa bir şey okuyordu, arada sırada bir şeyler hakkında konuşuyorlardı. Yüzen az kişi vardı, geç tatil yapanlar ve bunlar gibi dertsiz yabancılar. Genç kız sahile varmıştı. Norveçli çifte o kadar yoğunlaşmıştım ki Fredrik kızın yanına doğru gidene kadar ona bir şey olduğunu anlamadım. Görünüşe göre okuduğu dergi dalgaya kapılmıştı ve onu almaya uğraşıyordu. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi çıkardım fakat ışık gözlerime geldi ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Yeniden açtığımda, Fredrik elinde dergiyle geri dönmüştü, dikkatlice açtığı dergiyi kurusun diye şemsiyenin üzerine güneşe koydu. Daha sonra buzdolabından bir dondurma çıkardı ve kıza götürdü. Kumları otlardan, çalılardan ve çöplerden ayıran duvarın dibine oturdum; meraklanmıştım ve biraz uykum gelmişti.

Kendi Ari ırklarından olmayan bu kıza çok ilgili ve kibar davranıyorlardı. Onları iyilik yaparken görmek korkutucuydu. Gerçekte hiç kötülük yapmamış gibi davranıyorlardı. Hayatta iyi ve kötü birbirine karışır genelde fakat Mauthausen'de kötü, kötüydü. Hayatım boyunca asla saf iyilikle karşılaşmamıştım fakat tüm büyüklüğü ve yıkıcılığıyla kötünün tam orasında kalmıştım ve kaldığım yerde hiç iyilik yoktu. Fredrik'i o an gören herhangi biri, "Bu adam bir zamanlar gençti, çalıştı, çabaladı, daha sonra emekli oldu ve şimdi de dinleniyor," diye düşünürdü. Yanıldığını asla öğrenemez ve bu ruhsuz adamla her karşılaşmasında yanılmaya devam ederdi.

Orada yaklaşık iki saat kaldık. Şemsiyeyi kapatmaya hazırlandıklarını ve kızın havlusunu silkelediğini görünce arabama gittim ve bekledim. Biraz sonra onlar da geldi. Cipe bindiler. Norveçliler öne, kız da arka koltuğa oturdu. Havanın daha temiz olduğu, sebze

bahçeleri ve portakal ağaçlarıyla dolu iç taraflara doğru girdiler. Daha sonra kızı aldıkları dar sokağa döndüler ve onları burada takip etme fikrinin fazla tehlikeli olacağını düşündüğümden dümdüz devam ettim, Fredrik'in cipinin büyük kare burnu görünene ve uzaklaşana kadar bir köşeye çekip bekledim. Tosalet'e dönüyorlardı şüphesiz, ben de daha sonra gidebilirdim oraya. Şimdi plajdaki kıza bir kez daha bakmak istiyordum, bu mutlu çiftin neden bu kadar ilgisini çektiğini bilmek istiyordum. Bu yüzden arabayı park ettim ve dışarı çıktım.

Demir kapıları yıkmak istermiş gibi havlayan köpekler arasında sağa sola bakınarak yürüyordum. Onu küçük bir evin yanında bir hamakta yatarken görünce durdum. Gençti, otuz yaşlarında olmalıydı, ne esmer ne sarışındı, bir bölümü kahverengiye çalan saçları kestane rengiydi. Ayak bileğinde kelebeğe benzeyen kırmızılı siyahlı ve omzunda da siyah renkte Çince veya Japonca birkaç sözcükten oluşan dövmesi vardı. Hamağın ortasına uzanmış fakat bir tarafına daha fazla dayanmıştı. Bahçe küçüktü, evin haricinde bir portakal, bir de limon ağacı vardı, belki arka tarafa doğru genişliyor olabilirdi. Çamaşır ipinde bikini, iç çamaşırı ve bir tane havlu vardı. Yalnızdı. Christensen'ler için mükemmel bir kurbandı. Belki de onu plajda görmüşler ve taze kanını emmek, enerjisini sömürmek, tazeliğini kirletmek için gözlerine kestirmişlerdi. İnsanlar pek değişmezler aslında; Fredrik için arkadaş, faydalanıp bir şeyi çalınabilecek bir bireydi. İki günde de kırk senede de değişmezdi insan, ben değişmemiştim.

Bu kızcağız bütün bunları nereden bilebilirdi ki? Onun için endişelenen bu iki yaşlının içindeki kötülüğü nasıl keşfedebilirdi? Onu korkutmak, uyuyan genç ve savunmasız bir kıza yaklaşacak yaşlı bir deli olmak istemiyordum; her şeye rağmen, benim hakkımda ne düşündüklerine önem vermeyi çoktan bırakmış olmama *rağmen hâlâ* utanabiliyordum. Gözetlemeyi bıraktım ve aşağı doğru yürüdüm, kızıma vefasızlık yapmamak için yol üzerinde "kiralık"

veya "satılık" ilanları aradım. Ona bu kadar küçük bir şey hakkında yalan söylemek, aslında aramadığım bir evi aradığımı söyleyerek onu kandırmak, saklamaya değecek daha büyük bir yalan söylemekten daha adi bir hareket gibi geliyordu bana. Bu yüzden verdiğim sözün sorumluluğuyla boş zamanlarımda güzel bir ev aramalı ve hatta buraya gelip burada yaşamayı düşünmeye başlamalıydım. Her şeyden öte, sevdiklerine boş hayaller vaat eden bir geveze olarak hatırlanmak istemiyordum. Beni böyle hatırlamayacaklardı.

Kırmızı saçlı kızın yaşadığı kıvrımlı ve gölgeli sokağın sonunda, bir sürü villa vardı, kızın evi bu villaların yanında ufacık kalıyordu. Herhangi bir tabela veya çıkış için bir işaret göremediğimden, arabaya dönmeye ve yoldan geçerken kızın evine bir kez daha bakmaya karar verdim. Kız orada değildi. Evde bir cam açılmıştı, kesin o açmıştı. Yürümeye devam ettim. Haplarımı alıp biraz yatma zamanı gelmişti.

Geçen günkü bara gittim, kahvaltımı hâlâ sindirememiştim, bu yüzden hapları içmek için meyve suyu ve bir kahve ısmarladım. Daha sonra dinlenmek için odama çıktım. Deterjan ve ferahlık kokuyordu oda, yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı ve caddeye bakan balkonun kapısı aralanmıştı. Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim, dinlenemezdim, normal bir emekliymiş gibi uyuyamazdım; kalan son enerjimi, daha fazla yaşamak için erken kalkıp geç yatan, sonra da gün boyu kestiren arkadaşım Leonidas gibi harcayamazdım. Araba süremeyeceğim, tek başıma uçağa dahi binemeyeceğim günler gelecekti, Fredrik Christensen'ın artık var olmayacağı günler gelecekti. Hayat beni istemediğim bir yola sokmuştu; insancıllıktan uzak, rüyalara yer olmayan bir dünyaya girmiştim ve şimdi bu dünya, tıpkı bitmek üzere olan bir film gibi sona yaklaşıyordu.

Sandra

Günler geçtikçe daha az komşu kalıyordu, daha doğrusu kimse kalmamıştı artık; günler kısalıyordu ve etraf daha sessizdi. Bazen sessizlik o kadar büyüyordu ki yapraklardan biri kıpırdadığında fırtına çıkmış gibi geliyordu, yoldan bir araba geçecek olsa duvarı delip yatağa çarpacakmış gibi oluyordu, yere bir damlacık düşünce verandanın çöktüğünü sanıyordum. Bu akşamlardan birinde bebeğin ilk tekmesini hissetim, Fred ve Karin'in nerede yaşadıklarını bilseydim, anlatmak için onlara koşabilirdim. Birdenbire evlerine gitmem onlara garip gelmezdi kesinlikle. Santi'yi arama isteğine karşı geldim, onu arasam çocuğumuzun tekmesini bahane edip beni görmeye gelir, ailemi de arardı, bir de onlardan vaaz dinlerdim.

Norveçliler Tosalet'ten bahsetmişlerdi diye hatırlıyordum fakat Tosalet'te villalar çam ağaçları ve palmiyelerin bulunduğu geniş bir alanda, neredeyse ormanın tam içindeydi; onları öyle bir yerde aramak, samanlıkta iğne aramaktan farksız olacaktı. Bu yüzden ellerim karnımda oturdum ve diğer tekmenin gelmesini bekledim. Daha fazla dayanamayacağımı anlayana, bunu birine anlatmak zorunda olduğumu hissedene kadar oturdum, bu esnada hava kapatmıştı ve yağmur yağmaya başladı. Önümde koca bir akşam vardı ve ben harekete geçme içgüdüme karşı gelemiyordum. Norveçlilerin evini aramaktan başka çare yoktu. Bu gri akşamüzerinde motosikletime bindiğim anda, neden bilmiyorum fakat çiftin beni evlerine hiç çağırmadığını fark ettim. Ne adreslerini ne de telefonlarını vermişlerdi bana. Onları gerçekten bulabilirsem beni gördüklerine çok şaşırabilirlerdi ve bu çok garip hissetmeme sebep olabilirdi. Sanki sadece onlar için çizilmiş bir sınırın ötesine atlayıvermişim gibi olacaktı.

Her şeye rağmen, Tosalet'in huzur dolu sokaklarında bir tur atmanın fena bir fikir olmadığını düşündüm. Toprak ve ıslanmış

çiçek kokusu, denizin nemiyle karışıyordu. Ciğerlerim açılacaktı, daha önce hiç nefes almadığım kadar iyi nefes alacaktım, bu da bebek için iyi olacaktı. Sonuçta onun dünyaya açılan kapısı ve penceresi bendim ve şu an ona çok az şey ulaşıyor olmalıydı. Oksijen, ara sıra müzik, kalp atışlarım ve büyük ihtimalle üzüntümle mutluluğum. O farkında olmadan ulaşıyorlardı bebeğe, onu takip ediyorlardı ve hayatı boyunca da takip edeceklerdi; aynı kreşteki çocukların her birinin karakterinin farklı olmasının sebebi de buydu, ben de şu an kendi çocuğumun karakterini nasıl şekillendiriyorum acaba, diye düşündüm.

Yeni arkadaşlarımın da aralarında bulunduğu evlere ve posta kutularındaki isimlere dikkat ederek çok yavaş gidiyordum. Posta kutularına bakmak daha mantıklıydı çünkü doğru evi bulduğumu nasıl anlayacaktım ki? Norveç çiftliği görünce mi? Bu tarz konularda insanlar oldukça şaşırtıcı olabiliyorlardı. En zarif geçinenlerin evleri berbat olabiliyordu, tam tersi de geçerliydi. Örneğin benim annem ve babam tam bir faciaydılar, sert ve düşüncesizlerdi fakat iş evrak ve faturalara gelince inanılmaz düzenlilerdi. Aynı durum ev için de geçerliydi, evde her şeyin yeri belliydi ve olur da bir ampul patlarsa, anında yenisi takılırdı. Bu yüzden aslanın yattığı yerden belli olduğuna inanmıyordum.

Biraz daha içerilere girdim ve küçük bir meydana park ettim, motosikleti zincirle bağladım ve kafamı kaldırdığımda kapalı bir lokanta gördüm, açık olsaydı iyi olurdu aslında, lokantadan bana bir şeyler söyleyebilirlerdi. Koca yağmur damlaları düşmeye başlamıştı fakat yürümeye devam ettim. Düşüncelerim dışında her şey mükemmeldi. Tüm evlerin kapı pencereleri sımsıkı kapanmıştı, duvarları ve metalik kapıları tek parça gibiydi, içeride bir insanın isteyebileceği her şey varmış da kimsenin görmesini istemiyorlardı sanki. Yağmur sağanak yağıyordu, biraz sonra iyice bastırdı. Sırılsıklam olmuştum

ve nereye sığınabileceğimi de bilmiyordum, altına girebileceğim bir çatı veya çıkıntı yoktu.

O an bir araba yanaştı ve uzaktan kumandasıyla garajının kapısını açan bir kadın, yağmur dinene kadar içeri girip girmek istemediğimi sordu. Israr etmesini beklemedim, arabanın yarından sırılsıklam sandaletlerimle garaja girdim ve aynı Karin gibi yabancı olan kadına, çardakta biraz oturacağımı söyledim.

Benim açıklamama fırsat vermeden birini arayıp aramadığımı sordu. Fredrik ve Karin adında bir çiftin evini aradığımı söyledim. Onları tanımıyor olacak ki bir kelime dahi etmeden ana kapıya doğru gitti. Dor[3] tarzında iki sütunun arasından girdi, ben de o esnada elimden geldiğince kurulanmaya çalışıyor ve belli ki çok parası olan bu zevksiz hanımefendinin bizlerden soyutlanmış dünyasında daha ne kadar zaman geçirmem gerekeceğini düşünüyordum. Bu durumda ev ve içerisinde oturan kişi birbirlerine uyuyordu. Burada ne yapacağımı ve evden nasıl çıkacağımı düşünerek geçirdiğim on dakika sonra kadın elinde bir şemsiyeyle döndü ve arkasından kızgın birkaç köpeğin sesi duyuldu. Gülümseyerek geliyordu ve elinde bir havlu vardı. Kurulanmam için bana uzattı fakat kurulanmadım çünkü havlu bir plaj havlusuydu ve benden önce daha bir sürü vücudu kurutmuşa benziyordu, havluyu elime alırken kadın da bana Karin'e telefon ettiğini ve Fredrik'in beni almaya geldiğini söyledi.

"Zavallı Karin," dedi, "Bugün yine romatizması tuttu. Hava değişiklikleri ona hiç iyi gelmiyor."

Küçük köpekler ayağımın dibine kadar gelmişti, hoplayıp zıplıyorlardı. Havlamalarının arasında, arkadaşlarımı tanıyor olmasının büyük şans olduğunu söyledim.

---

3 M.Ö. 12. yüzyıldan itibaren Antik Yunanistan'daki Makedonya bölgesine gelen Hint-Avrupa kökenli göçebe millet. (ç. n.)

"Burada herkes birbirini tanır," dedi. "Yaklaşık üç yüz metre ötede oturuyorlar."

Bakışlarını göbeğime indirdi ve hiçbir yorum yapmadan baktı, görünen o ki yanlış alarm olması durumunda pot kırmak istemiyordu. Üzerimdeki kıyafetler yazlıktı, kısa bir tişört ve düşük bel pantolon giyiyordum. Platform sandaletlerimin içindeki ayaklarımın şapırdamasını duyabiliyordum.

"Üşüteceksin, kurulansan iyi olur."

Köpekçikler berberden çıktığı belli olan saçlarını sallayarak koşuşturuyorlardı.

"Merak etmeyin, üşümüyorum," dedim havluyu ona verirken.

"Christensenleri ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç gün önce plajda tanıştık, birlikte iyi zaman geçiriyoruz."

Kadın şemsiyeyi, çardağın altındaki tahta bankın üzerine koydu. Ayak bileklerine kadar uzanan beyaz bir elbise giyiyordu ve iç çamaşın belli oluyordu. Karin'le aşağı yukarı aynı yaşta olmasına rağmen, pek de yaşına göre giyinmemişti. Düşünceli bir ifadeyle gülümsedim.

Fred'in kornasını duyduğumuzda yaşlı kadın, köpekler ve ben kapıya çıktık. Tam da beklediğim gibi, Fred bana garip garip bakıyordu. Motosikletimi ve yalnız gelip gelmediğimi sordu ve bu tarz durumlarda söylemeye alışkın olduğumuz şeyi, oralardan geçerken aklıma Tosalet'te yaşadıklarını söylediklerini hatırladığımı ve... Açıklama yapmaya çalışmaktan yorulduğumda sustum, o kadar da önemli değildi. Girişte mozaikle çok güzel bir şekilde elli sayısı döşenmişti. Yaşlı kız, kıyafet poşetlerinin içinden küçük bir paket çıkardı ve Fred'e verdi.

"Sağ ol, Alice," dedi Fred. "Çok sağ ol."

Halı ıslanmasın diye dikkat ederek arabaya bindim.

"Karin çay hazırlıyor, hemen varınız eve," dedi gülümseyerek, sadece benim için değil de, bu daracık yollardan bir çizik bile almadan geçebilen mucizevi cipi için de gülümsüyor olmalıydı.

Girişinde Villa Sol yazan eve girdik, daha sonra bir koridora çıkan merdivenleri çıktık.

Karin mutfaktaydı. 30 metrekarelik eski bir mutfaktı burası ve mobilyalar, kız kardeşiminkiler gibi antika taklidi değildi, gerçekten antikaydı. Hiçbir şey sormadı, beni gördüğüne sevinmişti. Diğer günlere kıyasla daha zor yürüyordu ve yüzünde acıdan olduğu belli iki ya da üç çizgi ortaya çıkmıştı.

"Bugün her yerim ağrıyor," dedi.

"Evet, o bayan bana romatizmanızdan bahsetti."

"Ah! Alice. Alice çok şanslıdır, genetik açıdan çok şanslı. Sana inanılmaz geleceğini biliyorum ama benden bir yaş büyüktür."

Fred, küçük paketi Karin'e verdi ve kadının gözleri ışıldadı.

"Şimdi dönerim," dedi.

Biraz sonra elinde pembe saten bir elbiseyle döndü ve merdivenlerin yanındaki küçük banyoda ıslak kıyafetlerimi çıkarıp, elbiseyi giymemi söyledi. Fred'e garaja gidip benim için plastik sandalet aramasını söyledi. Villa Sol'ün görünüşü Alice'in villasından daha güzel gelmişti bana. Daha az gösterişli ve daha kişiseldi. Daha fazla çiçek vardı ve mimarisi bölgenin alışılagelmiş mimarisiydi; toprak rengi ön cephe, kiremit çatı, Mallorca tarzı kepenkler ve koyu yeşil oymalı mobilyalar. Karin'in parfümüyle dolu minik bir salonda oturduk, normalde de burada oturuyor olmalıydılar. Odada şömine vardı, bahçe görünüyordu ve köşede, içeri girdiğim ilk anda gözüme kestirdiğim ve gidip oturduğum bir koltuk vardı. Fred, ayaklarımı uzatayım diye bir ayak taburesi getirdi. Fincanların etrafı tıpkı tabaklar ve çaydanlığınki gibi altın kaplamaydı.

"On beş gün içerisinde akşamları şömineyi yakmaya başlarız. Bu bölgede nem çok yüksek."

"Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Önemli değil, canım," dedi Karin. "Sana bir şey göstermek istiyorum, bak, bebeğe kazak örüyorum."

Fred bir gazeteye uzandı ve ben de Karin'e yanaştım. Beni bu kadar düşündüklerine inanamamıştım.

"Bugün tekme attı, aslında iki tane attı."

Karin kırışıklıklarının arasından güldü, yüzü bu haldeyken gülümsemesi şeytani duruyordu, bu kadar özel ve önemli bir şeyi bu kadar yabancı birine anlatmak zorunda kaldığım için ne kadar yalnız olduğumu hatırlattı bana. Kadın herhangi bir şey söylemediği için, olan biteni bir yabancıya anlatmamın sebebinin bu haberi paylaşma ihtiyacım mı yoksa bir şey paylaşmadan yalnızca anlatma isteğim mi olduğuna karar veremedim.

Şişi ve ip yumağını bir köşeye bıraktı, romatizma yüzünden bir şey yapamıyordu sanırım, ellerini birleştirip kucağına koydu.

"Kıştan nefret ediyorum," dedi. Gençken hoşuma giderdi karın aydınlığı ve yüzüne vuran dondurucu soğuk. O zamanlar kış umurumda olmazdı, her durumda idare edebilirdim ama şimdi ise güneşe ve sıcaklığına ihtiyacım var; bugünkü gibi günler beni üzüyor ve düşündürüyor. Eğer iyi şeyleri düşünürsen onları özlemeye başlarsın, kötü şeyleri düşünürsen de hüzünlenmeye... Hava çok sıcaksa ve plajdaysan hiçbir şey düşünmezsin ama."

Aynı durum benim için de geçerliydi; plajda, güneş beynimi kavururken kendimi göğün yedi kat yukarısında hissediyordum.

"Sen hiçbir şeyi kafana takma canım, unutmak için çok zamanın olacak, o kadar gençsin ki..."

İkimiz de bahçeye doğru bakıp sustuk, ağaçlardan ve çatıdan düşen su damlalarının sesi duyuluyordu. Gözlerimi kapattım ve hayal kurdum, hayalin kendisi için değil, hayal kurmanın verdiği zevk için. Unutmak mı, neyi? Santi'yi mi? O kadar da önemli değildi. Onunla ne evlenmek ne de çocuğunu paylaşmak istiyordum (onunla ve çocukla parka gitme fikri kulağıma hiç de hoş gelmiyordu) ama ona şefkat besliyordum. Oturduğum koltukta doğruldum, gözlerimi açtım ve bir anda derin bir suçluluk duygusuna kapıldım; Karin'in yanındayken, annemin yanında hiç hissetmediğim kadar iyi hissettiğimi ve Fred'i babama tercih ettiğimi fark ettim. Bana huzur veriyorlardı. Karin bana çocuk kıyafetleri yapmayı öğretebileceğini söyledi.

Kullanışlı olabilecek bir şey öğrenme fikri beni heyecanlandırdı, ellerimi kullanabilirdim, hiçbir şey yapmadığım bu günlerde çömlek bile yapabilirdim. Saat sekizde Fred akşam yemeği saatinin geldiğini ve benim de onlara eşlik etmemi istediklerini söylediğinde fazla ısrar beklemeden kabul ettim. Fred salata yaparken ben de sofrayı kurdum. Fred bira içti, bizse su içtik. Muhtemelen Karin tarafından yapılmış işlemeli masa örtüsünü ve altın tabakları kaldırdıktan sonra, Fred poker oynamamız için bir deste iskambil kâğıdı getirdi; o an gitmek üzere müsaade isteyebilirdim ama yapamadım. Kendi dünyamdan biraz daha uzaklaşıp, Fred ve Karin'in dünyasına girmeye karar verdim. Öte yandan, hâlâ onlardan sıkılma lüksüm varken, beni ileride nelerin beklediğini öğrenmek de iyi bir fikirdi.

Karin ağrılı parmaklarıyla kartları dağıtırken arada bir de kocasına bakıyordu. Söylediğine göre, Fred birçok poker turnuvası kazanmıştı. Çok iyiydi, hatta en iyisiydi fakat pokerden ve okçuluktan kazandığı kupalar Norveç'teki çiftlik evinde kalmıştı. Fred karısının tüm bu övgülerine rağmen yüz ifadesini değiştirmiyor, gözlerini kartlardan ayırmıyor ve karısının onu övmesine izin veriyordu. Sonunda bize baktığında, gözlerinin bir çocuğun gözleri gibi ışıl ışıl olduğunu gördük.

Kapı çalınca oyuna ara verdik.

İki erkek çocuğu gelmişti. Biri orta boylu ve şişmandı, saçları kısacık kesilmişti, incecik kolları omuzlarının genişliğini ortaya çıkarıyordu. Üzerindeki kolsuz siyah tişört geniş göğsünü sıkıyordu. Adı Martin'di. Martin bana ilgiyle baktı, Fred çocuğu kolundan tuttu ve salondan çıkınca girilen küçük bir odacığa götürdü. Diğeri kapının yanında kaldı. Dokunsan kırılacak kadar zayıftı ve açık kestane rengi saçları Martini'nkiyle kıyaslandığında daha uzundu.

"Fred ve Karin'in arkadaşı mısın?" dedi fısıldayarak ve elini uzattı. "Ben Alberto."

Ben de elimi uzattım. Eli çok sıcaktı, yoksa benimki miydi sıcak olan? Elim yanıyormuş gibi çektim ve mutfağa doğru yöneldim. Kurnaz bakışlarıyla bana daha fazla bakmasını istemiyordum, bir zeytin kutusunun ardından bakmaya devam ediyordu sanki. Ne düşündüğünü tahmin etmek imkânsızdı, diğerininse beni gördüğüne şaşırdığı aşikârdı, ama bu hiçbir şey hissetmiyordu sanki, yüzü maske takmış gibi ifadesizdi. Yılan balığına benziyordu.

Mutfaktan çıktığımda gitmişti. Martin'le birlikte çıkmışlardı.

Eve dönmeme izin vermediler. Beni birisi bekliyor değildi ya? Kâğıt oynarken bayağı geç oldu ve hâlâ yağmur yağıyordu, Fred motosikletime kadar arabayla götürecekti beni, ben de tüm bu selin ortasında o kıvrımlı yolların hepsini geçmek zorunda kalacaktım, bütün bunlara ne için katlanacaktım peki? Kendi yatağımda uyumak için mi?

"Boş odalarımız var," dedi Karin.

Fred hiçbir şey söylemiyordu, bu da beni biraz şüphelendirdi. Karin sonunda Fred'i zorladı.

"Bir şey söylesene," dedi, "Aptal gibi durmasana öyle."

"Geceyi burada geçirirsen yarın plaja beraber gidebiliriz ya da havuza girmeyi tercih edersin belki," dedi adam.

Birkaç dakika boyunca ısrar ettiler ve kalmaya karar verdim, biraz daha zaman geçirdikten sonra beni çok sevimli bir odaya götürdüler. Mavi çiçeklerle süslü odada beyaz bir dolap vardı.

"Fred yaptı," dedi Karin dolabı işaret ederek.

Annem babama Karin'in kocasına duyduğu hayranlığı duysaydı belki benim anne ve babam da mutlu olabilirlerdi, diye düşündüm. Ama bu genetik bir sıkıntı olmalıydı çünkü ben de Santi'ye hayranlık duymayı başaramıyordum. Karin bana kemik rengi saten bir gecelik verdi. Gecelikten çok gece elbisesine benziyordu. Karin'in uzun ve zayıf olduğu, kumaşların tüm hayat boyunca kullanılabilmeleri için özenle seçildiği dönemden kalma olmalıydı. Geceliği giyince kendimi muhteşem hissettim ve yatağa girip onu kırıştırma fikri içimi acıtıyordu. Normalde eski, rahat bir tişört ve iç çamaşırlarıyla uyurdum. Çarşafların içine elit bir partiye gidiyormuş gibi girmenin anlamsız olduğunu düşünürdüm hep... Şu an fikrim değişmişti, saten vücudumu sarıyor ve göğüslerimi çok güzel gösteriyordu. Belki de çocuğumun özgüvenli biri olması ve hayatını kendinden emin bir şekilde sürdürebilmesi için annesinin böyle geceliklerle yatması gerekiyordu.

Kız kardeşimin süresi geçmiş dergilerini özlesem ve Prenses Ira von Fürstenberg'e neler olduğunu merak etsem de hemen uykum geldi, bu yatağa karşı koymak imkânsızdı, yine de uykuya dalmadan önce mavi çiçekli ve beyaz dolaplı bu odada, bu yatakta üzerimde bu gecelikle ne yaptığımı düşündüm.

Son iki aydan beri âdet olduğu üzere, her gece en az bir ya da iki kez tuvalete kalkmak zorunda kalıyordum. Sersemlemiş bir halde uyandığımda koridorda bir tuvalet olduğunu hatırladım. Koridorda

tuvaleti aranırken yataklardan gelen sesleri duyuyordum... şey yaparken çıkan seslerdi sanki... sürekli inleme sesleri geliyordu. Bizim iki yaşlı olabilir miydi bunlar? Sevişiyorlar mıydı yoksa? Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu; yatağa döndüğümde mırıltılar ve inlemeler gelmeye devam etti, şimdi konuşmaya da başlamışlardı, sanki sevişmelerinin nasıl olduğunu tartışıyorlardı, istemeden de olsa onları duymuş olmanın verdiği utançla yastığı alıp kulaklarıma bastırdım. Sabah geç uyanmalarına hiç şaşırmadım. Ben uyandığımda, ortalıkta hiç ses yoktu ve evin tembelinin ben olduğumu düşündüm fakat evin kapısının sürgülü olduğunu görünce hâlâ uyuduklarını anladım. Salonun perdelerini ve kapısını açtım, çok güzel bir sabahtı. Islanmış yaprakların üzerinde güneş parlıyordu ve kuşlar cıvıldıyordu. Kendime sütlü kahve yaptım ve verandada kahvemi içerken, gecelikli Karin geldi; yanında kısa pantolon ve bol bir polo yaka tişört giymiş Fred vardı ve ikisi de esniyordu. Mutlu gözüküyorlardı. Bana iyi uyuyup uyuyamadığımı sordular, Karin bir önceki güne göre daha hayat dolu görünüyordu.

"Ben kahvaltıyı hazırlayayım," dedi Fred.

Saatin geç olduğunu ve gitmem gerektiğini söylemeye fırsatım olmadı. Karin verandadaki masaya işlemeli masa örtüsünü serdi. Daha sonra giyinmeye gittiğinde, Fred portakal suyu ve çay hazırladı. Neyse dedim, kendi kendime, kahvaltı biter bitmez bizim Ira'nın hayat hikâyesini öğrenmeye geri dönerim. Yapacak pek de önemli şeylerim yoktu gerçi ama buradayken, işlerimi ihmal ediyormuş gibi hissediyordum, yapmadığım tüm o şeyler çok önemliymiş gibi geliyordu.

Çok neşeliydiler, izledikleri televizyon dizilerinden bahsettiler, hatta birkaç bölümün tamamını anlattılar. Ben de arada sırada aklıma gelenleri söylüyor, sohbete katılmaya çalışıyordum fakat konuşurken, birdenbire, bana inanılmaz bir ciddiyetle baktıklarını fark ettim, sanki üzerime atlayıp beni paramparça edeceklermiş gibi bakıyorlardı.

Fark etmeden saçma sapan bir şey mi söylemiştim acaba? Bu bir anlık bakıştan sonra, aynı ciddiyetle birbirlerine baktılar ve sadece bir saniyelik bu bakışmadan sonra normal hallerine döndüler. Yüzleri yeniden eski sevecenliğine kavuştu. Unutulması güç anlardan biri olmuştu bu. Kalktığımızda Karin, hamaklarda biraz dinlenmeyi önerdi. Motosiklete geri dönmeden önce biraz daha dinlensem ne kaybederim ki, diye düşündüm ve kabul ettim.

Güneşe karşı hamaklara yayıldık ve gözlerimizi kapattık. Yeniden uyumayı düşünmüyordum, sadece hamaklarının ne kadar rahat olduğunu ve kız kardeşimin de bunlardan bir tane alıp, üzerinde yarım saatten fazla duramadığımız bizimkini atabileceğini düşünüyordum.

O kadar yaşlı olmasına rağmen Fred yorulmuyordu. Masayı kaldırdı, bulaşıkları yıkadı, evin bir köşesine çekilip biraz çalıştıktan sonra pasta ve çay getirdi, pastadan sadece ben yedim. Sonra da alışveriş merkezine gitti, buzdolabındaki her şeyi yediğimiz için birinin alışverişe gitmesi gerekiyordu çünkü. Beni motosiklete kadar bırakabilirdi aslında, diye düşündüm, ama ben tam harekete geçeyim derken o çoktan garajdan çıkmıştı. Biz de hamaklarımıza geri döndük. Karin'in romatizma ağrıları hafiflemişti, tam da şu anda yaptığı gibi, hamaktan büyük bir canlılıkla kalkabiliyor ve ellerini sorunsuz kullanabiliyordu. Kendisi ve benim için iki tane yün çilesi ve şişlerle geri döndü.

"İstersen yüzmeye de gidebilirsin," dedi, "bikininin yarında olmamasının bir önemi yok, burada kimse seni görmez."

Su soğuktu ve hava güneşli olmasına rağmen havuza girme havası değildi ama yine de havuza girmek iyi geldi, kendime geldim ve Fred'in yokluğundan yararlanarak neredeyse çırılçıplak bir şekilde güneşlenebildim. Fred'in yaşına ve alışkanlıklarına saygı göstermek istiyordum, gerçi geçen akşam duyduklarımdan sonra alışkanlıkları hakkında eskisi kadar net bir fikrim yoktu. Geri dönmek

üzere olduğunu düşündüğümde üzerimi giydim ve şişleri aldım. Karin bana ilmek atmayı öğretti. Her ne kadar ilmekleri düzgün atamasam da bu ilmeklerden çıkacak sarı kazağı düşünmek güzeldi. Hayatımı dergi okumak, kazak örmek, yürümek ve yemek yemekle doldurabileceğimi düşündüm.

Julián

Birkaç gündür Fredrik'i takip ediyor ve evini gözetliyordum. Neredeyse her sabah Karin'le birlikte ya plaja ya da bölgenin en büyük alışveriş merkezine gidiyorlardı. Kadın fizik tedavi gibi bir şey görüyordu galiba, çünkü bazı akşamlar spor merkezine gidiyorlardı, kadın içeride bir saat kalıyordu, adamsa bu süre içinde arabaya benzin koyuyor, arabayı yıkıyor ya da Nordic Club'a gidiyordu. Normal ve sakin bir hayat sürüyorlardı.

Market arabasını sürmeye alışmıştı (bunu senelerdir yapıyordu); alacağı her şeyin etiketlerini inceleyip, yağ veya şeker içermediğinden emin oluyordu. İnsanlarla kibar konuşuyordu; çevresindeki ırk cümbüşü, o öldükten sonra hayatta kalıp dünyayı devralacak bayağı insanlar onu rahatsız etmiyor gibiydi. Aslında midesi bulanıyor olmalıydı, içten içe beslediği tiksinti duygusunu, hayatta elde etmiş olduğu başarının bu şekilde bozulduğunu birisiyle paylaşıyor olmalıydı, bu birisi de Karin olmalıydı, hislerini paylaşabileceği, onun gibi birisi... Burada yalnız mıydılar yoksa onlar gibi başkaları da var mıydı etrafta?

Benim gördüklerim çevremdeki insanların gördüğünden farklıydı, çünkü onların sadece yaşlı bir çift gördüğü zamanlar ben genç hemşire Karin'i de görüyordum.

Fredrik'ten dört yaş küçüktü ve birbirlerine yakışıyorlardı, uyumlu bir çift olmuşlardı. Güzel yüzlü ve güzel vücutluydu, sarı saçları dalgalıydı, adamın yanında cüce gibi durmayacak kadar uzundu, yani tipik bir Norveçliydi ama nefesleri kesici bir güzelliği de yoktu. Öğrenciyken tanışmışlardı ve Nazi Partisi'ne üye olması için Fredrik'i cesaretlendiren de oydu, adamda gelecek görmüştü. Elimdeki bilgilere göre çiftin beyni Karin'di, kocasının kıt ve katı fikirlerinden yararlanıp, onunla birlikte kendisi de yükselmişti. Çok sık rastlanan bir hikâyeydi bu, bu çiftin farkı ise ellerinde katliamın izlerini taşıyor olmalarıydı. Fredrik sportif biriydi. Arkadaşı Aribert Heim gibi o da buz hokeyi oynardı. Ayrıca ata binerdi, yüzerdi, kayak kayardı, dağa tırmanırdı, sağlıklı bir adamdı. Onları tanımak için çok fazla zaman harcamama gerek kalmamıştı; oysa hayatımın en güzel yıllarını Mauthausen Kasabı'nın, Martin Bormann'ın, Léon Degrelle'in, Adolf Eichmann'ın ve onun gibilerin peşinden koşarak harcamıştım. Bazen ayrıntılara takılıp asıl olayı gözden kaçırırız ya, işte ben de Fredrik'e göstermem gereken ilgiyi göstermemiştim; şimdiye kadar onu hep ikinci derece bir Nazi gibi görmüştüm ta ki benim gibi eskimiş ve buruşmuş arşivlerimdeki eski bilgilere yeniden ulaşana ve şimdiye kadar yaptığım her hareketin beni ona getirdiğini fark edene kadar.

O gün sakin duramıyordum. Biz yaşlılar bazen çok sabırsız oluyoruz, yaşlılık vücudumuzu etkiliyor da beynimizi etkilemiyor sanki. Güçsüz ve yorgun kaslarımın altında gizlenmiş beynimin çok işi vardı; bu yüzden yatakta mümkün olduğunca çok zaman geçiriyordum ki vücudum yenilenme görevini rahatlıkla yerine getirebilsin. Bir saatlik öğle uykusu sonrasında Tosalet'e gidip Villa Sol'ü gözetleyebilecek enerjiyi geri kazanabilmiştim. Er ya da geç eve misafirler gelecekti ve şansım yaver giderse bu misafirler Fredrik'in cehennemden arkadaşları olacaktı. Kendilerini güvende

hissedebilmek için sık sık bir araya geliyor olabilirlerdi. Daha fazla bilgi edinmek için çıldırıyordum.

Buenos Aires'ten getirdiğim ve kızıma göre bavulda gereksiz ağırlık yapan dürbünümü aldım. Artık üretilmeyen Canon marka dürbünlerdendi. O kadar uzun süredir kullanıyordum ki gözlerim hemen uyum sağlıyordu. Elimde bu dürbün varken kendime yeni bir tane almak gibi gereksiz bir masrafa girmeyi düşünmüyordum. Profesyonel dürbündü, önemli ve çok küçük şeyleri görmeyi sağlıyordu. Görmenin gerekmediği uzak hayatları gözetlemek için asla kullanmazdım bu dürbünü. Kampta yeterince içli dışlı olmuştum insanlarla. Kaldığımız barakada üç katlı ranzalarda yatıyorduk ve görebileceklerimi görmemek için gözlerimi sımsıkı kapatmam gerekiyordu. O zamandan beri hiçbir yerde, sinemada bile, samimi sahnelerin tanığı olmaya tahammül edemiyordum. Bu kez farklıydı, dürbünümle düşmanıma odaklanıyordum. Bu dürbünü hep böyle zamanlarda kullanıyordum. Dürbünüm haricinde, kızımın hediyesi olan sessiz bir fotoğraf makinem de vardı, unutmaya çalıştığım ama aslında benliğimin bir parçası olan şeylerin varlığını hatırlatıyordu bana. Geri kalan her konuda fazlasıyla gelenekseldim, teknolojiyi takip etmek için ne isteğim ne de zamanım vardı.

Arabada ayrıca bir sürü bir buçuk litrelik su şişesi, iki defter, iki tükenmez kalem ve canım sıkılırsa yerim diye büfeden aldığım elmalar duruyordu. Küçük fotoğraf makinemi cebime koydum. Ceketlerimin hepsi eskimişti, sağ cebimin astarı kopuyordu ve ceket düzgün durmuyordu. Eşyamla birlikte Villa Sol'ü gözetlemek üzere Tosalet'teki meydancığa doğru yola çıktım. Fakat oraya kadar gitmeme gerek kalmadı, yoldaki kıvrımları geçerken Fredrik'in kovu yeşil cipiyle karşılaştım. Yolu tamamen kapatmıştı ve yavaş yavaş ilerliyordu, söz konusu santimetrelik yer bile olsa her şeyi almak isteyen açgözlü insanlardı bunlar.

Durumdaki bu ani değişiklikle kalbim çarpmaya başladı. Acilen bu histen kurtulmalı ve Fredrik'i takip etmeliydim. Ne yolmuş ama, direksiyonu kırmak için fırsat ve alan yakaladığımda hayatımı tehlikeye atmak zorunda kaldım. Raquel uzaklardan, bana deli olduğumu ve sadece kendimi değil, çarpabileceğim insanın da hayatını riske attığımı söylerdi. Bana, Christensenlere veya başka birine olan hıncımı kimseden alamayacağımı söylerdi. Bu noktada hiçbir zaman anlaşamadık. Daha fazla kafama takmamamı, daha fazla zaman kaybetmememi söylerdi, bu alçaklar da diğer herkes gibi ölecekti en nihayetinde, ya iskelet ya da kül olacaklardı; kaçışları yoktu, sonları gelecekti, yok olacaklardı. Ben de onların bu hayatta acı çekmelerini istediğimi, ben, benden nefret etmeleri için bir sebepleri olmayan bu insanlara duyduğum nefretimden kaçamazken, onların benden ve nefretimden kaçmayı başarmış bir şekilde öbür dünyaya gitmelerinden korktuğumu söylerdim. İşte o zaman Raquel de bana, bu insanlar için kendimden çok fazla ödün verdiğimi söylerdi; sanki kamptan hiç çıkmamış gibi davrandığımı, nefretimi bile elimden alıyorlarmış gibi hissettiğimi anlatmaya çalışırdı. Raquel'i o kadar çok özlüyordum ki...

Onu kaybetmemek için dikkatsiz bir şekilde sürüyordum. Aşağıya doğru inip düz bir yola vardığımızda, uzaktan görmüştüm arabasını. Aramızda iki ve ya üç araba olacak şekilde onu takip ediyordum. Cipin en güzel yanı, kolay fark edilebilir olmasıydı. Alışveriş merkezine doğru yöneldiğini gördüğümde ise rahatladım. Kalp atışlarım birden yavaşlayınca bayılacak gibi oldum.

Alışveriş merkezinde elimden kaçamazdı, alan ne kadar büyük olursa olsun, Fredrik'in kafası muhakkak bir yerlerden gözüküyordu. Park yerinde cipi bulmaksa o kadar kolay olmadı. Bu pek önemli değildi çünkü Karin'le kocasını bulabilmek için tek yapmam gereken şey, oradan ne alacağını düşünmekti. Şişe su, kalsiyum katkılı yoğurt, meyve ve balık; geri kalan her şey onlar için zararlıydı. Onları

jel, jilet ve tuvalet kâğıdı alırlarken temizlik ürünleri reyonunda da bulabilirdim. Biraz gezindikten sonra marketin orta kısmında, kafasında denizci şapkası olan yaşlı bir adamla konuşurken gördüm onu.

İkisi de kısa pantolon giymişti, Fredrik uzun ve sıska bacaklarının altına hantal Nike ayakkabılar giymişti; öbürünün bacakları daha kısa ve güçlü duruyordu, bir zamanlar güçlü olmalıydılar, şimdiyse şişmanlardı. Fredrik o kadar temiz ve şık duruyordu ki arkadaşı onun yanında bakımsız ve pis kalmıştı. İkisi de market arabasına yaslanıyordu. Kapalı alanlarda sıkıntı yaratan lenslerim ve kafasına taktığı şapka yüzünden suratını pek iyi göremediğim geniş cüsseli arkadaşı, eliyle sağa doğru işaret etti ve oraya yöneldiler. Mini fotoğraf makinemle bir resimlerini çekebilirdim, kimse bana bakmıyordu, fakat bu tarz kapalı yerlerde güvenlik kameraları olmalıydı, bu yüzden makineyi kullanmak yerine ben de market arabamla o tarafa doğru yöneldim. Buradaki diğer insanlardan farklı olarak, ben alışveriş yapmak zorunda değildim, çünkü otelde kalıyordum, yalnızdım ve alışverişten daha önemli işlerim vardı: onlar. Emekli olduktan sonra tek başıma veya Raquel'le birçok kez gitmiştim alışverişe, şimdi bunu düşünmek yine kendimi onlardan farklı hissetmeme neden oluyordu ama onlar gibi davrandığım zamanlar da vardı ve bu anlar belki de hayatımın en mutlu anlarıydı. Bizden daha fazla acı çekmiş olanlar da var, derdi Raquel, herkesin acısı kendine. Raquel'in asla olamayacağım bir adam olmam için verdiği çabayı görünce üzülüyordum. Bunu beni sevdiği için yapıyordu, ben de bu yüzden her şeyi unutmuş numarası yapmaya zorluyordum kendimi.

Fredrik ve arkadaşı indirimdeki gömleklere bakıyorlardı. Üç kot gömlek al iki öde. Gömleklerden bahsettiklerini görmek içimi kaldırmıştı, benden daha mutlu olduklarını ve yaptığı her şeyden sonra Fredrik'in hâlâ Karin'e sahip olduğunu düşünmek beni çileden çıkarmıştı. Bir zamanlar gaz verip öldürecekleri kurbanları arasında dolaşıyorlardı.

Fredrik Almanca konuştuğu adama yemeğe misafirleri olduğunu ve levrek alacağını söyledi, sonra da arkadaşından ayrıldı. Kamptan çıktıktan sonra, asla kampa girmeden önce yediğim kadar yiyememiştim. Sanki bir parça et ve havuç bana yetiyordu. Karnını doyurmak için birçok şey yapabilir insan; hırsızlık, fahişelik, adam öldürme. Raquel, kamptaki Polonyalı genelevine düşmekten kıl payı kurtulmuştu. Gerçi birçok görevli ve *kapo* yani sorumlu mahkûmun hoşuna daha çok erkek çocukları, özellikle de Rus erkek çocukları gidiyordu. Kampta, barakaya on tane çocuk birden sokan bir *kapo* vardı ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Fredrik balık bölümüne gittiğinde numara aldı ama çok sıra vardı. Ona sıra gelmesine en az yarım saat olduğunu hesapladım. O da benim gibi düşünmüş olacak ki cebinden bir kâğıt çıkardı, kesin alışveriş listesiydi bu, kâğıdı okudu ve yeniden cebine koydu, yağların olduğu reyona gidip iki tane zeytinyağı aldıktan sonra gömlekleri eline alıp onları hipnotize etmek istermiş gibi dikkatle baktı. Arkadaşıyla aynı gömlekleri giymemek için bunları değiştirmeye gideceğine yemin edebilirdim. Fazla ileri gittiğini düşündüğünden ve en kısa sürede arkadaşıyla aralarındaki bu ortaklığı bozma isteğine yenik düştüğünden emindim.

Reyona ondan önce vardım, desenleri güzel gözüksün diye açık bir şekilde asılmış plaj havlularının arkasına geçtim. Gömlekler marketin en indirimli malıydı ve reyonda sergileniyorlardı. Fredrik aldığı gömlekleri arabadan çıkardı, reyona koydu ve geri kalanlara bakmaya başladı; işte o an havluların arkasından konuşmamın zamanı geldi diye düşündüm: "Kim olduğunu biliyorum. Sen Fredrik Christensen'sin ve seni yakalayacağım, ama önce Hemşire Karin'i yakalayacağım."

Bunu söyledikten sonra bir şeyler daha söylemek istedim, boğazıma kadar yükselmiş olan zehri kusmak istedim, fakat az ve

öz konuşup soğuk durarak gerisini onun hayal gücüne bırakmak daha iyi olacaktı.

Tam da benim düşündüğüm gibi, sözlerimi duyunca şok oldu ve birkaç saniye kıpırdamadan durdu; hiçbir tepki vermeden, ona bunları söyleyen ses arkasından gelmiş olmasına rağmen nereye bakması gerektiğini bilmeden öylece kalakaldı. Böylesi bir korku yaşamayalı uzun zaman olmuştu muhtemelen, artık gardını indirmişti. Süpermarketlerde kullandığımız market arabalarını sürmek bana zor gelirdi, belki de arabayı oracıkta bırakmalıydım ama ben bunun farkına vardığımda artık çok geçti ve Fredrik bana çok yaklaşmıştı. Arkamdan geliyordu, yüzümü görmesini istemediğim için kafamı çevirip bakmıyordum, ama o olduğunu biliyordum, emindim, ben hızlandıkça onun da hızlandığını hissediyordum, arabasını raydan çıkmış bir tren gibi sürüyordu. Ben de aynı durumdaydım, ondan kaçabilmek için elimden geldiğince hızlı gidiyordum, ama benim ona kıyasla bir avantajım vardı, benim kafam öyle her yerden gözükmüyordu ve ben deterjan kutularının arasında kaybolup gidebilirdim. İlk fırsatta arabayı bıraktım ve bir kitap yığınının arkasına saklandım. Onun arabasının uzaklaştığını duyduğumda hemen çıkışa yöneldim. Arabaya gittim, terimi silip biraz sakinleşmeye çalıştım. Gömleğimin cebinde taşıdığım dilaltı hapını alma zamanı henüz gelmemişti.

Yaklaşık yarım saat sonra o da çıktı, poşetleri bagaja koydu (böylesine önemli bir olay yüzünden bile programını bozmamıştı). Yüzü asılmıştı ve gözlerine acımasız bir ifade gelmişti. Kendimi şimdiye kadar hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Artık her şeyi kendi bildiğim gibi yapacaktım. İçgüdü ve tecrübelerimin bana yol göstermesine izin verecektim. Dünyanın sonuna gelmiştim ve dünyanın sonu geldiğinde, eskiden önemli olan şeyler önemini yitirirdi. Biraz önce içeride yaptığım çok mantıklı değildi muhakkak, ama yine de onu saklandığı yuvasından çıkarmak, harekete geçmesini sağlamak istiyordum ve sonuçta olan olmuştu.

Şimdi daha dikkatli olmalı ve onu daha uzaktan takip etmeliydim, beni henüz tanımıyordu fakat devamlı peşinde gezinirsem kolayca tespit edebilirdi.

Tosalet'e çıktık, ama Villa Sol'e gitmedik; üç yüz metre ötede üzerinde isim yazmayan, sadece 50 rakamı bulunan başka bir villaya yöneldik. Olabildiğince aşağıya park ettim ve içeride uzun süre kaldığım görünce, gidip bakmaya karar verdim. Burayı bulmuştum işte, şimdi sıra içinde kimin yaşadığını öğrenmeye gelmişti. Onlardan biri burada yaşıyordu, bundan emindim.

Sandra

Saat altı olmuştu, Fred alışveriş merkezinden hâlâ dönmemişti ve Karin endişelenmeye başlamıştı. Nerede olduğunu öğrenmemiz mümkün değildi. Cep telefonu kullanmıyorlardı. Üçümüz de pek umursamıyorduk telefonları. Benim telefon kartım bittiğinde, yenisini alana kadar neredeyse bir ömür geçerdi, zaten olmayan paramı harcamak için fazlasıyla saçma bir nedendi yeni bir kart almak. Onlarsa teknolojiye alışkın değillerdi, bilgisayarları da yoktu. Durum böyleyken Karin'i yalnız bırakıp gitmek istemediğimden, kazak örmeye devam ettim. Her seferinde daha güzel ilmek atıyordum, daha düzenli oluyordu. Fred için ne kadar endişelendiği belli olsa da Karin arada sırada nasıl ördüğüme göz atıyordu.

Saat altı buçuğa gelirken eve girdik. Biraz sonra, geçen gece gelen cüsseli çocuk Martin geldi, kapıyı ben açtım; aynı siyah tişörtü giymişti, kot pantolon ve eskimiş ayakkabılar. Yanındaki Yılan Balığı ise, görünüşüne Martin'e göre çok daha az önem veriyordu. Yılan Balığı bana Fred'i sordu, bu evde ne yaptığımı merak eder gibiydi

ve benimle konuşurken bana o kadar yaklaştı ki gözümü korkuttu: "Buraya yaşamak için mi geldin?" dedi.

Neyse ki tam da o anda Karin geldi. Sokak kapısından odaya inanılmaz bir hızla varmıştı.

"Ben ilgilenirim," dedi.

Ve çocukları alt kattaki bir odaya götürdü; bu küçük odada kâğıtlarla dolu bir masa, eski bir daktilo ve kitaplar vardı. Çocuklara Fred'in geciktiğini ve endişelenmeye başladığını söylediğini duydum.

"Fred'e faturalar ve ayak işlerinde yardımcı oluyorlar," dedi mutfağa geri döndüğünde, ne yapacağımı bilemez durumdaydım çünkü bir anda hiçbir alakam olmayan bir hayatın tam ortasında buluvermiştim kendimi. "Aramaya çıkmadan önce biraz daha bekleyelim diyorlar. Fred bazen birileriyle karşılaşır, lafa dalar, zamanın nasıl geçtiğini unutuverir."

Daha sonra başını ellerinin arasına koydu, dramatik bir şekilde değil de, daha iyi düşünmeye çalışırmış gibi. Bir zamanlar muhteşem sarı bukleler olduğunu düşündüğüm birkaç zayıf bukle parmaklarını örttü.

"Fred'e bir şey olursa her şey biter, anlıyor musun?"

Evet, tahmin edebiliyordum fakat bu tarz durumlarda bir şey söylememek en iyisiydi. Biraz daha kalmam gerekecekti çünkü şimdi gidersem rahat uyuyamayacaktım. Bu tarz bir durumdayken öylece çıkıp gitmek kolay değildi. Dışarıdan her şey farklı görünüyordu, tıpkı dışarıdaki her şeyin bebeğime fantastik bir dünya gibi görünmesi gibi.

Fred anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğinde rahatladım, sanki umurumdaymış gibi, aslında hiç de umurumda değildi. Karin şişleri bir kenara bıraktı ve Fred'e doğru kelimenin tam anlamıyla koştu. Onlar kendi dillerinde konuşurken ben de market poşetlerini mutfağa taşıdım. Hiçbir şey anlayamadığım için seslerinin tonlamasına dikkat ettim. Karin önce mutlulukla karışık rahatlama duygusunu ifade etti.

Fred'in nötr ses tonu ağırlaştı ve monotonlaştı, anlattığı şey saçma sapan bir şey değildi de önemliydi sanki. Karin hiç ses çıkarmadan dinledi ve hem şaşkınlık hem de panik dolu bir ses tonuyla cevap verdi. Ses tonu sertleşmişti. Bir sorunları olduğu aşikârdı.

Saat dokuza doğru, biraz hareket etmek için neredeyse bin sene önce meydana bıraktığım motosikletime yürümek istediğime ikna ettim Karin'i. Fred, yardımcıları, ziyaretçileri ya da her kimse onlarla işine küçük odada devam ediyordu.

Deniz kenarından giderken tüm kıvrımları olabildiğince yavaş geçtim, bir yere çarpmayı göze alamazdım. Nedendir bilemiyordum fakat Christensenlerin evinden, girdiğim zamankinden daha büyük bir korkuyla çıkmıştım; boş, belirsiz bir korku, her şeye karşı duyulan bir korku. Karin yalnız kalsaydı ve romatizma ağrısı tutsaydı ne olacaktı? Ben henüz kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım, kendime yeterdim. Çocuk geldiğinde ise işlerin nasıl değişeceğini görecektim. Kader ya da Tanrı ya da her neyse beni Karin'le karşılaştıran, onun bu halini görüp, genç, sağlıklı ve dinç halimin kıymetini bilmemi istiyordu.

Birkaç gün boyunca onları bir daha görmedim.

Julían

Onlar Villa Sol'e dönüp metal kapıyı örterek dış dünyayla ilişkilerini kestiklerinde ben de otele gidiyordum. Otelin yakınlarında akşam yemeği yedikten sonra, akşamın temiz havasını içime çekiyor ve hatta bazen kafeinsiz bir kahve içmek için bir kafeye oturup insanların yarı çıplak vücutlarına, göbeklerine, sırtlarına, bacaklarına bakıyordum.

Tamamen çıplak olmadıkları için onlara bakmak hoşuma gidiyordu, daha sonra bu kördüğümden nasıl çıkacağıma dair bir fikrim olmadan odama geri dönüyordum. Onları gerçek kimliklerini açıklamaya nasıl iteceğimi bilemiyordum. Polise gidip burada tehlikeli bir savaş suçlusu yaşadığını söyleyemezdim. "Tehlikeli mi?" derlerdi, artık kimse için tehlikeli bir hali kalmamıştı onların, bir ayağı çukurda insanlardı. Mahkemeye çıkana kadar yaşarlar mıydı ki? Fakat gerekli adımları atarsam ve söylediklerimi kanıtlayabilirsem gazetelere çıkarlardı; bu da komşularının gözünde istenmeyen kişiler olmasını sağlayabilirdi. Onlara artık sıradan insanlar gibi plaja, süpermarkete veya hastaneye gidememenin nasıl bir şey olduğunu gösterebilirdim. Hayatlarını zorlaştırabilirdim. Evlerini satıp, bavullarını hazırlayıp, yeniden bir başlangıç yapmak zorunda kalarak kaçmalarını sağlayabilirdim, ki bu onların yaşındaki insanlar için ölümcül bir darbe olabilirdi. Fakat bir şeyden emindim: Burada son günlerini geçirecek olan biri varsa o da bendim, onlar değil. Fredrik'le Karin'in huzur içerisinde ölmeye hakları yoktu. Salva onlara ne yapmayı düşünmüştü acaba? Bana miras olarak bir araç bırakmış, fakat amaçtan bahsetmemişti. Raquel hayatının son yıllarında, ne zaman şu an yaptıklarımı yapmaya yeltensem, artık benden geçtiğini, artık araştırmaların farklı şekilde yürütüldüğünü ve evde kalmamın daha iyi olacağını söylerdi. Hiç kimsenin benden bir şey beklemediğinin ben de farkındaydım, beni ve yaptıklarımı kimse hatırlamayacaktı. Eski iş arkadaşlarım da benim gibiydi, hatta benden daha kötü durumda olanlar da vardı; gençler ise öldüğümüzü düşünüyorlardı. Artık dünya başka ellere geçmişti ve benim işlerimi kendi usulümle halletmem gerekiyordu.

Bir gün otele döndüğümde, yüzündeki beninden tanıdığım resepsiyon görevlisi karşıma çıktı. Korkmuş gibiydi ve lobideki koltuklardan birine oturmamı rica etti. Kötü bir şey olmuştu galiba.

"Kızımla mı ilgili? Ona bir şey mi oldu?"

Elleriyle hayır anlamında bir işaret yaptı ve sakinleştim. Eğer kızım iyiyse, o kadar da kötü bir şey olmamış demekti.

"Odanızda bir durum oldu... Mahvolmuş."

Kocaman açılan gözlerimle onu dinlemeye koyuldum.

"Benim odam mı?"

"Evet, sizin odanız. İçeri girmiş ve her şeyin altını üstüne getirmişler. Yatağı ve iskemleleri de devirmişler. Güvenlik kasalarımız var. Eğer üzerinizde değerli bir eşyanız varsa onlardan birini kiralamanız iyi olur."

Kendine güvenli tavrıyla hafiften fırça atıyordu.

"Bu tarz kayıplarınızı otel karşılayamaz."

"Değerli hiçbir şeyim yok, eğer paradan ya da mücevherden bahsediyorsanız..."

Bana savunmasız bir yaşlıymışım gibi bakmayı bıraktı, kırışıklıklarımın ötesini görmeye çalışır gibiydi.

"Peki ya... uyuşturucu?"

Bu soru karşısında gülemedim çünkü o an Fredrik'in beni bulduğunu ve beni korkutmaları için birilerine emir verdiğini anlamıştım. Nasıl başarmıştı bilemiyorum fakat süpermarketteki o andan sonra beni bir şekilde bulmuştu. İşin daha endişe verici kısmı, Fredrik'in yalnız olmaması, çevresinde dediklerini yapacak daha genç insanların bulunmasıydı. Bu kadar hız ve güç isteyen bir işi onun yaşında kimse yapamazdı çünkü.

"Odaları karıştırmışlardır, başkasının odası sanmışlardır benim odamı, aklıma başka bir şey gelmiyor," dedim.

Resepsiyonist benden özür diledi ve odamı değiştirmeyi önerdi. Eşyamı farklı bir kata aktarırlarken ben de barda bir kadeh içki içebilirdim. Kabul ettikten sonra bir an oteli değiştirmeyi düşündüm, gerçi başka bir otele gitsem de beni yine bulacaklardı. Kişisel

arşivlerimden getirdiğim dokümanları da almış olabilirdiler. Neyse ki gazeteden kestiğim haberi ve gençliklerine ait o iki fotoğrafı ceketimin cebinde taşıyordum. Kadın hemşire kıyafetiyle, adamsa spor kıyafetler içerisinde spor yaparken görülüyordu bu fotoğraflarda.

Kafeteryanın bar kısmına oturdum ve bir kafeinsiz kahve ısmarladım. Fredrik tarafından bulunmuş olmam işi değiştirmişti; korkutucu olan, Fredrik'in benim hayal ettiğimden çok daha atik davranmış olmasıydı. Ve yanında başkaları vardı, tek değildi. Acaba beni öldürebilirler miydi?

Resepsiyonist odamın hazır olduğunu söylemek için yanıma geldiğinde, her şeyin alındığından emin olmak için bir kere de kendim eski odama çıkmak istedim.

"Otelimizde ilk defa bu tip bir olay oluyor. Tekrar tekrar özür dileriz, çok üzgünüz."

Özür dilemeyi bırakması için bir el işareti yaptım, kendini suçlu hissetmesi beni rahatsız ediyordu.

"Siz merak etmeyin, bir yaşlılar kolay affederiz," deyip cüzdanımı çıkarmaya çalıştım fakat para vermeme izin vermedi.

Odada sadece lens kutularım ve notların olduğu iki defterden biri kalmıştı, diğer defter arabadaydı. Yerdeki onca şey arasında defteri görmemiş olmaları normaldi. Yastık, yastık kılıfı, çekmece gözleri, gardırobun askıları, banyodaki küçük şampuan ve duş jeli şişecikleri, minibardaki küçük şişeler ve çerez paketleri. Bir de saatli radyo. Benim için geldiklerini açıkça anlamamı istemiş olmalılardı.

"Vay be!" dedim, "Kesin biriyle karıştırdılar beni, bundan eminim."

"Siz herhangi bir eksik var mı diye her şeyi kontrol edin yine de. Güvenlik yarın sizinle konuşmak zorunda, umarım sorun olmaz sizin için."

Yaşadığım sözde korkunun telafisi en üst kattaki süitlerden biri oldu. Keşke Raquel de burada olsaydı da keyfini sürebilseydi... Sandalyeler ve koltukların bulunduğu geniş bir salonu ve kocaman yapraklarının kapıdan bile görülebildiği tropik bitkilerle dolu büyük bir balkonu vardı. Masaj özellikli küvete, çiçeklere, meyve sepetine ve şampanyaya da bayılırdı Raquel. Fakat yine de benimle olmamasına seviniyordum çünkü sadece kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu. Arşivimdeki diğer dokümanları da pantolon ve gömleklerin arasında görünce rahatladım, Fredrik'in adamları onları fark edememişti.

"Umarız odanızı seversiniz. Başka bir şeye ihtiyaç duyarsanız, adım Roberto."

Roberto'ya şampanyayı alıp karısıyla içmesini söyledim, ben alkol alamıyordum çünkü. Roberto gülümsedi ve onu alması için birini göndereceğini söyledi.

Kapıların ve terasın kilitlerini yeniden gözden geçirdim. Güvenlik iyiydi ve ben içerideyken bana saldırmaları zor gözüküyordu. Asıl sorun sokağa döndüğümde ne olacağıydı.

Fredrik, otelde yaşanan bu olaydan sonra koşa koşa evime dönmemi bekliyordu herhâlde. Mesaj gayet açıktı, sandalyeler ve çekmece gözleri gibi beni de devirebilirlerdi. Bu ihtimal beni korkutmuyor değildi fakat kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve böyle şeyler yaşamak zihnimi yormuştu. Beni öldürseler, sadece kızım için üzülürdüm, onun acı çekmesini istemezdim fakat yine de ondan çok uzun süre önce öleceğim açıktı ve bir şekilde kaybımın acısını çekmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden uyumaya karar verdim ve başardım. Süite sızan güneş ışığı beni uyandırana kadar uyumuşum.

Her şeye rağmen bir delilik yapmayı düşünmüyordum. Şartlara bakılırsa en azından bugünlüğüne Christensenleri rahat bırakmalıy-

dım. Başlayan yeni bir günle aklıma yeni bir araç geldi, kırmızı saçlı kızın evine gidecektim.

Cumartesi günü saat on birdi. Güneş açmıştı fakat çok yakmıyordu. Yaz yavaş yavaş sona eriyordu. Odadan çıkmadan önce düşmanın kullandığı teknoloji tarafından engellenmemeye karar verdim ve herkesin bildiği o eski tuzaklardan birini kurdum. Kimsenin içeriye girmemesi için kapıya "Rahatsız etmeyiniz" kartını astım ve birkaç şişenin şeffaf ambalaj kâğıtlarını yırtıp, bunları kapı ile yer arasına ve kapı ile kilit arasına koydum. Birisi kapıyı açarsa ambalajların yeri değişecekti. Daha sofistike olmak ve günümüze ayak uydurmaya çalışmak için zamanım yoktu, artık sadece kendim olmalıydım. Yani en yakınındakilere bile güvenemeyen bir ihtiyar...

Sandra

Birileri yoldan geçtiğinde, postacı, sucu ya da elektrikçiler geldiğinde, motosikletliler yolun üzerindeki çakıl taşlarını çatırdattığında terk edilmiş mahallenin havası aniden değişiyordu. Evimin önünde durup zili çalan şapkalı adam da önemli bir işim olmadığından emindi muhtemelen, içeride uyukluyordum. Bebek için bir şeyler örüyor olmam gerektiğini ve aynı anda hem birileriyle birlikte olmak hem de yalnız olmak istediğimi düşünürken gelivermişti. Düşüncelerim yarıda kalmıştı, yaşlı çifte nasıl da alıştığım düşüncesi de bunlara dâhildi. Tabii ki Karin ve Fred'i düşünüyordum, Villa Sol'den çıktığım o günden bu yana sesleri solukları kesilmişti. İkisinden biri hastalanmış olmalıydı ya da yolculuğa çıkmışlardı; belki de akrabaları ziyarete gelmişti. Kafamdan bin türlü olasılık geçiyordu. Onları özlediğimi kabul etmeliydim. Bu çok saçmaydı aslında, onları hiç tanımıyordum, ama buna rağmen çakıl taşlarının sesini her

duyduğumda çiçekleri sulamayı bırakıp kulak kesiliyordum. Yüzleri aklımda iyice yer etmişti, belki de alışılagelmişten farklı oldukları içindi bu. Tüm yüzler er ya da geç farklılaşır fakat onların ayrımını bir anda, onları görür görmez yapmıştım.

Kapının önünde duran adam seksen yaşlarındaydı, belki de daha yaşlıydı, dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi durduğundan onu verandaya davet ettim. Evciğimin hoşuna gittiğini söyledi. Ben sanki bir cüce ya da prensesmişim gibi "evcik" sözcüğünü kullandı. Bana pek dikkatle bakmamıştı galiba.. Arjantin aksanıyla konuşuyordu, gerçi aksanını yumuşatmaya çalıştığı belliydi ve bu işte başarılı olduğu da söylenebilirdi. Ona kiralamak istediğini söyleyince ben de biriyle zaman geçirmiş olurum diye düşünerek ona evi gösterdim. Onun yaşındakiler hakkında düşündüklerimle örtüşüyordu görünüşü. Gözleri açık renkti, belki de yıllar geçtikçe açılmışlardı; yıllar içerisinde biraz kısalmış ve benim kadar kalmış olabilirdi, bir yetmiş boylarındaydı. Ona evi gösterirken birden bütün bunların büyük bir zaman kaybı olduğu hissine kapılıverdim, yaşıtlarım şu an üniversitelerden mezun oluyor, iş tecrübeleri kazanıyor, şefliğe terfi ediyor, kitaplar yazıyor ve televizyonlara çıkıyorlardı. Bilemiyorum, ben buraya hiçbir şey yapmadan düşüvermiştim sanki; içimdeki bebek hariç tabii ama onu bile tek başıma yapmamıştım. Ben onun taşıyıcısı, onu dünyaya getirmekten sorumlu olan kişiydim ve en azından bu işi gereğince yapmaya kararlıydım, hamile olduğumu öğrenir öğrenmez içki ve sigarayı bırakmıştım. Dünyanın uzak bir ucundaki bu yerde aya bakarak bir nefes sigara içmeyi çok istiyor olsam da sorumluluk bilinciyle bu isteğe karşı koyabilmiştim.

Evi kiralama konusunu kız kardeşimle konuşacağımı söyledim, fakat kız kardeşimi aramaya niyetim yoktu; bana yeniden öğüt verip hayatın bu şekilde, hiçbir plan yapmadan yaşanamayacağını söylemesini istemiyordum. Bana çiçekleri sulayıp sulamadığımı,

çamaşırların ne âlemde olduğunu ve eve iyi bakıp bakmadığımı sormasını da istemiyordum.

Gitmeden önce şapkasını bir yelpaze gibi sallayarak adının Julián olduğunu söyledi. Ben de "Sandra" dedim. "Sandra," diye tekrar etti. Sonrasında ona karşı çok nazik olduğumu söyledi ve kendimi korumam gerektiğini, çünkü bu dünyanın hâlâ kötülüklerle dolu olduğunu ve bu kötülükleri karşımıza alana kadar gerçek yüzlerini göstermediklerini anlattı; her ne olursa olsun sağlığıma dikkat etmemi öğütledi. Daha sonra bu kadar endişe verici konuştuğu için özür diledi ve ona, kendi kızının benim yaşlarımdaki halini hatırlattığımı söyledi. Kendimi biraz garip hissettim, sanki beni tanıyor gibiydi, benim hakkımda benim bile bilmediğim bir şeyi biliyor gibiydi, fakat daha sonra ne kadar yaşlı olduğunu düşündüm ve kadınların daha az özgür olduğu bir dönemde edindiği tecrübelere dayanarak konuştuğunu fark edip biraz rahatladım.

Misafirim gittikten sonra plastik Calvin Klein torbamı aldım ve Ira'nın biyografisinin olduğu dergiyi çıkardım. Neyse ki mürekkebi silinmeden kurumuştu.

Julián

Arabayı geçen seferki yere park ettikten sonra dar ve renkli sokağa girdim. Sokakta in cin top oynuyordu. Kızın evi iyi güneş alıyordu, sanki parlıyordu, bu da oraya neşe katıyordu. Çamaşır iplerine beyaz çamaşırlar asılmıştı. İçeriden müzik sesi geliyordu, demek ki evdeydi. Kapının yanındaki zili çaldım ve bekledim. İki dakika sonra zili yeniden çaldım. Sonunda küçük bahçeye geldi. Bikini giymişti ve dövmeleri açıkça gözüküyordu. Fakat vücuduna fazla bakmadım, benim pis bir ihtiyar olduğumu düşünmesini istemiyordum, bu hak-

kımda tamamen yanlış ve yersiz bir fikir verirdi ona, hiçbir zaman kendimden genç kadınlardan hoşlanmamıştım, tıpkı Ferrari'den ve malikânelerden hoşlanmadığım gibi... Benim dünyamın bazı sınırları vardı ve o sınırlara sahip olmaktan memnundum. Beni görünce hayal kırıklığına uğradı sanki, belki de başkasını bekliyordu, belki de Fredrik'ti beklediği, kim bilir... Böyle bir şey için hayal kırıklığı yaşanabileceğine inanamıyordum.

"Rahatsız ediyorum kusura bakmayın. Bu ev kiralıkmış diye duydum."

"Yanlış duymuşsunuz. Ev ne kiralık ne de satılık."

Saçları farklı tonlardaydı, kızıldan siyaha doğru gidiyordu ve bazı kısımları diğerlerine göre daha uzundu. Burnunda küçük bir halka da vardı. Gözleri koyu yeşille gri arası bir renkti ve burnu gagaya benziyordu. Güneş vurduğunda daha da güzelleşiyordu. Onun yaşında olsaydım, o an oracıkta âşık olurdum diye düşündüm. Raquel'in gençliğini, onun hayatı ve insanları görmedeki sade ve dolambaçsız tavırlarını hatırlatmıştı bana.

"Öyle mi, ne yazık, gerçekten güzel bir eve benziyor, bu sokakta en beğendiğim ev burası aslında. Gelip görmem için de karım ısrar etti."

Görünmez karımı görebilmek için etrafıma bakındı.

"Otelde kaldı, kendini pek iyi hissetmiyor da. Buna benzer kiralık bir ev biliyor musunuz acaba?"

Şapkamı çıkardım ve yelpaze gibi sallamaya başladım, sıcaklamış falan değildim aslında, o anı uzatmak ve gitmemek için yapıyordum bunu. Ve çabam sonuç verdi, çünkü kapıyı açtı.

"Buyurun içeriye, size bir bardak su getireyim. Hava hâlâ çok sıcak."

"Sırf meraktan soruyorum, kaç odası var bu evin?"

"Üç," diye seslendi içeriden. Daha sonra su sürahisinin sesi ve bir başka ses daha duyuldu.

"Burası çok güzeldir," dedi bana bardağı verirken. "Tüm gün doğayla iç içeyiz. Siz de görüyorsunuz, ağaçlar, çiçekler, temiz hava, güneş. Şu aralar benim için en güzel yer burası."

Yaşının getirdiği tipik sorunlardan mustarip olduğu belliydi, ne yapmak istediğini bilemiyordu, yalnızlık korkusu çekiyordu.

"Oturmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbim için aldığım hap tansiyonumu çok düşürüyor da."

Beni çok iyi anladığını çünkü buraya geldikten kısa bir süre sonra kendisinin de plajda fenalaştığını anlattı. Çamaşır ipinden bir tişört aldı ve giydi.

"Beş aylık hamileyim."

Beş aylık hamile mi, bu her şeyi değiştirir, diye düşündüm. Hamile bir kız bu kaosun ortasında ne yapacaktı? Yeterince dinlenmişim gibi, gitmek için ayaklandım.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi neşeli bir sesle, "Ev hoşunuza gittiyse gezdirebilirim."

Onun arkasından üst kata çıktım. Evet, karnı büyümüş ve şişmişti. Raquel'in hamileliğinin uzak anıları bu kızla bir şekilde bağlantı kurmamı sağlıyordu, hamilelik hakkında biraz bilgim vardı, yabancı değildim bu duruma. Toplanmamış yatağının olduğu yatak odasına göz atmamdan rahatsız olmadı. Her şeyi gayet doğal ve normal kabul ediyor olmalıydı. Konuşuyor, bana bu evi kendini dünyadan çekmek ve hayatı üzerine düşünmek isteyen birinin geleceği bir manastır gibi gördüğünü söyledi. Soru sormadım, ne isterse onu anlatmasına izin verdim.

"Biraz önce dürüst davranmadım size. Ev kız kardeşimin ve sezonluk kiraya veriyor. Önümüzdeki yaz boş olabilir. İsterseniz onunla konuşabilirim."

"Tamam," dedim, "Ben de karımla konuşayım konuyu."

"Benim adım Julián," dedim elimi uzatırken. "Eğer sizin için sorun olmazsa daha sonra yine uğramak isterim."

"Sandra," derken gülümsemiyordu ama somurtmuyordu da. Gülümsemeden de kibar olabiliyordu. "İstediğiniz zaman gelebilirsiniz."

Biraz endişeli bir şekilde devam etti:

"Birkaç arkadaşımla plaja gidiyordum aslında fakat ortadan kayboldular, hiçbir açıklama yapmadan beni aramamaya başladılar."

Fredrik ve Karin'den bahsediyor olmalıydı, otelde olanları da düşünürsek onları çok tedirgin etmiş olmalıydım.

"Merak etmeyin, dönerler."

"Aslına bakarsanız biraz yaşlılar, belki içlerinden biri hastalanmıştır."

"O da mümkündür," dedim, hem onunla hem de kendimle konuşuyordum sanki.

Otele varır varmaz, ikimiz için aradığım ideal evi bulduğumu ve evin bu yaz olmasa da önümüzdeki yaz kesin boş olacağını haber vermek üzere kızımı aramayı düşündüm. Buradaki ziyaretimin de birkaç gün uzayacağını söylemem gerekecekti. O da herhangi bir delilik yapmayacağımdan emin olmak için yanıma gelmek isteyecekti fakat ona, harcayacağı parayı evin kirası için biriktirmesinin daha iyi bir fikir olduğunu söyleyecektim. Tabii ki süitle ilgili hiçbir şey söylemeyecektim. Keyfini tek başıma sürmek istediğimden değil, böyle bir durumda keyif sürmek söz konusu olmadığı için.

İşler hiçbir zaman istenilen sırayla gitmez. Lobiye girer girmez, resepsiyonist Roberto yanıma geldi ve saat on bir sularında bir yabancının geldiğini, benim otelden ayrılıp ayrılmadığımı sorduğunu söyledi. Neyse ki adam Roberto'nun mesai saatleri içerisinde gelmişti.

"Bunun gizli bir bilgi olduğunu söyledim," dedi Roberto, "Fakat önemli bir durum olduğunu ve müdürle konuşmak istediğini söylediğinde, otelden ayrıldığınızı söylemenin en mantıklı şey olduğunu düşündüm. Umarım pot kırmamışımdır. Otuzlu yaşlarında, esmer, yapılı ve benden biraz daha kısa biriydi."

"Teşekkürler," dedim. "Tarif ettiğiniz kimseyi tanımıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, beni birisiyle karıştırıyor olmalılar."

Roberto artık her dediğime inanmıyordu, bana savunmaya geçecekmiş gibi baktı.

"O zaman arkadaşlara sizinle ilgili hiçbir soruya cevap vermemelerini tembihleyeyim."

Gülümsedim ve kollarımı hiçbir şey saklamadığımı, olanların garip bir karışıklık olduğunu anlatmak istercesine iki yana açtım.

Odanın kapısı aynı bıraktığım gibi duruyordu, kapıyı açtığımda yerleştirmiş olduğum kâğıtlar düştü ve onları yerden kaldırdım. Fredrik'in destekçilerinin(beni soranlar ve odamı dağıtanlar gibi) olması hiç de iyiye alamet değildi, belki de neonazilerdi bunlar. Aslında bu işi para için yapan, daha az fanatik tipler olmaları daha iyi olurdu. Kendimi Goliath'a karşı savunmasız David gibi hissettim. Öte yandan, Roberto benim hakkımda ne düşünüyordu acaba?

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Örmeye başladığım kazağa devam etmeyi, hayatıma tıpkı bir otobüs ya da metro gibi aniden girip çıkan büyükanne ve babayı özlemeye devam ediyordum. Bu olanlar bana normal gelmiyordu. Benimkinden daha karmaşık bir hayatlarının olması imkânsızdı, fikir değiştirme ve karar verememe konusunda uzman olan bendim. Onların yaşına geldiğimde tüm şüphelerimin tarihe gömüleceğini, eski anılarda kalacağını düşünürdüm; yolları çoktan çizilmiş olmalıydı ve on dakika içerisinde ne yapacakları konusunda kararsızlığa düşmelerine gerek yoktu. İstemeden onları rahatsız edecek bir şey söylemiş ya da yapmış olabilirdim; sonuçta farklı kültürlerden gelen, farklı jenerasyonlara ait insanlardık, aramızda bir yanlış anlaşılma doğması olasıydı. Ben konuşurken attıkları o anlaşılmaz bakış hâlâ aklımdaydı. Belki de Karin'in ağrıları tutmuştu yeniden. Peki, Karin ağrıdan kıvransa bile beni ne ilgilendirirdi ki? Aslında bir açıdan ilgilendirirdi; neredeyse tüm çiçekleri sulamış, tüm kıyafetleri yıkamış, kurutmuş ve Ira hakkında her şeyi öğrenmiştim. Bana insan sıcaklığını hissettirecek tanıdıkların yanında olmaya ihtiyacım vardı ve onları aramama gerek yoktu, Vespino'ma atlayıp yola çıkmam yeterdi.

Olur da yatıya kalırsam diye bir sırt çantasına birkaç kıyafet koyup Tosalet yoluna çıktım, hava kararmak üzereydi. Aslında bilerek bu saatte çıkmıştım, gece geri dönmeme tırsatını yaratmaya çalışıyordum. Yıldızların altında ağaçların arasında ilerlemek, ay ışığının parlaklığında durmak güzeldi gerçi, fakat aynı zamanda risk, tehlike ve savunmasızlık yaratıyordu. İnsan her şeyden korkmaya başlıyordu, anlamsız bir korkaklık oluyordu. Belki de endişeydi bu hissettiğim. Arkamdaki arabalar yavaş gidiyordu çünkü yoldaki virajları almak pek kolay değildi. Fakat beni onlardan çok sağ tarafımda kalan uçurum düşündürüyordu. "Siktirin gidin!" diye söyleniyordum

arabalara. Bütün bunlar yetmezmiş gibi birden yağmur başladı, damlalar gittikçe büyüyordu. Sinirlenmiştim çünkü duramazdım ama görüş mesafesi de çok kısalmıştı. Nihayet Norveçlilerin mahallesine vardığımda biraz olsun rahatladım.

Villa Sol'e kadar ilerledim. Yağmur damlaları sanki minik gümüş parçalarına dönüşmüşlerdi, ışık yayıyor ve karanlığı aydınlatıyorlardı sanki. Gece gittikçe yaklaşıyordu. Burada ne işim vardı? Bu yağmurun altında, yaşlı bir emekli çiftin evini aradığıma ne ailem ne de Santi inanırdı. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Şu an ne işim ne de sorumluluğum olduğu için anlamsız şeyler yapıyordum. İş sahibi olmak da hayata yüzeysel bir anlam, sahte bir güvence vermekteydi aslında. Hayatın anlamının belirli bir saat düzenine ve maaşa bağlanmış olması da beni huzursuz ediyordu. Ya kader beni vasat hayatımdan kurtulmam için Fred ve Karin'le karşılaştırdıysa? Villa Sol, fiyorttaki çiftlik evi, yeşil renkli cip ve garajda gördüğüm siyah Mercedes ki onu ölüm kalım durumları için saklıyor olmalılardı. Belki birinin ölüm anı çok yaklaşmıştı... Gelmemin sebebi yalnızca merak değildi. Hayatımı tehlikeye atarak buraya kadar gelmiştim çünkü onlarla birlikte yaşadığım hayat kendiminkinden çok daha iyiydi ve geleceğimi iyi yönde etkileyeceklerine inanıyordum. Daha şimdiden çocuğumu onların evinde büyütüp, ciple okula bıraktığımı hayal edebiliyordum. Daha rahat yaşamak için Mercedes'i satıp, evin üst katını kiralayabilirdik. Küçük serada bir seramik atölyesi kurar ve kendimi el sanatlarına adardım. Hatta yaptığım bazı işleri perşembe günleri kurulan pazarda satabilirdim. Tüm bunlara sahip olabilirdim, çünkü Fred ve Karin beni öz torunları gibi hatta belki de öz torundan bile fazla sevebilirdi, bizim ilişkimiz bir anda oluşmuştu, kan bağları değil, bizler tarafından oluşturulmuştu. Kan bağı da neydi ki!

Issız sokağa park ettim ve zili çaldım. Kapıyı kimse açmayınca biraz içim sıkıldı. Bir kez daha çaldım... Kimse açmadı. Tam anlamıyla hayal kırıklığı! Bu ihtimal üzerinde hiç düşünmemiştim, umursamaz olma zamanı değildi fakat kask taktığım için kuru kalan kafam haricinde tamamen ıslanmıştım. İşte o zaman Alice'in evine uğramak aklıma geldi, Tosalet'e ilk kez geldiğim zaman yağmurdan kurtulmak istediğimde yine oraya sığınmıştım. Belki de onu ziyarete gitmişlerdi, bu havada daha uzak bir yere gitme macerasına atılmaları mantıksızdı. Haklı da çıktım. Alice'in evinden birkaç metre ötede siyah Mercedes'i gördüm. Ciple gelmemişlerdi, belki de Fred, Mercedes'i dışarıya çıkarmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Kaldırım boyunca birçok lüks araba park etmişti, içeride bir çeşit parti veriyor olmalıydı Alice. Evden, yağmurun ve rüzgârın sesiyle gelen müzik sesleri duyuluyordu. Motosikleti duvara dayadım ve selenin üzerine basıp yükseldim. Bahçeye bakan camlardan dans eden insanları görebiliyordum, üzerinde beyaz bir gece elbisesiyle Karin'i de dans ederken görmüştüm sanki, belki Alice'in sonsuz gençliği ona da bulaşmıştı. Geri kalanları göremeden arkamda birinin olduğunu hissettim.

"Düşersen canın yanabilir."

Yılan balığıydı bu, Alberto'ydu galiba adı, Karin'in evinde görmüştüm onu. Şemsiyesi vardı ve pek de arkadaş canlısı durmuyordu. Utanmıştım. Beni içeriyi gözetlerken yakalamıştı ve bundan Christensenlerin haberi olacaktı. Alice de öğrenecekti. Düşündüğüm tüm o geleceğin benden uzaklaştığını hissettim.

İnmeme yardım etmesi için elimi uzattım.

"Karin ve Fred içeride mi diye merak etmiştim. Evlerine gittim... Çok ıslandım da... Bu yağmurda motosikletle dönmek istemiyorum."

Ayağım yere değdiğinde şemsiyenin altına girdim ve kaskımı çıkardım.

"Seni tanıyorum," dedi.

"Ben de seni," dedim.

"Neden kapıyı çalmadın?"

"Çaldım," diye yalan attım, "fakat duymadılar galiba."

"Peki zil ne tarafta, sağda mı solda mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Yalancı."

Şemsiye yüzünden fazlasıyla yakın duruyorduk ve nefesiyle çıkan buhar onun daha da itici gözükmesine neden oluyordu. Kaşlarına kadar korkunç olan bu tipin beni korkutmaması ilginçti. Gecenin karanlığında gördüğünüz araba gibi değildi o, yıldızlarla dolu bir gökyüzündeki hiçlikti. Benim kadar ölümlüydü ve beni korkutmuyordu.

"Onları görmeye geldiğimi söylersin. Ben gidiyorum," deyip kaskı takmaya koyuldum.

"O kadar acele etme," dedi.

"O kadar acele etme mi? Nesin sen, polis falan mı? Çekil git, tepemi attırma."

"Gitmeyi aklının ucundan bile geçirme," deyip bir cep telefonu çıkardı ve beni şemsiyenin dışında bıraktı.

Ben duymayayım diye biraz uzaklaşarak konuşmaya koyuldu. Onu sabırsızlandıran bir cevap bekliyor olmalıydı. Fred ve Karin'in dans esnasında, benim onları gözetlediğim haberini aldıklarını düşündüm. Ben de kaskım elimde bekliyordum. Bir gardiyan veya güvenlik görevlisi gibi davranıyordu. Bugün takım elbise giymiş, kravat takmıştı; saçlarını da arkaya doğru taramıştı. Sonunda telefonu kapattı.

"Seni Villa Sol'e götüreceğim ve onların gelmesini bekleyeceğiz."

Martin isimli çocuk içeriden çıktı ve ona birkaç anahtar verdi. Tartışmaya halim yoktu; sadece kurulanmak, biraz televizyon izlemek ve yatmak istiyordum.

Beni eve götürmek kısmı lafın gelişiydi. Motosikleti ben kullanıyordum ve o da arkamda şemsiye açık bir şekilde oturuyordu. Vardığımızda cebinden birkaç anahtar çıkardı ve dış kapı ile evin iç kapısını açtı. Sırt çantamı çıkardım ve yerde sürümeye başladım.

"O ıslak halinle kanepeye oturmayı aklından bile geçirme," dedi, niyetimi fark etmiş olmalıydı.

Hâlâ tartışmak istemiyordum. Sırt çantamı aldım ve benim odam olarak kabul ettiğim, mavi çiçekli odaya çıktım. Giydiğim saten gecelik bıraktığım gibi yastığın altında duruyordu. Sırt çantasının içindeki kıyafetler de ıslanmıştı, sadece bir tişört daha iyi durumdaydı, geceliği giymeye karar verdim. Nasıl görünebileceğinin farkındaydım fakat umursamıyordum. Battı balık yan gider ne de olsa.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Beni kandıramazsın. Onlar da senin ne olduğunu anlayacaklardır, aptal değiller."

Merdivenlerden inerken gördüklerine karşı verdiği tepki buydu. Duvara dayanmıştı, bacak bacak üstüne atmış, bana bakıyordu. Siyah takım elbisesi ve arkaya doğru taranmış saçlarıyla çok da kötü durmuyordu aslında. Ve tam da o an görüntüm beni endişelendirdi. Gecelik bende fazla iyi duruyordu, göbeğime tam oturuyor, göğüslerimi ortaya çıkartıyor ve askıları düşüyordu. İşi uzatmak istemeyen kadınların giydiği türden bir kıyafetti.

Cevap olarak kendi etrafımda bir kez döndüm.

"İstediğini düşün, seni baştan çıkarmaya çalıştığım hariç, onu ancak rüyanda görürsün."

Bana sonsuz bir hoşnutsuzluk ile baksa da içgüdülerimden anladığım kadarıyla, benden istemediği kadar hoşlanıyordu. Dövmelerden gözlerini alamıyordu. Tipik bir fetişistti. Yavaş yavaş keşfedip

sonunda onu görmeye bile dayanamadığın tiplerden biriydi işte. Canımı sıkmasına izin vermemeye karar verdim ve mutfağa doğru yürüdüm, o da yeni ayakkabılarının çıkardığı sesle beni takip ediyordu. Buzdolabını açtım, bir bardak süt aldım, mikrodalga fırında ısıttım ve kanepede oturup televizyon izlerken yavaş yavaş içtim. Şimdi arkamda durduğunu hissediyordum. Kıyafetleri ıslaklık kokuyordu.

"Bu kıyafeti giymek için kimden izin aldın?"

"İzne gerek yok, bu kıyafet benim."

"Tabii, o sırt çantasında anca bu tarz kıyafetler vardır zaten."

Üşüyordum fakat o ofis olan odaya gidene kadar bekledim, orayı da başka bir anahtarla açmıştı, o gittiğinde Karin'in şalını aldım ve üzerime örttüm. Karin kokuyordu bu şal, onun parfümünün kokusunu alıyordum ve beni hafiften rahatsız ediyordu bu koku; annemin kazaklarını giydiğimde gelen koku gibi değildi. Annemle pek anlaşamasak da kokusu fazlasıyla tanıdık ve aileydi, tıpkı Noel yemeği gibi; fakat Karin'in kokusunun vücuduma değmesi beni biraz iğrendirmişti.

Uykum gelince şalı çıkardım ve hiçbir şey söylemeden odama çıkıp yattım. İlk başlarda biraz dikkat kesildim fakat daha sonra rahatladım. Alberto bir yılan balığı olabilirdi fakat kötü bir şey yapacak değildi.

Alberto'nun da Norveçli çiftin favori torunu olmayı istediğini düşünürken derin bir uykuya daldım. Dış kapının açılıp kapandığını duyunca uyandım. Alçak sesli konuşmalar ve esnemeler duyuluyordu. Dışarıya çıkıp çıkmamak arasında kaldım, eğer çıkarsam olan biteni konuşmak zorunda kalacaktık ve bu herkes için daha kötü olabilirdi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Merdivenlere kadar yürüdüm ve Alberto salağının dışarı çıktığını gördüm. Dirkoltesi ince tüylerle kaplı beyaz gece elbisesiyle Karin'i gördüm, sanki kılık değiştirmiş gibi duruyordu. Fred ise, Nazi filmlerinde binlerce kez gördüğüm

bir üniforma giyiyordu, şapkası ve her şeyi tamdı; bu üniformayla iriliği daha da belirginleşiyor ve ona korkutucu bir hava veriyordu. Bu yeni kıyafeti Karin'e kıyasla daha çok yakışmıştı ona. Alice, arkadaşları için kostümlü partiler vermeyi çok seviyor olmalıydı; eski zamanlardan, tüm dünyanın daha zarif ve tüm kadınların her gece özenle giyindiği dönemlerden giysilerle gidilebilecek partiler...

Yatağa geri döndüm ve yeniden uykuya dalabilmek için ışığı kapattım, o esnada onların da yorgun bir şekilde merdivenleri çıktıklarını duyuyordum. Bir an merdivenlerin hepsini çıkamadan kütüphanenin olduğu odaya girip, orada kalacaklarını düşündüm. Çok daha iyi olurdu diye düşünürken gözlerim kapandı. Bu dünyadan ayrılıp uykuya dalmadan, odamın kapısını açtıklarını duydum, bir çift ayak yatağa yaklaştı, bana bir süre baktıktan sonra geri dönüp kapıyı kapattı. Yoksa bu da mı rüyaydı?

Sabah olduğunda beni mutfakta bekliyorlardı, Karin'in üzerinde hâlâ gecelik vardı. Fred de bir randevuya yetişmek için hazırlanıyordu; açık gri pantolonu, mavi ceketi, cilalı ayakkabıları ve daha önce hiç görmediğim parlak yüzüyle çok iyi görünüyordu. Ayaktaydı ve çayından son bir yudum alıyordu.

"Geçen gün gidince bizi de bu evi de sevmediğini sanmıştık. Cüzamlı gibi diyorsunuz, değil mi?" dedi Karin, beni utandıran bir gülümsemeyle söylemişti bütün bunları.

Fakat kocası sözünü kesti ve hiçbir açıklama yapmama fırsat vermedi.

"Burada olmana sevindim, Karin'e arkadaşlık edebilirsin böylece."

Benim anlamaz ifademle onunki birleşti ve birbirimize ciddiyetle bakmaya başladık. Benim sorum şuydu: Arkadaşlık mı? Ne kadar süre için?

"Benim seyahate çıkmam lazım ve Karin'i tek başına bırakmak istemiyordum. Bir ya da iki gün sürecek," dedi, düşünceli görünüyordu. "Tabii ki burada harcayacağın sürenin karşılığını vereceğim. Biraz ekstra para bebek için de iyi olur."

"Fakat her şeyden öte," diye lafını böldü Karin. "Bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Burada gayet iyi durumda olacaksın, hiçbir şeyin eksik olmayacak."

Para kazanma fikri bana da iyi gelmişti. İmkânsız bir mirasın hayalinden çok daha somut bir durumdu.

"Ev işlerini halletmek için her gün biri geliyor zaten. Sen sadece alışverişe çıkıp, benimle birlikte zaman geçireceksin. Cipi kullanabilir misin?"

"Tabii ki," dedim.

Fred'in varlığı beni rahatsız etmiyordu. Sessiz ve kibardı, fakat yine de ev onsuz daha iyi olur gibi geliyordu; öte yandan Karin'in tüm sorumluluğunu alma fikri de beni biraz endişelendiriyordu, ya hasta olsaydı? Beni neden hiç aramadıklarını sormanın tam zamanıydı belki de, fakat galiba çoktan anlamıştım nedenini, benim onlara gitmemi istemiş ve beklemişlerdi, aksi takdirde onlardan pek hoşlanmadığımı anlayacaklardı. Seksenli yaşlarındaki bir çiftle birlikte olmayı ne kadar istediğimi görmek istemişlerdi.

Karin gibi güzel örgü örmeyi öğrenmeye çalışarak yün ve şişlerle oyalanırken, Karin de kütüphanenin olduğu odadan kâğıtlarla zarflar getirdi ve mektuplar yazmaya koyuldu. Doğum günü yaklaşıyordu ve bir kutlama yapmak istiyorlardı. Gözlüklerinin altından bakarak yazdığı mektuplarda çok güzel bir yazı vardı, sözcükler Almancaya benziyordu, gerçi Norveççenin nasıl göründüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Almanca biliyor musunuz?" diye sordum, ilmekleri sayarken Karin bana daha iyi bakabilmek için gözlüklerini çıkardı.

"Biraz. Biraz Almanca, biraz Fransızca, biraz İngilizce. Çok yaşlı bir kadınım, az çok bir şeyler biliyorum."

"Dünkü beyaz elbise size çok yakışmıştı, Alice'in partisinde gördüm," dedim, yaptığım gözetleme tabu olmaktan çıksın istiyordum.

"Evet, bize baktığını biliyorum. Bir motosikletin üzerine çıkıp bakabilsem, ben de içeride ne oluyor diye bakardım," dedi gülerek.

Ben gülümsemekle yetindim, bu kadar masum bir olaya üzerinden belli bir süre geçtikten sonra bile bu kadar önem yüklenmesi bana hâlâ abartılı geliyordu.

"Benim anlamadığım, bize neden seslenmediğin. Alice'le tanışmıştınız zaten."

"Ben de anlamıyorum, saçmalık işte. Davetsiz misafir gibi bölmek istemedim, davet edilmediğim bir partiye dalmak istemedim."

Yaptığım açıklamanın Karin'i memnun ettiğini yüz ifadesinden anladım. Bunu görünce ben de rahatladım.

Mide bulantısı haplarımı aşağıda unuttuğumu ve yeniden rahatsızlanmaktan korktuğumu söyledim (Kız kardeşimin evine 'aşağısı' demeye başlamıştık). Aslında bir süreliğine de olsa tek başıma kalmak istemiştim. Sadece kendi fikirlerimi duymak istiyordum, başkalarının fikirlerine tahammülüm yoktu. Kendimle bu kadar çelişmek beni öldürüyordu; önce onlarla birlikte olmak istiyordum, şimdi onlarsız... Karanlık çökmeye başladığından bana cipi alıp gitmemi söyledi. Muhtemelen motosikletin dayanıksız olduğunu düşünmüştü ve benim geri döneceğimi de garantiye almak istiyordu, ben de bunu anlıyordum.

Cip o kadar büyüktü ki sokağıma varamadan önce yolun kenarına park ettim. Kapıyı kapattığım an bir özgürlük hissi doğdu içimde, kimse beni bir şey yapmam için zorlamıyordu, sokağın kokusunu içime çektim. Verandanın zayıf ışıkları kapının önünde duran bir adamı aydınlatıyordu. Yaşlı bir adam. Daha dikkatli baktım. Onu

tanıyordum. Julian'dı, daha önce evi gezdirmiştim ona. Beni fark etmemişti ve arkasından yaklaşıp koluna dokunursam onu korkuturum diye endişelendim. Ona dokunmak Fred ve Karin'in de dâhil olduğu zayıflık zincirine el atmak gibi bir şey olurdu. Fakat düşündüklerim olmadı, sakince bana doğru döndü ve gülümsedi.

"İyi olduğuna sevindim," dedi ben içeri girmesi için kapıyı açarken.

Evi kiralamak için gelmişti. Daha önce de geldiğini fakat beni bulamadığını söyledi. Bu kadar geç bir saatte geldiği için özür diledi. Beni şans eseri evde yakaladığını söyledim ben de. Uzun bir süre konuştuk, aslında sadece o konuştu; karısından bahsediyor, Norveçli arkadaşlarımla ilgili sorular soruyordu, belki de onun yaşında arkadaşlarımın olması ilgisini çekmişti. Ona söylediğim her şeyi büyük bir ilgiyle dinliyordu. Yaşlıların savaş anıları anlatmaya bayıldıklarını sanırdım, ama benim tanıştıklarım hiç öyle değildi, ne Norveçli çift ne de bu yaşlı tanıdığım savaş görmüştü galiba.

O gidince çiçekleri suladım ve ipten birkaç havlu topladım. Yavaşça katlayıp, masanın üzerine bıraktım. Haplan ve anahtarları aldım, ışığı kapattım. Kendimi bu evden çok Villa Sol'e ait hissediyordum.

Julián

Hastaneye, acil servise gitmem gerekiyordu. Semptomları biliyordum: zayıflık, soğuk ter... Otelde daha fazla sorun çıkarmak ve otel tarihinin en kötü müşterisi olarak mimlenmek istemiyordum. Kendimi iyi hissediyordum otelde, beni tanıyorlardı ve Roberto da hiçbir fikri olmadığı bir konuda neredeyse suç ortağım olmuştu. Ben de burayı tanıyordum ve burada kendimi gideceğim yeni bir otelden daha iyi savunabilirdim; iyileşir iyileşmez oteli iyice ince-

leyecek, merdivenlere, salonlarına ve ortak kullanımda olan lavabo ve mutfaklarına bakacaktım. Tek başına olmanın en iyi yanı kimseyi endişelendirmemekti; iki kişi olduğunda çektiğin onca sıkıntıdan sonra, yanındakinin daha çok acı çektiğini görüp daha da üzülürsün ya, ben yanımdakinin acı çektiğini görmek zorunda değildim. Yıllar boyunca Raquel'le birlikte olmak muhteşem bir duyguydu, her geçen gün daha fazla yaşam dolu olmamı sağlamıştı, fakat arada sırada gelen kötü anlarımda yalnız olmak ve Raquel acı çekmesin diye iyiymiş gibi davranmak zorunda kalmamayı tercih ederdim. Bazen başına gelen her şeyi olduğu gibi yaşamak ister insan, yanındakine zarar vermeden; bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığımda bir taksiye atlayıp hastaneye gitmek de bana bir özgürlük hissi vermişti. Yalnız olduklarından yakınanlara ve yalnızlıklarını bir hakaretmiş gibi yaşayanlara tahammül edemezdim. Yalnızlık aynı zamanda özgürlüktü.

Tam da düşündüğüm gibi, hastanede yanımda biri olup olmadığını sordular. Onlara hayır dedim, buraya birkaç gün tatil yapmak için yalnız başıma geldiğimi söyledim. Doktor yalnızlığımı düşünerek kafasını salladı. Bu şartlar altında geceyi hastanede gözlem altında geçirmemin daha iyi olacağını söyledi. Ciddi bir şey yoktu, genel olarak zayıf düşmem haricinde biraz da şekerim çıkmıştı. Hastanede kalacağımı söyledim, benim için otel ya da hastanede uyumanın ne farkı olabilirdi ki?

Sabah olduğunda beni taburcu etme konusunda gecikmelerinden rahatsız oldum. Saat on iki olduğunda daha fazla bekleyemeyeceğimi ve gideceğimi söyledim. Huysuz bir bunak gibi davranıyordum fakat durumumun düzeldiğinin farkındaydım. Hastaneden çıkmanın benim kendi kararım olduğunu belirten bir kâğıt imzalattılar, yani ölürsen sorumluluğu bizim değil demek istiyorlardı. Kâğıdı imzaladım, bir imza iki tarafı da memnun etmişti.

Odamdaki diğer yatakta yatan hastanın horlaması ve hastabakıcıların ikide bir odaya girip ses çıkarmaları yüzünden iyi uyuyamamıştım fakat kendimi iyi hissediyordum, önceliklerimi halledebilirsem denizde yüzmeyi bile düşünebilirdim. Önceliğim de Villa Sol'e gitmekti, gerçi araba değiştirmeden bunu yapmak fazlasıyla tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden Sandra'nın evine dönüp, Christensenlerin dönüp dönmediklerini öğrenmeye karar verdim.

Kıyafetlerime hastane kokusu sinmişti, her şeyimi yanıma aldığımdan emin olmak için ceplerimi kontrol ettim, çok güzel bir gündü. Önlem olarak arabayı yolun diğer tarafına bıraktım, gerçi beni Sandra'yla ilişkilendirebileceklerini sanmıyordum. Eve doğru yürüdüm.

Zili çaldığımda kimse cevap vermedi, panjurlar yarı kapalıydı ve ipte birkaç havlu vardı, hortum yerde kıvrılmış bir şekilde duruyordu. Bahçede motosikleti göremedim, içeriden müzik sesi de gelmiyordu. Arabaya geri döndüm ve sürekli yanımda bulundurduğum su şişesinden biraz su içtim, Sandra'nın bu saatlerde plajda olacağına karar verdim, muhtemelen Norveçlilerle birlikteydi. Ben de oraya doğru yola koyuldum.

Her zaman durdukları yerde kimse yoktu. Koşuşan birkaç çocuk ve öpüşen bir çift vardı onların yerinde. Onları görürüm diye yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra vazgeçtim ve arabaya geri döndüm. Hastaneye yatmadan önceki halimden bile daha bitkin hissediyordum kendimi. Hava çok sıcak olmasa da su masmaviydi ve köpükler bembeyazdı; Fredrik'in fedaileri ya da destekçileri beni her an öldürebilirlerdi ve ben de soyunup birkaç kulaç atmaya karar verdim. Pek de kısa olmayan çamaşırım kumaşı sayesinde şort mayo gibi duruyordu. Raquel bu yaptığıma çılgınlık derdi, bir genç için normal olabilecek bu davranış bana olsa olsa zatürree getirirdi

fakat bütün bunlar aklıma geldiğinde çoktan suyun içindeydim ve suyun soğukluğuna rağmen kendimi iyi hissediyordum. Cennet avağımın altındayken neden biraz da olsa tadını çıkarmayayım ki? Raquel bizim gibi acı çekmiş insanların bir şeyden zevk almaktan ve mutlu olmaktan korktuklarını söylerdi, dünya üzerinde farklı acılar çeken ve bu acılardan tam anlamıyla silkinemeyen birçok insan olduğunu ve bu yüzden bizim düşündüğümüz kadar özel olmadığımızı savunurdu. Dürüst olmam gerekirse, hayatı eğlenerek yaşayabilen, en ufak bir şeyden bile zevk alabilen insanlara hep hayran olmuşumdur. Alışverişe gitmek, maç yapmak, arkadaşlarla akşam yemeği yemek, düşünecek başka bir şeyi olmamak. Benim için böyle bir hayat istenilen fakat ulaşılamayan bir şeydi. Masumiyet kar tanesinden bile narin bir mucizedir. Mutlulardan birinin benim gibi olması, benim onlar gibi olmam ihtimalinden daha yüksekti. Mutlu bir hayat yaşayan sapkın Fredrik ve Karin'in de benim gibilerden olmasını istiyordum içten içe; acı çekmelerini, acının tadına bakmalarını istiyordum. Şimdi daha iyi anlıyordum, adalet, hiçbir zaman benim istediğim adalet olamayacaktı. Eğer Fredrik'in fedaileri varsa, benim de nefretim vardı.

Kum üzerinde hafifçe zıplarken bir yandan da kollarımı sallayarak bir an önce kurumaya çalıştım ve alabileceğim tüm D vitaminini almak için oturup biraz güneşlendim. Kendimi hiçbir zaman hissetmediğim kadar iyi hissediyordum, gözlerimi kapadım. Yaşamak, hep yaşamak. Korkmam gerekenden çok daha az korkuyordum şu an.

Önlem olarak yemek yediğim barı değiştirdim ve bir menü istedim. Kurt gibi acıkmıştım. Tenimdeki tuzu hâlâ hissedebiliyordum, parmaklarımı saçımda gezdirirken azalan saçımın uzadığını fark ettim. Yüzmek ve otelin büfesiyle kıyaslanamayacak hastane kahvaltısı beni fazlasıyla acıktırmıştı. Yola devam etmek ve Christensenlere yaklaş-

mak için yeterince enerjim olsa da haplarımın yanımda olmadığını fark edince, otele geri döndüm.

Resepsiyonda Roberto beni endişeli bir ifadeyle karşıladı. Diğer resepsiyonist ya da müşterilerin duymaması için kısık sesle konuştu.

"Sizin için endişelenmiştim, odanızda uyumadığınızı söyledi arkadaşlar."

Benim gibi birinin odasında uyumamasının tek sebebinin ölüm olduğunu düşünmek normaldi.

"Bir şey olmadı, gezintiye çıkmıştım ve o kadar uzaklaştım ki başka bir otelde kalayım dedim. Merak ettiğiniz için teşekkürler."

Ve daha sonra aramızda bir sırmış gibi sordum,"Yeni haberler var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Aslında... Güvenlik görevlisi sizinle konuşmak istiyor."

Bana cevap hakkı vermeden, telefonu aldı, otelde olduğumu telefonun öbür ucundakine bildirdi ve kapattı.

"Güvenlik görevlisinin adı Tony ve sizi barda bekliyor. Yemek yediniz mi?"

Hapları almak için odaya çıkıp çıkmamak arasında gidip geliyordum.

"Ya da isterseniz bir kahve içebilirsiniz."

Şapkamı dizime vurup içindeki kumları silkeledim ve bara doğru yürüdüm.

Roberto benim hakkımda iyi şeyler söylemiş olmalıydı ki,birkaç sene içerisinde şişman olacak gürbüz bir delikanlı bana doğru geldi, elimi sıktı ve beni bir masaya doğru yönlendirdi; fiskos masası, derdi Raquel, gündüz olmasına rağmen yanan bir lamba vardı üzerinde. Oradan yayılan ışık, yarı karanlık barda daha samimi bir ortam oluşmasını sağlıyordu.

"Geçtiğimiz gün odanızda olan olay için çok üzgünüz."

"Ne yapalım, olur böyle şeyler."

Tony güçlü ellerinde bir şişe bira tutuyordu. Ben bir kahve istedim, tadını da fazlasıyla çıkardım, çok güzel bir kahveydi. Tony yeniden özür diledi olanlar için. Gereğinden fazla özür diliyordu. Masanın üzerine eğildiğinde sırtından patlayacak gibi duran bir ceket giymişti.

"Bu işte uzun süredir çalışıyorum," dedi gözlerime bakarak, "ve her şeyin, ama her şeyin bir açıklaması vardır."

Dudaklarını kahve fincanındayken söylediğini düşünmeye koyuldum.

"Evlat, o zaman ne olduğunu bana da açıklayabilirsiniz belki."

Ona evlat demem pek hoşuna gitmemişti galiba, aslında benim de hoşuma gitmezdi ama aramızdaki güveni artırmak için bilerek kullanmıştım. Görünen o ki pek bir güven yoktu aramızda.

"Henüz açıklayamam fakat açıklayacağım," dedi daha ciddi bir ifade takınarak, "Sizi burada uzun süre mi ağırlayacağız?"

"Öyle umuyorum, en azından havalar iyi olduğu sürece."

"Sizi başkasıyla karıştırdıklarını söylediğinizi söylediler."

"En mantıklısı bu değil mi?" dedim.

"Belki de," dedi, son ve koca bir yudum aldı birasından.

Ben de fincanı kafama diktim. Ayağa kalktık.

"Böyle bir olayın yeniden olmamasını ümit ediyoruz," dedi.

Bu lafı direkt bana söylediğini anladım. Üzerine ikinci derisi gibi yapışmış ceketinin içerisinde hareket etmeye çalıştı. Geçmişte tanıdıklarım arasında Tony'ye benzer birini bulmaya çalıştım ve birçok isim geldi aklıma. Pek takdire şayan insanlar değillerdi fakat

bir şekilde, dünya tam da onların gördüğü gibi bir yer oluverirdi sonunda.

Odanın o şekilde dağıtılmasını Fredrik Christensen'in emriyle Tony'nin yaptırdığından ya da en azından yapılmasına göz yumduğundan emindim. Gözleri onu ele veriyordu. Asansörlere doğru giderken Roberto'ya arabayı değiştirmek istediğimi ve şimdiki arabanın biraz sorun çıkardığını söyledim. Roberto bu ihtimali düşündüğünü belirten bir ifadeyle karşılık verdi. Bana buraya geldiğim ilk günkü gibi bakmıyordu; artık bana saygı duyuyor, beni dinliyordu.

İlaçlarımı almak için minibardan bir şişe su almak zorunda kaldım, istemeden yaptım aslında bunu, çünkü minibardaki her şey dışarıdakine göre daha pahalıydı. Ve harcadığım her ekstra avroyu, kızımın mirasından harcıyordum. Bu yaptıklarımın karşılığını bana veya kızıma ödeyecek kimse yoktu. Ben dünyanın gerisinde, kendi dünyamda kalmıştım; kendi arkadaşlarım, düşmanlarım ve nefretimle birlikteydim hâlâ. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda ilk defa ne telafi ne de takdir bekliyordum; çünkü ilk defa başarsam da başarısız olsam da kimsenin haberi olmayacaktı, ilk defa diğerlerinin ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu ve özgürdüm.

Biraz kestirdim ve akşam olurken uyandım. Gündüzler gittikçe kısalıyordu, tıpkı benim hayatım gibi. Bir dakika bile çok önemli bir zamandı artık. Gereğinden fazla uyumuş olmayı dert etmedim, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Tanrım, kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Bunu kızıma söylemek için aramak isterdim fakat telefon gereğinden fazla pahalıydı, ayrıca bir kez ararsam devamı gelmek zorunda kalacaktı, bu yüzden konuşmayı fikirlerimle yapmaya karar verdim. Karım düşüncelerimi okuyabilirdi, bunu birçok kez yapmıştı, aklımdan geçen her şeyi okuyabildiğini ve onu kandırmak istediğimde iki kez düşünmem gerektiğini söylerdi, ben de ona sorgulamadan inanırdım. Kara gözlerinin beynimin en derin noktasına kadar girebildiğini hissediyordum.

Oteli yarım saat boyunca gözden geçirdim: merdivenler, yangın merdivenleri, asansörler, servis kapıları, mutfaklar, lokanta, bodrum. Bakmam gereken yerler ise çamaşır odası, ortak banyolar, koridorlar ve mutfak kileriydi. Otelin mevcut misafirleri, kaldıkları otelin güvenlik sisteminin ne derece yetersiz olduğunu bilselerdi, hayatlarını kurtarmak için bir saniye bile beklemeden kaçıp giderlerdi. Ama hayat da böyleydi işte; bazıları bazı şeyleri bilirken, öbürleri bilmezdi. Olasılıkları gözden geçirerek detaylı bir kaçış planı hazırlayacaktım. Uykum yoktu ve kendimi çok dinç hissediyordum, dışarı çıktım. Hava biraz serinlemişti ve ceketim üzerimdeydi. Bir an ağrılar içerisinde yaşlı bir adam olduğumu unutmak istedim. Her yer çiçek kokuyordu. Sandra eve dönüş mü diye bakmak için ideal bir andı.

Dar sokakta araba sürmenin keyfine vararak yavaşça Sandra'nın evine doğru gittim, bir yandan da evde olmayacağından korkuyordum, bu kız benim torunum olabilecek yaştaydı, hayatın bana verdiklerinden iyi olanları paylaşabilmem için dünyaya gelmiş torunum olabilirdi o. Buraya geldiğimden beri tanıdığım kişiler içerisinde bir tek o bana, Fredrik ve Karin'den sonra da hayat olduğuna dair umut vermişti. Yol neredeyse tamamen karanlıktı ve kızın evinden de ışık gelmiyordu. Hamile olduğunu düşünerek başına bir şey gelmemiş olmasını umdum. Bir önceki konuşmamızdan burada arkadaşı olmadığını anlamıştım fakat gençleri bilirdim, hemen arkadaş olurlardı. Bütün bunları düşünürken, dış kapıya dayanmış öylece duruyordum ki arkamdan birinin yaklaştığını işittim, koluma uzanan bir el hissettim ve belli etmemeye çalışsam da gerildim.

"Siz misiniz?" dedi Sandra.

Sandra, Sandra. Gelmişti. Buradaydı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim, sevincimi belli etmemeye çalışarak.

Sandra'dan çok, gölgesini görüyordum. Saçları, kolları, pantolonu.

"Bu saatte geldiğim için özür dilerim fakat karımla ancak konuşabildim. Umarım seni korkutmamışımdır."

Sandra güldü.

"Korkak biri değilimdir. Bundan çok daha korkutucu durumlarla karşılaştım."

Yeniden güldü, gerçi sevincini gülerek ifade eden bir kıza benzemiyordu. Galiba benim kendimi daha rahat hissetmem için gülüyordu.

"Geçin, dışarıda kalmayın," dedi kapıyı açarken.

Daha sonra evin kapısını açtı. Ben de bahçenin kokusunu içime çekip biraz gezinerek onu bekledim, verandanın ışıkları açıldı ve çiçekleri gördüm. Sandra gidip hamağa oturdu.

"Size bir bira getirecektim ama yokmuş. Markete gidecek zamanım olmadı."

"Merak etme, alkol almamayı tercih ediyorum."

"Ben de, hamile kaldığımdan beri ne içki ne de sigara içtim. Fakat durumdan hiç memnun değilim, eski günlere dönmek istiyorum, şimdi bir sigara çok iyi giderdi."

Kendine güvenen bir kızdı, başına kötü bir şey gelmeden ya da kimseye ondan yararlanma fırsatı vermeden yaşamaya hakkı olduğuna inanıyordu. İşlerin başka türlü olabileceğini hiç düşünmemiş olmalıydı. Diğer hamağa fazla yayılmadan oturdum.

"Şimdi.... Evin kiralanması için gelmiştim ama kız kardeşin isterse önümüzdeki yaza kadar da bekleyebiliriz."

"Onunla konuşacağım ama şimdi değil. Şimdi kendimi sıkmak istemiyorum. Bana hayatım konusunda ne yapacağımı sormasına tahammül edemeyeceğim şimdi."

"Sorun değil, acelem yok. Bu arada, senin şu yabancı yaşlı arkadaşların döndü mü?"

Sandra doğruldu.

"Evet, şimdi onların evinden geliyorum zaten. Fred seyahate çıktı ve ben Karin'in yanında kalacağım, zaten yapacak başka bir şeyim de yok. Asıl onların evi çok hoşunuza giderdi. Bir bahçeleri var... Havuz, barbekü, meyve ağaçları. Üç katlı, bodrumu ve serası da var."

"Bizim için çok büyük. Ayrıca bakımı da çok zordur. Çok çalışanları vardır herhâlde."

"Yok aslında, bir bahçeci ve arada sırada gelen bir temizlikçileri var."

"Peki arkadaşları var mı? Bu emekli çiftler sadece kendileri gibi insanlarla arkadaşlık ederler."

"Evet, galiba, fakat gençler de tanıyorlar. En azından ben oradayken Fred'le konuşan iki İspanyol genç görmüştüm. Karin bana örgü örmeyi öğretiyor, çok düşünceli ve çok nazik biri; bana göz kulak olmak istiyor."

"Bu kadar yabancı insanları bu kadar iyi anlayabilmen ilginç," dedim.

"Neden bilmem, hepimiz aşağı yukarı aynı gibiyiz."

Nasıl olurdu da Sandra, Fredrik ve Karin'in kurbanlarından biri olabilirdi? Ruhu henüz lekelenmediği, halen cömert olduğu ve benim gibi bir yabancıya kapısını açtığı için mutluydum; kötülük içine işleyememişti.

"Yarın markete gideceğim, sana da bir şeyler alıp getirmemi ister misin?" dedim. "Senin durumunda biri ağır yük taşımamalı."

"Merak etmeyin, birazdan yeniden Villa Sol'e döneceğim; yarın günü havuzda yüzerek geçiririm herhâlde. Bana bir telefon numarası bırakırsanız, kız kardeşimle konuşunca sizi ararım."

Ona otelin ve süitin numarasını verdim. Christensenlere benden bahsetmesi tehlikeli olabilirdi fakat aramızda geçen konuşmalar henüz anlatılmaya değer konuşmalar değildi.

"Bazen insanlar göründükleri gibi değildirler," dedim, umutsuzca bir çağrıydı bu, zamanında Raquel'in yaptığı gibi zihnimi okumasını bekliyordum.

"Şimdi bunun bir hiciv ya da benzeri bir şey olduğunu söyleyeceksiniz."

Gülümsedim.

"Olabilir," dedim. "Tehlike karşısına çıkana kadar onun varlığını göremeyebilir insan."

Sandra el sallayıp bana veda etti ve içeri girdi. Kısa bol pantolon ve bantlı sandaletler giymişti. Ne tarz bir şeye bulaştığının farkında değildi ve onun için endişeleniyordum. Bunun olacağını düşünmemiştim, savunmasız birinin aniden karşıma çıkacağını tahmin etmemiştim.

Raquel olsaydı sinirlenirdi. Hatta hayır, sinirlenmez, öfkesinden köpürürdü. Yaptığımın haksızlık, bir şeytanlık olduğunu ve kızı kurbana dönüşmeden rahat bırakmamı söylerdi. Fakat o kadar kolay değil ki Raquel, onu bu işe bulaştıran ben değildim, onlardı, onlar kızı işin içine katmış ve o da gönüllü koyun gibi onları takip etmişti. Hiçbir şeyin farkında olmadığı da aşikârdı gerçi, hayatlarına soktuğu insanların ne kadar tehlikeli olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Sandra, Fredrik ve Karin'i cehennemin dışında tanıdığından, onları zebani değil de melek gibi görmüştü. Belki de melekler gerçek değildi, belki iyilik diye bir şey de yoktu ama varlığından emin olduğum tek bir şey varsa o da mutlak kötülüktü.

1

Şüphenin zehri

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Karin'i spor salonuna ciple götürmek zorunda kaldım. Rehabilitasyon demek için spor salonu diyorduk. Spor salonu ana caddedeydi, park edecek yer yoktu ve onu kapının önünde bırakıp, daha sonra dönüp almaya karar verdim. Bir saat içerisinde gelip alacaktım, bu iş için bana ne kadar ödeyeceklerini düşünüyordum, bu tarz işlere biraz ara vermek Fred'i rahatlatıyor olmalıydı. Spor salonu dışında, doktor kontrollerine ve alışveriş merkezine gidiyorduk. Mağazalara gitmek, antikacılara bakmak, kuaföre gitmek, deniz kenarında bir tur atmak ve plaja gidemezse Maritimo Meydanı'na gitmek hoşuna gidiyordu. Norveç'te bir çiftlikte geçen çocukluğu hakkında konuşmayı seviyordu; annesinin eşi benzeri bulunmaz güzelliğinden, babasının erkeksi güzelliğinden, kardeşlerinin ve kendisinin güzelliğinden bahsediyordu. Akşam yemeği için yedikleri somonun lezzetini ve kuzey ışıklarının etkileyiciliğini anlatırdı. Yorulduğunda bana kendi hayatımla ilgili bir şeyler sorar ve sessizce dinlerdi. Gün geçtikçe ona alışıyordum ve önceliğimin Karin'i memnun etmek olduğu düşünülürse Karin'in fazladan bir şey yapması gerekmiyordu.

Bugün ne isteyecekti acaba. Onu spor salonunun kapısında bıraktıktan sonra devam ettim, köşeye geldiğimde bir adam şapkasıyla bana selam verdi. Julián'dı bu, kız kardeşimin evini kiralamak isteyen Julián. Elimle selam verdim ama adam arabaya yaklaştı.

"Binebilir miyim?" dedi kapıyı açarken.

Bir tur atmak isteyip istemediğimi sordu. Faro'da organik meyve yetiştirilen bir yer olduğunu öğrenmişti. Ne derdim? Onunla gitmek ister miydim? Bir saat içerisinde dönmem gerektiğini söyler söylemez kendime şaşırdım, ben her zaman her yere geç kalanlardandım. O an kendisini bekletirsem Karin'in bana atacağı bakışa dayanamayacağımı düşündüm.

Bu gezintiden döndüğümüzde Villa Sol'ün eskisi gibi olmayacağı belliydi, bir tiyatro gibi perdelerin açılıp hikâyenin ortaya çıkacağına şüphe yoktu. İlk önce anlamazdan geldim, fakat korkmuştum. Julián çok ciddi gözüküyordu. Yüzü asılmıştı, bakışları hüzünlüydü. Cebinden bir gazete kâğıdı çıkardı, belki de başka bir satılık ev ilanıydı.

"Eşiniz nerede? Onu hiç görmedim," dedim, ortamdaki gergin havanın biraz dağılması için.

"Karım vefat edeli uzun zaman oluyor, yanımda değildi zaten."

O dakika arabadan insek, kasıklarına bir tekme atıp kaçabilirim, diye düşündüm. Tek bir sert darbeyle ondan kaçabilirdim ve o ayağa kalkana kadar kilometrelerce koşabilirdim.

"Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm," dedi, "fakat böylesi daha iyi."

"Seni anlamıyorum," dedim, bakışlarını üzerimde hissediyordum ama gözümü yoldan ayırmadım.

"Seni bu işe bulaştırmak istemezdim, yemin ederim, ama seni tanıdığımda zaten bulaşmıştın."

Bulaşmış mıydım? Bahçe bitkileri ve yaşlılar arasında geçirdiğim bu zaman içerisinde neye bulaşmış olabilirdim ki?

"Sana gerçekleri anlatmak zorundayım."

İnsanların benimle oyun oynamasına ya da beni yönlendirmesine tahammül edemezdim. Normalden daha yüksek bir sesle konuştum.

"Ben her şeyi çok iyi biliyorum!"

"Hayır, bilmiyorsun," dedi ben park ederken.

Elinde gazete kâğıdıyla, deniz manzaralı taş bir banka doğru yürüdü.

"Fredrik ve Karin sana nasıl davranıyorlar?"

"Fred ve Karin mi?"

"Norveçli yaşlı çift."

Konuşmanın nereye gittiği hakkında bir fikrim olmadan, "İyi davranıyorlar bana" dedim, "Sevgi dolular; birbirimize saygı duyuyoruz." Saygı sözcüğünü duyduğunda belli belirsiz gülümsedi. Söylediklerime gülmesi hoşuma gitmemişti.

"Sana bunu göstermek zorunda kalmak istemezdim," dedi, elindeki gazete kupürünü gösterirken.

Kupürde bir resim vardı, bir çiftin resmi. Resme baktım fakat aklım biraz önceki ironik gülümsemede kalmıştı.

"Resme iyi bak, lütfen, tanıdın mı?"

"Bana saygı duymalarının neresi komik anlamadım."

"Çünkü sana uygun bir cümle değil, eğreti duruyor."

Kupürü aldım ve resme dikkatle baktım. Bunlar... Bunlar Fred ve Karin'di. Daha iyi incelemek için dikkatle baktım.

"Evet, onlar," dedi Julián. "Naziler, tehlikeli suçlular. Fredrik Christensen yüzlerce Yahudi'yi öldürttü, anlıyor musun?"

Donup kaldım, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Emin misin?"

"Onun arkasından geldim buraya. Suçunun cezasını çekmeden bu dünyadan ayrılmasını istemiyordum."

"Bunu neden bana anlatıyorsun? Neden polise gitmiyorsun?"

"Buraya geldiğimde ben de aynı şeyi yapmayı düşünüyordum; onları ifşa edip, hayatlarını altüst etmeyi... fakat bu yeterli bir intikam olamazdı, şimdi, onların beni daha fazla insana götürebileceklerini düşünüyorum. Sen evlerine girip çıkıyorsun, senden şüphelenmiyorlar. Eğer hamile olmasaydın, torunum olacak yaşta olmasaydın ve bunu sorarken kendimi bu kadar kötü hissetmeyecek olsaydım, orada ne gördüğünü bana anlatmanı isterdim."

"Özel hiçbir şey görmedim ve ayrıca... Onlar benim arkadaşlarım."

"Senin arkadaşların mı? Sana söyledim, kendini tehlikeye atmanı istemiyorum, şunu asla unutma, onlar hiç kimsenin arkadaşı değil, başkalarının kanıyla beslenen vampirler onlar ve senin kanın onları büyülüyor, onlara hayat veriyor. Dikkatli ol."

Konuşmamız kaygaya dönmedi. Konuşurken kimsenin bizi görmemesi için ıssız bir yer bulmuştu Julián. Ağaçlar arasında saklanan tipik genç kız-yaşlı adam çiftleri gibi olmuştuk. Eğer onunla iletişime geçmek istersem kullanabileyim diye, kaldığı Costa Azul otelinin telefon numarasını bana vermişti fakat hiçbir şekilde oraya gitmememi tembihledi; oteli gözetliyorlardı ve oraya gitmem çok tehlikeli olabilirdi. Bu noktada yapabileceğim en mantıklı şey, Christensenlerin ve onun hayatından çıkıp, kendi normal yaşantıma geri dönmek olacaktı. Nazi arkadaşlarıma bir şey anlatmamamı rica etti, onlara anlatmak istediğimde kendime hâkim olmamı, daha sonra bu kararım nedeniyle memnun olacağımı söyledi.

"Al," dedi elime gazete kupürünü tutuşturarak, "Onları enine boyuna incele."

Kâğıdı katlayıp cebime koydum.

Ben Julián hakkında ne biliyordum? Hiçbir şey. Hiç ama hiçbir şey. Günün birinde kapımda belirmiş ve bana bir sürü garip şey söylemişti. Tamam, Nazilerin bir zamanlar var olduğuna ve şimdi de gamalı haç görünce çılgına dönen Neonaziler olduğuna inanır-

dım ama Fred ve Karin mi? Onları tanıyordum ben, en sevdiğim koltuğa oturduğumda sırtıma yastık koyardı Karin. Uzun boyluydu, kulaklıkları ve ayak taburesi olan bir kadındı o. Şöminenin yanındaki koltukta oturmama izin veriyorlardı, şömine henüz yanmıyordu fakat yaktıkları zaman çok güzel olacaktı. Fred pek konuşmazdı, daha çok dışarı çıkıp bize tatlı alırdı, çay demlerdi, grubun yükünü omuzlayan kişi Karin'di. Karin bana örgü örmeyi öğretiyordu. Bazen Fred'in misafirleri gelirdi ve onlarla uzun uzun konuşurdu yaşlı adam. Bütün bunların nesi sıra dışıydı ki?

Julián bana şüphenin zehrini vermişti. Arkadaşlarım hakkında korkunç şeyler anlatmıştı. Bana hemşire Karin'in aslında acımasız bir suçlu olduğunu, yüzlerce insanın öldürülmesine ve Führer'in yanındaki kocasının daha da zenginleşmesine yardım ettiğini söylemişti. "Altın haçı hak etmek için kaç kişinin öldürülmesi gerektiğini biliyor musun?" diye sormuştu. Fred ve Karin'den ve hatta ondan şüphelenmeme sebep olmuştu. Sürekli karısından bahseden şapkalı adam değildi artık o, bir yabancıydı, kim olduğunu bilmiyordum. Belki de hiç evlenmemişti. Evi kiralamakla ilgilendiği de yalandı belki. Benimle oynamış olması hiç hoşuma gitmemişti. En azından Norveçliler bana yalan söylememişti, belki gerçekleri de anlatmamışlardı, hayatlarını anlatmamışlardı fakat seksenli yaşlardaki insanlar için kabul edilebilir bir durumdu bu; bugüne kadar duyduklarım ve gördüklerim sonucunda onlar hakkında bir fikir edinmiştim.

Onunla tartışmamaya karar verdim. En mantıklısı soru sormamak ve daha fazla şey öğrenmemek olacaktı. En iyisi bu yabancı adamı buracıkta bırakmamak, onu yolun üzerinde bir yerde bırakmak ve Karin'i almak için geri dönmek olacaktı.

Peki ya bu dedikleri doğruysa? Daha sonra onları terk etmeye karar verecek olsam bile, bir kez daha geri dönmem gerekliydi. Geri dönmeyip kıyafetlerimi, kalsiyum ilaçlarımı ve diğer eşyamı orada bırakmam çok garip gözükürdü. Endişelenip beni ararlardı; çok fazla

soru sormaya başlarlardı ve durum benim için kötü bir hal alabilirdi. Ben de rahatsız olurdum, doğru düzgün uyku bile uyuyamazdım. Fakat bana geri dönme kararını aldıran aslında merak duygumdu. Eğer Julián'ın dediği gibi geri dönmeyip ortadan kaybolursam, daha sonra neden daha fazla şey öğrenmeden kaçtığımı düşünüp pişman olacaktım. Hayat ya da kader beni buraya koymuştu ve bu virajlarla dolu yolda devam etmek, yarı yoldan dönüp gitmekten daha kolaydı.

Korktuğum başıma gelmişti, Karin beni sinirli bir şekilde bekliyordu spor salonunun önünde.

Benzinin bittiğini söyleyerek özür diledim ve Villa Sol'e geri döndüğümüzde, gazete kupürünü kıyafetlerimi getirdiğim torbanın dibine koydum.

Julián

Sandra'yla çok sert konuşmuştum, onu korkutmuştum, fakat er ya da geç gözlerini açıp olan bitenden haberdar olması gerekiyordu ve ben de Fredrik'in genç canavarlarından birinin beni bir köşede kıstırmasını bekleyemezdim, o zaman hiçbir şeyin farkına varamazdı çünkü. Kaybedecek zamanım yoktu. Sandra hiçbir şey bilmezken daha az tehlikedeydi fakat öte yandan kendini savunabilmesi için neye karşı durduğunu bilmesi de gerekiyordu. Buralardan kaçmak ve her şeyi arkasında bırakmak için hâlâ zamanı vardı ve burada olup biteni, hayatının en garip anısı olarak hatırlayabilirdi. Belki de buraya gelmek için nelerden vazgeçtiğini düşünmeye bile itebilirdi onu.

Benim seçimimse, çoktan yapılmıştı. Sonuna kadar peşlerinden gidecektim, bu son muhtemelen benim kendi sonum olacaktı fakat beni vazgeçiremeyeceklerdi. Evet, harcadığım para beni endişelendiriyordu; kendi yaşlılığımdan çok, kızım için endişeleniyordum. Karım

olsa bu duruma sıcak bakmazdı. Sadece bir çocuğumuz olmuştu ve Raquel, onu hayatın sorunları ve öngörülemez acılarından kurtaramayacağımızı fakat en azından bütün bunları elinde biraz parayla yaşamasını sağlayabileceğimizi söylerdi. Ben de bakış açısına göre kişisel bir kapris ya da bir ihtiyaç olarak görülebilecek bir nedenden dolayı o parayı harcıyordum.

Kiralık arabayı değiştirince ekstra bir ödeme yapmak zorunda kalmıştım. Yeni arabayı teslim ettiklerinde Fredrik'i takip etmek üzere yola koyuldum, daha sakindim, beni yeniden keşfedecekleri ana kadar sakin olabilecektim.

Onu Nordic Club'ın park yerine kadar takip ettim, lüks arabaların bulunduğu bu yerde ikinci kez görüyordum Fredrik'i. Arabayı ıssız bir yerde bıraktım ve içeriye girdiğini gördüğüm anda arkasından yürüdüm. Ceketimi ve dürbünü çıkardım, şapkam hâlâ başımdaydı çünkü beni turist gibi gösteriyordu. Kapıdaki görevli daha ağzını açmadan Fredrik'le geldiğimi söyledim.

"Arabayı park ediyordum," dedim açıklama olarak.

Beni şoförü ya da bir arkadaşı sandı ve içeri girmeme müsaade etti. Fredrik'in kafasını görür gibi oldum ve onu aramaya koyuldum fakat o uzun leylek bacaklarıyla çok hızlı ilerliyordu ve her bakışımda biraz daha uzağa gitmiş oluyordu. Farklı salonları gezdim ve birinde onu gördüm, gençliğinde çok güçlü olduğu anlaşılan şişman bir ihtiyarla konuşuyordu. Gözleri açık renk olan adamın çenesi belirgindi, yüzünde uzun yıllar öncesinden kalma bir yara izi vardı. Odessa organizasyonunun kurucusu Otto Wagner olabilirdi bu adam; mühendislik, yazarlık ve birçok farklı iş yapan bu sessiz mendebur, görünüşe göre hâlâ sağlıklıydı ve eminim sadece golf oynamakla ilgilenmiyordu. Biraz sakinleşmek için duvara yaslandım. Heyecanlanmış ve üzülmüştüm, gerçi benim durumumda heyecanlanmak, üzülmekten daha az tercih edilmesi gereken bir hisli. Beş

dakika sonra, derin nefes alma egzersizleri sayesinde heyecanım gitmişti ve geriye sadece üzüntü kalmıştı. Bu canavarlar hayatın tadını çıkarırken, benim, Salva'nın veya Raquel'in onların yaşadığı hayatın yarına bile yaklaşamamış olmasını kaldıramıyordum; ne kadar çabalasa da kızım bile onlarınki gibi bir hayat süremeyecekti. Hayatlarını bu kadar iyi yaşamaları ve tadını çıkarıyor olmalarına tahammül edemiyordum.

Golf arabasına binip çimen üzerinde yola koyulduklarını gördüm. Nordic Club muhteşem bir yerdi; güzel hasır sandalyelerle dolu verandaları, tenis sahaları, padel sahaları[4], kapalı ve açık yüzme havuzları, lokantaları, *pub*ları, bilardo salonu, kütüphanesi ve daha birçok şeyin yanında, yeşil çimenlerin uzandığı golf sahaları vardı. Bütün bu alanı sulamak için ne kadar su harcandığını düşündüm. Fakat ne önemi vardı ki bunun, Fredrik ve arkadaşları birazcık antrenman yapsınlar diye ne kadar su harcandığı kimin umurundaydı ki...

Hangi deliğe girmişlerdi acaba? Bu sporu kendime çok uzak görüyordum. Kulübün terasına çıktım, görüş sahasına en uzak ağaca yaslandım ve fotoğraf makinemi hazırladım. Dürbünle sahanın orta kısmına baktım ve Fredrik ile Otto'nun da aralarında bulunduğu bir grubu konuşurken gördüm. Genelde seksenli yaşlarda insanlardan oluşan bir gruptu fakat aralarında gençler de vardı. Yetmişli yaşlarındaymış gibi davranıyorlardı, inanılmazlardı. Kendilerini diğerlerinden üstün görmek hoşlarına gidiyor olmalıydı. Grupta bir kıpırdanma fark ettiğimde dürbünü indirdim. Yeniden baktığımda, Otto ve Fredrik değil de onlar gibi birilerinin çimler üzerinde durduğunu gördüm. Gençlerden bir tanesi cep telefonuyla konuşuyordu; birkaç dakika sonra yeni bir arabanın içinde, elinde bir evrak çantası tutan bir adam geldi, diğerleri de koşarak onu takip ediyorlardı. Kimse bana bakmamış olsa da dürbünü yeniden indirdim. Sonuçta buradaki

4 İspanya ve Latin Amerika'da oynanan, tenis ve squash benzeri bir spor. (ç. n.)

herkes belli bir yaştaydı, ambulans sesi duyuldu. Adamlardan biri kalp krizi geçiriyor olmalıydı.

Nordic Club'ın salonları bu haberle hareketlenmişti. Sonunda golf maçları dışında bir gelişme olmuştu. Kulaktan kulağa yayılan yorumlara göre adam ölmüştü. Haber hemen duyulmuştu ve arabamın içinden hastanın götürülüşünü izledim; tam olarak kapatılmamıştı üstü, oksijen maskesi hâlâ takılıydı, muhtemelen kulüptekileri sakinleştirmek için takılmıştı, gerçi bu gelişmeden sonra hiçbir şey olmaması kulüptekiler için büyük bir hayal kırıklığı olabilirdi, günlerce konuşacakları bir konuları olmuştu ne de olsa. Benim içinse durum farklıydı, ben bir ölüyü metreler öteden tanıyabiliyordum.

Herkes büyük bir aceleyle dışarı çıktı. Fredrik'in etekleri tutuşmuş gibiydi, gazetelerle birlikte verilen kataloglarda gördüğümüz Mercedes'lerden birine doğru olabildiğince hızlı bir şekilde koşuyordu.

Tosalet'e varan virajlarda Otto'yu takip ettim. Arkadaşı Fredrik'in gittiği güzergâhtan gidiyordu fakat Villa Sol'de değil, yaklaşık üç yüz metre ötede, 50 numaralı bir malikânenin önünde durdu. Fredrik beni Otto'ya götürmüştü, Otto da başkalarına götürecekti. Hepsi birbirlerine kenetlenmiş, kan kardeşi olmuştu sanki.

Sandra

Fred, Karin'e arkadaşlık yapmam, onu spor salonuna götürmem ve bin bir farklı minik iş için bana beklediğimden daha fazla bir miktar ödedi. Belki de Karin'in devamlı bir yerlere gitmek istemesinin, arabaya binerken ve arabadan inerkenki yavaşlığının sinirlerime dokunduğunun farkındaydı yaşlı adam. Fakat asla sınırı aşmamıştı bu rahatsızlığım, Karin çok iyi bir gözlemciydi ve durumdan bıktığımı fark ettiği an beni rahat bırakıyordu, ben de hafta sonunu geçirmek

için aşağıdaki eve dönebiliyordum. Her şey yolunda gibiydi, buradan aldığım tüm parayı geleceğim için kullanabilirdim.

Fred'in verdiği paradan biraz yün ve şiş parası ayırdım, ikinci kazağı örmek istiyordum. Birincisini hatıra olarak saklamak istiyordum, onunla hatalar yapmış ve örgü örmeyi öğrenmiştim; bebeğime giydireceğim kazak ikincisi olacaktı, çok dikkatli bir şekilde örecektim onu. Kollara geldiğimde Karin'den yardım almam gerekecekti. Geri kalanını kendim yapacaktım.

Yemekten sonra, normalde Karin'in üzerinde bir battaniyeyle öğlen uykusuna yattığı ve bir çeşit uyuşturucu gibi kullandığı televizyonu kapattığı saatte, Fred ve Karin bir arkadaşlarına gitmek için giyinirlerken, ben de Karin'in bana hediye ettiği mor renkli yünü ve şişleri çıkardım, yavaşça örmeye başladım fakat daha on beş dakika geçmeden düşüncelere daldım. Düşünceler arka arkaya gelip gidiyordu, Julián'ın bana verdiği gazete kupürünü ve üniformaları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Julián'a göre Nazi'ydi onlar, SS'nin resmî üniformasını giymişlerdi, Otto ve Alice'in evindeki partiden döndüklerinde Fred'in giydiği üniformayla uyuşuyordu. Fred gibi devasa bir adamın giydiği üniforma acaba onun muydu yoksa bir yerden mi kiralanmıştı? Eğer Julián haklıysa, üniformayı başka bir yerde saklarlardı. Şüphelerimi göz ardı edebilirsem, bu insanların çok garip fantezileri olduğu ve aslında üniformayla gördüklerimin doğrudan ilgisi olmadığı sonucuna da varabilirdim. İnsanların cinsel fantezilerini doyurmak için çizgi roman kahramanları gibi giyindikleri düşünülürse, belki de Fredrik'in Karin'i baştan çıkarma yöntemi de buydu. Neden kendimi kandırmaya çalışıyordum ki? Üniformasının içinde Fred tam bir Nazi'ydi. Üniformasız olduğunda, sivil kıyafetler giydiğinde bir Nazi nasıl olur anlayamazdım, onları nasıl fark edebilirdim ki? Fark edilmemek konusunda uzman olmalılardı. Bana garip gelen hiçbir şey yoktu.

Peki ya bütün bunlar benim umurumda mıydı? Evet, umurumdaydı, belki de sadece merak ediyordum. Şişleri örgü poşetinin içine koyup evi gezmeye koyuldum. Şimdiye kadar ortalığı karıştırmak aklımın ucundan dahi geçmemişti. Kendimi yeniden çocukmuşum gibi hissettim, evdeki çekmeceleri açmanın verdiği heyecan ve görülmesi istenmeyen şeyleri görecek olmanın zevkiyle doldum. Fakat şimdi durum biraz farklıydı, heyecanımın yanında tedbirli olma güdüsü de yatıyordu.

Ev iki katlıydı; bodrumu, serası, kileri, garajı ve herhangi bir merdiven olmadığından çıkılması imkânsız bir çatı katı vardı. Çatı katının kapalı olması normaldi, çünkü ev bu haliyle bile yeterince büyüktü ikisi için. Odalarda kutular ve içerisinde yorgan ve yastıkların bulunduğu çok güzel antika sandıklar vardı. Bir de çekmeceler vardı tabii. Yaşlandığımda ben de aynen bunun gibi bir ev istiyordum, sıkılmadan bir odadan başka bir odaya geçebileceğim bu tarz bir ev. Karin maun ağacından yapılmış merdivenlerden zorlanarak çıkıyordu. Buraya yerleştiklerinde bu tür gelişmeler olabileceğini tahmin edememiş olacaklardı. Bu yüzden yatana kadar alt katta kalmayı tercih ediyor, yukarıdan bir şeye ihtiyacı olduğunda da ya onları alt kata taşıyor ya da gidip getirmem için beni yukarıya gönderiyorlardı. Ben de tüm bu eşyayı yani ayakkabıları, kıyafetleri, kazakları, ceketleri bir sandığa yerleştirip kütüphane odasına koyabileceğimizi söyledim. Bana bunu aklımın ucundan bile geçirmememi, çünkü oraya sadece Fred'in girebileceğini söyledi. Fred kitapları ve diğer dosyalarının düzeni konusunda çok koruyucu ve kıskançtı, oradaki eşyasına bir başkası dokunursa çileden çıkıyordu. Bu yüzden o oda anahtarla kilitleniyor ve kilitli kalıyordu, kimse içeriye giremesin ve bir olay çıkmasın diye. Fakat Martin, Yılan Balığı ya da Otto gibi tanıdıkları geldiğinde o odada yalnız başlarına beklemelerine izin veriliyordu, ben de üzerime vazife olmadığını düşünüp susuyordum. Bu kapının yalnızca bana kilitli olduğu aşikârdı.

Odalara mümkün olduğunca sessiz bir şekilde giriyordum. Evde yalnızdım, porselen antika bir saatin sesi duyuluyordu sadece, normalde Karin'in horlamaları bu saate eşlik ederdi. Kapılar bin yıldır yağlanmamış gibiydi ve gıcırdıyordu. Karin'e göre, davetsiz bir misafir için uyarıcı işlevi görüyorlardı. Çekmeceler de gıcırdıyordu. Çekmecelerden birini açtım ve Karin'in gece kıyafetleri karşısında büyülendim. Otto ve Alice'in partisine giderlerken giydiği beyaz elbiseden başka, en azından yüz tane daha elbise vardı burada; kumaş torbalarda muhafaza ediliyorlardı. Her birinin çok pahalı olduğu açıktı. Çekmecenin olduğu duvara gömülü duran bir sandık vardı, burada mücevherlerini saklıyor olmalıydı. Bu kıyafetlerle de ancak pahalı mücevher takılırdı zaten. Daha sonra Fred'in çekmecesini açtım. Karin'in tarafına göre düzenliydi; kıyafetlerin saklandığı kumaş torbalar burada şeffaftı ve bunlar arasında üniforma yoktu. Bir an kravatların, şalların ve çorapların dizilimindeki inanılmaz düzene bakakaldım. Çekmeceyi kapattım ve yatağın ucunda bulunan diğer sandığı açtım, tam da tahmin ettiğim gibi kuş tüyü yorganlar vardı içinde. İzlerimin tüm odada hissedileceği korkusuyla sandıkları kapatıp sessizce odadan çıktım.

Davetlilerin alındığı odaya gittim, komodinin çekmece ve dolaplarına baktım. Üç yatak odasının olduğu koridorda anahtarla kilitlenmiş bir kapı daha olduğunu fark ettim. Nazi üniformasının konulabileceği bir sürü yer olmalıydı fakat bu kıyafet kiralanmış ve daha sonra geri verilmiş bir kostüm de olabilirdi. Bir yandan öbür yana gezip, çekmeceleri açıp kapatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım; sokak kapısının açıldığını ve Fred'in merdivenleri çıktığını işittim.

Ben ona cenazeyi, o da bana herhangi bir gelişme olup olmadığını sordu. Ona her şeyin aynı olduğunu söyledim ve benim yukarıda ne yaptığımı merak ettiğini fark ettim; yatağımda biraz kestirmeye

çıktığımı, şimdi de ayılmak için motosikletle bir tur atmak istediğimi söyledim.

Julián'ın oteline kadar gittim. Oraya gitmememi tembihlediğini hatırlıyordum fakat bu tarz öğütleri asla ciddiye almazdım, gereğinden fazla abartılı gelirdi bunlar bana, hemencecik park ettim, ertesi gün saat dörtte Faro'da beni beklemesini söyleyen bir not yazdım, resepsiyonu geçtim, bir gazeteyle ilgileniyormuş gibi yapıp asansörlere ulaştım, odasına vardım ve notu kapının altından attım. Girdiğim gibi, kimsenin beni fark etmemesine dikkat ederek çıktım, fakat bunu ne kadar başardığımı bilemiyordum.

Julián

Nordic Club'daki olayın ertesi günü cenaze yapıldı. İtalya'da bir köyde çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 400 sivilin ölümünden sorumlu olan Waffen-SS komutanlarından biri olan Anton Wolf'un cenazesiydi bu. Salva onun yerini tespit etmiş olmalıydı fakat ben onu görememiştim, bir tanesi daha gözümün önünde benden kaçmayı başarmıştı, her ne kadar kaçışı öbür dünyaya olsa bile kaçmıştı işte. Dürbünümün ucu kadar yakındı bana fakat ben onu tanıyamamıştım, zannettiğimden daha fazlasını unutuyor gibiydim. Fredrik ve Otto'nun ne işler karıştırdığına o kadar dalmıştım ki Anton Wolf'u kaçırıvermiştim. Kaçmayı başarmıştı. Denize karşı toprağa verilmişti.

Yaşarken sebep olduğu onca korkuya rağmen, denize karşı mükemmel bir yerde toprağa verilmişti. Neyse ki bu güzelliğin tadını çıkaramayacaktı. Karısı Elfe, ağlıyordu; Karin ile Alice arasında, törenin bir an önce bitip buradan gitme isteğini paylaştıklarını anlatan bakışmalar gidip geliyordu. Elfe neden ağlıyordu? Evet, Elfe, siz de ölüyorsunuz, hayatınız boyunca yaptığınız onca acımasızlık bir işe

yaramadı, sizin hayatınız da bir nefeste bitiveriyor işte. Geçmişte yaptığınız barbarlıkları bile tam hatırlamıyorsunuz. Kendi çukurlarımızı kazmak zorunda bırakıldığımız o günleri hatırlıyor musun? Sen bunları bilmiyor musun sanki? Hayır hayır, gayet iyi biliyorsun ve hiçbir şeyden pişman değilsin, halen tüm bu yaptıklarının gerekli olduğunu sanıyorsun. Sen de öleceksin Elfe ve ölmemen için hiç kimse sana yardım edemeyecek.

Bunları tüm gücümle düşünüyordum, telepatik bir şekilde ona ulaşmasını ve düşündüklerimi anlamasını istiyordum. Bu sırada kadın dönüp bulunduğum yere doğru baktı fakat beni göremedi çünkü sekiz yaşındaki bir çocuk için anormal derecede büyük mezar taşının arkasına saklanmıştım. Mermerden bir meleğin bulunduğu mezar taşı beni gizlemişti. Fredrik'e benzeyen ama ondan daha şişman adamların oluşturduğu bir grup, sanki vücutlarının motoru kafalarındaymış gibi alınları dik bir şekilde yürüyerek geldikleri zaman daha da yüksek sesle ağlamaya başladı, Ari ırkından arkadaşlarını görmüş olmanın verdiği huzurdan eser yoktu yüzünde. Adamların arasında *Mauthausen Kasabı* Aribert Heim'ı gördüğüme yemin edebilirdim, Fredrik'i korkuttuğum o gün markette konuştuğu adam ta kendisi olmalıydı, fakat o an eskiden iri yarı olan adamla, markette gördüğüm incelmiş zayıf adamın aynı adam olduğunu fark edememiştim. Ne kadar acı Salva, benimle birlikte şu an burada olamaman ne kadar acı. Seninle onlara ne yapacağımızı konuşamıyor olmak ne kadar acı. Ölüm Doktoru'nu herkes büyük bir saygıyla selamlıyor, içerisinde iğrençlik barındıran bir saygı gösterisi bu. İçlerinden ikisi Elfe'yi alıyor ve diğerleri arabalarına geri dönüyor.

Orada yapacak bir şey kalmamıştı artık, ben de Wolf'un mezarındaki en güzel çiçek buketini aldım, arkasına saklandığım çocuğun mezarına koydum ve çıktım. Arkamda büyük kanatlı bir melek ve mezarlığa eşlik eden gri bir deniz bıraktım. Heim'ı üst sokakta kasabaya doğru yürürken gördüm. Bunu beklemiyordum. Kalbim

gereğinden fazla çarpmasın diye elimi göğsümün üzerine koydum. Muhtemelen Heim'ı takip ediyordum. Neden olmasın? Onun nerede olduğunu kim biliyordu ki? Hayatta olup olmadığı kesin olarak bilinmiyordu. Avusturyalı sevgilisinden doğan kızı Waltraut'un korumasında Şili'de ya da torunu Natasha Diharce'in korumasında Viña del Mar'da yaşadığı zannediliyordu fakat Almanya'daki bir bankada bekleyen bir milyon doları ne kızı ne de torunu çekmişti, bu onun hayatta olduğunun ve bizlere güldüğünün en büyük kanıtı olurdu. Kahire'de ölmüş olabileceğinden veya Alicante'de bir yerlerde saklanıyor olabileceğinden de bahsediliyordu.

Kot pantolon ve yağmurluk giymiş, yıpranmış bir denizci şapkası takmış bu adam, büyük ihtimalle Mauthausen Kasabı'ydı. Yanık et kokan, Heim gibilerin efendi olduğu ve ölümle yaşam arasındaki kararı verdikleri o yerde, Tanrı'ya inanmaktan vazgeçmiştim, artık ondan hoşlanmıyordum. Danubio nehri gibi nehirlerin, yeşilliklerin tanrısı, aynı zamanda Heim'ın, gaz odalarının, diğerlerinin acı çekmesinden zevk duyan insanların da tanrısı ise, böyle bir tanrı beni ilgilendirmiyordu. Dünya üzerindeki binlerce dinde adına ne denirse densin. Enerjisi aynı anda hem kötüye hem de iyiye yayılan bir tanrı bana güven vermiyordu, ben de ondan bir şey istemediğim hayatımı onsuz bir şekilde yaşamaya başladım. Hayatımın en kötü anlarında bile, çevremdekilerin tüm uyarılarına rağmen, ona dua etmemiş ve ondan hiçbir şey istememiştim.

O kadar hızlı yürüyordu ki her an ayağı takılabilir, düşebilir gibi duruyordu. Kıyıya doğru yürüyordu, ben de onu karşıma birkaç metre öteye alıp yüzünü inceleyebilmeliydim, onu şüphelendirmeden yapmalıydım bunu. O olduğundan emin olmadan elimden kaçmasına izin veremezdim. Zorlukla yere oturdum ve bağırdım:

"Lütfen, bana yardım edebilir misiniz?"

Heim döndü ve biraz tereddüt etti fakat sonunda bana elini uzattı. Ayağa kalkmam için bana uzattığı elinin gücü inanılmazdı. Bunu istediği için değil de kendisinden beklendiği için yaptığı çok belliydi, yaşadığı yeni ortamında işler böyle işliyordu çünkü; tıpkı bir önceki ortamında hastaların kolları ve bacaklarını anestezi vermeden kesmesi beklendiği gibi, canının istediği her türlü deneyi onların üzerinde gerçekleştirebildiği gibi. Bu sevimli yazlık bölgesinin Mauthausen'den gelmiş yeni sakini, ayağa kalkmam için bana yardım ediyordu. Ayağa kalkmakta gerçekten zorlandım, numara yapmıyordum, beni biraz desteklemesi gerekti ve o sırada yüzünü gördüm. Onu hemen tanıdım, ağzının köşesindeki yara izini tanıdım, kendi gibi olan bir dünyaya doğru bakan açık renk gözlerini tanıdım.

Teşekkür ettim, o ise bana cevap vermeden yoluna devam etti. Rüzgâr şiddetlendi. Deniz dalgalandı. Şapkasını eline aldı ve kapüşonunu taktı. Artık rahatça arkasından yürüyebilirdim çünkü arkasını tamamen dönse bile beni göremezdi. Büyük yeşil harflerle 'Estrella' yazılmış bir tekneye bindi. Satın aldığında ismi böyle olmalıydı ve o da ismini değiştirmeye yeltenmemişti. Yeni hayatlar, yeni insanlar, yeni alışkanlıklar ama her zaman aynı ruhlar. Heim, asla değişmeyeceksin, dedim kendi kendime.

Anı ve Eylem Grubu'ndan bir arkadaşımı arayıp yeni keşfimden bahsetmeliydim belki de, gerçi onlar harekete geçtiğinde iş işten geçmiş olabilirdi; organize olmuş bir grup içerisinde, bu tarz acil bir durumda hemen göreve geçecek birini bulamayabilirler ve bunun gibi saçma sapan bir sebepten ötürü adamı elimizden kaçırmamıza sebebiyet verebilirlerdi.

Sandra'ya bu keşiften bahsedip bahsetmemek konusunda kararsız kaldım. Zararsız gözüken bu gruptan birilerini er ya da geç görecekti ve o adamlara onları tanıdığını ele verecek gözlerle bakması onun için hiç iyi olmayacaktı. Onun kendi güvenliği için ne kadar az şey bilse o kadar iyi olacaktı.

Sandra

Fred ve Karin, her İspanyol'un paella yapmayı bildiğini varsayıyordu. Beni yemek yapmam konusunda zorlamamalarını söylemek zorunda kaldım, çünkü yemek pişirmek hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Onlara Norveç mutfağını İspanyol mutfağına tercih ettiğimi ve onların yaptığı tüm yemekleri şikâyet etmeden yiyebileceğimi söyledim, böylece yemek pişirme konusunu üzerimden attım. Bu konuda yaptığım tek şey, yemekten sonra Karin koltuğuna gömülüp uyuyana kadar pembe dizisini izlerken ve Fred kütüphane odasına geçtiğinde, masadaki tabakları bulaşık makinesine dizmekti. Julián'la olan randevularıma gitmek için de değerlendiriyordum bu zamanı.

Saat dörde çeyrek kala Faro'ya vardım, görüşme yeri olarak burayı seçmiştik. Kendiliğinden büyüyen, kesmenin yasak olduğu küçük vahşi palmiye ağaçlarının arkasında, kayalık taşların arasında bulunan banka oturmaya çalışıyorduk. Karşımıza aldığımız deniz, arada sırada sessizliğe gömüldüğümüzde bize yardımcı oluyordu.

Julián benden önce gelmişti. Her seferinde aynı açık mavi ceketi giyiyordu, buraya geldiğinde bu kadar uzun süre kalacağını düşünmemişti galiba. Boynuna bir fular takmıştı, hasır şapkasıyla bir İtalyan filminden çıkmış gibi duruyordu, fakat burada biraz daha zaman geçirirse bir mont alması gerekecekti. Kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Daha fazla dayanamadım ve ona, Fred'i Nazi üniformasıyla gördüğüm geceyi ve evin çekmecelerinde üniformayı aradığımı fakat henüz bulamadığımı ve kıyafetin bir kostümden ibaret olup olmadığı konusunda şüphelerim olduğunu anlattım.

"Üniformanın bir kostüm olmadığından emin olabilirsin. Eğer mümkün olsaydı, tüm gün üniformalarıyla dolaşırlardı ve eğer yapabilselerdi, toprağın en çorak olduğu bölgeyi bulur, oraya çitle çevreler ve hepimizi oraya koyarlardı; bizi sömürür ve kemiklerimizi

dişlerimizi, derimizi, saçlarımızı kullanmak için ve kendilerini daha üstün hissetmek için öldürürlerdi."

Julián kimdi peki? Acaba gerçek ismi miydi bu? Neden Karin ve Fred yerine ona güvenmek zorundaydım? Ya hafif delirmiş biriyse? Ama benim üniforma konusunu Fred ve Karin'le konuşmadığım gerçekti. Üniformanın gerçek olduğuna dair bir kanıtım olmamasına rağmen bu konudan hiç bahsetmemiştim. İçgüdülerim onları rahatsız edip, bana bir açıklama yapmak zorundaymış gibi hissetmelerine neden olmamam konusunda beni uyarıyordu.

"Onlar kendilerini suçlu hissetmezler," dedi Julián. "Asla pişmanlık duymayan başka bir insan grubu daha tanımadım ömrümde. Değişen dünyanın kurbanları olduklarına ve kimsenin onları anlamadığına inanıyorlar." Başını eğerek devam etti. "Suçluluk duygularının olmaması, Fred ve Karin'in de aralarında bulunduğu birçoğunun kurtuluşu oldu. Kurtuldular ve çok güzel bir şekilde hayatta kalabildiler. Ama bir araya geldiklerinde hâlâ üstünlükle ilgili fantezilerini besliyorlardır, eminim."

Ne tepki vereceğimi görmek için bana baktı fakat benim verecek bir tepkim yoktu, onlarda gerçekten Nazi olduklarını gösterecek bir sinyal görmemiştim, sadece şüpheli olduklarını düşünüyordum.

"Diyelim ki haklısın, benden ne yapmamı istiyorsun? Bildiğim azıcık şeyin hepsini anlattım zaten."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Zamanın varken uzaklaşabilmen için seni uyarıyorum o kadar. Eğer onlarla biraz daha yakınlaşırsan, zamanında çıkıp gidemeyeceksin. Onlar her zaman kazandılar.... Şimdiye kadar hep öyle oldu ama artık değişecek bu durum. Onlara şefkat göstermeyeceğim."

Şefkat göstermeyecek mi? İtalyan kılıklı bu cılız adam ne yapmaya çalışacaktı ki? Peki ben ne demeye onu dinliyordum? Birinin bunak olup olmadığından nasıl emin olunurdu?

"Peki bir şey yapmaya kalksaydım, ne yapmam gerekirdi?"

Aşağıda kalan ve ufukla derin bir mavilikte buluşan denize bakakaldı.

"Altın haç. Eğer altın haçı bulabilirsen şüphelerimiz sonlanır. Yani senin şüphelerin. Çünkü ben buraya geldiğimde onun kim olduğunu çoktan biliyordum."

"Düşünmem lazım," dedim.

Fred ve Karin'in Nazi olduğuna inanmak istemiyordum. Naziler akıl almaz, anlaşılmaz insanlardı. Onlardan birini tanımak da bu hayatta başıma geleceğini düşündüğüm en son şeydi. Onları filmlerde, belgesellerde görmüştüm ve bana gerçek dışı gözükmüşlerdi. Üniformalar, botlar, sancaklar, kollar havada yürüyen kalabalıklar, Ari ırk, gamalı haç, büyük ve sapkın bir kötülük. İnsanların, kafalarında beyin taşıyan bireylerin, kendilerini bu şekilde ciddiye almaları ve yaptıkları bütün bu şeyleri yapmaları inanılmazdı.

"Sana bir kez daha söylüyorum, bunu yapmak zorunda değilsin. Onlardan gözün korkmamalı ya da benim seni kullanmama izin vermemelisin. Senin bu hikâyede yerin yok. Seni seven ve mutlu eden bir erkeğin yanında olmalısın. Hayatını boşa harcama."

"Hayat nasıl boşa harcanmaz, bilmiyorum."

"Mutlu ve memnun olarak, hayatın tadını çıkararak. Âşık ol."

"Çok isterdim fakat o kadar kolay değil."

"Peki ya çocuğunun babası?"

"Santi mi? Arada sırada onu özlüyorum fakat bu özlem, âşık olunan birine duyulan bir özlem değil."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Aşk gelip geçicidir."

Randevumuzun geri kalan kısmında benim duygularım hakkında konuştuk. Raquel'i çok sevdiği belli oluyordu, onun sayesinde gerçekten var olduğunu hissedebilmişti. Ben de onu sevdiğini nasıl

anlayabildiğini sordum, bunu bilmek için ne hissedilmesi gerektiğini. Soru onun dikkatini dağıttı ve bir dakikalığına sessizce düşündü.

"Çünkü bazen beni uçururdu," dedi.

Eğer onunla konuşma ihtiyacı duyarsam, yarından sonraki gün saat dörtte yine aynı yere gelmemi söyledi.

Julián

Demek Otto 50 numaralı villada Alice adında bir kadınla oturuyordu. Tepeden tırnağa kamp bekçisine benzeyen bu kadının buz gibi bakışlarını biliyordum, dövmeli insan derisi koleksiyonları yüzünden aramızda çok ünlü olan Ilse Coch'un bakışları gibiydi. Neredeyse Otto'dan daha çok iğrendiriyordu beni, gerçi Fred ve Karin'den daha fazla değildi. İğrenmemin merkezi Heim'dı aslında, bu dünya üzerine gelmiş en fesat beyinli bu adam, ilgimin yarısını tek başına alıyordu. Buenos Aires'ten getirdiğim iki defteri aldığım notlarla doldurduğum için yenilerini almam gerekiyordu. Başıma bir şey gelir ya da onları bir şekilde yakalayamazsam, zavallı Salva'nın, benim ve Sandra'nın –çünkü Sandra, çocuğuna nasıl bir annesi olduğunun anlatılmasını hak ediyordu– geçirdiği günlerin kalıcı olmasını istiyordum. Eğer defterler başka ellere geçerse diye Sandra'dan bahsederken 'O' diyordum, işler kötüleşirse bu defterleri kime göndereceğimi çok iyi düşünmem lazımdı, bu bilgilerin aynı Salva'nınkiler gibi kaybolmasını istemezdim. Yaşlı olmanın getirdiği en büyük sıkıntı kimsenin sizi ciddiye almamasıdır. Geçmişte sıkışıp kalmış, şimdiyi anlamaktan âciz bir bunak olduğunu düşündükleri için Salva'nın araştırmalarını atmış olacaklardı. Giderlerimi de tek tek not alıyordum. Kızımın paramı kişisel kaprislere değil; benzine, araba kirasına, mütevazı bir oda fiyatına süit kirasına, monta, defter-

lere, lens solüsyonuna, bardaki günün menüsüne ve çamaşırhanelere -otelin yıkama ve ütüleme ücretinden kurtulmak için- harcadığımı bilmesini istiyordum. Yeterince ilaç getirmiştim yanımda fakat eğer bu ilaçlar biterse hastaneye gidip durumumu açıklamak zorunda kalacaktım, çünkü pahalı ilaçlardı bunlar.

Çamaşırhane otelin iki sokak yukarısındaydı, orada beklerken bilgilerimi gözden geçiriyordum. Çorap ve çamaşırlarım kalmadığında oraya gidiyordum. Gömleklerimi bazen otelin banyosundaki jelle yıkayıp, ütülemek zorunda kalmamak için güzelce gerip askıya asarak kurutuyordum. Bazen terasta oturuyordum, üzerime bir battaniye alıp yazmaya koyuluyordum, böylece hem rahat nefes alıyor, hem de üşümüyordum. Bu odaya, bu terasa, arabaya binip yaşlı Nazilerin peşine düşmeye gittikçe alışıyordum. Bunun yerine yapabileceğim başka bir şey olacağı aklımdan bile geçmiyordu. Sanki Salva ve Raquel çok uzaklardan bir yerlerden, kalan kısa ömrüme devam etmem için, bir anlam bulabilmem için hazırlamışlardı bütün bunları.

Ölen Anton Wolf'un evini de araştırma sınırlarıma dâhil etmiştim. Evlerin aslına sadık kalarak restore edilip modernleştirildiği iç taraflarda gizlenmiş evi bulmak için tapu dairesine gitmem yeterli oldu. Ev Elfe'nin üzerineydi.

Onu bulmak kolay değildi, toprak bir yola girmek gerekiyordu ve ben de sanki kaybolmuş gibi ilerliyordum bu yolda. Eve ulaşmadan önce bir köpeğin havlamaları duyuldu. Yemyeşil bahçesiyle köyün içerisine konulmuş gibi duran evin kapısını karşıma alacak şekilde durdum. Elfe'ye dışarı çıkması için zaman vermek için yavaşça yaptım bunu. Çardağın altında iki tane araba duruyordu; biri yeni, biri eskiydi.

Kadın son günlerini yaşıyor gibiydi. Gözleri ağlamaktan küçülmüştü, saçları kirli ve bakımsızdı. İnsanlık tarihinin başka bir anında olsak kadına acıyabilirdim bile. Onun acısı benim merakımı ateşliyordu, her şeye sahip olmak ve şimdi her şeyi geride bırakmak zorunda olmanın acısı olabilirdi bu. Köpeğe su verdi ve daha sonra bana doğru geldi.

"Affedersiniz," dedim. "Sanırım karıştırdım, ben şeyi arıyordum..."

"Frida'nın evi biraz daha aşağıda, sağdan üçüncü sapakta, siyah posta kutusunun olduğu yerde."

Kuş uçmaz kervan geçmez bu yere gelen herkesin Frida'yı aradığı belliydi, demek ki kimse Elfe'yi aramıyordu ve Elfe de yine aynı durumun söz konusu olduğunu varsaymıştı. Kadının fazla dayanamayacağını düşünerek ona teşekkür ettim. Gardını indirmişti, gereğinden fazla konuşuyordu. Bildiklerini olur olmaz herkese söylememeleri gerekliydi. Benim sormama bile gerek kalmadan şu Frida denen kadının da evinin nerede olduğunu öğrenmiştim. Hesaba katmak gereken bir kişi daha.

Yol boyunca çok sayıda araba ve az sayıda ev gördüm. Her yerden çok uzaktaydım sanki ama kendimi deşifre edilmiş gibi hissediyordum, dürbünleri kullanmaya cesaret edemedim ve yola devam ettim. Heim'a bir göz atacak ve fotoğraf makinemle teknesinin fotoğrafını çekecektim.

Sandra

Frida çalışırken onu asla fark etmiyordum, evin hizmetçisiydi ama Fred ve Karin ona evin çalışanı diyorlardı. Günde üç saat çalışıyordu ve o evi düzenlerken biz de dışarıdaki işlerimizi hallediyor ya da

özellikle alt katı temizlediğinde bahçeye çıkıyorduk. İçeride kalsak bile hiçbir şey duymuyorduk, sanki kendi başlarına hareket ediyorlarmış gibi mobilyalardan gelen sesler ve kendi başlarına açılıyormuş gibi duran pencerelerden gelen tıkırtılar dışında tam bir sessizlik hâkim oluyordu tüm eve. Yer de kendiliğinden parıldayıveriyordu sanki. Günlerden bir gün Karin kendini çok iyi hissettiğini ve Fred ve Otto'yla birlikte golf oynamaya gideceğini söylediğinde hizmetçinin kütüphane odasının kapısını açtığını gördüm, odayı temizleyecekti, içeri girdi ve kapıyı içeriden kilitleyecekti muhtemelen, bu durum garibime gitmişti çünkü Karin bana oraya kimsenin giremeyeceğini söylemişti.

İşi dolandırmadan kapıyı açtım ve içeri girdim. Frida merdivenin üzerinde, kitaplığın üst rafında, uzaktan Karin'in okuduğu aşk romanlarına benzeyen romanların tozunu alıyordu. Odanın sıcak bir havası vardı. Ziyaretçilerin yayılarak oturabilmeleri için rahat deri koltuklar vardı. Hizmetçi beni gördü, döndü ve Alman aksanıyla bir şey arayıp aramadığımı sordu ve o an anladım; Julián'ın şüpheleri doğruysa, bu kadın da onlardan biriydi, bu yüzden kendimi riske atmadım, kapıya doğru yürüdüm ve biraz sonra evden çıkacağımı, onun da evi iyice kilitleyip çıkmasını rica ettiğimi söyledim.

Evden ayrılmadım, motosikleti çalıştırıp ses çıkardım ve orada kaldım. Bahçeden onu izledim; kütüphane odasının camından bazı şeyleri silkelediğini, süpürdüğü büyük bir İran kilimini camın kenarına yerleştirdiğini gördüm. Yeşil elma rengine boyanmış eski bir dolabı açtı, dolap kitapların ciddiyetiyle örtüşmüyordu; kız kardeşim görse bayılırdı bu dolaba, Nazi üniformasını çıkarıp, dikkatli bir şekilde fırçaladıktan sonra boyu neredeyse benim kadar olan siyah botlarla devam ettiğini görünce az daha çığlığı basıyordum. Önemli bir şey keşfetmiştim, Julián'ın teorilerini destekleyen bir kanıttı bu, fakat bu evdeki hiç kimse yaptığım keşiften haberdar olmamalıydı, bu yüzden garaja girdim ve olur da Frida buralarda beliriverirse beni bir

şeyler yapıyorken görsün diye motosikletin selesini çıkardım. Neyse ki korktuğum olmadı, garaja uğramadı bile. Saati dolduğunda evin kapısını kilitledi, bisikletine bindi ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Christensenler henüz geri dönmemişti, bodrum katı ve odaları yeniden aramak için mükemmel bir fırsattı. Motosikletin selesini geri taktım, pantolonun cebinden evin anahtarını çıkardım, kapıyı açtım ve içeri girdim. Çok hoş bir koku duyuluyordu evde, sanki Frida her yere lavantalar koymuştu. Lavanta nasıl bir şeydi? Bilmiyordum, fakat Frida çok sağlıklı görünüyordu ve her yere bisikletle giden ve lavanta taşıyan bir insana benziyordu.

Frida'yı daha önce hiç düşünmemiştim, arada gelip gittiğini görüyordum fakat yine de aklımda yer etmişti. Sarışındı ve kırklı yaşlarında olmalıydı, gerçi yanaklarının pembeliği onbeşlik bir kızınkini aratmıyordu. Bisikletle bu kadar yol gittikten sonra hava derisine ve kıyafetlerine işliyor, onun karakteristik kokusu oluyordu.

Bodrumda dikkate değer bir şey yoktu ya da belki de vardı ama ben görmeyi beceremiyordum. Üniformadan sonra nedense burada daha fazla şeyin saklandığını düşünmüştüm. Dikkatimi çeken tek şey yere çizilmiş, siyaha boyanmış bir güneş ve güneş ışınlarıydı.

Julián

Odada defterleri saklamak için yeterince güvenli bir yer bulamıyordum. Güvenlik görevlisi Tony'ye güvenmiyordum, beni gözetlediğinden şüpheleniyordum; resepsiyonist Roberto'dan da şüphelenmeye başlamıştım. İlk başlarda defterleri ceketimde taşıyordum fakat artık ceketime sığmayacak kadar fazla olmuşlardı; şimdi sadece not aldığım defteri ceketimde taşıyordum, diğerlerini arabadaki kilimin altında saklıyordum. Gerçi bu da pek iyi bir çözüm değildi, zira

arabayı aramaya karar veren herkes buraya bakabilir ve defterleri bulabilirdi, bulamasa bile arabayı tahrip edebilirdi. Beni Sandra'yla ilişkilendirmeleri ve kızın başının belaya girmesinden de korkuyordum. Dünya benim için tehlikeliydi ve ben bu durumu biliyordum, Sandra için ise bu korku henüz tanınmamış bir duyguydu.

Son olarak Elfe'nin evine dönmem gerekeceğini not almıştım. Elfe beni doğrudan ilgilendirmiyordu fakat dikkati dağılmış ve bitap düşmüşken, ondan bilgi koparabileceğimi biliyordum. Mezarlıktayken Karin ve Alice'le pek yakın arkadaş değillermiş gibi gelmişti bana. Birlikte duruyorlardı fakat ne birbirlerine dokunuyor ne de birbirlerini teselli ediyorlardı, neredeyse hiç konuşmamışlardı. Belki aralarında bir husumet vardı ya da anlaşamıyorlardı. Belki Elfe, Karin ve Alice'in kötülük seviyesine ulaşamıyordu. Veya onları bile sollamıştı kötülükte. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, gözümden kaçmış biriydi; daha fazla bilgi almak için Merkez'e başvurmalıydım ama bunu yapmak için ne isteğim ne de zamanım vardı.

Dul Elfe'nin güzel evine dikkatle yaklaştım. Sert ahşaptan yapılmış kapalı garajda geçen günkü iki araba duruyordu. Biri günlük kullanım için, diğeriyse golf oynamaya ya da diğer davetlere gitmeye yönelik olmalıydı. Köpek pencereye doğru havlamaya başladı. Elfe'nin çıkmasını bekledim, kornaya bastım fakat arabaların ikisi de orada olmasına rağmen kimse çıkmadı. Köpek kapıya kadar geldi, havladı ve geri döndü. Beni uyarmaya çalışıyor olmalıydı. Tamam, dedim, çıkacağım. Çıktım ve köpek bana havlamaya başladı fakat dişlerini göstermiyordu; çevremde dönmeye başladı, çok büyük bir köpekti fakat bana saldırmaya niyeti yoktu.

Kapıya yöneldim ve zili çaldım. Mutfak penceresinden içeriye baktım. Kimse gözükmüyordu. Köpek benim başka bir şey yapmamı istiyordu, gerilmişti, fakat ben daha ne yapmam gerektiğini

bilmiyordum, kapıyı zorlayamazdım, ya içeride değilse? "Üzgünüm dostum ama bir şey yapamam," dedim köpeğe. Köpek evin diğer tarafına gitti ve bana gel der gibi baktı. Burnuyla yerde duran bakır bir saksıyı işaret ediyordu. Köpeğe ve Elfe'ye söverek büyük zorlukla saksıyı ittim. Bodruma inmek için gizli bir kapı vardı burada. Kapıyı açtım ve köpek içeri fırladı, beni neredeyse düşürüyordu. Önce bodruma indik, oradan da merdivenlerin yanındaki girişe çıktık. Köpek koşarak çıktı ve yukarıya doğru havlamaya başladı, fakat ben bütün bu yaptıklarım yüzünden yorulmuştum ve biraz dinlenmem gerekiyordu. Yavaş adımlarla yukarı çıktım. Ceketimin cebinde mütemadiyen taşıdığım dilaltı hapını kullanmak zorunda kalmamayı ümit ediyordum. Bunu nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama onu alma zamanımın henüz gelmediğinden emindim.

Biraz daha dinlendim ve köpeğin bana işaret ettiği yere doğru gittim. "Bir macera filminden fırlamış gibisin," dedim ona. Sandra'dan sonra son zamanlarda tanıdığım en iyi ikinci varlıktı o.

Oda alkol ve kusmuk kokuyordu. Elfe yatağa gömülmüştü, kesin kendinden geçmişti. Durum her ne olursa olsun, ambulans çağırmayı düşünmüyordum. Bütün bu pisliği yalamayı bırakması için köpeği dışarı çıkarttım ve kapıyı kapattım. Odada banyo var mı diye baktım, bir havluyu ıslattım ve kadının başına sarıp, iki parmağımı ağzına soktum. Alkol dışında hap da almış mıydı, bilemiyordum. Midesindeki her şeyi çıkardıktan sonra Elfe'yi ayağa kalkmaya zorladım, duşa soktum ve suyu açtım. Bağırdı, ona çenesini kapatmasını söyledim. Su üzerindeki etek ve bluzu ıslatıyordu. Daha sonra onu bir bornozla sarmaladım ve temiz olan başka bir odaya soktum. Yatağı açtım ve yatmasını söyledim. Şikâyete benzeyen bir şeyler söyledi Almanca, daha fazla tahammül edememeye ve pişmanlığa yönelik şeylerdi sanki. Köpek kuyruğunu sallayarak yanına geldi. Köpeğin elleri

olsaydı, yaptıklarımın aynısı, belki de daha iyisini yapacağından emindim. Kahve hazırlamak için mutfağa indim.

Özenle yerleştirilmiş kaplar, çok fazla kullanıldığı için rengi bir ton atmış kristal şarap kadehleri vardı. Bir fincan aldım, neyse ki üzerinde 'kahve' yazan kabın içerisinde kahve hazırlamak için yeterince kahve kalmıştı. Mutfak üzüntü, yalnızlığın üzüntüsü ve hüzün kokuyordu.

Elimde tepsiyle odaya çıktım. Ben kahve içmiyordum, özellikle de Elfe'nin kahvesini içmek istemiyordum, onların dudaklarına değdirdikleri hiçbir şeyi kendi dudaklarıma değdirmek istemiyordum. Yanıma gelen köpeği sevmeye başladım.

"Köpeğin adı nedir?" diye sordum Elfe'ye.

"*Thor*, aynı isimli tanrıdan."

"Yerinde bir isim olmuş," dedim yatağın ucuna otururken. "O olmasaydı, eve giremezdim."

Fincanı eline verdim.

"Şeker getirmedim, kusuruma bakmayın."

"Fark etmez, teşekkürler. Birinin beni kurtarmaya geleceğine inanmazdım, hem de bir yabancının."

Kendini öldürmeye çalışıp çalışmadığını sormadım, umurumda değildi çünkü. Alkolizm ve intihara yatkınlık arasında bir yerde olabilirdi.

"Başsağlığı dilemek için gelmiştim. Anton'u golften tanıyorum, *Thor* da gitmeme izin vermedi. İçeri girmek için bodruma açılan kapının yerini gösterdi."

Saçlarını toplayıp kulaklarının arkasına koydu. Hayatının bir döneminde güzel olabilirdi fakat artık korkunç bir görüntüsü vardı.

"Islakken yattım, yatağı da ıslattım," dedi, diğer yatağın ne durumda olduğunu hatırlamıyor olmalıydı.

"Merak etmeyin, kendinizi iyi hissettiğinizde her şeyin çaresine bakarsınız. Kahve makinesini açık bıraktım, *Thor* size bakar."

"Hayır, lütfen, gitmeyin. Onlar beni sevmiyor, beni zayıf görüyorlar, asla beni görmeye gelmeyeceklerini biliyordum, beni yalnız başıma bırakacaklar."

"Anton'la golf oynayan arkadaşlarınızdan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet," dedi başını yastığa gömerken. "Onlar ve aptal karıları. Her zaman dışladılar beni."

"Gençliğinizde sizin onlardan daha güzel olduğunuza bahse girerim."

Dirsekleri üzerinde doğruldu.

"Adınız neydi demiştiniz?"

" Julián."

"Tamam, Julián, şu an gördüğünüz ben değilim, inanmazsanız Anton'a sorun."

Anton'un öldüğünü hatırlatmadım, onun dünyasında Anton şu an golf oynuyor olabilirdi; oysa bir tanrı köpekle ben ona arkadaşlık ediyordum.

Islak etek ve bluzunun üzerine giydiği bornozla kalktı ve salona doğru indi; ben onu takip ediyordum, *Thor* da benim peşimden geliyordu. Açtığı bir çekmeceden bir fotoğraf albümü çıkardı ve kırklı yıllardan kalma fotoğraflarda gençlik halini gördüm; saçları rüzgârda dalgalanırken sonunun bu şekilde olduğunu bilirmiş gibi bakıyordu. Kollar yukarıda, gamalı haçlar, resmî kıyafetleri içinde Anton Wolf. Diğer resimde de Hemşire Karin vardı. Karin'i sordum ona.

"O dönemde Karin'i tanımıyordum fakat tanıştıktan sonra bana bu fotoğrafını hediye etti, daha sonra uzaklaştık."

Plajda mayolarla başka bir fotoğraf. Alice'in mayosuyla tek başına poz verdiği diğer bir fotoğraf. Onlar ve üniformalı başkaları. Bu albüm bir mücevher gibiydi ve ben onu istiyordum.

"Meraktan soruyorum, ne zamandır burada yaşıyorsunuz Elfe?"

"1963'ten beri. 1970'te üç seneliğine buradan gitmek zorunda kaldık fakat daha sonra geri döndük. Geri döndüğümüzde ev bıraktığımız gibiydi, hiç kimse hiçbir şeye dokunmamıştı."

"Ya Karin? Otto ve Alice?"

Soruyu duymazdan geldi, her fotoğraf hakkında konuşmak istiyordu fakat albümü yerine koydum ve onu yeniden ziyarete geleceğimi ve bol bol sohbet edebileceğimizi söyledim.

"Şimdi iyileşmeniz ve dinlenmeniz lazım, eğer isterseniz havanın güzel olduğu bir gün sizi plaja götürebilirim. Güneş her şeyin ilacıdır."

Merdivenleri bitkin bir şekilde tırmanışını aşağıdan izledim, artık görünmez olduğunda da sokak kapısını açtım fakat çıkmadan önce salona döndüm, çekmeceyi açtım ve fotoğraf albümünü aldım. Kapıyı yavaşça kapattım, fakat bodrumdan içeri açılan kapıyı açık bıraktım. Köpek kapatabilirdi bu kapıyı.

Ceketimi lekelemiş olmama rağmen halimden memnundum, onu kendi ellerimle temizleyebilirdim ya da kendime bir kıyak geçebilir ve kuru temizlemeye verebilirdim.

Şimdi bir de fotoğraf albümü için güvenli bir yer bulmak zorundaydım.

4

Açıl susam açıl

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Julián'ın şüphelerinin yersiz fanteziler olmadığından ve delirmediğimden emin olmanın tek yolu altın haçı bulmaktı. Onu saklamış olabilecekleri iki yer vardı aklımda: Kütüphane odasında kilitlenmiş bir sandıkta ya da Karin'in mücevherlerinin olduğu dolaptaki kasada, fakat bu şartlarda onu bulabilmem neredeyse imkânsızdı. Kasayı açmak için şifreyi bir şekilde öğrenmek zorundaydım, bu da o an için pek mümkün görünmüyordu. Fakat aslında düşündüğümden de kolaydı, sadece, "Açıl susam açıl!" demem gerekecekti.

O akşam, yani, "Açıl susam açıl" akşamında, Karin'in doğum günü partisi için elbise ve ayakkabı almaya gittik, günlerdir bu kutlama için hazırlık yapıyorduk. Gerekli olan onca şeyi almak için uğraşmak tüm günümüzü alıyordu; o küçük anlaşmazlıklar, daha doğrusu şüpheler yok oluvermişti sanki. Küçük bir köye şarap, bir diğerine tuzlanmış et almaya gidiyorduk; bir fırından özel tatlılar sipariş ediyorduk. Balık ve deniz ürünlerini de bir balık pazarından almıştık. En zoru yeni bir elbise (dolaptaki onca kıyafete rağmen) ve ayakkabı bulmak oldu.

Kırmızı şifon bir elbise aldık. Metalik bir ışık saçıyordu ve Karin onunla hediye paketine benziyordu, hediyeyle ilgili en güzel şeyin paketin kendisi olduğu bir hediyeye... Ayakkabıların da kırmızı olmaması için onu ikna ettim, yoksa düğüne gidiyor gibi görünürdü; bej rengi bir ayakkabıda karar kıldık, romatizması yüzünden deforme olmuş ayaklarıyla fazla yüksek topuklu ayakkabı

giyemiyordu. Karin, hayatındaki her şeye karışmak hoşuma gitsin diye dediklerimi ciddiye alıyordu. Ayaklarına kadar onun hakkındaki her şeyden bahsetmemize bayılıyordu, bu isteğini karşılamak beni hiç zorlamıyordu.

"Bu kıyafetle büyük parlak bir çift küpe ya da bir gerdanlık iyi giderdi," dedim ettiğim lafı pek düşünmeden.

"Yanılmıyorsam öyle küpelerim var. Yanlış hatırlamıyorsam gerdanlığım da var."

Söyledikleri ilgimi çekti, tüm dikkatimi Karin'e yoğunlaştırdığımdan yeteri kadar sarsıcı olamamıştı gerçi. Beynimin bir köşesinde, bir kadının mücevherlerine buzdolabındaki bir salkım üzüm muamelesi yapmasının nasıl mümkün olabileceğini düşünüyordum; onları almak, onlar için para ödemek ve seçim yapmak zorunda kalmamış biri gibiydi. Ne kadar zengin olursa olsun, hiç kimse mücevherleri için böyle konuşmazdı; hem Fred ve Karin, uçakları, yatları veya gezegenin farklı yerlerinde malikâneleri olan insanlar da değildi. Bu kadar mücevherat ancak o kadar zengin insanlarda olabilirdi.

Alışverişi akşam yemeği saatinde bitirdik ve eve gelip Fred'i selamladığımızda, karısını çok mutlu gören yaşlı adam, izlediği futbol maçının da etkisiyle çok neşelenmişti. Gün yavaş yavaş geceye dönüyordu. Karin onunla yatak odasına çıkmam konusunda ısrar etti. Odayı çoktan bilmeme rağmen, daha önce böyle sakin bir şekilde içeride bulunmamıştım. Çocuksu bir havanın hâkim olduğu büyük odada bir sürü yastık ve antika bebek vardı, koleksiyona benziyorlardı, Frida bunları çok dikkatli bir şekilde temizliyor olmalıydı. Dolaplarda, şifonyerde ve sehpalarda dantel vardı; sandıklarda ve aynalarda da durum aynıydı. Püsküllü gece lambaları pembe satendendi. Yatak örtüsü, perdeler ve avize de pembe satendendi, mobilyalar altın rengindeydi. Halıların da hakiki İran halısı olduğu belliydi. Odadaki

her şey çok, çok pahalıydı. Bu yatak, bana ölüyorlarmış gibi gelen o korkunç gecelerde seviştikleri yatak olmalıydı. Bu duvarlar ve bu kadınsı mobilyalar neler duymuştur diye merak ediyordum, gerçi duvarlar ve mobilyalar ne hisseder ne de acı çekerler, bu yüzden bizden daha uzun süre dayanırlar; çekiç darbesi olmadıkça her türlü darbeyi kaldırabilirler, insanlar ise seslerden ve hatta bakışlardan bile etkilenebilirler. Sesler alçaldıkça daha çok rahatsız eder bizi, bizler hakkında mı konuşuluyor diye tedirgin oluruz.

Karin aldıklarımızı poşetlerden çıkardı ve elbiseyi yatağın üzerine yaydı. Ayakkabıları da çıkardı ve yatağın üzerine koydu, tüm bunlar yatağın bir parçasıymış gibi durmuştu. "Ne güzel," dedi. Bense yatağın bir ucuna oturdum çünkü bu ikisinin bu yatakta neler yapmış olabileceklerini düşünmek bile istemiyordum; canlı bir beden olarak, ben olan biteni hissedebilirdim çünkü.

"Başardık sanırım," dedim.

İşte tam da o an çok basit bir hareketle kasayı çıkardı ve açtı. Kasanın içerisindeki tahta bir sandığı çıkardığında, kasayı nasıl açtığını görmek istediğimi düşünmesin diye başka tarafa bakıyordum. Sandığı elbisenin yanına, yatağa koydu. Elini sandığa soktu ve içinden bir gerdanlık çıkardı. İnci bileklikler, küpeler, saç bantları ve yüzükler vardı sandıkta. Hepsinin gerçek olduğunu bilmeseydim, ne alırsan bir avro tarzı bir bijuteri koleksiyonu olduğunu zannedebilirdim çünkü Karin ucuz malları karıştırırmış gibi altüst ederek bakıyordu.

"Eskiden, elimi buraya soktuğumda, mücevherler bileğime kadar çıkardı," dedi.

Gerdanlığı yatağın üzerine koydu. Elbisenin kırmızısıyla çok güzel uymuştu.

"İzin verir misin?" dedim, sandığın içinden yayılan parlaklığa doğru elimi uzatırken.

"Tabii ki, şekerim," dedi o antika konuşma tarzıyla, "Canın hangisini isterse al dene, hepsi hakikidir."

Yakut bir çift küpe aldım ve kulaklarımın üzerine tuttum, fakat takmadım; başkalarından belki de hayatlarıyla birlikte alınmış bir çift küpeyi takmak istemiyordum. Altın çerçeveli aynada kendime bakarken onun da bana baktığını gördüm.

"Henüz bu tarz şeyler takacak yaşta değilsin," dedi sahip olduğumu sandığı özentimi kırmak için.

Küpeleri sandığa geri koydum ve başka mücevherler çıkarıp üzerime tutmaya devam ettim, tam da o sırada sandığın dibinde başka bir kutucuk olduğunu fark ettim.

"Neden elbisenle gerdanlığını denemiyorsun?" dedim. "Hepsini bir arada görmek istiyorum."

O soyunurken, ben de mücevherlere bakıyormuş gibi yaptım. Hazır olduğunda mest olmuş bir ifadeyle aynaya bakarak Hemşire Karin'in yeni bir kutlamaya gitmek üzere hazırlanmış haline dalıvermişken, sağ elimdeki kadife kutucuğu açtım ve içerisinde bir haç gördüm; filmlerde gördüğüm, Nazi subaylarının üniformalarına iğneledikleri haçtı bu. Kalbim daha hızlı çarpmaya, vücudum ve ellerim titremeye başladı; her şeyi kutucuğa geri koydum ve Karin bana doğru döndüğünde, incili gerdanlığı çıkarıp parmaklarımın arasında tutmaya başladım. İncilerin gıcırtısı beni rahatlatıyordu.

"Muhteşemsin Karin, muhteşem. Fred'e de gösterelim ister misin?"

"Hayır!" dedi çocuk gibi, "Sürpriz olsun istiyorum."

Kutucuğu mücevherlerle iyice örttüm ve Karin üzerini değiştirip, mücevherleri yerine koyduğunda, kutudaki her şeyin tam olduğundan, hiçbir parçanın düşmediğinden emin olması için iyice bakmasını söyledim. Bunu söylemiştim, çünkü bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Elini mücevherler arasında birçok kez gezdirdi,

sadece dokunarak her birinin varlığını anlayabiliyordu. Hepsi yerli yerindeydi, kasayı kapattı.

Karin'i tanımadan önce, kötülüğün iyi numarası yaptığını asla düşünemezdim. Karin her zaman iyiymiş numarası yapıyordu, masumları öldürdüğünde ya da öldürülmelerine yardım ettiğinde de aynı numaraya devam etmiş olmalıydı. Kötülük, iyilik maskesini çıkarmadıkça kendisi bile kötü olduğunu bilmiyordu.

Julián

Daha önce anlaşmış olduğumuz üzere, saat dörtte Faro'daydım. Gider gitmez banka oturmadım, kafamda bir sürü düşünceyle palmiyeler arasında bir oraya bir buraya yürüyordum.

63 senesinden bu yana burada yaşıyordu Anton Wolf. Bu cemaatin bütün üyeleri sanki görünmezlermiş gibi herkesin gözü önünde yaşamıştı. Genç emeklilerden çok ama çok yaşlı emeklilere dönüşüvermişlerdi. Tam bir rezillikti bu.

Sandra geç kalmıştı, bu beni daha da germişti. Sandra olmadan ne yapardım? Onsuz hiçbir şeyin aynı olmayacağını kabul etmem gerekiyordu. Sandra benim şahidimdi. Yaptıklarım boş bir kuyunun dibinde kaybolmayacaktı, anlamsız uğraşlar değildi benimkiler çünkü Sandra onları görüyordu, ona her şeyi anlatmamış olmama rağmen anlıyordu beni. Sandra, Salva'nın yerini almıştı. Gitme fikrini kabul eder ve kaçarsa yaptıklarımızın birçoğu boşa gidecekti. Tüm bu biriktirdiklerimiz ve bildiklerimizin yükünü taşımak için iki elden fazlası gerekliydi. Neyse ki o an çakıl taşları üzerinde ilerleyen ve daha sonra duran motosikletinin sesi duyuldu. Sandra'nın karşısına çıkıvermek istemiyordum, sanki başından beri oturmuş onu bekliyormuş gibi

olmasını istiyordum, yaklaştığını fark ettim. Sandra'nın çok sportif bir yürüyüş şekli vardı, uzun ve esnek adımlar atıyordu fakat asla erkeksi değildi. Yanıma geldiğinde döndüm ve onun şaşkınlık okunan ifadesini gördüm, bildiğim tüm sözcükler arasında aklıma ilk gelen sözcük buydu onun yüz ifadesini açıklayabilmek için.

"Bu olanlara inanamıyorum," dedi, "Bir rüyanın içindeyim sanki, aslında tam olarak rüya değil de, bir kâbus sanki benimki."

Sözünü kesmek istemiyordum, boynumdaki şalı daha da sıkı bağladım. Bana çok dikkatli baktığına göre evden haberler getirmiş olmalıydı. Onu tanıdığımdan beri, ki çok olmamıştı, bakışları değişmişti; artık daha olgun, daha kendinden emin bakıyordu ve ortalıkta aylak aylak dolaşmak yerine, olan bitenin farkına varıyordu.

"Altın haçı gördüm."

"Emin misin?"

Oturdu.

"Şimdiye kadar her şeyden şüphe ediyordum. Bazen aradığınızla örtüşen ama aslında sizi yanıltan şeyler çıkabilir karşınıza. Fakat altın haç yanlış anlaşılabilecek bir şey değil. Sen de söylemiştin zaten. O altın haç gerçekti. Onlara ait olmasa böyle bir şeye ne diye sahip olsunlar ki?"

Başımla onayladım.

"Ben zaten biliyordum," dedim, "Fakat senin bir kanıta ihtiyacın vardı."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Bunu profesyonellere bırak, sen git, yeterince şey yaptın zaten, çok ciddiyim, daha sonra gitmek için çok geç olabilir."

"Henüz gitmeyeceğim, onlar benim bildiğimi hâlâ bilmiyorlar, hiçbir şey değişmedi fakat ben plajda buldukları o salak değilim artık. Beni ne için istiyorlar?"

"Belki hiçbir şey için istemiyorlardır, onlara yaptıkların için istiyorlardır belki: hayatlarına neşe ve canlılık katman için. Onlara yardım ediyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyormuş, altın haçı da hiç görmemiş gibi davranacağım. Yarın Karin'in doğum gününü kutlayacağız ve bu benim işime yarayabilir, hayatı hakkında daha fazla şey öğrenebilirim."

"Fakat Sandra, artık kim olduklarını biliyoruz, bundan sonra gideceğin yollar seni daha kirli yerlere götürecek; hem o evde, hem de akıllarında... Şimdi aslolan bilgiyi edindiğin için her seferinde yeni bir şey öğreneceksin, bu şekilde devam edemeyiz, endişelenmemeleri lazım ki darbeyi nereden aldıklarını asla anlayamasınlar."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Kendiliğinden olacak, sadece biraz daha baskı kurmamız lazım. Hadi, gidip hediyeni alalım. Parası benden."

Sandra karşı çıktı fakat bu şartlar altında yapabileceğim tek şeydi bu. Onu alışveriş merkezinde gördüğüm bir evcil hayvan mağazasına götürdüm, Sandra bu fikre bayıldı.

Sandra

Karin kutlamanın olduğu son gün, ona makyaj yapmamı istedi. Bu doğum gününü sanki hayatının son günüymüş gibi kutlayacaktı, büyük ihtimalle de haklıydı. Arkadaşları gelecekti ve çok heyecanlanmıştı, romatizma ağrıları yok denecek kadar azalmıştı. Parti bittikten

ve dinlendikten sonra romatizması yeniden azacaktı, o zaman da en iyi çare kaçmak olacaktı. Onun için büyük bir eğlence ve değişiklik olan bütün bu hazırlıklar benim için ağır bir yüktü. Tam anlamıyla bıkmıştım ve daha kötüsü, işlerin bir türlü bitmemesiydi; yoğunluktan daha geçen güne kadar ona hediyesini alamamıştım. Ona bir köpek yavrusu almamı öneren Julián oldu. Köpeklerin, özellikle de bir cinsin Karin'in hoşuna gideceğinden emindim. Masraflarını karşılamayı da teklif etmişti Julián. Kahverengi ve siyah renkli, Rottweiler cinsi muhteşem bir köpek yavrusuydu. Onu çiçeklerle çevrilmiş ve kırmızı rafyayla bağlanmış hasır bir sepetin içerisinde verecektim.

Diğer misafirlere ayak uydurabilmek için biraz resmî giyindim. Askılı bir elbise giydim, bir şal aldım ve saçıma da bahçeden aldığım, gülden daha büyük ama ismini bilmediğim bir çiçek taktım. Her şey çok güzel olmuştu ve Fred mumları yakma görevini üstlenmişti. İlk davetliler gelmeye başladıklarında şampanya şişelerini açmaya başladılar ve o gün için tutulmuş bir garson, bölgedeki en iyi lokantada hazırlanmış olan kanepeleri misafirlere servis etmeye başladı. Karin herkese bir aile üyesiymişim gibi takdim ediyordu beni, Alice ve Otto hariç; onlar beni yeterince tanıyorlardı ve soğuk bir şekilde selam vermekle yetindiler. Martin ve Alberto da kendileri gibi birçok kişiyle partiye gelmişlerdi, bana Kız Kardeşler Topluluğu'ndan olup olmadığımı sorduklarında Martin kısık sesle bir şey söyledi ve yarımdan uzaklaştılar. Frida da gelmişti; kızarmış balık, marul, pancar, biber ve tuzlanmış etle rengârenk salatalar yapmıştı. Serada da birkaç masa kurulmuştu, bitkiler ve yanan mumlarla ortama hayran kalmamak elde değildi. Neden bilmiyorum; benim kim olduğumu sorup, keskin bir nezaket ve büyük bir merakla bakan bu insanların arasında oturduğumda, neden daha önce annem için bir doğum günü kutlaması hazırlamadığımı ya da ona bir kutlama hazırlamak için günler harcamak fikrinin aklımın ucundan dahi

geçmediğini düşündüm. Aslında beni hiç ilgilendirmeyen bir doğum gününün kutlanması için bir grup yabancının ortasındaydım. Ben ne yapıyordum böyle? Yolumu kaybetmiş gibiydim, akşamları motosikletle köye dönerken kendimi yıldızların ve boşluğun içinde kaybolmuş hissettiğim zamanki gibi hissediyordum.

Nasıl bir annen olacağını bilmiyorsun, dedim bebeğime. Ben ne evlat ne de anne olmak için hazırım. Ben tembelim, kararsızım, bir hiçim ve şimdi tamamen bana bağımlı bir çocuğum olacak. Burada olduğunda sana ne isim vereceğimi bile bilmiyorum, bu seranın ortasında durmak ne seni ilgilendiriyor ne de beni. Ortama ayak uyduramadığımı gittikçe daha iyi anlıyordum; diğerlerinin yüzleri yavaş yavaş kızarıyor, sesler daha da yükseliyordu. Yemek ve içkinin neşelendiremeyeceği bir insan grubu yoktu zaten. Adamların her birini SS formaları içerisinde hayal etmeye başladım, kadınları ise Karin'in dolabında sakladığı tarzda kıyafetler içerisinde düşlüyordum. Eğer genç olsalardı bu kutlamadan sonra toplu bir cümbüş başlardı ama şimdi iki ayakları üzerinde durabiliyor olmaları bile yeterince heyecan vericiydi. Aralarında onlara âdeta tapan Martin ve arkadaşları duruyordu. Takım elbise ve kravatla gelmişlerdi, Yılan Balığı hariç hepsi diskoteklerin önünde duran korumalara benziyorlardı, Yılan Balığı ise başı yerde ortalığı gözlüyordu. Otto ve Alice'le en fazla konuşan da o olmuştu, göz ucuyla bakmıştım.

On sembolik mum taşıyan pasta gelene kadar ağlama isteğim durmadı. Seksen iki tane mum koyamazlardı pastaya, ben iki tane rakamlı mum koymayı önerdim ama rakamlar hoşlarına gitmemişti, o zaman bir tane mum olmasını önerdim fakat tek mum fikri Karin'e çok saçma gelmişti, en sonunda on tane mumda karar kıldık, pastayı yeterince doldurmuştu.

Mumları üfleyip, şarkılar söylendikten ve şampanyalarla kadeh kaldırıldıktan sonra Karin bazı hediyeleri açtı ve bugünün havasındaki

en mutlu gün olduğunu, arkadaşlarıyla birlikte bu yaşını kutluyor olacağını asla tahmin etmediğini söyledikten sonra Almanca bir şeyler daha söyledi. Bense garaja doğru kaçtım. *Bolita*'yı oraya havlarsa fark edilmesin diye cipin içine bırakmıştım. Seraya gelip, Karin'e sepeti verene kadar sesi duyulmasın diye parmağını ısırmasına izin verdim.

Pek gülücük insanı olmamama rağmen yarım bir gülümsemeyle sepeti Karin'e verdim. Kaşlarının arasında büyük kırışıklarla önce bana, sonra da sepetin içine baktı. Köpek yavrusu hareket etti ve havladı. Hayvanı mücevher bir bileklik ve bir yüzük taktığı sağ eliyle sepetten çıkardı.

"Bu nedir?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde.

"Hoşuna gitti mi?" dedim.

Karin bana teşekkür etmedi, cevap da vermedi; bana bakmadı, köpeği sepete geri koydu ve sepeti diğer hediyelerin arasına bıraktı. Hiç yorum yapmadı. Sessizliği *Bolita*, köpeğin ismi buydu, ve birilerinin bitkilere değdiğinde çıkardığı ses bozuyordu. Fred bundan sonraki kadehlerin içeride içileceğini söyleyince herkes eve doğru yürümeye başlayana kadar böyle devam etti. Ben serada kaldım. Alkol içemezdim, en azından bunu doğru yapmak istiyordum: Çocuğuma zarar verecek her şeyi engelleyebilirdim, ne yapacağımı bilemeden bitkilerin arasına girdim.

Köpek yavrusu hoşuna gitmemişti ve ayrıca ona garip bir şeyi anımsatmıştı galiba, bu da köpeği evde barındırmayacağı anlamına geliyordu. Bu da ayrı bir problemdi, ben bu köpekle ne yapacaktım şimdi? Bir o eksikti zaten. Ağlamak istiyordum fakat kendimi tuttum.

Seranın camının arkasındaki ay yavaşça titriyordu. Çok büyük ve parlaktı. Bir hiçlikten ibaret olduğumuzu defalarca duymuştum, şimdi yeniden hatırlıyordum bu cümleyi. Tropik görünümlü iki büyük bitkinin arasına sığındım, diğer tüm bitkilerin vücuduma

yapışacakları gibi garip bir hisse kapıldım bir an, sanki beni yalayıp yutacaklardı. İnsani bir şeyleri vardı, nefes alıyorlardı ve tüm bunlar benim hayal gücüm, soluma sesleri yaklaştığında arkamı döndüm ve Yılan Balığı'nın dikkatli bir şekilde beni süzdüğünü gördüm. Ayın ışığı gözlerine vuruyor ve dik dik bakan gözlerine korkunç bir parlaklık veriyordu. Ürperdim ve ondan uzaklaşmak için hediyelerin bulunduğu masaya doğru yöneldim ancak tam tersi oldu. Bir kaktüse değmemek için tüm vücudumla onunkine sürtünmem gerekti, dikenlerden diken seçmek zorunda kalmıştım. O ise kıpırdamadı, ben tüm bunları yaparken beni inceliyordu, bu da beni iyice germişti. Keşke görünmez olabilseydim, yok olabilseydim diye düşündüm fakat hayır, sakin görünmeliydim.

"Neden burada kaldın? Bir kadeh bir şey içmeye gelmeyecek misin?"

Köpek şiddetle inledi ve birazdan yüksek sesle havlamaya başlayacaktı.

"Ben alkol içemem."

Bu lafı eder etmez pişman oldum, gereğinden fazla kırılgan biri oluvermiştim. Kaygan bakışlarını karnıma doğru indiriş şekli hiç hoşuma gitmedi. O sözü etmemeliydim dedim ve ağzımdan başka laf çıkmasın diye dudaklarımı sımsıkı kapattım. Serada kalsaydım da gitseydim de onun umurunda olmazdı. *Bolita*'yı sepetten çıkardım ve yüzüme yaklaştırdım, beni yaladı, ancak onun şansına düşen biberondu. Onun ihtiyaçlarıyla Karin'in ilgileneceğini düşünmüştüm fakat şimdi başıma yepyeni bir iş çıkmıştı işte.

"Köpekleri sever misin?" diye sordum.

"Faka bastın," dedi, "bildiğini bile sanmıyorum gerçi. Bu köpeği Karin'e hediye etmeni kim söyledi?"

Gereğinden fazla konuşmuştum zaten, Julián'ın adını vermeye hiç niyetim yoktu.

"Şans eseri oldu. En çok bu hoşuma gitti. Karin hayvanlardan hoşlanmıyormuş demek ama ne yapalım, oldu bir kere."

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Neyi anlamaya çalışıyordu? Saçıma taktığım çiçeği çıkardım, ondan sıkılmıştım. Bir saksının içine attım.

"Sana bir iyilik yapacağım, köpeği alacağım, onu ben büyüteceğim ve karşılığında bir gün benimle çıkacaksın, *okey mi*?"

Hangisi daha çekilmezdi, köpeğe bakmak mı yoksa karşımdaki gözlere bir akşam yemeği süresince bakmak mı?

Sepetle birlikte uzattım köpeği.

"Burada bekle," dedi yavaşça uzaklaşırken.

Durum hakkında düşünmeye bile fırsatım olmadan elinde bir kâse sütle geri döndü. *Bolita* sütü içti ve onu verdiğime neredeyse pişman oldum. Yarın bu evde olmayacağımı düşündüm.

"Ona zarar verme," dedim.

"Sen beni ne sandın?" derken saatine baktı. "Geç olmuş."

Sepeti alıp çıkışa doğru gitti ve biraz sonra bir arabanın motor sesi duyuldu.

Motosikleti alıp buradan kaçarak gitmeliydim, kız kardeşimin evine, *evciğime* gitmeliydim fakat ortaokul öğretmeni yeni kiracı zamanından önce gelmişti ve eve yerleşmek üzereydi. Bir otele de gidebilirdim, param vardı, gerçi bu para beni çok az götürürdü, elimdeki tüm para otel odasına giderdi, ayrıca Karin'in verdiği tepkiyle yaralanmam korkaklık olurdu, böyle ürküp kaçamazdım. Yakında anne olacaktım, yaşanabilecek her duruma karşı durabilmem gerekirdi. En ufak bir aksilikte havlu atıp kaçan küçük bir kız

çocuğu olamazdım artık. Ayrıca ultrasona da girmem gerekiyordu. Bana Karin eşlik eder diye düşünmüştüm, bebeğimin cinsiyetini öğreneceğim o anı onunla paylaşmayı planlamıştım. Fakat fikrimi değiştirmiştim, tek başıma gidecektim, belki klinikten annemi arayabilirdim, Karin benim annem değildi ve çocuğumun cinsiyeti onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Hayatta gerçek olmayan birçok şey vardı, benim Karin'le olan ilişkim de sanal, gerçek olmayan bu şeylerden biriydi çünkü birkaç ay öncesine kadar var olmayan bu ilişki birkaç ay sonra da var olmayacaktı, denizin ortasında duran şişme bir deniz yatağı gibiydi.

En iyisi yatağa gidip uyumayı denemekti.

Utangaç bir halde salona girdim. Bazı kadınlar dans ediyor, bazıları oturuyordu. Kütüphane odasının kapısı yarı açıktı, içeride olan biten az çok görünüyordu, gençlerin Fred, Otto ve diğerleriyle birlikte olduklarını görebildim. Tütün ve esrar kokusu alıyordum. Gülüşüyorlardı. Derken bir el kapıyı kapattı. İspanyol'a benzeyen, kısa boylu ve siyah gözlü bir Alman dışarıda kalmıştı. Bir koltukta rahatça yayılmış, oturuyordu. Hiçbir şey ilgisini çekememiş gibiydi. Beni gördüğünde biraz gülümsedi, ama bana değil, kendine gülümsemişti.

"Eğleniyor musun?" dedi.

Ona evet diyecektim fakat hayır demeye karar verdim.

"Hayır, yorgunum."

"Bahçede bir tur atmak ister misin?"

"Uyumaya gidiyordum."

Ben bunu söylerken o çoktan ayağa kalkmıştı ve bana veda etmek için başıyla hafif bir reverans yaptı, hayatımda hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı. Bu yüzden şalımı örttüm ve onunla yürümek için ilerledim.

"Piercing'lerin acıtmıyor mu?" diye sordu kulaklarıma ve burnuma bakarak, bahçenin ne kadar loş olduğu göz önünde bulundurulursa, içerideyken bana dikkatlice bakmış olmalıydı.

"Delindikten sonra acımıyor, gerçi ben asla dilime yaptırmazdım."

"Ne korkunç!" dedi aya hayran hayran bakarken, "Siz gençler çılgınsınız, gençler her zaman çılgındır, biz de zamanında çılgınlıklar yapmıştık."

"Ne gibi çılgınlıklar yaptınız?"

"O zamanlar çılgınlık gibi gelmiyordu bize, yapabildiğimiz ve bize normal geldiği için yapıyorduk. Burna delik açtırmak gibi bir şeydi."

Sohbetimiz beni germeye başlamıştı, söylediklerinde şifreli bir şeyler olup olmadığını anlayamıyordum.

"Yapabileceğim ancak yapmadığım birçok şey var. Birini öldürebilirim fakat öldürmüyorum," dedim.

"Çünkü birini öldürmek o kadar kolay bir şey değildir ve insanda bir travma yaratır. Seni yakalasalar da yakalamasalar da kanuna karşı gelmiş biri olursun, kendini bir günahkâr ya da bir suçlu gibi hissedersin. Fakat tüm bunların yasal olduğu bir sistemin olduğunu ve belli bir kesim insanı öldürmenin vatanseverlik gibi görüldüğünü bir düşün, sonrasında kimsenin seni parmakla göstermediği ya da senden hesap sormadığı bir sistem."

Sigara çıkardığı gümüş sigaralığını kapatırken tık sesi duyuldu. Sigarasını yaktı, bana ikram etmemişti, benim sigara içmediğimi biliyor olmalıydı. Gençken çok çılgın biri olmalıydı, arkadaşlarının onu mutluluktan mest ettiği de söylenemezdi.

"Sonuçta olan oldu, geriye dönemezsin. Ayrıca hayat çok kısa, sonuna vardığında sanki beş dakikalık bir rüyadan uyanmışsın gibi hissedersin ve rüyalarda hiçbir mantığın almadığı şeyler yapabilirsin."

"Dilinin içerisine demirden bir top koydurmak gibi," dedim.

"Mesela."

"Kişi başkasına zarar vermedikçe..." dedim.

"Haklısın, sonuçta vicdan azabı çektirmeyen tek zarar kendi kendine verdiğindir."

Bir ağaca dayanmış konuşuyordum ve doğrulunca sohbetin bittiğini anladı. Bana başka bir şey söylemesini istemiyorum, belki de gereğinden fazla içmişti ve sabah olduğunda bana anlattıklarından pişman olabilirdi, bu yüzden bana zarar verilmesini istemiyordum. Sigarasını bitirirken onu orada bıraktım, kendi geçmişine dalmıştı, ayın ışığı üzerine düşmüş ve solgunluğunu gözler önüne sermişti. Bana dönmedi, dayanılmaz bir hüzne boğan metalik bir heykele benziyordu. Sabah olmasını, güneşin ışınlarının gelip kafama işlemesini istiyordum.

Zarif bir adam olmalıydı. Üzerinde koyu gri bir takım elbise ve boğazlı siyah bir kazak vardı. Kara bir melek gibiydi, onun başkaları için ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat onun için aklıma gelen ilk şey buydu, kara bir melek. Bu gruptakilerden daha zeki biri olabilirdi, yaşadığı ortam tarafından hükmedilmiş birine benzemiyordu fakat yine de o ortamdan çıkamamıştı, yalnızlıktan korkuyor olmalıydı. Kadınlardan hiçbiri onun eşi değildi, belki de duldu. Çok umutsuz bir durumda olmalıydı, elinde kalan tek şey olan geçmişini kimseyle paylaşamıyordu, bu yüzden bir dakikalığına da olsa benimle paylaşmıştı, sorun da tüm bu anlattıklarının daha sonra benim aklımda neler uyandıracağıydı.

Birkaç saat içerisinde ne kadar çok şey olmuştu. Karin'in köpekle ilgili verdiği tepkinin canı cehenneme, bana bakmamasının canı cehenneme, kara meleğin ve diğer her şeyin canı cehenneme. Mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıp, odama

varacağım. Odaya çıkmak o kadar kolay olsaydı keşke! Birinci basamağa adımımı attığımda bir el beni tüm gücüyle aşağı çekti. Alice'di.

Onun için yaşlı diyemezdim, yaşlı gözükmüyordu, ne kırışıklığı ne de sarkıklığı vardı. Muhtemelen seksen yaşlarındaydı fakat altmış gibi gösteriyordu. Bunun tek sırrı spor, güneş ve taze meyve suları olamazdı. Bir çeşit deneye girmiş gibi duruyordu. Kollarındaki bisepsler bile görünüyordu.

"Benimle dans etmek ister misin?"

Teklifi beni hayrete düşürdü. Hayır diyemezdim, kabalık edemezdim ve Alice'in arkadaşlığına ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca asla unutmayacağım slow bir şarkı, *Only you*, çalıyordu; çıktığım basamağı indim ve Alice'i belinden tuttum. Çok zarif, koyu yeşil kadifeden, V yakalı ve askılı bir elbise giymişti. Elbise ayaklarına kadar uzanıyordu. Yakından bakınca güneşten oluşmuş çilleri görülebiliyordu; elimi zevk için değil de meraktan kadife üzerinde gezdirdim. Alice'in belinde yağlanma ya da sert kemikler olup olmadığını merak ediyordum. Ve sonuç şaşırtıcıydı, gayet normal bir vücudu vardı, normalden de öte, muhteşemdi. Fakat Alice bu hareketimi yanlış anlamış olmalıydı, beni rahatsız edecek bir şekilde yakınlaştı, gerçi bu rahatsızlığım sadece bir saniye sürdü. Daha ne olacaktı ki? Alice, şüpheli bir şekilde genç olmasına rağmen, bir kadındı ve Alice'i Martin, arkadaşı Yılan Balığı, Kara Melek, Otto ya da herhangi bir erkeğin kur yapmasına tercih ederdim. Biraz insan sıcaklığına hayır demezdim, sarılmaya ve öpülmeye ihtiyacım vardı. Alice'in de yaptığı buydu, bana sarıldı ve şarkı bitene kadar dudaklarını saçlarıma koydu, daha sonra beni kollarından çıkardı ve boynum bükük halde yorgun olduğumu söyledim ona. Almanca bir şeyler söyledi ve ona baktım, yorumlanması zor bir dildi bu, dediklerinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlamak mümkün değildi.

"Ne kadar da gençsin!" diye devam etti beni korkutan bir güçle elimden tutarken. Mümkün olsaydı gençliğimi elimden alabilirdi.

Fazla duygusuz bakan gözleriyle beni inceliyordu. Benim elimde olan ve çalması zor bir şeyi istiyordu sanki. Elimi mümkün olan en hızlı şekilde elinden çektim ve başka biri beni alıkoymasın diye hızla merdivenleri çıktım.

Kapıyı sürgülemek istedim fakat evdeki diğer tüm odalardan farklı olarak sadece bu odada sürgü olmadığını hatırladım. Alice'in dudaklarını saçımdan temizlemek için duşa girdim, daha sonra yastığın altındaki geceliği çıkardım ve koltuğun üzerine attım. Uyumak için giydiğim tişörtü giydim, gece lambasını açtım ve Karin'in eski kapaklı Norveççe yazılmış aşk romanlarından birini aldım. Alt kattan karmaşık sesler geliyordu: müzik ve insan sesleri, birisi gittiğinde açılıp kapanan kapının sesleri. Romanın anlaşılmaz sayfaları uykumu getiriyordu, gözlerimin önünde olup biten bir hikâyeye hiçbir şey anlamadan bakıyordum. Işığı kapattım ve çarşafı başıma çektim, seslerin beni rahatsız etmesini istemiyordum, o sesler benden uzak olan ve tanımadığım insanlarla dolu bir dünyaya aitti.

Işık büyük bir ısrarla evin panjurlarından içeri sızmaya çalışana dek uyanmadım. Kafamda düşüncelerle uyandım, garip rüyalar görmüştüm; Fred, Karin ve Alice'in beni inceleyen yüzlerini hissetmiştim. O gerginlik hali gün boyunca üzerime yapıştı.

Saat dokuzda, onlar halen uykudayken aşağı indim. Frida her zamanki gizliliği içerisinde gelmişti, partinin bıraktığı dağınıklıkları topluyordu. Aslında onu görmedim, mobilyaların parlaklığı ve ortama yayılan çiçek kokusundan burada olduğunu tahmin etmiştim. Kendime kahvaltı hazırlarken bir ses beni ürküttü:

"Bugün odanı toplayamam. Burada çok işim var."

"Sorun değil," dedim. "Daha sonra yatağı toplarım."

Bulaşık makinesinden arka arkaya çıkardığı kadehleri tezgâhın üzerine koyuyordu, onca parlak kadeh neredeyse hipnoz ediyordu beni.

Üşüyordum. Artık havalar soğumuştu ve güneş yerince ısıtmıyordu; bot, kalın çoraplar ve bir de mont almam gerekiyordu. Evin girişindeki gömme dolapta bahçeye çıkmak veya plajda yürüyüş yapmak için su geçirmez kıyafetler, şemsiyeler vardı. Karin'in eskimiş eşofmanlarından birini üzerime geçirdim. Bana büyük gelmişti fakat önemli değildi, hamile halimle üşütmekten daha iyiydi. Karin'in yandan cepli yün bir ceketini de aldım. Sıkıca örtündüm ve motosikleti çalıştırdım, cip gereğinden fazla büyüktü ve park ettiğinde çok dikkat çekiyordu, Karin'den izin almadan onu çıkarmaya da cesaret edemiyordum, dün akşam bir şeylerin değiştiğini hissediyordum, artık aramız eskisi gibi değildi.

Rüzgâr yün ceketin içine giriyordu, donuyordum. Allah'ın cezası bu virajlı yol hiç bitmeyecek gibiydi. Julián'ın otelinin yakınlarına park ettim, ona köpeği anlatmak istiyordum, olan biteni Kardeşlik üyesi olmayan biriyle paylaşmak istiyordum. Kardeşlik denilen bu kelime, bu grubu tarif etmek için biçilmiş kaftandı ve ben de istemeden onların tam ortasına düşmüştüm.

Sağ yanağında büyük bir ben olan resepsiyonist, Julián'ın gezintiye çıktığını söyledi. Bu saatte gezmek istesem nereye giderdim diye düşünüp kapıya yöneldim. Yürürken ceket beni rahatsız ediyordu, çıkardım ve omuzlarıma attım, titremeye başlamıştım. Julián'ı aramak için sahili gezmeye henüz başlamışken, katamaran ve gemilerin yanında beyaz bir şapka seçtim.

"Merhaba," dedim.

Julián beni gördüğüne şaşırmamıştı.

"D vitamini alıyorum. Sen de biraz ister misin?" dedi oturduğu tahta bankta yana kayıp bana yer açtı.

Hapşırdım ve ceketi yeniden giyindim.

Julián

Sakinleştirici almama rağmen iyi uyuyamamıştım. Vicdanım rahat edemediği için ilaç almıştım ama gecenin bir anında, uykuda ya da ayıkken Raquel ve serzenişlerini duyacağımı biliyordum. Karım, böyle bir olaya her şeyden habersiz bir kızı katmama izin vermezdi. Onlardan biri gibi olduğumu, onların kötülüğünün beni de lekelediğini söylerdi.

Neyse ki Sandra burada benimle birlikte oturmuştu, fakat vicdan azabı yüzünden gözlerine bakamıyordum. Uzakta duran *Estrella* isimli tekneyi, Heim'ın teknesini nasıl bulduğunu sordum.

"Güzel," dedi ve devamında bana aslında aşağı yukarı tahmin ettiğim bir olayı, köpek hakkında olan biteni anlattı.

"Anlamıyorum," dedi. "Bahçe ve ev o kadar büyük ki bir köpek onları rahatsız etmez, onlara eşlik ederdi, onları korurdu. Sonra Frida da var evde, ona yemek verirdi. Karin'in verdiği tepki beni çok şaşırttı."

"Üzgünüm," dedim, gerçekten üzülmüştüm, pişman olmuştum bu yaptığıma; ona söylemediğim, Fred ve Karin'in bu cins köpekleri toplama kamplarında kullandıklarıydı, mahkûmları korkutmak için (onların en tanınmış ve karakteristik özelliklerinden biriydi bu, verdikleri tepki sayesinde onların aradığım kişiler olduğundan kesinlikle emin oldum) kullanıyorlardı ve kaçmaları gerektiğinde

köpekleri de öldürmüşlerdi. Sahipleri gibi saf ırktan, kuvvetli ve katil ruhlu altı köpek kafalarına sıkılan birer kurşunla ölmüşlerdi, oysa önceden Fredrik ve Karin'in gölgeleri gibiydiler. Bunları Sandra'ya anlatmamıştım çünkü masumiyetine biraz daha ihtiyacım vardı.

Bebeğin cinsiyetini öğrenmek için ultrasona gireceğini söylediğinde kendimi daha kötü ve daha sefil hissettim. İki elinin yüzük parmağında da büyük yüzükler takılıydı. Güneşin vurduğu kırmızı röfleleri onu evinde tanıdığım güne göre daha uzundu, gerçi saçı yine asimetrik kesilmişti, gençler arasında modaydı bu. Burnundaki halka parlıyordu. Çok güzel ve doğaldı; ne giyerse giysin, onun yanında olmayı, onun gözlerine bakmayı hak etmediğimi düşündüm. Bana gülümsemesini ve benimle ortak bir nokta bulmasını hak etmiyordum. Birlikte olmamıza rağmen ben başka bir gezegenden gelmiş gibiydim, ben affedilmesi mümkün olmayan bir geçmişin zorluğuna aittim. Yaprakları kadifeden pembe bir gülün veya bir kayanın yanında ya da parlak bir yıldızın altında oturabilirdim ama sırf bu yüzden onunla aynı şey olamazdık. Bu anı Karin'le yaşarsa içten içe kendi annesine ihanet etmiş gibi hissedeceğini söyledi. Sandra'nın o kadar temiz ve saf ahlaki sorunları vardı ki insanın ona sarılıp, bir camekânda koruyası geliyordu.

"Seninle gelebilirim istersen. Ben kadın değilim, annene de ihanet etmiş olmazsın. Bu şeyler nasıldır bilirim. Bir kızım var ve sen de torunum yaşındasın."

Böyle söylememem gerekirdi, kendi torunuma ona davrandığım gibi mi davranırdım? Onu bu şekilde riske atar mıydım?

"Evet, benimle gelmesini istediğim insan sensin sanırım," dedi.

Randevu saatini beklerken alışveriş merkezine gittik, kışlık ayakkabı almak istiyordu. Ayak bileğine kadar uzanan siyah lastik bir çift bot, indirimden altı tane çorap ve muşamba bir mont aldı.

Çoraplardan bir çiftini, botları ve montu giydi ve diğer aldıklarıyla üzerindeki eşofman ve ceketi bir poşete koydu. Ben de Sandra'nın zevkine göre kısa bir ceket aldım.

"Şimdi *ultra*ya gidebiliriz," dedi.

Botları giyince boyu bana ulaşmıştı. Sokakta bir kraliçeymiş gibi yürüyordu ve onun yanında olmak hoşuma gidiyordu. Arada sırada üşütmüş gibi hapşırıyordu. Denizden gelen rüzgâr, soğuk su damlacıklarını savuruyordu.

Kliniğe vardığımızda, adımız okunana kadar bekleme salonunda oturduk. Ben kalkmadım, orada bekleyeceğimi söyledim. Ona eşlik etmemi isteyen Sandra'ydı, kendimi rahatsız hissedeceğimden değil, bana uygun olmayan, hak etmediğim bir durumun içerisinde olduğumun farkındaydım ve ona gerekli desteği verebilecek kapasitede değildim.

Zar zor sığdığımız minicik bir odaya girdik, Sandra yatağa yattı, doktor ise onun yanında koca bir döner sandalyede oturuyordu, bense küçük bir köşede durmuş, ayakkabı ve kazakların olduğu poşetle Sandra'nın sırt çantasını ve kendi şapkamı tutuyordum.

"Erkek," dedi doktor.

Bir sessizlik oldu ve daha sonra Sandra sordu:

"Erkek mi? Emin misiniz?"

"Evet, eminim. Bakın, bu da kalbi."

Monitöre bakmak için kafamı uzattım fakat çok karışıktı, bir oğlan ya da herhangi başka bir şey olabilirdi. Her şeyi unutmuş olduğumu kabul etmem lazımdı, kim olduğumu ve orada ne yaptığımı bile unutmuştum.

"Peki sağlıklı mı?" diye sordu Sandra.

"Mükemmel," dedi doktor, karnını silsin diye bir kâğıt havlu uzatıp, eldivenlerini çıkarırken.

"Tebrikler," dedim.

"Siz büyükbabası mısınız?" diye sordu doktor, mekanik bir sesle.

Ona cevap vermedik, bize karşı en ufak bir ilgi duymayan birisine yalan söylemenin gereksiz olduğunu düşünüyorduk ikimiz de. Sandra'ya montunu ve sırt çantasını uzattım, poşeti ben aldım.

"Erkek," diye fısıldadı Sandra.

Yapılacak en iyi şey gülmekti galiba.

"Ona ne isim vereceğimi bile bilmiyorum, bin senedir isim düşündüğü için, çocukları olduğunda onlara hazır bir isim veren insanlara tahammül edemiyorum."

"Aklına gelecektir bir isim. Zamanın var. Bunu kutlamaya ne dersin? Seni yemeğe davet ediyorum. Güzel bir lokanta bulalım."

Kendimi budala gibi hissediyordum, köyün içerisinde Sandra'yla görülmek iyi bir fikir değildi. Rahatladım ve şansıma güvenmeye karar verdim, bizi tanıyan kimseler tarafından tesadüfen görülemeyeceğimize inandım. Zavallı Sandra, zehirli yılanların yuvasından çıkmış, yine zehirli bir yılana takılmıştı.

Motosikleti nereye park ettiğini sordum ve benim arabamla iç kısımda bulunan, daha az turistik olan ve yerel yemeklerden yiyebileceğimiz lokantalardan birine gitmeyi teklif ettim, ayrıca dikkat çekmeyeceğimiz bir yer olmalıydı burası. Ben otele gidip ilaçlarımı alırken ona beni bir terasta beklemesini söyledim.

Roberto kızıl ile esmer arasında saçları olan, punkçı bir kızın beni sorduğunu söyledi.

"Punkçı değil," dedim. "Punkçılar zincir, deri takar ve Mohawk saçıyla gezerler. Artık neredeyse hiç punkçı kalmadı."

Yüzünün aldığı şekle bakılırsa bu yorumum ona komik gelmişti. Her seferinde bana daha çok saygı duyduğunu hissediyordum, bu et ve kemik yığınının altında da bir hayat olduğunu keşfediyordu.

"Tamam, sanıyorum kimden bahsettiğimi anladınız."

Asansörlerin önünde elimle selam verdikten biraz sonra bu sefer gömleğimin cebinde ilaçlarımla yeniden önünden geçtim.

Sandra'yı bıraktığım terasa döndüğümde, onu elini başının altına koymuş, hayal kurar pozisyonda buldum. Bir başkası olsa bu kız sıkılmış ve çevresindeki hiçbir şey ilgisini çekmemiş derdi fakat ben durumun tam tersi olduğunun farkındaydım, Sandra'nın düşünecek çok fazla şeyi vardı. Hayatı sadece ona aitti ve istese arkasına dahi bakmadan hepimizi bırakabilirdi. Kendinde bu gücü bulması gerekiyordu ve ben de birkaç dakika hiçbir söz etmeden oturdum.

Arabayı onun kullanmasını rica ettim. Arabayı mırıldanarak çalıştırdı.

"Döndüğümüzde herhangi bir bardan ailemi arayacağım, bunu kendime saklayamam, imkânsız."

"Cep telefonum burada çalışmıyor, otelden çıkarmadım."

"Önemli değil, acelesi yok nasılsa."

"Otele gelmemeliydin, güvenli değil," dedim.

Sandra omuzlarını silkti.

İyi vakit geçirdik. Küçük birkaç köy gezdik ve dar bir sokağın sonunda, fırında pişmiş ekmek, üzerine sürmek için zeytinyağı ve sarımsak tadının hemen fark edildiği muhteşem bir sos servis eden bir lokanta bulduk. Tuzlanmış balıklarımızı yerken Sandra bana

ne okumayı ne de çalışmayı sevebildiğini anlattı, ikisini yaparken de fazlasıyla sıkılıyordu. İşletme'yi zar zor bitirmişti ve babası onu bir inşaat ofisine yerleştirmeyi başarmıştı. Bir hafta içerisinde içini büyük bir mutsuzluk kaplamıştı, altı ay içerisinde altı kilo zayıflamış, bir sene içerisinde ise televizyonda izlediği haberleri anlayamaz olmuştu. Santi ona çok yardım etmişti. Yardımcı şefti ve bir gün ona şirketin doktorunu ziyaret etmesini önermişti, doktor da ona depresyon sebebiyle izin vermişti. Santi çok iyi davranmıştı ona, sevgi doluydu ve Sandra'nın sahip olduğunun farkında bile olmadığı özelliklerini ortaya çıkarmasına yardımcı olmuştu. Depresyondan olabildiğince fazla yararlanması gerektiğini ve izni dolduğunda da bu işi bırakması gerektiğini söylemişti, bunlar onun yapacağı işler değildi. Onun ruhu daha sanatkârdı. Herkes sekiz saat boyunca dört duvar arasında çalışmak için doğmamıştı.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde bebeği aldırmayı düşündüm. Bu çocuğu doğurmaya karar vermekle iyi mi yaptım, bilmiyorum. Onu nasıl büyüteceğimi bilmiyordum. İhtiyacı olanları ona verebilecek miyim... Bilmiyorum eğer..."

"Merak etme, çocuklar tek başlarına büyürler, senin aklına bile gelmeyecek şartlarda yaşayacak kapasitededirler. Tek yapmak gereken onları sevmek ve onlara yemek vermektir. Ailenin de açlıktan ölmenize izin vereceğini sanmıyorum."

Sandra ağlamak üzereydi, korkmuştum. Başını iki yana sallıyor, söylediklerimi reddediyordu.

"Bu çocuk zeki bir anneyi, eğitim almış, ona güzel kazaklar örebilecek bir anneyi hak ediyor."

"Bu çocuk, tüm bunları düşünmeyen bir anneyi hak ediyor. Çok cesursun, düşündüğünden daha da cesursun, birkaç yıl sonra sen de anlayacaksın, daha sonra muhteşem olduğunu göreceksin

elindekilerle yapabildiğin her şeyi mümkün olabilecek en onurlu şekilde yaptığını..."

Yaşlı gözlerle bana baktı. Benim düşündüğümden daha büyük bir duygusal yükün altındaydı. Bunu ondan daha iyi biliyordum. O, içine girdiği labirenti dışarıdan göremiyordu; benim yaşıma geldiğinde, geride bıraktığı her şeyi daha net gören insanın geri dönüp bir kez daha yaşamak istemesi de bu yüzdendir ya zaten.

Ona mendilimi uzattım.

"Şimdi bir dilim çikolatalı pasta yiyeceksin, ben de bir çatal alırım. Yarın ne olur onu da Tanrı bilir."

Ona farkında olmadan sorduğum bir sorunun cevabını verir gibi, köpeği Fred ve Karin'in arkadaşlarından birini aldığını söyledi. Adı Alberto'ydu fakat bakışlarındaki kayganlık yüzünden Sandra ona Yılan Balığı adını takmıştı. Büyük ihtimalle anlamını tam olarak kavrayamadığı bir sürü bilgiyle doluydu kafası. Nereye ait olduklarını bilmediği bu kadar bilgi alıyor olmak onda muhtemelen endişe yaratıyordu. Bize zarar verdiğini bildiğimiz şeylerin bize zarar veren tek şey olduğuna inanırız, oysa bizde anlamlandıramadığımız bir hüzün doğuran bir yığın anı ve imaj ya da imge vardır.

"Onunla bir gün çıkmam gerekecek."

Onun Sandra'dan tam olarak ne istediğini anlamak için Sandra'ya baktım. Bana anlattığına göre tipik bir fanatiğe benzemiyordu. Psikopat gibi bir şeydi.

"Ona güvenemezsin. Ondan yapmasını beklediğin şeyi yapıyor. Asıl bilmediğimiz onun senden ne beklediği."

"Onunla çıkamayacağımı söyleyeceğim. Onunla konuşmak istemiyorum. Kara Melek'le çıkarım daha iyi, bana daha çok güven verdi."

Kara Melek. Kara Melek mi? Alman, esmer, benim boylarımda, zarif, dengeli bir görünümde, zeki, organizasyonun beyni. Sandra'nın bana anlattıklarına göre bu Sebastian Bernhardt olabilirdi. Hayır, bu imkânsız, resmî kayıtlara göre 1980 yılında Münih'te ölmüştü. Ama bu muhteşem İspanyol sığınağına kaçmış da olabilirdi. Bu sıçanlar bir yerden girip diğer yerden çıkıyorlardı, ölmeye ve yeniden dirilmeye alışkınlardı. Ne kadar mücadele etseler de, sonsuz gençliğe ulaşmayı dileseler de, onların bile sonsuza kadar hayatta kalmayacaklarını bilmek bir rahatlıktı. Sonsuz gençlik için ne gibi bir fiyat biçmişlerdi acaba. Bunu Heim gibi delilerin mahkûmlarına, kurbanlarına sormak gerekirdi.

"Bir saniye bekle. Arabadan bir şey getireceğim."

Sandra cevap vermedi, düşünceli bir ifadeyle pastasını yiyordu, çatalıyla küçük parçalar alıyordu.

Elimde Elfe'nin fotoğraf albümüyle geri döndüğümde Sandra yine çocuğunu düşünür bir ifadeyle duruyordu; Kara Melek'i veya Yılan Balığı'nı da düşünüyor olabilirdi, belki de Karin'i ya da annesini düşünüyordu, kızının ne tarz bir şeye bulaştığı hakkında fikri dahi olmayan annesini.

"Bak," dedim ona albümü açarken. "Bu adama bak."

Sebastian'dı bu. Takım elbise giymişti, tanınması daha kolaydı bu yüzden. Koyu renk bir takım elbise, hafif dökülmüş saçlar, elbise kadar koyu gözler.

O da kendi düşüncelerinden sıyrılıp albüme baktı.

"Bu adam Kara Melek olabilir mi?"

"Olabilir. Aynı şekilde sigara içiyor."

Sandra'ya Kara Melek'in kim olduğunu anlatıp anlatmama konusunda karar veremedim. Ne kadar fazla şey bilirse o kadar kötüydü onun için. Artık o adama aynı şekilde bakmayacaktı, gerçek

ismini de ağzından kaçırabilirdi, onlarla hiçbir şey bilmeyen birinin sağlıklı ses tonuyla da konuşamazdı. Sandra açık sözlü ve samimi bir kızdı, saklayacak hiçbir şeyi yoktu ve onlar genç kızın bildiklerini anında gözlerinden okuyabilirlerdi. Ama öte yandan da onu bu kadar fazla kullanmak istemiyordum. İçine girdiği yılan yuvasını tanımaya hakkı vardı. Hayatının çok güzel bir anına beni de katmıştı ve ben ona ihanet edecek kadar alçalmamalıydım, dipsiz kuyunun on metre ötesinde bekliyor olduğunu ondan saklayamazdım.

"Karar vermen lazım," dedim. "Bu adamın kim olduğunu sana anlatmamı isteyip istemediğine kadar vermen lazım. Bildiğin her şeyin, cehenneme doğru atılacak yeni bir adım olacağını düşünmelisin."

5

Canavarlar da âşık olur

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Julián'ın gösterdiği resimlerden onları tanımak zordu. Fiziksel olarak bambaşka insanlardı artık. Saklanması mümkün olmayan bazı özellikleri hâlâ duruyordu gerçi, Fred ve şimdi çok az beyaz saçı olan *Mauthausen Kasabı* Aribert Heim'ın sıra dışı cüsseleri gibi. Koca iskeletlerini taşıyamıyor gibi eğilerek yürüyorlardı. Onu Norveçli çiftin evinde, Karin'in doğum gününde görmüştüm bir kez ve bana kibar biri gibi gelmişti. Elimi sıkmış ve gülümsemişti. Otto Wagner'in yüzündeki yara izi ve mavi gözleri de daha az belirgindi. Ve Kara Melek, gerçek adıyla Sebastian Bernhardt, gayet sıradan duruyordu; öne çıkan bir özelliği yoktu, gerçi başının iki yanında kalan saçlarını boyamış gibiydi.

Bana göre şimdiye kadar Kara Melek olan adam, Julián'a göre Almanya'da ölmüştü, fakat aslında 1940'lı yıllarda ellili yaşlarındayken geldiği bu kasabada yaşıyordu. O ve ailesi, göstermiş oldukları hizmetler karşılığında Franco'nun onlara sağladığı ayrıcalıklı hayatın tadını çıkarmışlardı, vermiş oldukları hizmetse Hitler'i Franco'ya yardım etmesi için ikna etmekti. Normal hayata geri döner dönmez daha fazla şey okuyacağıma söz verdim. Bu kadar yaşlı birisi nasıl ayakta durabiliyordu? Adı Hellen olan karısı muhtemelen ölmüştü, çocukları da emekli olmuş olmalıydı. Sebastian herkes tarafından alçakgönüllü ve nazik biri gibi biliniyordu ve halen de öyleydi. Julián, asıl Villa Sol'ün Sebastian'ın malikânesi olduğundan şüpheleniyordu. Muhtemelen Norveçlilere satmış ve kendisi daha rahat bir apartman dairesine yerleşmişti. Villa Sol'de Hellen ve çocuklarının bıraktığı mutlu

anılar vardı. Sebastian kadar mantıklı, anlaşılabilir gözüken birinin onlardan biri olabilmesini ve yaptıklarının onu iğrendirmemesini anlayamıyordum. İnsanın aklında, onun kendi kendini kınamasını engelleyecek bir şeyler olup olmadığını merak ediyordum. Aslında grubun içerisinde insana benzeyen bir tek oydu, diğerleri sahteydi. Acaba savaştan sonra yine birilerini öldürmüşler miydi yoksa yaptıkları onları sonsuza kadar tatmin etmeye yetmiş miydi? Grubun içerisindeki herhangi biri elleriyle bir insanı öldürebilir miydi yoksa illa organize mi olmaları gerekirdi?

Önceleri bu tarz şeyleri bilmiyordum, birkaç günlüğüne sahilde kalmak fikriyle buraya gelmeseydim, aklıma dahi gelmezlerdi zaten. Mauthausen, Auschwitz. Bu isimleri kaç kez duymuştum, fakat o zamanlar çok uzak yerlerdi bu isimler, en azından Orion kadar uzaktaydılar. Şimdiyse suratımdan bir metre, hatta bazen birkaç santimetre ötedeydiler.

Aribert Heim bana elini uzatmıştı, bütün bu yaptıklarını öğrendikten sonra kendimi kirlenmiş hissediyor ve bu histen bir türlü kurtulamıyordum; gerçi bütün yaşlılar birbirine benzediğinden, belki de sadece ona benzeyen başka bir yaşlıydı o. Kasap'ın elini sıkmamış olduğumu ümit ediyordum, düşüncesi bile beni iğrendiriyordu. Şimdilik Fred'in gerçek kimliğini gösterebilecek tek şey altın haçtı, gerisi bir grup tahminden ibaretti.

"Saklanmayı bilir misin?" diye sormuştu Julián. "Nazilerin ya da Holokost'un hikâyesinin ilgini çekeceğini akıllarının ucundan geçiremeyecekleri kadar iyi saklanmayı bilir misin?" Aslında benim yanımda asla politika konuşmazlardı. Önemli hiçbir şeyden bahsetmezlerdi, gerçi bazen Almanca bir şeyler söylenirdi fakat bu söylediklerinin önemsiz şeyler olduğunu fark etmek için söylediklerini anlamaya gerek yoktu. Tüm bu önlemlerin benim için olmadığından emindim, bu önlemler onlar için alışkanlık haline gelmişti artık, bu yüzden Julián'ın elinden defalarca kaçmayı başarmışlardı.

Nazi olduklarını öğrenmeseydim, benim için aynı insan grubu olarak devam edebilirlerdi. Fakat şimdi her şeyin bir anlamı vardı, Fred'in özellikleri arî ırkın özellikleriydi ve Alice'in garip gençliği Tanrı bilir nereden geliyordu, belki de kendi üstün genetiğine olan güvenindendi. Onlarla konuşurken ağzımdan kaçmasın diye gerçek soyisimlerinden asla bahsetmemeye karar verdik.

Julián

Sandra Faro'ya her zamanki gibi motosikletiyle geldi, park etti ve dondurmacıya girdi. Onu camdan görüyordum. Gelen arabaları ve girip çıkan insanları görebileceğimiz bir masaya oturuyorduk her zaman. Tatsız sürprizlerle karşılaşmamak için aldığımız bir önlemdi bu. Masaya oturduğunda iç geçirdi ve kaskını yana koydu. Onu pek iyi görmemiştim, hamilelik için fazla zayıf görünüyordu, fakat aslında bilinçli olarak düşünmüyordum bunları, bir fikirden çok bir görüntüydü bu sanki, geçmişe ait bir görüntü. Şimdiki zaman çok hızlı akıyordu, tadını çıkarmaya fırsatım kalmıyordu. Kuşlar çok hızlı uçuyor, hava daha onu hissedemeden uçup gidiyor, yüzler anında değişiyor, kokular yok oluyordu ve neredeyse hiçbir şey umurumda değildi, tüm bunlar benim geçmişimdi. Raquel öldükten sonra bu dünyada, hayatta kalmamın sebebinin bir suçun cezasını çekmek, biraz daha acı çekmek olduğuna inanıyordum, onun arkasından hayatta kalmamın başka bir mantıklı açıklaması yoktu. Birbirimizi görüp konuşabilsek bile farklı zaman boyutlarına aittik, Sandra şimdiki zamandan geliyordu, bense geçmiştendim.

Sandra'ya risklerini düşünmeden, bilerek ve kötü niyetle köpeği aldırdığımı, Norveçlileri endişelendirmek için onu kullandığımı söylediğimde, hayatı boyunca bir daha yüzüme bakmayacağından

ve haklı olarak benim de en az onlar kadar sefil olduğumu düşüneceğinden emindim. Fakat bunu ona söylemeliydim, vicdanımda bunun yüküyle ölemezdim, öldükten sonra ne hissedecek, ne düşünecek ne de herhangi bir şeyi etkileyebilecek olmamama karşın, bedenimin çözülecek ve buharlaşacak olmasına karşın bu yükle ölemezdim. Belki de bir vicdan meselesi değildi bu, belki de sadece olduğun gibi görünmek isteğinin getirdiği bir bencillikti. Sandra'nın anılar kumsalında bir iz olarak kalmak isteğiydi, orada varsayılmış gibi değil de var olduğum gibi biraz daha yaşamak isteğiydi belki de. Hayatın bu anlarında olduğumun en iyisi gibi davranarak ne elde edebilirdim? Sandra'nın saygısını mı? Sandra'nın saygısı ne işime yarayacaktı, kendimi olmadığım bir şekilde iyi hissetmeme mi?

Ona bir mektup yazıp, Faro'dan ayrılırken vermeyi düşündüm fakat yüzüne karşı konuşmamak korkaklık gibi gelmişti, bu yüzden gözlerine baktım.

"Sana bir şey söylemem lazım. Beni affetmeni istemiyorum, hiçbir şey istemiyorum, hayat böyle bir şey işte, arka arkaya gelen dalaverelerden ibaret. Benim gibi biriyle arkadaş olmamalısın."

Sandra gözlerini kırpmadan bakıyordu. Bazen o kadar dikkatli bakıyordu ki rahatsızlık veriyordu, başka bir yere bakmayı unutuyordu sanki.

"Karin'e hediye ettiğin köpekle ilgili."

"Zavallı *Bolita*," dedi. Ben de onu düşündüm. Onu Yılan Balığı'na bırakmamalıydım, terk etmemeliydim. Ona ne yaptıklarını bilememek beni çok üzüyor.

"Karin'in verdiği tepkiden sonra yaşadığın şaşkınlığı hatırlıyorum. O kadar güzel bir köpek, o kadar büyük bir ev. Neden reddettiklerini anlayamamıştın, değil mi?"

"Kendimi çok kötü hissetmiştim, sen de biliyorsun. Beni resmen hakir gördü ve Karin başka bir şey söylemedi bu konuyla ilgili, ne

özür diledi ne de bir açıklama yaptı. Ne yaptığımı bilmeden korkunç bir şey yaptığım hissine kapıldım, fakat şu an üzüldüğüm tek konu köpeğin başına gelmiş olabilecekler."

O an, Sandra'nın iyi kalbinden bir parçayı koparacaktım. Bu andan sonra bir parça daha az iyi kalpli olacaktı. Dünya üzerinde daha az iyi kalpli insan olması, hepimiz için kötüydü.

"Benim suçumdu. Tamamen benim suçumdu," dedim onu görmemek için gözlerimi neredeyse tamamen kapatırken. "Karin o cins köpeklerden nefret eder çünkü toplama kampındaki mahkûmları korkutmak için o cins köpeklerden kullanırlardı. Sana başka bir şey söylemeyeceğim. O köpekleri bu iş için eğitiyorlardı ve onun varlığını görünce kim olduğunu ve kim olmaya devam ettiğini hatırlamış olmalı; insanlar aslında değişmez, daha iyi de olmaz, sadece yaşlanırlar. Ne yazık ki kötüleşmek iyileşmekten daha kolay. Ben de düşündüğümden daha kötü olduğumu şimdi fark ediyorum."

Sandra'nın dikkati dağılmıştı. Benim bu tarz bir oyun yapacak biri olmadığımı düşünüyordu muhtemelen, onu asla riske atmayacak, risk olmasa bile zor durumda bırakmayacak biri olduğumu... Bakışı değişmişti, çok yorulmuş gibi üzgün bakıyordu.

"Ben seni seviyor, sana saygı duyuyor ve senin muhteşem biri olduğunu düşünürken bunu yapabildiysem, onların nereye kadar gidebileceğini sen düşün."

Sandra'nın hiçbir şey dememesine tahammül edemiyordum. Raquel bana gerçekten kızdığında hiçbir şey söylemezdi, konuşmazdı, siniri dudaklarını mühürlerdi. Başlangıçta benim dünyama dönmesi ve bana yeniden bakması için sabırsızlanırdım, beni yeniden kabul etmesini isterdim ki bütün bunlar durumu iyice kötüleştirirdi, ben de böylece en iyi şeyin beklemek ve durumu zorlamamak olduğunu öğrenmiştim. Başka bir odaya gider ya da çıkıp bir tur atardım, doğa kanunlarının devreye gireceğinden emin bir şekilde ortamdan uzak-

laşırdım. Şimdi de aynısını yapmayı düşünüyordum, gerçi Sandra Raquel değildi, ayrıca Sandra'ya yaptığım kötülüğü Raquel'e asla yapmamıştım.

Garsona seslendim, hesabı ödedim ve ayağa kalktım. Sandra başı eğik oturuyordu. Tabağa bahşiş olarak iki avro bıraktım ve buna rağmen garson bana inanılmaz bir hoşnutsuzlukla bakmaya devam etti. Sandra ve benim yaşımdaki biri arasında başka bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı, Sandra'ya yaptığımdan daha kötü bir şey.

Sandra

Julián bana köpekle ilgili her şeyi itiraf ettiğinde, Karin'in doğum günü partisini neredeyse unutmuştum. Kendimi o kadar aldatılmış ve kandırılmış hissetmiştim ki salak gibi davranmıştım. O an, köpekle ilgili planını bana önceden söyleseydi ve ben bu plandan haberdar bir şekilde *Bolita*'yı Karin'e verdiğimde ve o köpeği reddettiğinde, aynı doğallıkla karşılık veremediğim zaman neler olacağını düşündüm. Julián, onların açığa çıkmaları ve eskisi gibi yaşayamamaları için duyduğu isteğe yenik düşmüştü. Dürüst davranmamaya karar verebilirdi ve benim de hiçbir şeyden haberim olmayabilirdi. Sadece itiraf etmenin utancını göze aldığı için bile Julián'a güvenmeliydim. Bu köpek konusunu aklımdan tamamen çıkarmam için açıklamış olabileceği de aklımdan geçti. Benim güvenliğim için endişelendiğini ve buralardan gitmem gerektiğini söylediğinde numara yaptığını zannetmiyordum. Köpek olayını da gidişimi hızlandırmak için yapmış olabilirdi fakat benim henüz gitmek gibi bir düşüncem yoktu. Büyük bir şeyler yapmak istiyordum.

Hayattaki küçük şeyleri iyi yapmayı bilmiyordum, kendimi tamamen işe yaramaz biri gibi hissetmemek için öne çıkan bir şey

yapmam gerekecekti. Hayatın önümüze çıkardığı olasılıklara asla inanmamıştım, çünkü bu fırsatlar oyununa asla dâhil olamamıştım, fırsatları bulmadan önce onları aramak gerekirdi ve benim önüme çıkabilecek fırsatlar nelerdi ki? Norveçlilerin evine girene, Julián'ı tanıyana, tüm dünyanın duydukları itibariyle bildiği ancak olanları bizzat gözleriyle görmüş insanların pek azının yaşadığı bu hikâyeye girene kadar ben de hiçbir şey bilmiyordum. Kurbanla suçluların arasında, kılıçla duvarın arasında kalmıştım. Şimdi de hayat bana Julián'a yardım edebilmem ve bu kötü, aşağılık insanların maskesini tamamen düşürebilmem için bir fırsat vermişti. Her önüne gelen anne olabilirdi fakat ben çocuğumun herhangi bir anneye sahip olmasını istemiyordum. Artık küçük bir kız değildim ve asla olmayacaktım, hayat bana bir fırsat vermişti ve korkup kaçmanın sırası değildi.

Yılan Balığı'nı ve onunla çıkmaya söz verdiğimi de unutmuştum. Elimden geldiğince zihnimden uzaklaştırdığım bir şeydi bu, erkek olacağını öğrendiğim bebeğime ne isim verebileceğimi düşünüyordum. Aileden birinin ismini mi koysam yoksa babasının adı olan Santi adını mı versem, ya da kimsenin hatırlayamayacağı yeni bir isim mi bulsam diye düşünüyordum. Aynı zamanda odasını nasıl dekore edeceğimi planlıyordum, odasının hangi evde olacağını bilmememe rağmen... Odasının duvarının tavanını yıldızlarla dolu bir gökyüzü haline getirecektim, ışık kapandığında ortalığı bu yıldızlar aydınlatacaktı ve o da gözlerini bu gökyüzüne açacaktı. Keşke her şeyi düşünce yoluyla halledebilseydim. Düşünce yoluyla, bir kıyafet ya da bijuteri dükkânı açabilecek param olurdu, bir yardımcı alırdım ve mağazaya bağlı kalmazdım. Düşüncelerimle, tıpkı Karin'in romanlarındaki gibi mantığımı kaybedecek kadar âşık olurdum ve düşüncelerim sayesinde Karin ve Fred sıradan ihtiyarlar olurdu, onlardan şüphelenmek ve korkmak zorunda kalmazdım. Fakat neredeyse hiçbir zaman düşündüğümüz şeyler olmaz maaleset.

Pazartesi günü, Karin'le birlikte jimnastikten Villa Sol'e döndüğümüzde, Martin'i Fred'le sohbet ederken bulduk ve beni gördüğünde takındığı yüz ifadesine bakılırsa beni bekliyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde küçük bir paket vardı, bunu o getirmiş olmalıydı. Karin hemen paketi aldı ve Martin kötü bir yüz ifadesiyle bana bir kâğıt verdi.

Kadınsılığı görmezden gelinemeyecek muhteşem bir el yazısı, saat yedide beni almaya geleceğini söylüyordu. İmza "Alberto" diye atılmıştı. Yılan Balığı'ydı bu.

"Notu okudun mu?" diye sordum Martin'e.

Saçlarını daha da kısa kestirmişti ve kafatasına bir küre dövmesi yaptırmıştı.

"Notu ben yazdım," dedi, beni şaşırtmaktan memnun bir halde.

"Peki neden?"

"Yazmamı Alberto istedi, halletmesi gereken bir işi vardı, zamanı yoktu."

"Elyazın çok güzelmiş."

"Gerçekten mi?" dedi elini dövmesinin üzerinden geçirirken.

Başımı evet anlamında salladım.

"Bazen şiirler ve şarkı sözleri yazıyorum. Bir grup kurmak istiyorum, biliyor musun?"

"Yeteneğin var, belli oluyor."

"Bak," dedi bana dokunacak kadar yanıma gelip. "Alberto iyi çocuktur fakat kolay sinirlenebilir, onunla tartışma, tamam mı?"

"Hadi, yürü git," dedim parmaklarımla onu uzaklaştırırken, "Grubunu kurduğunda bu parfümü sürme sakın."

Beni kolumdan tuttu, endişeli görünüyordu.

"Ona bu tarz şeyler söylemeyi aklının ucundan bile geçirme, o anlamaz bu tarz lafları. Bence iyi birisin, hatun."

Hatun mu? Bu gerizekâlı nereden çıkmıştı böyle? Hatun diyordu, bir rahibe gibi yazıyordu fakat korkutan fikirleri vardı kafasında. Elimle onu tamamen uzaklaştırdım ve Yılan Balığı'nın sinirlerini hoplatmayacak bir kıyafet giymek üzere yukarı çıktım.

Aşağı indiğimde Fred ve Karin çoktan randevumu öğrenmişlerdi. Martin gitmişti. Bana gülümseyerek bakıyorlardı, aşkla ilgili her şey çok hoşlarına gidiyordu. Kardeşlik'ten biriyle çift olmam onların hoşuna gidiyordu şüphesiz, beni tamamen kontrol etmenin veya artık kontrol etmeye gerek kalmamasının en ideal yoluydu. Bu şartlar altında beni varlıklarının vârisi ilan edebilirlerdi.

Diğer kot pantolonumu, boyun ve bileklerinde işlemeleri olan beyaz gömleğimi ve botlarımı giymiştim. Gömleği bana Karin vermişti ve şimdiye kadar giyme fırsatım olmamıştı, bütün bunlar sonlanır sonlanmaz atmayı düşünüyordum fakat şimdilik bu gömleği giymek, olan bitene Kardeşlik'in gözlerinden bakabilmeme yardım edebilirdi. Montumu elime aldım.

"Çok iyi çocuklardır," dediler.

"Biraz parfüm ister misin?" diye sordu Karin.

Neyse ki tam da o an Yılan Balığı kapının diğer tarafından korna çaldı ve ben de koşarak çıkabildim evden. Beni kapıdan almaya gelmemesine sevinmiştim.

"Merhaba," dedi bindiğimde, sonra da anayola saptı.

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden arka koltukta havlamayla karışık bir ses duyana kadar ağzımı açmadım; arka koltuktan gelen o ses, gördüğüme inanamadığım *Bolita*'dan geliyordu, halen hediye sepetinin içindeydi. Ona doğru uzandım.

"Seni serseri!" dedim, "Ne kadar da şişmanlamışsın."

"Ona iyi bakıyorum," dedi Yılan Balığı.

"Asla tahmin etmiyordum bunu, sanıyordum ki..."

"Onu öldürmeleri için bir mezbahaya götüreceğimi mi sanıyordun? Onu kendi ellerimle öldüreceğimi mi düşünüyordun? Onu yiyeceğimi mi sanıyordun?"

"Bilmiyorum," dedim köpekle oynarken. "Ona bakacaksın gibi bir izlenim bırakmamıştın bende."

"Evet, insanların canına okuyacak biri gibi izlenim bırakıyorum."

"Aynen," dedim, Martin'in önerilerini göz ardı ederek.

Artık ona daha dikkatli bakıyordum. Benimle buluşmaya gelirken özenli giyinme gereği duymamıştı, demek ki işi daha ileriye götürmek istemiyordu; belki de durum böyle değildi, belki de onun gözünde ben ancak bu kadarına layıktım. Yeni giyilmiş gibi durmayan uzun kollu bir gömlek ve yeni ütülenmiş gibi durmayan gri bir pantolon vardı üzerinde, *Bolita*'nın yanında spor tarzda lacivert bir ceket duruyordu. Rüzgârın dağıttığı saçlarını elleriyle bile taramamıştı. Beni etkilemeye çalışmadığı aşikârdı. İnce hatları vardı ve saçları açık kahverengiydi, neredeyse sarıydı, ön kısımlarda biraz açılmalar vardı, çirkin değildi, otuz beş yaşlarında olmalıydı.

"Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?" dedim.

"Faro'ya. Çok güzel bir yerdir."

Başını çevirip bana baktı ve ben de ona baktım.

"Daha canlı, daha insan dolu bir yere gitmeyi tercih ederdim. Eğer senin için sorun değilse kasabaya gidelim," dedim.

Neyse ki Faro konusunda ısrar etmedi. Neden Faro'yu düşünmüştü? Bilerek mi Faro demişti?

Kasabada bir bara girdik ve *Bolita*'yı arabada bıraktık.

"Köpeğe nasıl bakıyorsun?"

"Açlıktan ölmemesine dikkat ediyorum."

Bir bira aldı, ben de bir meyveli milkshake ve bir dilim pasta istedim. Norveçlilerle yaşarken açlığı duymazdan gelmeye alışmıştım. Çok az, çok çok az yiyorlardı bence. Evde doğru dürüst yenilen tek öğün kahvaltıydı. Onların yaşında ziyafet ölümle eşanlamlı olmalıydı ve bazen benim genç olduğumu unutuyorlardı. Ben de Yılan Balığı'yla olan bu randevunun da gerginliğiyle içeceğe ve pastaya saldırdım.

"Benden ne istiyorsun?" diye açıkça sordum. Lafı uzatmak istemiyordum çünkü genel olarak hayat ve özel olarak da bu tarz durumlarda onun daha tecrübeli olduğu aşikârdı.

Cevap vermek yerine ayağa kalktı ve değişik tatlıların olduğu vitrine doğru yaklaştı. Ben de bu anı düşünmek için kullandım, fakat midem bu kadar doluyken düşünmek o kadar kolay olmuyordu.

Farklı tatlılarla dolu bir tabak ve yeni bir meyveli milkshake'le geri döndü. Bir bira daha istedi. Burasının Faro'daki dondurmacıdan çok daha iyi olduğunu söyleyecektim. Neyse ki kendimi tutmayı başardım, ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi.

"Senin düşündüğün şeyi istemiyorum. Sadece seni tanımak istiyorum, hayatlarımızda bir yeniliksin."

"Peki sence ben ne istediğini düşünüyorum?"

"Seninle yatmak istediğimi ya da öyle bir şey."

"Orada dur bakalım!" dedim, neredeyse oturduğum yerden zıplayarak. "Bunu düşünmem için bana sebepler vermelisin."

"Peki ben sana ne sebepleri verdim?"

"Gözlerin, bakışların. Garip birisin, ne düşündüğün anlaşılmıyor."

"Görüyor musun? Sen de tıpkı diğerleri gibisin, dış görünüşe göre hüküm veriyorsun."

"Evet, ben de diğerleri gibiyim. Neden beni tanımak istiyorsun?"

"Tamam," dedi. "Bilmek istediğim, Christensenlerin yanında yaşamaya nasıl başladığın."

"Çok kolay, onları plajda tanıdım, ben tek başımaydım ve onların da bana ihtiyacı vardı. Bana ödedikleri para da işime yarıyor. Bu kadar, başka bir şey yok."

"Başka bir şey yok mu? Başka biri de mi yok?"

Cevap vermek zorunda kalmamak için içecekten bir yudum aldım.

"O köpeği neden Karin'e hediye ettin? Özellikle de o köpeği?"

"O günden beri aynı şeyi ben de kendime soruyorum. Hiçbir şey anlamıyorum, gerçekten."

"Anladığını biliyorum, beni kandırmaya kalkma."

"Eğer seni kandırıyorsam, ne yapacaksın bana?"

"Aklına gelebilecek en kötü şeyleri."

"Beni ne sen korkutuyorsun, ne de Martin."

"Korksan iyi olur. Kendini o kadar zeki sanma, neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Başka bir şey ister misin, tuzlu bir şey?"

"Çok yedim, biraz dolaşmak iyi gelir."

Yılan Balığı hayal ettiğim kadar kötü değildi, en azından dış görünüş olarak. Bütün bu lafları etse bile beni öldürebileceğine inanmıyordum, hatta bir an bana endişeyle baktığı izlenimine dahi kapıldım. Ne olursa olsun gardımı indirmemeli ve Martin'in söylediklerini aklımda tutmalıydım.

Sahilde bir tur attık. Daha sonra denize bakmak için durduk. Yan gözle birbirimize bakıyorduk, o bana, bense ona. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, önem verdiğin biriyle birlikte olmak için mükemmel bir andı.

"Notu neden sen değil de Martin yazdı?" diye sordum bir banka otururken.

"Çünkü..." Önemli değil.

"Martin'le çok mu iyi arkadaşsınız?"

"Kardeşlik'teniz. Arkadaştan öteyiz. Arkadaşlıklar bozulabilir fakat Kardeşlik'in bağları asla kopmaz. Martin'in benim kadar sabırlı olmadığını bilmen, kendi iyiliğine olur."

"Tamam, fakat her şeyi anlamak zor, daha yeni geldim."

"Biliyorum. Bilmediğim, tüm bu gördüklerinin ne anlama geldiğini bilip bilmediğin. Neden birlikteyiz sanıyorsun? Christensenler sana anlattı mı bunları?"

"Hayır, sanmıyorum. Herhâlde iyi anlaşıyorsunuz, birbirinize yardım ediyorsunuz, insanlar yalnız kalmak istemez. Tarikat gibi bir şey olduğunuzu söyleme sakın."

"Ona benzer bir şey. Of, Tanrım!" dedi birdenbire, "Neden kocanın, sevgilinin ya da her kimse onun yanında kalmadın ki?"

"Ben bekâr bir anne olacağım," dedim.

Ve o an Yılan Balığı elini saçından geçirdi, büyük bir hızla bana doğru yaklaştı ve düşünmeme bile fırsat bırakmadan beni öptü.

Tepki veremedim, her şey birdenbire, öngörülemez bir şekilde aniden olmuştu. En azından bir dakika boyunca ona yapışık kaldım. Dudaklarını, dilini, tükürüğünü hissettim; elleri başımdaydı, kokusu burnumda. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında saçlarımı okşadı, ben de onunkileri. Yavaşça uzaklaştı benden, halen öpücüğünün etkisindeydim, uzun ve güzel öpücüğünün. Artık ağzım aynı ağız değildi, Yılan Balığı da eskisi gibi değildi, dünya birdenbire değişivermişti. Hiçbir şey söylemedim, sessiz kaldım çünkü kızamıyordum, çünkü öpücüğü tam da ihtiyacım olan şeydi, tam da onun öpücüğü gibi bir öpücüğü arzuluyordum; fakat bin sene de yaşasam, ihtiyacım olan bu öpücüğü bana verenin Yılan Balığı olacağını tahmin edemezdim.

Gözlerimi kaldırmadım. O da gözleri aşağıda konuştu:

"Üzgünüm. Kendime hâkim olamadım. Çok güzelsin."

Hiçbir şey söylemeden devam ettim, beni bu sessizlikten çıkaracak başka bir şey bekliyordum, belki de ikinci bir öpücük.

"Şimdi beni öldürecek misin?"

"Hayır, daha önce de öldürmeyecektim, fakat bunu kimseye söylememelisin. Ve ben hiç kimse dediğimde, hiç kimse demek isterim, anladın mı?"

Başımla onayladım. Ona baktım, artık Yılan Balığı değildi gözlerimde ve bu değişiklik beni altüst etmişti. Eskiden Yılan Balığı'ydı, düşmandı, korku verici biriydi, fakat şimdi o adam yoktu karşımda. Ona doğru çekildiğimi hissediyordum, onun gece gibi karanlık olan lacivert ceketine doğru çekiliyordum, tıpkı gecenin bizi birbirimize çektiği gibi... Arabanın kapısına kadar ona sarılmış bir şekilde yürüyebilirdim ya da elini omzuma atıp beni kendine doğru çekseydi de çok güzel olurdu. Bu çılgınlıktı, olan bitenler çılgınlıktı. Belki de gecenin büyüsüne kapılmıştık, üzerimizdeki yıldızların ve sahile düşen ışıkların, denizin sesinin, rüzgârın sesinin ve yalnız olmanın büyüsüne...

"Bu çılgınlık," dedi bana yeniden bakmaya cesaret edebildiğinde.

Şimdi gözleri de hoşuma gidiyordu. Karakteristik gözleri ve bakışları hoşuma gidiyordu. Bana kendimi böyle hissettirecek kimse yoktu çevremde. Santi bile bana böyle hissettirmemişti, oysa hissettirebilseydi her şey ne de kolay olurdu. Hiçbir şey yapmama gerek kalmazdı, sadece teslim olurdum fakat bunları hissettirenin, ayaklarımı yerden kesenin çocuğumun babası değil de nasıl Yılan Balığı olmasını anlayamıyordum. Santi'nin suçu değildi bu, şimdi olduğum gibi olmadığım için suçlu bendim aslında.

Arabada az daha yeniden öpüşüyorduk fakat öpüşmedik. Bir daha elimize geçip geçmeyeceğini bilmediğimiz güzel bir anın ellerimizden kaçmasına izin vermiştik.

"Sence Kardeşlik'e katılmalı mıyım?"

Cevap vermeden önce bir dakika durdu, arabayı kullanmakla meşgulmüş gibi yaptı ve sonra kuru bir şekilde cevap verdi:

"Önemli olan senin neye inandığın. Kimse seni çağırmadı, tüm bunların ortasına sen kendi kendini soktun."

Yavaşça arabadan çıktım, belki de bu gece olanlar bir daha asla tekrarlanmayacaktı. Birkaç saat önce Villa Sol'den çıkan o kız değildim artık. Uzun bir yoldan dönüyordum ve burada bırakmış olduklarım artık daha az önemliydi.

Fred ve Karin beni salonda bekliyorlardı. Nasıl gittiğini büyük bir merakla sordular.

"İyi geceler," dedim cevap olarak, "çok yedim akşam yemeğinde."

Odaya girer girmez kendimi yatağa attım. Pencereden yıldızlar ve yıldızların altında savrulan palmiye ağaçlarının yaprakları görünüyordu. Biraz başım dönüyordu, havada süzülüyor gibiydim.

Julián

Geçtiğimiz günden sonra Sandra muhtemelen randevumuza gelmeyecekti. Ben onun yerinde olsam gelmezdim, beni kandıran ve tehlikeye atan biriyle ne demeye buluşacaktım ki? Fakat yine de olur da gelmeye karar verirse diye randevu yerinde olmak zorundaydım. Yapabileceğim tek şey kendime karşı memnuniyetsizliğimi göstermekti.

Arabadan çıkmadım, zamanı gelmeden dondurmacıdaki garsonun suratını görmek istemiyordum. Onu fark etmemeye çalışsam da başarılı olamıyordum. Ortalıktaki insanları görmeden, duymadan ya da onlara sempati ya da antipati duymadan duramıyordum, bunlar yalnızca beş dakikalığına gördüğüm insanlar olsa da durum

değişmiyordu. Ne kadar istesek de ölmeden önce ölünmüyordu işte. Sandra'nın motosikletinin sesini duyduğumda, hafifçe kornaya bastım dikkatini çekmek için. Kalbim aniden sevindiğim için tehlikeli bir şekilde atıyordu.

Sandra park etti ve yanıma yaklaştı. Binmesi için kapıyı açtım.

"İçeride yer yok mu?" dedi.

"Garson beni rahatsız ediyor, sapıkmışım gibi bakıyor bana."

Sandra isteksizce güldü. En azından iki ya da üç kilo vermişti, yüzü süzülmüştü, bir şeyler yemesi için onu başka nereye götürebilirdim, bilemiyordum. Menülü bara ve buraya güveniyordum sadece, çünkü bunun dışında gideceğimiz her yerde görülme riski vardı.

"Aslında düşündüm de, açım," dedim. "Sıcak bir sandviç ve bir dilim çikolatalı kek istedi canım, hiçbir yerde burarınki gibisi bulunmuyor."

"Nasıl istersen, ben aç değilim."

Camın karşısındaki masamıza oturduğumuzda sakinleştim, buluşmamıza normal bir hava katıyordu.

"Norveçlilerin buzdolabı pek dolu değil herhâlde?"

"Neden böyle diyorsun?" dedi, plastik kaplı menüyü isteksizce alırken. Dondurmacıda ne olduğunu ezberlemiştik fakat yine de her seferinde menüyü elimize alıp konuşuyorduk.

"Hamileler zayıflamaz, şişmanlar."

"Ben iyiyim."

Garson konuşmamızı böldü. Bana her zamanki düşmanlıkla bakıyordu.

"Benim için sade kahve ve bayan için jambonlu sıcak bir sandviç, bir dilim çikolatalı pasta ve bir milkshake."

Sandra pastayı istemiyordu, garson pastanın üzerini çizdi ve düşünceli bir bakış fırlattı.

"Kanını emiyorlar. O evde kalmaya devam edersen hastalanacaksın," dedim.

"Hayır sorun o değil, gerginim. Yani gerginlik doğru kelime değil aslında, sabırsızım, beklemedeyim."

"Neyi bekliyorsun?"

Sandra sustu. Garson servislerimizi koydu.

"Beklemedeyim. Hayatımın her an değişebileceğini hissediyorum. Bu yolculuk benim için çok önemli. Düşünsene, tüm zamanımı hamağa gömülü geçireceğimi düşünmüştüm fakat şimdi..."

Boş bir şekilde dinliyordum. Aslında Sebastian'ı düşünüyordum, Sandra'yı kullanmadan onun evini nasıl bulabilirim diye düşünüyordum.

"Köpek iyi," dedi birdenbire.

Hangi köpekten bahsettiğini hemen anlayamadım. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Gözlerindeki mutluluk azalmıştı, ancak şimdi daha yoğun bakıyorlardı. Köpek bize benim kötülüğümü hatırlatan bir şeydi. Konuşmanın içerisinde o kadar kaybolmuştum ki siparişlerin masaya ne zaman getirildiklerini fark etmediğimi anladım, sanki büyülü bir şekilde gelivermişlerdi.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Bana bakmayı sürdürdü, hatırlamam için bana zaman veriyordu. Sandra'nın anlattığı kadarıyla, doğum gününün olduğu gece köpeği Yılan Balığı götürmüş ve karşılığında bir gece kendisiyle çıkmasını istemişti.

"Yılan Balığı'yla görüştüğünü söyleme sakın."

Başını eğdi ve bakışları değişti.

"Onun adı Alberto," dedi isteksizce sandviçini ısırırken.

"Alberto demek."

"Norveçlilerin evinden almaya geldi beni ve köpeği de getirdi. Çok şişmanlamıştı, çok iyi bakıldığı belli."

"Sen de sırf bu yüzden iyi bir tip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tip mi? Sandra'nın kelime hazinesi bana da geçmeye başlamıştı. Tip dediğim için kendimi garip hissetmiştim, sanki başka birine dönüşüyordum.

"O günden sonra bir daha görüşmedik. Ne eve geldi ne de bir not bıraktı," dedi melankolik bir tonla.

Olan biteni anlamak için bir dakika düşünmem gerekti. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Artık korkmuyorsun."

Omuzlarını silkti. Milkshake'i almış ve sandviçi bir ısırık alıp bırakmıştı.

"Şartlar değişti. Bu insanlar artık bize zarar veremezler, en gençleri bile en fazla beş sene daha yaşar zaten."

Tepki verebilmesi için biraz sesimi yükseltmem gerekti. Garson beni tezgâhın arkasından gözetliyordu, bir çeşit sevgili tartışmasının içinde olduğumuzu düşünüyor olmalıydı.

"Şartlar eskiden nasılsa şimdi de aynı, hatta belki daha bile kötü, çünkü hem onların hem de benim işlerimizi halletmemiz için kısıtlı zamanımız var, bir ayağımız çukurda."

Saatine baktı, mavi deriden geniş bir saati vardı, elleri çok güzeldi fakat ne narin ne de ruhsuzdu. Fakat şu an ruhsuz olmaya bir adım uzaklıktaydı.

"Anlamıyorsun... Alberto bana zarar vermelerine izin vermez."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Çünkü sahilde beni öptü."

Olayın koptuğu yer burasıydı işte. Âşık olduğunu birine söyleme ihtiyacı duyuyordu. Bana bunları söyleyebilmek için de beni affetmişti.

"Öyle mi, peki ya sen onu öptün mü?"

"Evet."

"Peki ne hissettin?"

"Tüm bu başıma gelenlerden en güzelinin bu olduğunu."

"Tüm bu başına gelenlerden mi? Bu bizim için bir sorun," dedim ama o beni dinlemiyordu.

"Ama onu bir daha görmedim, onu nerede bulacağımı bilmiyorum. Bana neden yapıyor bunu?"

Bu ana kadar Sandra beni endişelendiriyordu, şimdi ise korkutmuştu. Uzaklaşmıştı sanki, benden ve amacımızdan uzaklaşıyordu. Onu büyük ihtimalle bir daha görmeyeceğini ve yaşadığının bir hayalden ibaret olduğunu söyledim. Onu gerçekten sevecek bir adam çıkacağını ve tüm bu yaşadıklarından sonra belki çocuğunun babasını farklı gözlerle görebileceğini anlattım. Yılan Balığı'nın ona Alberto şeklinde hitap edilmesini ve öpülmeyi hak etmediğini söyledim. Yalnız olmasından ve aşka ihtiyaç duymasından faydalandığını söyledim. Fakat Sandra beni duymuyordu.

Alberto'nun Sandra'ya karşı gerçek hisleri ne olabilirdi? Korkak bir adam olabilir, Sandra'ya gerçekten âşık olabilirdi. Onun kadar yüce ve iyi ruhlu, içi dışı bir, samimi ve güçlü bir kıza âşık olmamak aptallıktı. Hepimizden üstün olduğu açık ve netti, Yılan Balığı'na bu kadar yakınlaşmış olması da endişe vericiydi, çünkü aşka karşı gelmek çok zordu. Sandra'yı örümcek ağına daha da sıkı bağlamayı başarmıştı Yılan Balığı. Sandra içlerinden birine âşık olduğu için o grubun içerisinde kalmaya karar verirse, onu oradan çıkarmak çok zor olabilirdi.

Hiç olmadığım kadar stresli ayrıldım görüşmemizden, benim suçlu olduğum o olaylar yaşanmasa, Sandra da kendini bu kadar değersiz hissetmez ve önüne gelenin kollarına atılmazdı.

Sandra

Sanırım, tıpkı benim onlardan şüphelendiğim gibi Fred ve Karin de yavaş yavaş benden şüphe duymaya başlamışlardı, kendilerini şüpheye yavaşça kaptırıyorlardı. Ben de elimden geldiğinde hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranıyordum. Kafaları karışsın istiyordum. Onların kâbus gibi dünyalarıyla ne işim olabilirdi ki? Beni plajda bulmuşlardı, hamileydim (hangi anne kendi çocuğunun hayatını riske atardı ki?) ve onlarla yaşamaya gelmiştim çünkü acil bir şekilde paraya ihtiyacım vardı ve tek başınaydım. Gerçekte kim olduklarını keşfettiğimi görememeleri için yeterli sebeplerdi bunlar. Sonuçta ilişkimiz plajda bir karşılaşma sonrasında, şans eseri başlamıştı. Bu yüzden Julián'la son görüşmemden sonra eve dönene kadar şüphenin zehrinin onların aklına da girdiğini fark etmemiştim.

Motosikletimin sesiyle ilan ettiğim varışımdan sonra, evde, Fred her zamanki gibi alt katta televizyon izliyordu, Karin de aşk romanlarından birini okuyordu. Gözlerini kaldırdığında bana attığı bakışı yadırgadım, fakat henüz hiçbir şey bilmediğim için, bir süre yanlarında kalıp bu muhteşem akşamüzerinde, bulutlu gökyüzünün altında gezinirken ne kadar güzel vakit geçirdiğimi, motosikletle giderken rüzgârın nasıl yüzüme değdiğini anlattım. Aslında Alberto'dan sonra fazlasıyla mutluluk hormonu üretmeye başlamıştım ve bu yüzden Fred'in hafifçe gülümsemesini ve Karin'in insanın içini delen bakışını yorumlayamadım. Beyinlerinin başka bir bölümünden bakıyorlardı bana. Fakat bir süre sonra tuvalete gitme isteğine daha

fazla dayanamadım ve aşağıdaki banyo yerine, kendi banyoma çıkıp bir de duş almaya karar verdim. İşte o an dünya değişiverdi.

Müzik kulağım olmadığı için kısık sesle bir şarkı mırıldanarak girdim odaya, botlarımı ve pantolonumu çıkardım. Mekanik bir şekilde dolabı açtım ve temiz bir tişört çıkardım, dolabın kapısındaki aynada yansıyan bir şey dikkatimi çekti, daha doğrusu bir anda kanımı dondurdu. Bir anda felç geçirir gibi oldum, durumu anlayabilmem için dikkatimi mümkün olduğunca toplamalıydım. Utanç ya da korkudan gelen bir sıcaklığın boynumdan yüzüme doğru çıktığını hissettim ve aynaya bakmayı bırakıp ve yatağın üzerine, yastığın üzerinde duran şeye bakmaya karar verdim.

Gördüğüme inanamıyordum, şimdi hapı yutmuştum. Julián'ın bana verdiği ve Norveçlilerin içinde olduğu gazete kupürü gözlerimin önünde duruyordu, bir yastık gibi konulmuştu. Onu oraya koyan Norveçli çiftti ya da Frida'ydı, seyahat çantamın içinde bulmuş olmalıydılar. Ona dokunmaya bile cesaret edemedim, sanki ona dokunursam evin tüm alarmları çalacaktı. Ne yapacağımı bilemiyor ve başımın döndüğünü hissediyordum. Kupürün buraya gelebilmesinin tek yolu, birinin onu çantamda bulup, oradan çıkartmasıydı ve bunu yapabilmek için de çantayı dibine kadar aramış olmalıydı.

Peki ya benim yüzümden olduysa bu? Kıyafetleri sokup çıkarırken kâğıt dışarı doğru çıkmış, bir şekilde de yere düşmüş olabilirdi, Frida da onu bulup yatağın üzerine koymuştu belki.

Tepki vermekte güçlük çekiyordum ve elimden geldiğince odanın içerisinde durdum, aşağı inemezdim, onlarla aynı ortama kendimi kapatamaz ya da pencereden kaçamazdım. Bu kadar gergin bir durum olmayabileceği aklıma geldi ve durduğum yerde beklemeye koyuldum, kıyafetleri sırt çantama ve diğer çantaya sokuyordum; onlar uyuyana kadar burada kalacak, daha sonra evciğime dönecektim, Julián'ın evcik dediği evime, kiracı gelene kadar da orada

kalabilirdim ya da Julián'a beni de oteline almasını söyleyebilirdim. Kendimi engellenmiş, kafası karışık hissediyordum, yüzleşmeleri asla beceremezdim, fakat bu çifte nasıl yalan söyleneceği konusunda da en ufak bir fikrim yoktu. Sonuçta çocuğumun babasını, kendi ailemi, gelecek ve iş kaygımı ve genel olarak gerçeklik eksikliğimi atlatmak için buraya, onların yanına gelmiştim, sorunlardan kaçmak mümkünmüş gibi... Alberto'yu da bulmuştum gerçi, o da farklı bir endişe konusu haline gelmişti, hoşuma giden tek endişemdi. Neden hayatta olduğuna dair bir işaret vermiyordu?

Bir süre yatağın üzerinde oturdum, daha sonra üç derin nefes aldım ve düşündüğüm gibi duş almaya karar verdim. Üzerimde bornozla, temiz tenim ve ıslak saçlarımla olaylar daha az trajik görünüyordu gözüme, çözümse sanki gökyüzünden bir anda inivermişti aklıma, sanki dünyanın bir ucunda bir kriz masası toplanmış ve sıkıştığım bu durumdan çıkabilmem için telepatik olarak çözümü göndermişlerdi, ben kendimi daha da zorlayabilecek halde değildim zira. Giyindim, kupürü komodinin üzerine bıraktım, her adımda daha da kötüleşen cehennemsi merdivenleri indim (Karin'in bana anlattığına göre Macael'den getirtilen mermerden yapılmıştı).

Bıraktığım gibiydiler, Fred televizyon izliyordu, Karin ise romanını okumaya devam ediyordu. Anlamını şimdi çıkarabildiğim ve beni korkutan aynı bakışları attılar. Fakat hayır, korkup kaçmak yerine tüm gücümü topladım ve konuştum: Çok yorgunum, bir yoğurt alıp hemen yatacağım herhâlde, dedim. Devamında da kadife poşetten kazağı çıkardım ve Karin'e gösterdim. Kazağa biraz renk katmak için önüne bir şekil yapmak çok mu zor olur diye sordum. O ise bana bakmaya devam ediyordu, niyetimi anlamaya çalışıyordu, kazağı acıyan ellerine alıp bir şey yapmaktan başka çaresi yoktu.

Gözlerinden alışverişe gittiğim zaman, gezmeye gittiğim ya da Julián'ı görmeye gittiğim zaman odamı araştırmaya koyulduğunu okudum. Benden şüphelenmeye başlamadan önce bile beni araş-

tıyorlardı, dünyada kimseye güvenmemek onların başlıca göreviydi sanki. En kötüsü de benim araştırıldığımı fark etmiş olmamı umursamamalarıydı, güvenmiyorlar ve beni arkadaşları olarak görmüyorlardı. Bunu fark ettikten sonra Karin'in bakışları değişti. Zaman içerisinde deforme olmuş yüzündeki o bakışlar, birdenbire altmış yıl öncesinin Hemşire Karin'inin bakışları oluverdi. Güzellik ve gençlik onun gerçek ruhunu örtemiyordu artık.

"Bir şekil çizmek için yeniden başlaman lazım. Yaptıklarını sökmen lazım. Bir başkasında denesen iyi olur. Önce bunu bitir."

Sözcüklerinin altında gizli bir anlam yatıyordu sanki. "Yaptıklarını sökmen lazım," demişti. Yoğurt yemek için koltuğa oturdum ve iyi geceler dediğimde, normal olarak, kalmam için ısrar etmediler.

Henüz yaptığımı sökmemiştim, fakat yine de onları karşıma almadığım için rahatlamıştım. Pantolonlarımı çıkardım, tişört üzerimdeydi, yastığın altından geceliği aldım, sandalyenin üzerine fırlattım ve yattım. Daha derin nefes alabilmem için önerdikleri gibi camı biraz açık bıraktım ve oksijenin beynimin içerisine girmesine izin verdim, biraz okumaya koyuldum. Yarın yeni bir gün olacaktı.

Julián

Sebastian Bernhardt'ın, *Kara Melek*'in nerede yaşadığını hâlâ bilmiyordum. Nordic Club'da görünmüyordu, Fredrik ve Otto'yu takip ettiğimde de yanlarında olmuyordu, onlarla neredeyse zorunlu olarak bir araya geldiği zamanlar dışında farklı bir hayat sürüyordu demek ki. Farklı bir gruptandı o, daha zeki ve daha az fanatikti. Söylediklerine göre yaptığı her şeyi cidden insanlığa iyilik olarak görüyordu. Aktif bir adamdı, bir vizyonu vardı, yerleştirilmesi büyük acılar getirecek bir model vardı kafasında, dünyayı değiştirmek kimse için kolay

ve rahat olamazdı, tabii ki acı getirecekti. Tam da bu yüzden daha korkutucu biriydi. Sadist değildi fakat Heim gibi sadistler içlerinden gelenleri yapsın diye gerekli olan şartları sağlamıştı.

Hayatımın bu döneminde hepsinin nasıl nefes aldıklarını aşağı yukarı biliyordum. Katı, bencil fikirleri vardı ve hayata büyük bir ilgi duyuyorlardı, henüz herhangi bir anlayış güdüsünden uzaktılar. Sosyopattılar ve onlar gibi hasta olmayanlara da bu hastalığı bulaştırıyorlardı. Onlarla konuşmak için hiçbir arzum yoktu fakat Sebastian farklıydı, daha karmaşıktı ve aslında daha tehlikeliydi. Kötülük yaparken zevk almaz, benzerlerini ayağının altına alırken bundan hoşnutluk duymazdı; kötülüğün gerekli olduğunu ve iyilikle aynı yerden geldiğini düşünürdü, bu yüzden ne kadar büyük bir iyiliğe ulaşmak istenirse, o kadar büyük bir kötülük yapılması gerekliydi.

Kasap Heim'ın yaşadığı tekneyi gözetlemeye gittim. Kampta bulunduğum süre içerisinde bir nevi altıncı his geliştirmiştim. Belki de bu tarz yeteneklerin ortaya çıktığı bir yaşta çıkıvermişti bu his, ölümün bana en yakın olduğu noktada su yüzüne çıkmıştı. Normalden kötü ya da iyi bir şey olacağını ruhumda hissetmeyi öğrenmiştim. Orada kimse kendini iyi hissetmezdi, fakat bir arkadaşı gaz odasına götürecekleri zamanların ya da çalışmak için uygun olup olmadığımızı anlamak için bizi revire götürdükleri zamanların bir gün öncesinde kendimi inanılmaz kötü hissederdim. Taş ocağındayken ya da barakadayken, karanlığın gölgesi içeri girerdi ve dünya sanki gece çöküyormuşçasına kararırdı. Başlangıçta olan biteni birbiriyle ilişkilendiremiyordum, daha sonra bunun, tıpkı ninemin kolu ağrıdığında yağmur yağması gibi bir şey olduğunu fark ettim. İntihar etmeye çalıştığım gün de ruhum ve benliğimin çöktüğü gündü, daha fazla dayanamıyordum, gölge çok büyüktü ve kafamın içerisinde hiçbir şey göremiyordum. Salva ne yaptığımı zamanında fark etti ve ertesi gün korkunçtu. Bacalar o kadar yoğun tütüyordu ki yanık et kokusu yüzünden nefes alamıyordum, kampın

üzerini gri bulutlar kaplamıştı ve o bulutun, kampta kalan bizleri de içine alacağını düşünüyordum; o an bulutu oluşturan küllerle moleküllerden bizleri kötü olan her şeyden korumasını ve otuz sekiz kiloya inmiş Salva için iş görmez hükmü verilmemesini sağlamasını diledim. Bulut beni ciddiye aldı. Bir şekilde, biz kamptan kurtulana kadar neredeyse görünmez biri haline geldi Salva.

O dakikaya kadar, onu korumak için bin türlü strateji bulmam gerekti. Taşocağının sorumluları görmesin diye önüne geçip onu kapamaya dikkat ederdim, görülmemek için nerede durulması gerektiğini araştırmıştım ve kamptaki yüz seksen dokuz merdiveni çıkarken, bizi görmediklerinde onun da işini üstlenirken bitip tükeniyordum. Orası bir cehennemdi, Salva sona yaklaşmıştı ve ben de dayanamıyordum, onu kaderine terk etmem gereken noktaya doğru hızla ilerliyordum ve o zaman, küllerle kaplı gökyüzü yalvarışlarımı duydu ve o andan sonra kimse Salva'yı fark etmemeye başladı, ben de onun için korkmayı bıraktım. Gardiyanların onun elinde taşla merdivenleri çıkmadığını fark etmemelerine alıştım. Günde sadece bir kez inip çıkıyordu, başlangıçta ve bitişte, onun dışında bir şey yapıyor gibi görünüyordu hatta bazen biraz oturuyordu bile.

Her ne kadar bitmiş tükenmiş olsa dahi o da olan biteni idrak edemiyordu, bense gözlerimin gördüklerine inanamıyordum: Diğerlerinin bakışları Salva sanki bir ruhmuş gibi içinden geçip gidiyordu, onu kesinlikle görüyorlardı fakat önemli değildi bu, çünkü her zaman ondan daha fazla dikkat çekecek bir şeyler ya da birileri oluyordu. Ateşle imtihanımız ise gardiyanın ona dik dik baktığı o gün oldu (sabah mı akşamüzeri mi bilemiyordum), ben de gardiyanın gözlerindeki yansımadan iskelet arkadaşımı görüyordum; gardiyan ona bir tane vurup taşocağının ortasında öldürmeyi ve onu acısından kurtarmayı düşünüyor olmalıydı. O kadar korktum ki ne gördüğümü bile düşünemiyordum, çünkü artık sona gelmiştik, her şeyin sonuna, bir anda ne yaparsak yapalım kuklalar olduğumuzun

farkına varmıştım. Ve işte o gardiyan, rahat bir şekilde bir kayaya yaslanmış, öldürülmeyi bekleyen Salva'nın yanından geçiverdi ve devam etti, yükünü boşaltmış zavallı bir adama doğru ilerledi. İşte o an Salva'nın yeni kişiliğinin ortaya çıktığı, benim de endişelenmekten vazgeçtiğim andı. Ne olursa olsun, ne gardiyanlar, ne *kapo*lar ne de köpekler Salva'nın kokusunu alıyorlardı. Kurtulacaktı ve ben de onun büyülü küresinin içinde kalabilirsem ben de kurtulabilirdim. Onun büyülü küresinde olmayı seviyordum, ne duvarları ne kapıları vardı bu kürenin, onu görme yetisini diğerleri kaybetmişti. Bir de böyle şeylere inanmadığımı söylerim.

Kötülüğün gölgesine de inanmazdım fakat onu kollarım ve bacaklarımı hissettiğimden daha iyi hissederdim. İyi bir şey ya da o kadar kötü olmayan bir şey olacağı zaman kötülüğün karanlık gölgesi çökmezdi, o zaman içimde yazın sıcaklığını hisseder, hayat dolar ve güçlenirdim. Salva bana ironik bir bakış atardı ve elimden geldiğince güçlenmemi söylerdi, gölgeyle savaşmak için güç iyi bir fikirdi çünkü. Haliyle ona gerçek durumunun nasıl olduğunu söylemezdim, büyülü bir kürede yaşadığından bahsedemezdim, çünkü söylersem büyünün bozulacağından korkardım. Gerçi gölgenin hiç hissedilmediği bir günde, ona kendimi çok iyi hissettiğimi ve galiba delirdiğimi söylediğimde, arada sırada garip şeylerin olduğunu düşünmesini sağlayacak bir şey yaşandı.

Kısık sesle şarkı mırıldanmaya kadar vardım mı hatırlamıyorum. O gün Raquel kampa gelmişti. Onu görür görmez kendimi bu kadar iyi hissetmemin sebebinin o olduğunu anladım. Yeni gelmiş bir Yahudi grubunun içindeydi ve onlarla birlikte yürüyordu, mor paltosu ve siyah kıvırcık saçları vardı. Korkmuş gibiydi. Biz, Salva ve ben, çizgili üniformalarımızın içerisindeki iskeletlerimizle bu korkunun bir parçasıydık. Bizi neyin büyülediğini ve güneşle doldurduğunu bilemiyordu. Kısa zamanda bizlerden biri olacağını da bilemiyordu.

Umarım ağzında altın diş yoktur, umarım çalışabilecek kadar sağlıklısındır, umarım sana dikkat etmezler, seni işe yaramaz ilan etmezler ve fuhuş yaptırmazlar. Umarım Salva'nın büyülü küresine girene kadar hayatta kalabilirsin.

Salva o gün, kocaman kara gözleriyle etrafa bakınarak ilerleyen Raquel'i gördükten sonra, "Bu kız muhteşem," dedi. Bense, "Bugün iyi bir şey oldu işte, görüyor musun," dedim.

Tamam, bu bizim için iyiydi ancak Raquel için korkunçtu ve ilk günlerinde hayatta kalmayı başarabilirse devamında onu korumamız altına alacağımızı düşünüyorduk. Salva ona âşık olmuştu. Hayatı boyunca asla, ama asla böyle bir şey hissetmediğini söylüyordu. Belki de insan gibi hissetmenin bir parçasıdır bu diyordu, fakat her ne olursa olsun onun için tanınmamış bir histi bu. Âşık olduğuna nasıl bu kadar emin olabildiğini sordum.

"Çünkü beni uçuruyor, ayaklarımı yerden kesiyor, yakınımdayken o kadar heyecanlanıyorum ki ellerim titremeye başlıyor ve onu öpmek istiyorum," dedi başını eğerek.

Ne yazık ki Raquel bana âşık oldu, ben de ona; fakat yine de aşkımın Salva'nın aşkı kadar büyük olup olmadığından hep şüphe duydum. Yeterince uçup uçmadığımı bilemiyordum ve bunu asla öğrenemeyecektim.

Kurtulduktan sonra Salva'nın özel hayatıyla ilgili fazla bir şey öğrenemedim. Hepimizin intikamını almaya, ölüm saçan tüm Nazileri avlamaya adamıştı kendini. Ben de aynı durumdaydım fakat bunun haricinde olabileceğim en mutlu halimdeydim. Raquel'in yanında Salva da mutlu olur muydu? Mutlu olsaydı görevini aynı güçle devam ettirebilir miydi? Aslında hayatın buna verecek bir cevabı yoktu. Şimdiyse ne Raquel ne Salva vardı, fakat Raquel'den sevdiğim bir kızım olmuştu ve birini sevmek, insanı umutsuzluktan kurtaran bir şeydi; şimdi de Sandra'yı tanımıştım, Salva muhtemelen

onu da büyülü küresinin içine alırdı, bense onu adım adım felakete sürüklüyordum.

Estrella'yı arabanın içerisinden dürbünle rahatça gözleyebileceğim bir yere park edebilirdim fakat canım temiz hava almak istiyordu ve teknenin demirlediği yere kadar bir tur attım. Güneş az olmasına rağmen çok güzeldi; üç tekne geride bir bankta oturdum, kaçmam gerekirse diye arabaya en yakın olacağım noktadaydım. Heim güneşleniyordu ya da hamağın içerisinde güneşlenmesini sonlandırmıştı çünkü birden ayağa kalktı teknenin merdivenlerini indi ve daha sonra bir defterle geri çıktı, kocaman elinde küçücük kalan defter absürt görünüyordu. Dürbünümü arabada bıraktığıma pişman oldum. Acaba ne yazıyordu? Muhtemelen ne yediğini yazıyordu, ne yaptığının ve dünyayı nasıl etkilediğinin mütemadiyen farkında olmak istiyordu. O ameliyat odasında yaptığı canavarlıkları yazdığı için yazısını ve onu tanıyorduk; bu kayıtlar sayesinde bir savaş suçlusuydu. Yavaşça yazıyordu ve bir dakikalığına durdu, gökyüzüne baktı, belki de daha iyi düşünmek ya da bulutları daha iyi tasvir edebilmek için durmuştu.

Estrella ile benim bulunduğum yer arasında bir cipin durduğunu görünce, yazar Aribert Heim ikinci plana düştü. Bu cip bana tanıdık geliyordu. Birkaç sene öncesine kadar bu cipi anılarımda aramama gerek yoktu, hayatım boyunca gördüğüm tüm ciplerin arasından bir güneş ışığı gibi ayrılıp çıkabilirdi. Şimdi ise ışığın gelmesi için birkaç dakika beklemem gerekmişti, bu tarz aykırı durumlarda da birkaç dakika çok geç olabilirdi.

Cipin camından bir Alman çoban köpeği kafasını çıkarıyordu. Elfe'nin arabası ve köpeğiydi bu. Arabadan saçları örgülü sarışın bir kadın indi. Onlardan biriydi şüphesiz. Heim onu görünce hamaktan kalktı. Aslında daha önce tepki verebilirdi, onu göreli birkaç

dakika olmuştu fakat benim bu geç hatırlama durumum onun için de geçerli olmalıydı.

Kadın zıplayarak içeri girdi. Ne selamlaştılar ne de arkadaş olduklarını gösteren başka bir hareket yaptılar. Konuşuyorlardı ve ben onları gözetlemeye daha fazla devam edemezdim çünkü köpek kokumu almış, beni tanımış ve delirmişti. Benim olduğum yere doğru deli gibi havlıyordu ve yarı açık camdan her an atlayacak gibiydi. Elfe'nin hayatını kurtaran köpekti bu ve bana selam vermek istiyordu, bedeninin yarısını camdan çıkarmıştı ve sarışın kadın ona bakmaya dönünce, oradan kaçmaya karar verdim. Kadın ve Heim, köpeğin bağırışından daha önemli bir konu hakkında konuşuyor olmalıydılar.

Arabaya binene kadar köpek bana doğru havlamayı sürdürdü, uzaktan onun havlamalarını duymaya devam ediyordum. Bu iyi bir şeye işaret olamazdı, bunu biliyordum, kötü bir şey olacağını çoktan hissetmiştim zaten. Yıllar önce kaybolmuştu o gölge fakat arısı benimle kalmıştı. Ne kadar benzinim kaldığına baktım ve Elfe'nin evine doğru yola koyuldum. Evine giden yol tehlikeliydi ve tanınma riskim vardı fakat şüphelerimi doğrulamak zorundaydım.

Bu bölgenin sorunu yolların kolayca karıştırılabilmesiydi. Neredeyse her yerde aynı göstergeler vardı ve umutsuzlukla pes edecek noktaya gelene kadar kaybolunabilirdi. Elfe'nin önünde arabası olmayan evini bulana kadar iki kez kayboldum. Büyük bir sessizlik hâkimdi ortama, karışmaya pek cesaret edemesem de buradaydım ve bodruma girebileceğim kapının yerini de biliyordum. Arabayı böyle uluorta bir yerde bırakmanın tehlikesini göze alamazdım, bu yüzden domatesler ve marulların arasında bir yere bıraktım. Daha sonra eve doğru yürüdüm, minik kapıyı açtım. İndikten sonra kapıyı kapattım. Gerilmek istemiyordum. Kusmuk ve alkol kokan bu üzgün evde ölmek istemiyordum. Bodruma ışık vermem gerekiyordu ve bodrum zemininde bir şey dikkatimi çekti. Zeminin üzerine siyah bir güneş çizilmişti, burada bir çeşit tören gerçekleştirmiş olmalıy-

dılar. Bodrum ile alt katı bağlayan kapının kilitli olacağı korkusuyla çıktım, fakat kapı açıldı, bu da davetsiz kimsenin beklenmediği anlamına geliyordu.

Mutfak ve salon altüst olmuştu, geçen seferden çok daha kötüydü. Çekmeceleri ve kapıları açmışlar, geri kapatmak zahmetinde bulunmamışlardı. Tanrı bilir neyi aramışlardı, belki de benim aldığım resim albümünü. Belki de başka bir şey. Beni fark ederlerse öldüreceklerini düşünmemeye çalışarak üst kata çıktım. Kimsenin olmadığından emin olmaya çalışıyordum. Arkadaşlarına göre Elfe hak etmediği bir hayatta yaşıyordu. Aramaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Onlardan biri olsaydım onu çoktan bulabilir ve görebilirdim. Dolaba doğru bir bakış attım. Çekmecelerin yarısı boştu. Geri kalan odalara girdim ve hiçbir şey özellikle ilgimi çekmedi, sadece bir duvardan indirilen çerçeve yeri belliydi. Kim bilir, bir Picasso ya da bir Rembrandt'tı indirdikleri.

Artık sokağa dönmenin zamanı gelmişti. Dönüş yolculuğumda daha acele ettim. Merdivenlerden koşarak indim ve kapıyı birinin girmiş olabileceği korkusuyla açtım. Kasabaya dönmeden önce Frida'nın evine kadar gittim (belki de o anlarda Heim'ın yanında olan kadındı bu) ve Elfe'nin diğer arabasının orada park halinde olduğunu gördüm.

Elfe'den kurtulmuşlardı, tıpkı Elfe gibi herhangi birinden de kurtulabilirlerdi, hâlâ aktiflerdi ve ben albümleri veya not defterlerini saklayabileceğim bir yer bulamamıştım hâlâ. Her an arabayı çalabilirlerdi ve defterlerle albümleri odada da saklayamazdım.

Sandra

Bazen sorunların çözümleri rüyalarda gelir, ben de artık ne yapmam gerektiğini biliyor ve onları yapmak istiyordum. Hızlıca sütlü bir kahve içtim, çayın yavaş yudumlarında tıkanıp kalmak istemiyordum. Doğuma hazırlık için dersler veren bir kurs aramak istediğimi, daha önce bunu akıl edemediğimi ve şimdi aramaya koyulacağımı söyledim. Karşı çıkmadılar, Karin'in akşamüzeri jimnastiği olduğunu bile hatırlatmadılar. Onlar da durumu kafalarında tartıyor olmalıydılar. Ne güzel. Gazete kupürünü montumun cebinde taşıyordum. Julián'a akıl danışabilirdim fakat attığım her adımı ona sormak çocukluk gibi geliyordu ve ayrıca süreci daha da uzatıyordu.

Saat iki sularında geri döndüm. Fred onlar için yemek niyetine geçen yeni bir çay demlemişti, Karin de serin olmasına rağmen dışarıda oturuyordu, serinlik kavramı bizler ve Norveçliler için aynı şeyi ifade etmiyordu ne de olsa. Ne Fred ne de Karin uzun kollu kıyafetlere geçmişti, kapalı ayakkabı giymek ihtiyacı duymuyor ve herhangi bir ısıtıcı kullanmaya da gerek duymuyorlardı.

Ayağa kalkıp, hediye paketi yapılmış ambalajı sırt çantamdan çıkarmadan önce hepimizin masaya oturmasını bekledim. Karin'e, onlara daha önce hiçbir şey vermediğimi ve hediyenin hoşlarına gitmesini umut ettiğimi söyledim. Karin paketi açtı ve karşısında odasına çok uygun güzel altın kaplama bir çerçevenin camının arkasında duran gazete kupürünü görünce konuşmadan durdu.

"Bu resmi bulduktan sonra çerçeveletmek için sakladım, sürpriz olmasını istedim fakat galiba siz çoktan gördünüz resmi. Bu inanılmaz! Ünlüsünüz, baksanıza, ünlüsünüz!"

Bana ne söyleyeceklerini ya da ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Bense onlara en güzel gülücüğümle bakıyordum.

"Teşekkürler," dedi Fred. "Çok düşüncelisin, zahmet etmeseydin."

Karin çok sertti, gülümsemedi, eşyalarını karıştırmış olduğu için özür de dilemedi.

"Onu buraya koyabiliriz," dedi fotoğrafı şöminenin üzerine koyarken.

"Biraz eski bir gazeteden bu resim," diye ekledi.

"Geçen gün spor salonunda seni beklerken şans eseri gördüm, yanımda götüreyim dedim. Birisi bırakmış olmalı."

Sonunda onlara yalan atıyordum. Normal olan yalan attığını fark etmeleriydi, sorgulama konusunda uzmanlardı ne de olsa, kendilerini kurtarmak için çaresiz durumlara düşen insanları konuşturma konusu da uzmanlık alanlarına giriyordu; bu tarz yalanlara inanmamaları anlaşılırdı, fakat yine de her şeye rağmen söylediklerimin yalan olduğuna inanmaları da mümkün olamayabilirdi, ne de olsa bazen doğrular yalan, yalanlar da doğru gibi gelebilir kulağa.

"Şans işte," diye ekledim ağzıma bir ekmek parçası götürürken. "Burada Norveççe gazete yayımlandığını bile bilmiyordum. Sahi, ne diyor kupür?"

"Bebeğin kazağının önüne ne şekli yapsak diye düşünüyordum," dedi Karin, konuyu kapatmak isteyen bir yüz ifadesiyle. Bana inanmaya karar vermişti.

Julián

Yılan Balığı (eğer tahmin ettiğim kişiyse) hakkında öğrendiklerimi Sandra'ya anlatıp anlatmama konusunda kararsız kalmıştım.

Onu atlattığını fark etmiştim. Perşembe akşamüzeri, Sebastian Bernhardt oralarda mı yoksa ev ahalisi dışarı mı çıkıyor diye bakmak

ve çıkarlarsa da onları takip edebilmek için Otto ve Alice'in evine bir göz atmaya karar verdiğimde, Tosalet Meydanı'nda bana tanıdık gelen bir arabanın içinde iki kişi gördüm. Sağdan birinci sokağa girip, pembe taş bir duvarın önüne park ederken, arabanın Elfe'nin arabalarından biri olduğunu fark ettim, arabaların en yenisiydi bu. Dikiz aynasından olan biteni görebiliyordum. Martin'i elinde küçük bir paketle arabadan çıkarken gördüm. Diğeri ki Yılan Balığı o olmalıydı, içeride kaldı. Martin'in gittiği tarafa bakılırsa, Norveçlilerin evine gidiyor olmalıydı; Yılan Balığı ise Sandra'yı görmeye gitmeden önce arabada beklemeyi tercih etmişti. Sandra muhtemelen orada, benim yardımlarımla kendini kapattığı o hapishanedeydi. Yılan Balığı'nın hayatta olduğuna dair sinyaller vermesini bekliyordu. Belki de zil çalınca ve gelen adımların Fredrik ya da Otto'nunkiler olmadığını fark edince kalbi heyecanla çarpmaya başlayacaktı. Yılan Balığı da benzer şeyler düşünüyor olabilirdi, fakat buna rağmen arabanın içinde kalmıştı, görülemeyecek kadar uzak bir noktadaydı. Sandra'nın bu soytarı yüzünden üzüleceğini düşünmek bana acı veriyordu.

Aşağı yukarı on dakika sonra soytarı arabaya yaslanarak bir sigara içmek için dışarı çıktı. Çok sıra dışı bir tipi yoktu, hatta gayet sıradandı fakat hareketlerindeki sinsilik yüzünden korku verici duruyordu. Uzun ve solgun bir yüzü vardı, alnındaki saçlarında biraz açılmalar vardı ve bir süre sonra orada o açık kahverengi saçlardan iz kalmayacaktı. Sandra gibi bir kızı tatlı dille kandırmayı çok iyi becerecek biri olduğu belliydi. Kendini beyaz atlı prensmiş gibi satabilen bir adamı ilk defa görmüyordum, fakat o daha da ileri gitmiş ve Sandra'yı öpmüştü.

Ben Sandra'nın babası ve daha genç bir yaşta olsaydım, onu kulağından tuttuğum gibi Sandra'ya götürür ve gerçeği görmesini sağlardım, gerçeklerin kimseyi hayal kırıklığından kurtaramayacağını bilmeme rağmen yapardım bunu. Bir hayal kırıklığından kurtulunca, bir diğeri gelirdi; sanki her ölümlü için ayrılmış bir halde, kendi

sıralarında beklerlerdi hayal kırıklıkları. Eğer Sandra'ya Yılan Balığı ihanet etmese bile, bir başkası ihanet edecekti ona, tıpkı Sandra'nın Santi'ye ihanet ettiği gibi ve eğer o olmasaydı da, bir başka kadından aynı ihaneti görecekti Santi. Sandra'nın bu ihaneti daha az sevimsiz birinden görmesi daha iyi olurdu fakat maalesef onu mümkün olabilecek en sevimsiz insandan, Yılan Balığı'ndan görüyordu işte.

Sigarasını bitirdikten sonra, izmariti yere atıp ayağıyla ezerek söndürdü, yüzüne düşmüş olan saçlarını elleriyle arkaya doğru taradı. Derin bir nefes aldı ve birkaç dakika boyunca uzaklara daldı. Hiçbir şey düşünmeyen insanların bakışlarına benzemiyordu bakışları. Bir şey düşünüyordu ve düşündüğüne konsantre olmuştu, neredeyse kıpırdamıyordu. Daha sonra arabaya bindi ve direksiyona yaslanıp yaklaşık on beş dakika boyunca bir ajandaya bir şeyler yazdı.

Martin dönene kadar neredeyse bir saat bekledim. Martin görüş alanıma girmeden, Yılan Balığı ajandasını cebine koydu, direksiyona sarıldı ve kafasını uyuyormuş gibi yasladı.

Onları takip etmeye karar verdim. Bunu yapmaya cesaret etmem neredeyse intiharla eşdeğerdi çünkü takip ettiklerim genç ve hayat dolu insanlardı. Benim varlığımı fark ederlerse işim biterdi. Onları takip ettiğimi fark ederlerse, onları ancak gardlarını indirmiş bir durumda yakalarsam kurtulma şansım olabilirdi. Uzaktan gidiyordum, fakat arkalarında sürekli aynı arabanın olması dikkat çekici olacağından, Elfe ve Frida'nın evine giden sapağa saptıklarında, başka arabaların da park ettiği çalılık bir yerde durdum. Eğer yarım saat içerisinde çıkmazsa gidecek, aksi takdirde onları takip etmeye devam edecektim.

On dakika bile geçmeden döndüler. Arabayı Yılan Balığı kullanıyordu ve yalnızdı. Akşamüzerinin bu saatinde günü tamamlayıp, ertesi güne kadar bir yerde kapalı kalmayacaklarını düşündüm ve düşüncemde haklı çıktım. Günün bitmesi için henüz çok erkendi,

herkes için. Yılan Balığı deli gibi sürüyordu. Yolda lenslerimin sorun çıkarmamasını ümit ediyordum.

Yaza kadar kepenkleri indirmiş olan Bellamar lokantasının yanına park etti, denize çok yakın fakat ıslanmayacağı bir yerde kumlara oturdu. Daha sonra özgürlük hissiyle kollarını gerdi. Onu arabadan görüyordum. Birkaç dakika içerisinde bir kız yaklaştı, adam ayağa kalktı ve sarıldılar. Denize bakarak oturdular, kız kafasını adamın omzuna yaslamıştı. Sırtları bana dönük olduğundan konuşup konuşmadıklarını göremiyordum fakat konuştuklarını tahmin ediyordum.

Bu şekilde yarım saat geçti ve daha sonra sahilde bir tur attılar. Sandra için büyük bir hüzün duydum, onun bunu bilmesi gerekip gerekmediği konusunda kararsızlığa düştüm; belki de bilmeliydi, onun ve şimdi de başka bir kızın sahilde aynı adamla olduğunu bilmeliydi, belki plajdan da biri vardı ve hatta başka yerlerde başkaları vardı. Yılan Balığı ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve pantolonunun paçalarını katladı. Kızı omuzlarından tuttu, kızsa beline sarılmıştı, bu şekilde vedalaşıyorlardı. Daha sonra sahilden geri yürüyüp arabaya doğru geldiler. Beni görmesinler diye direksiyona yaslanmış uyuyor numarası yapıyordum. Başımı kaldırdığımda, arabaya binmiş, kapıyı açık bırakmıştı; ayaklarındaki kumu silkeliyor ve çoraplarıyla ayakkabılarını giyiyordu, daha sonra dikiz aynasından bana baktı gibi geldi ama bu benim kuruntularımdan biri olmalıydı.

Sahildeki bu kız da onlardan biri miydi acaba? Onunla karşılaşırsam tanıyabileceğimden emin değildim. Takip etmeyi bıraktım. Artık akşam oluyordu ve tanımadığım yerlerde araba kullanmak istemiyordum, günü sonlandırmanın ve odamın yalnızlığına dönmenin zamanı gelmişti, gerçi arabayı fark edilmeyecek bir yere park etmeliydim ve bu da zaman alacaktı. Elimdeki tüm hazinem arabanın içerisindeydi ve park yerine ödemek için param da yoktu, aynı zamanda böyle bir hareket düşmanlarıma kolaylık sağlayabilirdi. Arabayı park ederken sahildeki âşıkları bir daha düşündüm, tam

olarak kafama oturmayan bir şeyler vardı gördüklerimde. Vedalarında garip bir şey vardı, neden birlikte ayrılmamışlardı sahilden? Bunu yasaklayan biri mi vardı?

Sandra

Ciple Karin'i jimnastiğe bırakırken Julián arabasının içinden sinyal verdi. Onu bırakır bırakmaz beni beklediğini ve onu takip etmemi söyleyen bir sinyaldi bu, yapabileceğim ilk anda onu takip etmeye başlayacaktım ve arabayı nereye park edeceğimi çok iyi biliyordum. Kasabayı artık avucumun içi gibi tanımıştım ve en dip köşelerini bile çok iyi biliyordum. Spor salonunun yanında hiç park yeri olmaması sayesinde de bir buçuk saat boyunca özgür kalabiliyordum. Bazen geri döndüğümde Karin elinde spor kıyafetlerinin olduğu çantayla beni bekliyordu olurdu, saçları aldığı duştan sonra yarı ıslak bir şekilde arabaya bindiğinde birkaç tur atmak için dolaştığımı söylüyordum.

Karin spor salonunun kapısından girer girmez Julián'ı izlemeye koyuldum. Cipi küçük bir çalının yanına bıraktım ve Julián'ın daha ileride park ettiği arabasına bindim. Arabadaki pet şişe sulardan birini verdi bana. Suyun dışında, birkaç defter, dürbün, şapka, battaniye, yastık, biri plaj biri de otel havlusu iki adet havlu vardı arabada. Bunların haricinde elmalar vardı ve arabaya tatlı bir koku yayılmıştı. Yastığı sırtıma koydum ve ne istediğini sordum. Bana Alberto'yu sormamasını ümit ediyordum, bu konuya burnunu sokmamasını istiyordum, bu sadece beni ilgilendiren bir konuydu ne de olsa. Onunla ilgili hiçbir şey söylemedi, Elfe'yi öldürdüklerini anlattı. Korkmamı istemiyordu fakat bu tarz bir şeyi de gizleyemezdi. Julián kadını şans eseri tanımıştı. Golf oynarken kalp krizi geçirip ölen Anton Wolf'un karısıydı, kocasının ölümünden sonra, söylememesi gereken

şeyleri söyleyen, ağzında bakla ıslanmayan biri haline gelmişti ve bu yüzden kadının işi görülmüştü. Geri dönülmez bir durumdu bu, her şey büyük bir tehlikeydi. O kadar insanı rahatsızlık duymadan öldürebilmişlerdi, Elfe'nin onlardan ne farkı vardı ki? Ne söylediğini anlayıp anlamadığımı sordu. Evet, onu anlıyordum, kendi içlerindekilere saygı duyduklarına inanmama rağmen onu anlamıştım.

"Elfe onlar gibi değildi artık, bir insan ziyanıydı. Ona tahammül edemiyorlardı."

Elfe'nin o güzel evi şimdi boştu, arabalar ve köpekse artık Frida'nın evine getirilmişti, gerçi Frida'nın evindeki her şey herkesin malı gibiydi çünkü arabaları Martin ve Yılan Balığı kullanıyordu. Midemde acı tatlı bir şey hissettim. Alberto isteseydi mutlu edebilirdi beni, fakat istemediği için biraz hüzünlüydüm.

"Alberto'yu gördün mü?" diye sordum.

"Geçenlerde, Elfe'nin arabasıyla sahile iniyordu."

"Sahile mi?" Elfe artık umurumda değildi. Onu öldürmeleri, tıpkı diğerlerini de öldürmüş olmalarının umurumda olmaması gibi umurumda değildi artık, Alberto'nun neden beni görmeye gelmediğini, neden yaşam belirtisi bile göstermediğini ve Martin'le yeni bir not göndermediğini merak ediyordum. Neden?

Julián'ın bana anlattıklarından daha fazla şey bildiğini fark ettim, bana söylemek istiyor fakat söylememesi gerektiğini düşünüyordu.

"Onu sahile kadar takip ettim."

"Ah, öyle mi?" diye sordum gergin bir şekilde, konuşmanın devamında gelecek şeyin hoş olmayacağı belliydi.

"Kapalı şu lokanta, Bellamar'a kadar gitti."

"Lokantaya girmedi yani."

"Hayır, kumsalda kaldı. Kıyafetleriyle, ceketini bile çıkarmadan sahile indi ve arınmak istercesine kollarını açtı."

Onunla orada olmak ve arınmış ya da arınmamış vücuduna sarılmak ne kadar güzel olurdu, arınmış ya da arınmamış olmasının hiç önemi yoktu. Bunun bir yanılgı olduğunu ve bu kadar kısa süre gördüğüm birini, bu kadar az tanıdığım ve bir katil ya da zavallı bir iblis olup olmadığını bile bilmediğim birini sevemeyeceğimi bilmeme rağmen böyle düşündüm. Unutmaktan korktuğum tek bir öpücük vermişti bana. Bu hikâye iyi bir şekilde bitemezdi. Bense bir öpücüğün anısını aklımdan çıkaramadan devam edemezdim hayatıma. Herkesin ağzı ve dili vardı; beni korkutan da işte buydu, başka hiçbir dil onunki gibi değildi ve onunki gibisini de bir daha asla bulamayacaktım. Özellikle yatağa uzandığımda ya da Fred ve Karin'le televizyon izlediğimde, Alberto ile benim çıplak olduğumuz ve başımı ellerinin arasına almış bana bakarkenki hayali görüntüler geliyordu gözümün önüne, sonra gözlerimi kapatıyordum çünkü tutkulu bir şekilde sevişmemizin zamanı gelmiş oluyordu. Her şeyi o kadar detaylı hayal ediyordum ki belli bir noktadan sonra daha fazla dayanamıyor ve kendimi bahçeye atıyordum. Bahçede durum daha da kötüydü, çünkü Fred ve Karin'leyken en azından yaşadığım tüm bu hisleri bastırmak zorunda kalıyordum.

"Peki sahilde ne oldu?" diye sordum, artık Julián'a tam olarak güvenmememe rağmen, olan biteni farklı gözlerle görüyor ve yorumluyordu çünkü, benimkilerden daha açık ve net amaçları vardı. Benim şimdiki amacım Alberto'ydu.

"Sahildeyken bir kız geldi ve birlikte gezdiler."

Kalbim hızla çarptı.

"Sadece bir tur mu attılar?"

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, şimdiki gençler, bizden farklısınız. Arkadaşlar sevgiliymiş gibi öpüşüyorlar. Aralarında nasıl bir ilişki var bilemiyorum. Birlikte bir saat bile kalmadılar."

Saçmalık. Büyük saçmalık. Ben onun için hiçbir anlam ifade etmiyordum ve bu yüzden geri dönmemişti, bana bağlanmak istememişti, hatta belki de yaptığından pişman bile olmuştu.

Kendimi üzgün hissetmeden duramıyordum, üzüntü her şeyi yerli yerine koymuştu. Hayat, sahildeki o öpücükten sonra gelen merengue[5] değildi artık. Hayat yeniden gerçek ve ciddiydi. Dünyada korkunç şeyler oluyordu, Elfe'nin cinayeti gibi. Elfe'nin cinayeti imdadıma yetişmiş gibiydi, ruhuma merhem gibi gelmişti.

Julián'ın arabasından çıktım ve cipe bindim. Bu kadar kuruntuyu ne için çıkarmıştım ki. Artık bıkmıştım. Saate bakmadım. Spor salonuna geri döndüğümde Karin bozuk bir suratla beni bekliyordu fakat asıl siniri tepesinde olan bendim bugün. Ona ne kapıyı açtım ne de binmesine yardım ettim; ben uçan kuşları, geçen insanları izleyip akıp giden hayatımı düşünürken oturup yerleşmesini bekledim. O an oğlum tekmeledi. En azından o yanımdaydı ve dünya üzerindeki tüm şefkate sahiptim. Karin'in bozuk bakışlarının bana doğru döndüğünü hissettim. Ama önemli değildi, artık bana zarar veremezdi. Onun verdiği zarar, Alberto'nun verdiğinin yanında hiç kalırdı.

5 Bir Latin dansı. (ç. n.)

6

Sonsuz gençlik

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Karin endişe verici bir depresyon geçiriyordu; dört gün iyi, beş gün kötüydü. Martin el kadar bir paketle evine geldiğinde, Karin paketi de alıp odasına gidiyordu. Başlangıçta paket ve Karin'in sağlığı arasındaki ilişkiye dikkat etmemiştim fakat yavaş yavaş birini diğerine bağladım. Paketin geldiğini ve sonrasında Karin'in iyileştiğini gördükten sonra işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlamamak imkânsızdı. O lanet olası paketin içinde ne olabilirdi? Hiçbir zaman benim ulaşabileceğim bir yerde durmuyordu. Martin geldiğinde Karin yatıyorsa, ya kendisi çıkarıyordu paketi ya da Fred, bazen de Karin aşağıya iniyordu. Eğer dışardalarsa, Martin kütüphane odasının kapısını cebinden çıkardığı bir anahtarla açıyor, paketi oraya koyup, daha sonra kapıyı yeniden kilitliyordu. İlk başlarda sade alışkanlıklar olarak görünürken, şimdi garip gizemlere dönüşüvermişti bütün bunlar: Üniforma, paket, altın haç, kapalı kapı. Belki de altın haçı arama işine o kadar yoğunlaşmıştım ki gözümün önünde duran daha basit şeyleri kaçırıvermiştim. Julián'ın dediklerini hatırladım, bana birçok sefer gözlerimi açık tutmamı ve hiçbir şey görmediğimizi düşündüğümüz anlarda aslında çok fazla şey görebileceğimizi söylemişti. Tabii ki aynı paket gibi daha birçok ilginç gösterge olmalıydı etrafta, onlar da benim keşfettiklerim konusunda şüphelenmeye devam edeceklerdi. Plajda tek başına kusan beni bulduklarında, evlerine aldıklarında, benim kadar genç ve kendi dünyasına çekilmiş, hayatı konusunda ne yapacağını bilmeyen, yolunu kaybetmiş, üniversiteye bile gitmeyen birinin yolunun Julián gibi birinin yoluyla

kesişeceğini, Julián'ın aklımda bir mum yakacağını ve bu mumun arkasında gerçeklerin olacağını akıllarından dahi geçirmemişlerdi.

Kasım ayının başlarında, Karin çok kötü durumdaydı, kemik iltihabı azmıştı ve çok yorgun düşmüştü, merdivenleri bile çıkamıyordu; Fred mekanik bir sandalye yapmak gerekeceğini söyledi, Karin ise sandalyenin verdiği elden ayaktan düşmüş ihtiyar görüntüsü yüzünden bu fikre karşı çıkıyordu. Gününü yatakta geçiriyordu. Ben de kendimi iyi hissetmiyordum; öksürüyor, hapşırıyordum ve bazen ateşim yükseliyordu.

Fred karısı için çok endişeleniyordu, yüzünde normalde olduğundan daha da ciddi bir ifade vardı artık, sanki yüzündeki her bir hat ve her bir kırışıklık çimentoyla sağlamlaştırılmıştı. Karin'in başından ayrılmıyordu ve merdivenleri mütemadiyen gergin bir şekilde inip çıkıyordu. Her on dakikada bir, bir paket getirip getirmediklerini soruyordu, bazen kapının zilini duyduğunu zannediyordu. Bu şartlar altında er ya da geç olan biteni öğrenecektim, bir yanım her şeyi bilmek, merakımı gidermek istiyordu; fakat bir diğer yanım da benim bildiğimi onların da bilmesinden korkuyordu. Montumu giyip Fred'e evden çıkacağımı söyledim.

"Şimdi gidemezsin," dedi keyifsiz bir suratla.

"Birkaç işim var. Eczaneye gidip soğuk algınlığı için bir şeyler almam lazım."

"Soğuk algınlığını takma, önemli bir şey değildir."

Fred'in ses tonu hoşuma gitmiyordu, sesi her an patlayacak gibiydi.

"Gerçekten, üzgünüm," dedim. "En kısa sürede geri döneceğim."

"Hayır!" dedi Fred. Daha sonra Norveççe ya da Almanca bir şey söyledi, hangi dil olduğunu anlamamıştım ama iyi bir şeyler olmadığı belliydi.

Durum mücadeleye dönüşürse benim daha güçlü olacağımı düşünüyordum ama o da benden çok daha iriydi, bu kadar yaşlı olmasına rağmen hâlâ gücü yerindeydi, benim açamadığım konserveleri açabiliyordu ve eğer SS'nin yüksek kademe memurlarından biri olduysa, beni nasıl etkisiz hale getireceğine dair binlerce yol biliyor olmalıydı. Dağ botlarımla kasıklarına bir tekme atabilirdim, fakat isabet ettirip ettiremeyeceğimden emin olamıyordum ve bir kez deneyip başarılı olamazsam, sonuçları korkunç olabilirdi. Durduğum yerde, üzerimde montumla kaldım, ona bakıyor ve öksürüyordum, soğuk algınlığından daha ciddi bir öksürük gibi geliyordu kulağa.

"Bugün sana ihtiyacım var. Bugüne kadar da senin bize ihtiyacın vardı."

"Nasıl?" dedim bana iş vermelerinden daha fazlasına gönderme yaptığını hissederek.

"Evet, küçük, Karin'le ben seni korumasaydık şimdiye denizin dibini boylamıştın."

Bu işin içerisinden nasıl çıkabileceğimi düşünerek kendimi koltuğa attım. Benim bildiğimi biliyorlardı da benim ne kadar çok şey bildiğimi biliyorlar mıydı acaba? Aptal rolünü oynamaya devam etmenin bir faydası olabilir miydi?

"Anlamıyorum," dedim.

"Bu saçmalıklara zamanım yok. Saçmalıkların, piercing'li saf ve mutlu kızların ve dövmelerin devri kapandı. Şimdi hepimiz aynı gemideyiz."

"Neden tehlikede olduğumu ve kimin beni öldürmek istediğini bilmek istiyorum."

"Zaman yok, fakat emin ol ki seni kaderine terk edersem, o motosikletine bir ya da en fazla iki sefer daha binebilirsin. Şaka yapmıyorum, sen de yapma. Sana söylediklerimi yapacaksın." diye devam etti, ben bir kelime bile etmemiştim, zaten ne söyleyeceğimi bile

düşünemiyordum. "Karin ve ben senin başına kötü bir şey gelmesini istemiyoruz ve eğer dediklerimi yaparsan başına bir şey gelmez."

Fred konuşurken Julián'ı keşfetmiş olabileceklerini düşündüm. Ben Dianium'a herhangi bir bağlılık hissinden kurtulmak için, özgürlüğümü kaybetmekten korktuğum için, kendimi birine mahkûm hissetmemek için gelmiştim; şimdiyse sadece özgürlüğüm değil, hayatım da tanımadığım bir sürü insanın elindeydi.

Kendimi Fred tarafından köşeye kıstırılmış gibi hissediyordum, benimle ilk kez bu şekilde konuşuyordu. Bana söylediğini yapmaktan başka bir çıkış yok gibi görünüyordu. Alice'in evine gitmeli ve Karin'i yeniden hayata döndüren ampullerin olduğu kutulardan birini çalmalıydım.

Cip yerine motosikletle gitmek daha iyiydi, cip Fred ve Karin'i akıllara getirebilirdi, bu yüzden Alice'e gitmek için motosikleti aldım. Her şeyi Julián'a anlatmak ve buralardan kaçıp her şeyi unutmak fikri cazip geliyordu fakat artık bu işin içerisindeydim ve vazgeçmek bu kadar kolay olmamalıydı; hayat beni buraya kadar getirdiyse bir anlamı, bir amacı vardı. Park ettim ve 50 numaralı kapıyı çaldım, hayatın trajik anlarında yaptığım gibi istavroz çıkarma isteği duydum. Güvenlik kameralarına sırtımı dönüp istavroz çıkardım ve derin bir nefes aldım. Çocuğumu tehlikeye atmakla iyi bir şey yapmıyordum fakat onun yaşadığı dünyayı bu aşağılık insan grubundan temizlemek büyük bir iyilik olacaktı. Kapıyı kimse açmayınca rahatladım. Kapıyı yeniden çaldım ve tam gitmek üzereyken kapı açıldı. Hava soğuk olmasına rağmen terlemeye başladım, o an aslında korkağın teki olduğumu anladım, bunu asla kabul etmemiştim fakat bir korkaktım ve tüm bu yaptıklarımı da, korkak değilmişim gibi numara yaparak yapmaktaydım. Bu tarz şeyleri sadece korkaklar yapardı zaten.

Bahçe ve sokak arasında ortaya çıkan Frida oldu.

Her söyleneni yapan insanların attığı kaba bakışlarına tahammül ettim, Alice'i görmeye geldiğimi söyledim.

"Yogada," dedi Frida, "ama istersen bekleyebilirsin."

"Alice burada olduğumu biliyor mu?" dedim, ona telefon açtıklarını düşünerek.

"Evet, yirmi dakika içerisinde gelecek. Sana çay hazırlayabilirim."

"Olur," dedim, sütunlara doğru yürürken. "Peki ya Otto?"

"Ofisinde. Rahatsız edemezsin."

"Gerek yok zaten," dedim.

Evin kapısını açar açmaz Alice'in köpekleri etrafımızı sardı. Alice burada olmadığına göre, köpekleri sevmekle uğraşmama gerek yoktu. Sevimlilerdi fakat onlara karşı bir şey hissetmiyordum. Salona geçtim. Botlarım rahatsız ediyordu. Sıcaklamama rağmen montumu çıkarmadım. Frida bana çay servis ederken, elimi göbeğime götürdüm ve lavabonun yerini sordum. Merdivenin yanındaki banyoyu işaret etti. Banyoya girdim, küçüktü ve bu bölgeye özgü bir porselenden hazırlanmış çok güzel bir lavabosu vardı. Ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyordum, ayrıca ne yaptığımı anlayabilirlerdi ve bunun Frida ile Otto evdeyken yaşanması çok tehlikeli olabilirdi.

Fred, içinde renksiz bir sıvı bulunan ampulleri aramamı emretmiş ve ne ampullerin, ne de içinde durdukları kasanın üzerinde hiçbir isim yazmadığını söylemişti. Onları yatak odasında bulabilirdim, birinci katta. Sağa girer girmez bir komodin görecektim, orada kutulardan bazılarını saklıyor olmalılardı çünkü Alice mütemadiyen kendine iğne yapıyordu. Ana banyonun çekmecelerinde de olabilirdi ya da güvenlik kasasındaydı, fakat onu açmam imkânsızdı. Birinci kata çıkmak için bir bahane bulamazdım.

Aynaya baktım, "Sen bunları yapmak zorunda değilsin, o kadar istiyorsa Fred yapsın," dedim kendi kendime. Banyodan çıktım ve

kapıya doğru yöneldim, her şeyim yarımdaydı, salona geri dönmeme gerek yoktu fakat kapının tokmağına elimi attığımda Frida beni karşıladı, insanları gözünü bile kırpmadan gazla zehirleyebileceğini tahmin ettiğim sarışın Frida.

"Bekleyemeyeceğim, kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

O an, yakın gözlüklerini çıkarıp, uzak gözlüklerini takan Otto gözüktü ileriden, Martin'in getirdiğinin yarısı kadar küçük bir paket uzattı bana, boyu ne olursa olsun, bir paketti sonuçta.

"Al ve bunu Karin'e götür, ihtiyacı var. On dakika içinde vardığından emin olmak için arayacağım."

"Tamam," dedim. "Alice'e selamlar."

Dikkatim dağılmış bir şekilde motosiklete bindim. Alice'in evinde kutuları ne aramam ne de çalmam gerekmişti, kendi istekleriyle vermişlerdi işte bir tanesini. Beni içlerinden biri olarak görüyorlardı ve Fred'in yüzünden az daha işi berbat ediyordum. Fred, Otto ve Alice'le olan arkadaşlıklarının benim yüzümden zarar gördüğünü söylemişti, Kardeşlik beni evlerine almalarına sıcak bakmıyordu. Bense soru sormuyordum, zaten bildiklerimi sormuyordum ve bana daha fazlasını anlatmasını hiç istemiyordum.

Otto on dakika içerisinde arayacağını söylemesine rağmen, bir dakika durup kutuyu açmak istedim. Sonuçta daha biraz önce hırsızlık yapmaya niyetliydim. Daha önce benzer bir duruma düşmemiştim, gerçekten çok kötü hissetmiştim kendimi ve şu meşhur ampulleri görmeye ve onları yakından incelemeye hak kazanmış olmalıydım.

Paketin aldığım gibi kalması ve onu açtığımı anlamamalarının imkânsız olduğunu biliyordum fakat merakıma daha fazla engel olamadım ve yolum üzerinde bir sokakta durdum. Motosikleti durdurdum, indim, paketi selenin üzerine koydum ve üzerindeki ipi açma operasyonuna başladım; ambalajı açarken, ampullerden birinin elimden kayıp düşmemesi için dua ediyordum. Aynı zamanda

yanımdan geçen arabalardan birinin Kardeşlik'ten olmaması için de dua ediyordum. Paketi bağlamış olan sıkı düğümü açmak zordu, düğümü tırnaklamak zorunda kalmıştım ve düğümü açtığımda bile ambalaj halen sımsıkı duruyordu, onu bağlayan bandı çok dikkatli bir şekilde açmak ve daha sonra da aynen açtığım şekilde geri bağlayıp, kapatmak, bantları aynı şekilde yapıştırmak zorundaydım.

Sadece dört ampul vardı, çok büyüktüler, renksizdiler ve aynen Fred'in söylediği gibi üzerlerinde isim yoktu. Ya bunlardan birini alsaydım ve incelenmek üzere laboratuvara göndermesi için Julián'a verseydim? Bu fikir beni neredeyse delirtiyordu. Ne yapacaktım? Biraz daha mı tehlikeye atacaktım kendimi? Belki de dozaj dört ampuldü ve bir tanesi giderse Fred hemen durumu anlayacaktı. Alice ve Otto'ya durumdan bahsedeceği kesindi ve anında benim bir tanesini aldığım ortaya çıkacaktı. Peki eğer bunlardan bir tanesini kanıt olarak almazsam, boynumu aslanın ağzına sokmamın neye yararı olacaktı ki? Peki ya bir denemeyse bütün bunlar? Kutuyu getirmem için bana güvenmiş olmaları çok garipti. Otto ya da Frida getirebilirdi gayet tabii. Bir şeyler yerine oturmuyordu, fakat her şeye rağmen paketi yeniden kapattım. Kutuyu bağlayan düğüme dikkatli bakan birisi, açılıp, daha sonra yeniden bağlandığını anlayabilirdi ama en azından içerisinde dört ampul duruyordu.

Vardığımda Fred neredeyse koşarak kapıyı açtı. Motosikletin arkasından koşmaya başladı. Garajda küçük paketi ona verdim.

"Otto on dakika önce aradı. Çoktan varmış olman gerektiğini söyledi."

"Tuvalet için durmam gerekti. Daha fazla tutamadım."

Bu açıklama Fred'i ve beni tatmin etmişti. Eve girdik. Karin rahatlamak için giydiği geniş ve korkunç kot pantolonunu giymişti, koltuğa gömülmüş yatıyordu. Olur da hastaneye gitmesi gerekir diye hazırlanmış olmalıydı. Fred ben yanlarındayken kutuyu açtı,

kozmetikleri saklamak için kullandıkları bir kutudan bir şırınga çıkardı, ampulün ağzını kırdı, içerisindeki sıvıyı şırıngaya çekti ve Karin'e enjekte etti. Daha sonra Karin doğruldu ve nefes alarak gözlerini kapattı. Fred şırınga ve kırık ampulü çöp kutusuna attı ve dikkatli bir şekilde kutunun içerisine baktı.

"Sadece bu kadar mı verdiler?"

Omuzlarımı silktim.

"Hepsini kendi için istiyor," dedi ve der demez pişman oldu. Öfkeli olduğu için bunu söylediyse, Norveççe de söyleyebilirdi fakat hayır, yaşadığı öfkeyi biriyle de paylaşması gerekiyordu.

"Bu konu hakkında sana söylediğim her şeyi unut," dedi Fred. "Abarttım. Henüz deneme aşamasında olan bir ilaç bu ve patenti buradan değil, bize Otto'nun bir arkadaşı aracılığıyla yurtdışından gönderiliyor ve artık gönderilmeyeceğinden korktum. Gerildim. Üzgünüm."

"Tamam, sorun değil," dedim önemsiz bir şeymişçesine. "Önemli olan Karin'in düzelmesi."

"Bunun kimseye anlatamayacağın bir şey olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Merak etme anlamına gelen bir işaret yaptım.

"Çok garip birisin. Alice'in evine gidip, hırsızlık yapmayı kabul etmen beni çok şaşırttı."

"Evet, ben de neden yaptığımı bilmiyorum, belki de Karin'in acı çektiğini görmek istemedim."

Düşünceli bakışlarla beni inceliyordu. Belki de o bile bana baktığında ne gördüğünden tam olarak emin değildi. Bense bu iğnelerin nereden geldiğini ve içlerinde ne barındırdığını merak ediyordum.

Sonunda mutlu çiftten kurtuldum ve Julián'la Faro'da, vahşi palmiye ağaçlarının oradaki randevuma gidebildim. Soğuk algınlığına karşı bir şeyler almak için eczaneye gitmem gerektiğini söyledim bir şey sormamış olmalarına rağmen, şüphe uyandırmamak için önceden açıklama yapmak gerektiğini düşünüyordum. Hava her gece biraz daha erken kararıyordu ve yakında kapalı bir yerde buluşmaya başlamamız gerekecekti. Julián beni beklemiştir diye umut ederek hızla virajları aldım, eğer bankta ya da dondurmacıda oturmuyorsa da arabada bekliyor olmalıydı. Neredeyse kırk beş dakika geç kalmış olmama rağmen beni bekliyordu; ona anlatacak o kadar fazla şey vardı ki bildiklerim zihnimi kaynatıyordu resmen. Bu kasaba sakinlerinin hiçbirinin hayal bile edemeyeceği şeyler biliyordum. Gerçi bunları biliyor muydum yoksa Julián'ın yardımı sayesinde bildiğimi mi sanıyordum, emin değildim.

Her zaman yaptığım gibi, önlem olarak, dondurmacının yanına park etmek için Faro'yu geçtim, havalar değiştikçe daha az dondurma satıyordu artık, taşlı araziye doğru yürüdüm. Artık deniz gözükmüyordu, sadece kokusu alınıyor ve sesi duyuluyordu tıpkı bir körün koklayıp, işitmesi gibi. Yürümeye başladıktan sonra bir korna sesi duydum, sesin geldiği yeri takip ettim ve Julián'ın arabasını buldum. Ne kadar rahatladım! Hızla değişen duyguların elinde oyuncağa dönüşüvermiştim.

"Meraklanmaya başlamıştım," dedi kapıyı açtığında, bu buluşmaların gerek onun, gerekse benim için kutsal olduğuna inanıyordum; Karin, Fred, Otto, Alice ve Martin'in (Alberto hariç) davranışlarını ve en absürt detayları paylaştığımız, tüm bunların anlam kazandığı yegâne yerdi burası.

"Çok fazla kalamayacağım, dönmeden önce eczaneye uğrayıp soğuk algınlığına karşı bir şeyler almam lazım."

"Düşünüyordum," dedi Julián, "Ben duygusuzun tekiyim ve seni böyle bir tehlikenin içine soktum. Peki neden? Ne kadar şey öğrenirsek öğrenelim, bir işimize yaramayacak. Biz tek başımızayız, onlarsa bizden kalabalık ve örgütlüler. Öğreneceğimiz hiçbir şey onları hapishaneye götürmeyecek, çok yaşlılar, bir kâbusun içerisinde yer almış pislikler hepsi."

"Peki ya gençler? Martin, Yılan Balığı (Yılan Balığı demek biraz zor gelmişti) ve diğerleri?"

"Bir tip gizli örgütte yer alıp, biriyle... biriyle ilgilenmeyen... örneğin Elfe'yle ilgilendikleri gibi... bir sürü insan var. Bak, ciddi söylüyorum, oraya geri dönmeni istemiyorum, neler yapabileceklerini bilemiyoruz."

"Henüz gitmenin zamanı gelmedi, hissediyorum. Hayatım sürekli bir kaostu, yaptığım her şeyi öylesine, düşünmeden yaptım ve şimdi birdenbire her şey yerli yerine oturuyor, yaptığım her hareket, bir zinciri bir diğerine bağlıyor. Bugün, örneğin, sana anlatmak istediğim bir şey oldu, bana önemli gibi geldi ama ne kadar önemli bilemiyorum."

Anlattıklarım tabii ki önemliydi, çünkü anlattığım şey Karin'i düzelten, ona yeniden hayat veren ve sadece onun değil, özellikle de Alice'in hayat doluluğunu borçlu olduğu iğnelerdi. Julián beni dinlerken başını hafifçe sallıyordu, duyduklarının kafasında bir yere oturduğunun işaretini veriyordu sanki. Alice'in sözde gençliğinin de bu iğnelerle bir ilgisi olması gerektiğini söylediğimde bir anda başını sallamayı bıraktı, felç olmuş gibiydi. Şimdi, özellikle de şimdi, Otto ve Alice'in benim yüzümden, benim Christensenlerin evine girmem yüzünden değil de, bu ilacı paylaşmak istemedikleri için ilacı vermediklerini fark ettim.

Julián'a şüphelerimi ve Fred'in beni kullanmaya çalışıp, beni kokain ya da eroinden çok daha tehlikeli bir şey çaldırmaya gönderdiğini söylediğimde, "Belki evet, belki hayır," diye cevap verdi.

"Ne demek belki hayır?"

"İçeriğini öğrenmeden bu sıvı için kavga edip etmediklerinden emin olamayız. Belki placebo etkisi vardır, insanlar kendilerini normal ticari çevrelerden ayrı tutabilecek her şeye saldırabilir."

"Evet fakat bir şeye etkisi olduğunu düşünüyorlarsa yine de önemli. Belki de hiçbir işe yaramayan bir şey üzerine, olur da işe yarar diye, özellikle de üzerlerinde etkisi varsa kavga ediyor olabilirler. Ve seni temin ederim, Karin'in durumu bu. Çok kötü bir kemik iltihabı var ve bu iğneleri yaptığında birden turp gibi oluyor."

"Fakat eğer dediğin kadar mucizevi bir formül olsaydı, onu tamamen iyileştirirdi."

Bunu söyledikten sonra sustu, ben de sustum. Konuyu burada bıraktık. Bir sonraki adımın ampullerle bir şeyler yapmak olacağı belliydi. Julián bana o evden gitmemi söyledikten sonra benden böyle bir şey istemeyecekti ve ben de kendi isteğimle böyle bir hareket yapmayacaktım, onlardan bir tanesini çalma noktasına geldiğimi bile söylemedim.

"Aileni aradın mı?" diye sordu ama ona verdiğim yeni bilgileri düşünüyordu hâlâ.

Başımı hayır anlamında salladım. Aileme ne diyecektim ki? Ayrıca her geçen hafta onlara söyleyecek daha az şeyim oluyordu. Onlar orada, bense buradaydım, birbirinden çok farklı hayatlarımız vardı.

"Onlarla konuşmalı, seslerini duymalısın, böylece nasıl biri olduğunu hatırlayabilirsin."

Julián'la en fazla önem verdiğim konu, Alberto ve uçmak konusunda konuşmak istemiş fakat konuşamamıştım.

Julián

Faro'daki buluşmamızdan sonra kasabaya doğru indik; ben önden arabayla gittim, Sandra da arkamdan motoruyla geldi. Ara sıra dikiz aynasından göremiyordum onu, daha sonra yeniden görüş alanıma giriyordu. Bu akşam dışarı çıkmasını haklı gösterecek bir eczane poşetiyle geri dönmesi gerekliydi Villa Sol'e. Ne yazık ki Sandra için de numara yapmanın, kandırmanın, diğer detayları kapatmak için belli detayların ince işlenmesinin kapısı açılmıştı. Eczane poşeti bizim buluşmamızın üzerini örtecekti, tıpkı Fred ve Karin'in yaşlılığının kötülüklerini örtmesi gibi.

Motosikletle benim gitmemi önerdim fakat Sandra reddetti, kendi taşıtına alışkın olduğunu, motosikletle giderken gözümün kararabileceğini ve benim başıma bir şey gelmesini istemediğini söyledi. Bense onun için endişelenmiyordum artık, şu ana kadar hayatta kalabildiğine göre, bundan sonra da hayatta kalmaya devam edebilirdi. İçten içe artık onun için endişelenmeyi bırakmak ve beni buralara kadar sürükleyen amacımın peşine düşmek istiyordum, özellikle de bu kadar esaslı bir bilgiyi keşfetmişken, daha doğrusu Sandra'nın benim için keşfettiği bir bilgiyi keşfetmişken. Arkadaşım Salva'nın bana, Buenos Aires'e gönderdiği mektupta bahsettiği sonsuz gençliğin öylesine yazılmış bir söz olmadığını anlamıştım. Bu takip etmem gereken bir izdi aslında, Sandra'yla karşılaşmamış olsam kaybedeceğim ve asla anlayamayacağım bir iz. Belki de Salva bu öyküye Sandra gibi birinin dâhil olacağını öngörememiş ve sadece bu kasabaya, dünyanın başka bir yerinden bir şeyler getirildiğini fark etmiş fakat konuyu takıntı haline getirmemi istememişti. Her şeye sıfırdan başlamamam için mektubunda biraz daha açıklayıcı olabilirdi gerçi.

Sandra motosikletini bir eczanenin karşısındaki yeşil haçın önüne park ettiğinde ben de durdum. Birkaç metre ileride durdum ve dikiz aynasından eczaneye girişini, çıkışını ve motosiklete binişini izledim, o da benim olduğum yöne bakıyordu. Villa Sol'e geri dönüyordu, hayatın değil, silahların kutsallığına inanan ve insanların hayatını bitirmek için bin farklı yol bilen o iki canavarın suratına bakmaya devam etmek zorundaydı.

Salva ve ben Mauthausen'de çok fazla şey görmüştük. Yürüyen iskeletleri, üzerine kar yağan yollarda yatan çıplak bedenleri, pembeleşmiş garip kül rengi kazanmış değişik bir sınıfı tanımıştık. Bedenlerimiz zamanla utanç kaynağımız haline gelmişti. Açlık yüzünden çektiğimiz mide ağrıları, hastalıklar, sıfır mahremiyet. Hepsi doğrudan bedenlerimize yansıyordu. Bu tecridin ortasında ayakta kalmak kolay değildi. Er ya da geç intihar fikri geliyordu herkesin aklına. Çünkü intihar bir kurtuluştu, bütün bunların bir sonu olabileceğini düşünerek kendimi kurtarabilirdim, eğer isteseydim, bütün bunlar benim için sonlanabilirdi. Ölüm benim kurtuluşumdu. Hitler hastaydı ve bizi, hepimizi o korkunç zihninin içine gömmüştü. Bu adamın iğrenç beyninde yaşıyorduk hepimiz, burada akla hayale gelmeyecek canavarlıklar yaşanıyordu ve onun aklından çıkmanın tek yolu vardı: ölüm, ya o, ya da ben ölecektim. Güneşi, ağaçları ve şarkılarıyla var olan bir dünyanın bu kadar korku dolu olmasına tahammül edemiyordum. Fakat onun akıl hastalığının beni öldürmesini istemiyordum, bunu kendi isteğimle ve mümkünse gökyüzüne bakarak yapmak istiyordum, böylece bir gün barakanın yanında otururken taşocağında çalıştığım zamandan sakladığım bir taş plakayı cebimden çıkardım ve damarlarımı kestim. Beni gören birisi Salva'ya haber verdi ve Salva beni kurtardı. Nasıl başardı, nasıl becerdi bilmiyordum fakat beni kurtardı, iyileştirdi ve ne olursa olsun, yüzümüze kadar pisliğin içine gömülmüş dahi olsak, aşağılanıyor ve dünyanın en sefil köleleri gibi davranılıyor bile olsak, hayatımın

benim hayatım olduğunu söyledi. Tabii ki güzel bir hayat değildi bu, onurlu bir hayat da değildi, fakat yine de benimdi ve onu benden başka hiç kimse yaşayamazdı. Ve evet, Salva, sonuçta Hitler bizden önce öldü, fakat o kadar kötülük bıraktı ki arkasında, kalbimde. Çoğu zaman rüyamda savaşı kazandıklarını görüyorum ve terler içinde uyanıyorum.

Sonsuz gençlikten bahsederken aslında o yaşlı Nazilerin kendilerine enjekte ettiği ampullerden bahsediyordun, değil mi? Belki de sayısız ve korkunç deneylerinden sonra yaşlılığı durduracak bir formül bulmuşlardı ve bu formülü sadece kendi üzerlerinde kullanıyorlardı? Acaba nerede üretiyorlardı onları?

Salva'nın niyetini gittikçe daha iyi anlıyordum. Ellerime büyük bir proje bırakmıştı, fakat bu projeyi kendi araştırmalarım ve motivasyonumla yürütmem lazımdı. Nazilerin bulduğu iksirden haberdar olduğuna göre Salva da epey yol kat etmiş olmalıydı fakat beni intikamı için kullanmak istememiş, bunu benim ellerime bırakmış, bana son bir fırsat vermek istemişti.

Eğer tüm bu şüphelerin aslı varsa, bu, artık onlara nasıl zarar verebileceğimi öğrendiğim anlamına geliyordu, iksirlerinin kaynağını kesecektim. Karin tekerlekli sandalyeye düşecek hale gelecekti, Alice kuru üzüm gibi sönecekti, tüm canlılıklarını kaybedeceklerdi. Çekirgeleri Martin'in bir evden öbür eve götürdüğü paketlerin ne işe yaradığına dair bir fikri var mıydı acaba?

Sorun Sandra'ydı. Sandra artık bir vicdan meselesiydi. Onu zorlarsam, ampullerden birini bana getirebilirdi, içeriğini analiz ettirebilir ve üretildiği laboratuvara kadar izini sürebilirdik. Peki ben, motosiklette başına bir şey gelebilir diye biraz önce korumaya çalıştığım, önünde yaşanmamış koca bir hayat uzanan bu kızı tehlikeye atabilir miydim? Fakat her şeye rağmen sonuna kadar gitmeliydim,

bunu Salva için yapmalıydım, son anlarında beni düşünmüştü ve onu yüzüstü bırakamazdım.

Sandra

Ampullerle dolu paketi artık saklamıyorlardı. Karin onlara ihtiyaç duyar diye şırıngalarla birlikte komodinin gözünde duruyorlardı. Bir tanesinin eksik olduğunu fark ederlerse, aların ben olduğumu anlayabilirlerdi, şakaya gelecek bir şey değildi durum. İçten içe birçok şeyden kurtulduğumu hissediyordum, birçok korkudan arınmıştım ve iyi şansın sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydım.

Eve vardığımda, eczane poşetini mutfak tezgâhının üzerine koydum, çekmeceden bir kaşık çıkardım, şurubun kapağını açtım ve onların yanında bir kaşık içtim.

"Endişelenmeye başlamıştık," dedi Karin, "Çok geç kaldın."

"Bilmem," dedim biraz gerilerek. "Saate bakmadım."

Beni daha fazla sorgulamamaları için öksürdüm. Bir öksürükten sonra diğerleri de arkasından geldi. Öksürmeyi durduramıyordum.

"Hayatına karışmak istemeyiz, sadece endişelendik. Hava kararınlık, o kadar viraj var, e senin de durumun belli. Biraz dikkatli olmalısın, sadece senin iyiliğini istiyoruz."

Karin düzelmişti, bakışları açılmıştı, korku veriyordu. Başka hiçbir şey yapmadan öksürmemi izliyordu. Öksürmeye devam edebilmek için mutfak tezgâhına yaslanmam gerekti. Fred ayağa kalktı ve bana bir bardak su verdi.

"Yatman lazım, iyi değilsin," dedi Karin.

Onlarla oturmamı söylemedi. Zaten ben de onlarla mümkün olabilecek kadar az zaman geçirmek istiyordum. Artık eskisi gibi

sempatik gelmiyorlardı bana. Gördüğüm yüzlerinin arkasında kaba ve vicdansız gençlikleri duruyordu. Belki yaşlanmak Karin'i biraz yumuşatmıştı ve buraya gelene kadar yürüdüğü yolda bir şeyler öğrenmişti; kendi düştüğü zayıflık da onu insanlığa biraz yaklaştırmış olabilirdi, en azından diğerlerinin yardımına muhtaç olmanın nasıl bir his olduğunu tattırmıştı. Fakat yine de bin yıl bile yaşasa, neler hissettiğini ve düşündüğünü tahmin bile edemezdim, ikizler üzerinde yapılan deneylere yardımcı olabilmek için mahkûmlara her çeşit pisliği enjekte ederken elleri bile titrememiş birisiydi o. Eğer tüm bunlar ona normal gözüktüyse, eğer bir kemik iltihabı sancısı ile diğeri arasında aşk romanlarının tadını çıkarabiliyorsa, ne düşündüğünü ya da benim için ne tür planları olduğunu tahmin etmem olanaksızdı.

Düzelmezsem ailemin yanına gideceğimi söyledim.

İkisi de çok ciddi bir bakış attılar.

Onların gözlerinden kurtulmak için buzdolabına döndüm, açtım ve bir bardağa süt döktüm. Bardağı mikrodalgaya koydum ve kendimi buraya bağlamayacak ne söyleyebilirim diye düşünmeye koyuldum.

"Burada bir geleceğin var," dedi Fred. "Çocuğun bu fırsatı hak ediyor ve ailen her zaman yanında olacak. Hayatını onların yanında başını kuma gömerek geçiremezsin, böyle diyorsunuz değil mi?"

"Bizim ne çocuğumuz ne de torunumuz var," dedi Karin, "Fakat birileri arkamızdan gelmeli, birisi bu bahçeye bakmaya devam etmeli, yazları havuza su doldurmalı, anlıyor musun?"

Bardağı mikrodalgadan çıkardım ve yavaş yudumlarla sütü içmeye başladım. Benim hayal ettiğim büyükanne ve büyükbaba olacaklarını söylüyorlardı, hayatımı kurtaracak ailem olacaklardı, asıl sorunsa benim bu rüyadan uyanmış olmamdı.

"Bugün yaptığın" dedi Fred, "bir cesaret gösterisiydi. Otto sana paketi vermeden önce banyoya girdin ve oraya bakındın. Frida

olanları anlattı. Eğer elinden gelseydi, Karin'e yardım etmek için hırsızlık yapabileceğine inanmak istiyoruz."

Hiçbir şey söylemedim, sütü içmeye devam ederken hafifçe gülümsedim. Gerçek değildi söylediği, Karin için kendimi bu kadar büyük bir tehlikeye atmazdım, hırsızlık da yapmazdım, yaptığım her şeyi bilmek istediğim için, olan biteni şimdiki halinde bırakıp gitmek istemediğim için yapıyordum. Çok az insanın eline bu kadar önemli şey geçerdi. Julián'ı tanımadan önce Naziler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Julián buraya onları aramaya gelmişti, bense onları aramadan bulmuştum, ya da onlar beni bulmuştu ve işte buradaydık, üçümüz birlikte, onların en sevdikleri torunu olmam gibi bir evcilik oyunu oynuyorduk.

"Hayatını tek başına geçiremezsin," dedi Karin. "Yalnız kaldığında her şey çok daha zordur, tek başına yapabileceklerinle yetinmek zorunda kalırsın, fakat yanında seni destekleyecekler varsa, daha önce imkânsız görünen şeylerin aslında ulaşılabilir olduğunu anlarsın. Grup olmak güç verir, zor olansa bir grubun bizi kabul etmesini ve korumasını sağlamaktır."

Hiçbir şey söylemeden, onlara bakmaya ve sütümü içmeye devam ettim.

"Sevdiğin bir ailen ve onlarla çok daha fazlasına ulaşabileceğin başka bir ailen var," diye devam etti Fred. Konuşan Fred'di, Karin de pürdikkat onun konuşmasını izliyordu, gözlerini kocaman açmıştı. Olur da Fred bir pot kırarsa diye bu kadar dikkat kesildiğini fark ettim. "Bizimle ve bizim arkadaşlarımızla bir arada olabilirsin."

"Otto ve Alice'le mi?" diye sordum.

Karin elini uzattı ve elimi tuttu. Onun tenini tenimde, parmaklarını elimde hissettiğim an ürperdim. Bardağı almak için yavaşça elini bırakana kadar kendimi zorladım, iğrendiğimi belli etmemeye çalıştım.

"Evet, birkaçını tanıyorsun zaten."

Daha önemli bir yere gelmek için birbirlerine bakıyorlardı. Sözü Karin devraldı.

"Bazı kapıları çaldık, senin hakkındaki fikirlerini bizimle paylaştılar ve görünen o ki Kardeşliğimize girmen çok da imkânsız değil. Kolay olmayacak tabii ki, bazı dik kafalıları ikna etmemiz gerekecek. Hepimiz çok yaşlı, çok tutucu insanlarız, yeni yüzlere alışmamız zaman alıyor... Fakat yine de, bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum fakat, senin girmen konusunda asıl isteksiz olanlar içimizdeki gençler."

"Kardeşlik nedir bilmiyorum, bir tür cemaat gibi bir şey mi?"

"Benzer bir şey," dedi Fred başıyla onaylayarak.

Karin ters bir bakış attı, büyük eserinin, gamalı haçlı bir memurun savını asla çürütmezdi ama bunu istediği belliydi.

"Birbirimize yardım ediyor, birlikte yemekler, kutlamalar düzenliyoruz ve içimizden birinin bir problemi olduğunda elbirliğiyle çözüyoruz. Cemaat nedir bilemiyorum," diye bitirdi Karin.

"Biraz yorgunum," dedim bir kez daha öksürerek. "Konu ne olursa olsun bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz, fakat şu Kardeşlik... bir kardeşlikte olmak nasıl bir şeydir, ne yapmak gerekir bilemiyorum..."

Karin ayağa kalktı, bana doğru geldi ve elini saçlarımdan geçirdi, kımıldamadım, gerçekten bir büyükanneye benziyordu.

"Dinlen ve sana söylediklerimizi düşün, yarın her şeyi daha net göreceksin."

"İyi geceler," dedim merdivenlere doğru yürürken. İlk basamaktayken şurubu mutfakta unuttuğumu hatırladım, almak için geri döndüm, öksürüğü kontrol altında tutmak daha iyiydi.

"Olur da öksürük tutarsa," dedim.

Ben uzaklaşırken Karin duyabilmem için yüksek bir sesle:

"Bebeğin kıyafetlerini ihmal ettik," dedi.

Bunu da Julián'a anlatmam gerektiğini düşünerek uyudum.

Julián

Sandra'yı eczaneye bıraktıktan sonra otele döndüm ve işler çirkinleşti. Hesaplarıma göre Roberto'nun çalışıyor olması lazımdı fakat resepsiyonda kimse yoktu, belki lavaboya gitmişti ya da kahve içiyor olabilirdi, belki de sigara içmeye çıkmıştı; bu tarz mekanik fikirler enerji tüketmeye hiç gerek kalmadan geliyordu insanın aklına. Sandra ve iğneleri düşünmeye devam ediyordum, saçlarının bayağı uzadığını düşündüm, artık atkuyruğu yapıyordu saçlarını ve bu model onu daha genç gösteriyordu. Kendiliğindenliğini kaybetmişti, bakışları artık daha ciddi ve gölgeliydi, korkunun varlığını keşfetmişti, hayatıyla ilgili ne yapacağının korkusunu değil, diğerlerine duyulan korkuyu tanıyordu artık. Ve geriye dönüşü yoktu, Sandra gitgide uçurumun kıyısına yaklaşıyordu ve ona kimse yardım etmiyordu, ben bile.

Asıl sürpriz, odama doğru yürürken, güvenlik görevlisi Tony'nin odamdan çıktığını görmemdi. Ne arıyor olabilirdi? Bir sorun olup olmadığını sordum. İçeri girmem için kenara çekildi fakat içeri girmeyecektim, kapalı bir yerde onunla yalnız kalmak istemiyordum.

Hiç rahatsızlık duymadan, odamı gözetlediğini söyledi, iyi miyim diye bakmaya gelmişti. Hissiz bir ifadeyle bunun rutin bir işlem olduğunu söyledi ve mutlak bir cevabı olmayan bir soru sordu.

"Her şey yolunda mı?"

Kapının arasına koyduğum kâğıtlar yerdeydi ve içeride hiçbir değişiklik olmamıştı, Tony'nin elinin tüm çekmecelerin ve kapıların

tokmaklarına dokunmuş olması, bakışlarının masa üzerindeki kâğıtlar (önemsiz notlar) üzerine düşmüş olması hariç.

Sandra

Sonraki gün ailemi, kız kardeşimi ve hatta Santi'yi arama isteğiyle uyandım. Normal hayatımdan fazlaca uzaklaşıyordum, sanki apayrı bir gezegene yolculuk yapmıştım, dönüş yolculuğumda sorun olmuştu ve burada tıkılıp kalmıştım. Güçsüzlüğüm tüketiyordu beni, birisi bana bir kötülük yapılıp yapılmadığını, bana kötü davranılıp davranılmadığını sorsa, onlara verecek objektif ve kesin bir cevabım yoktu. Onlara okunmaz bakışlardan, değişik anlamlara yorulabilecek cevaplardan, şüphelerden bahsetmek zorunda kalırdım. Eğer Kardeşlik'e girme adımını atarsam, her şeyi öğrenebilirdim, fakat kabul edersem benden ne yapmamı isteyeceklerini tam olarak bilmiyordum ve onların arasında ellerimi kirletmeden durmama izin vermezler gibi geliyordu; ellerimi bir kez kirlettikten sonra da vicdanımda daimi bir yük olacaktı. Klan, cemaat ya da kardeşlik, adı her neyse, ondan çıkmak kolay olmayacaktı. Santi'yle olan ilişkimden çıkmak bile kolay olmamıştı, bu garip grubun içinden çıkış daha da zor olacaktı.

Karin düzeldiğine göre, kesin cipe atlayıp oraya buraya gitmemiz gerekecekti, halihazırda bir programı olduğundan emindim, fakat benim de kendi işlerim için zamana ihtiyacım vardı. Duş alıp, yatağı ve ortalığı biraz topladıktan sonra kahvaltı etmek için aşağı indim ve tam da tahmin ettiğim gibi Karin oradaydı. Ortalıktaki kokuya bakılırsa, Frida da temizlik yapıyor olmalıydı. Kendine bir kahve hazırlayan Karin, beni görür görmez bu gün için bir planı olduğunu söyledi. İşte o korkulan program.

Hava güneşliydi ve ağaçların dallarına bakarak bir kahve içtim. Mutfak tezgâhının önündeki pencerenin çok güzel bir bahçe manzarası vardı, mutfağa neşeli ve aydınlık bir hava veriyordu. Karin bana değil de kendisi için, istediklerini yapabilecek duruma gelmesine yardımcı olsun diye, beni bahane ederek, bir meyve suyu hazırladı. Ampullerden bir tanesini daha kullanmış olacağını düşündüren bir canlılıkla sıktı portakalları. Şimdi iki tane kalmış olmalıydı, bir tanesini alamazdım, çok riskli olurdu.

Planı alışveriş merkezine gitmekti. Her şeye bakınarak gezinmek, fiyatların düşüklüğünden bahsetmek, aklına gelen bir sürü tasarım fikrini paylaşmak çok hoşuna gidiyordu. Özellikle ev eşyalarının satıldığı bölümlere bayılıyordu ve onu oradan sürükleyerek çıkarmak gerekiyordu. Beni tüketiyor, sıkıyordu, fakat enerjisini böyle harcamak onun hoşuna gidiyordu, tek derdi kendini hayatta hissetmekti. Daha sonra jimnastiğe gidecektik, onu orada bırakacaktım ve Julián'la görüşmek için bir saatim olacaktı, daha geniş bir zamanım olduğunda ararım diye ailemi aramayı yine erteleyecektim. En azından şurup işe yaramıştı ve daha az öksürüyordum.

Şu an aklımda şıringalar vardı. Aklıma geldiklerinde zihnimi yeniden meşgul etmeye başladılar. Fred, Otto ve birkaç 'kardeş'iyle birlikte golf oynamak için evden çıkmıştı, Frida alt katta, rutin kütüphane odası mobilyaları temizliğini yapıyordu ve Karin de beni verandada bekliyordu. Çantamı alacağımı söyledim, ki bu yalan değildi, fakat odama varmadan önce Fred ve Karin'in odasına girdim, olur da Frida çıkarsa diye kapıyı açık bıraktım. Frida'nın sezgileri çok gelişmişti ve birisi tıpkı benim şu an yaptığım gibi olağandışı bir şey yapmaya çalışırsa, anında hissedebiliyordu. Odanın sağına, banyoya doğru gittim ve çöp kutusuna baktım. Sümük ve Tanrı bilir başka ne dolu bir yığın mendilin arasında şıringalardan biri duruyordu, onun biraz daha altında bir diğeri daha vardı. Karin hayattan biraz daha fazla zevk almak için ikisini de yapmıştı.

Frida beni burada yakalarsa işim biter, diye düşündüm, gerilmiştim. Biraz tuvalet kâğıdı aldım ve şırıngaları sardım, daha sonra çöp tenekesini biraz karıştırdım ve tam da Frida merdivenleri temizlemeye geçerken şırıngaları cebime attım. Çantamla dışarı çıktım, küçük çantamı, göğsümün üzerine koymuştum. Bu minik çantanın içinde iki şırınga vardı, Frida'nın fark etmemesini umuyordum, daha önemli bir şey olsa da dikkatini çekse diye düşündüm. Aklıma birkaç şey geldi, Karin'in yatak odasına yeniden girip, tuvalet masasındaki parfümlerden birini biraz sıkabilirdim, Frida kokuyu alabilirdi ve böylece bu altın ve pembe odadaki varlığımın sebebini açıklayabilirdim fakat bunu yaparsam, odaya girdiğimi kabul etmiş olurdum ve şırıngaları benim almış olma ihtimalim ortaya çıkardı. Hiçbir şey yapmamak ve pot kırmamaya çalışmak en iyisi olacaktı.

Merdivenlerin tırabzanları maun ağacındandı ve çok detaylı temizlik gerektiriyordu, kıvrımların arasındaki tozları temizlemek zor işti. Karin ve ben çıkarken Frida hâlâ merdivenleri temizliyordu. İşini bu kadar büyük bir tutkuyla yaparken ne düşünüyordu acaba? Ördüğüm kazak ve şişlerin olduğu yün torbasını aldım, alışveriş merkezinde beklerken biraz örgü örebilirdim.

Karin manzaranın tadını çıkarıyordu. Güneş, çok kuvvetli olmasa da camlara ısı yayıyor ve arabanın içinde çok hoş bir sıcaklık oluyordu. Karin hayatı daha fazla hissetmek için gözlerini kapıyordu bazen. Acaba bu anlarda ölmesine ya da öldürülmesine yardım ettiği onca insanı düşünüyor muydu? Güneşin sıcaklığı yüzünden fenalaşan o insanları hatırlıyor muydu? Çaktırmadan ona baktım, herhangi bir vicdan azabı ya da suçluluk duymuyor gibiydi, hayatta önemli olan tek şey kendisiydi. İşte bu vicdan azabı eksikliği de Julián'ın şüphelerinde haksız olmadığı ya da tam tersi, söylediklerinin hepsinin doğru olup olmadığı konusunda şüphelenmeme sebep veriyordu. Julián gereğinden fazla acı çekmişti ve iyileri kötülerden ayırt edemiyor olabilirdi.

Alışveriş merkezinde, yarım saat bahçe bölümünü gezdikten sonra ayaklarımın şiştiğini ve arabada örgü örerek onu bekleyeceğimi söyledim. Kalmam için ısrar etti, yürümenin ayaklarımın açılmasına daha iyi geleceğini söyledi, ısrar ediyordu çünkü gördükleri hakkında yorum yapmayı seviyordu. Bense istemiyordum ve cipe doğru yürüdüm, Karin'in sesini duymamak iyi gelmişti. Örmeye başladım, günlerdir örmemiştim ve kendimi örmeye verdim, Alberto'yu bile unutmuştum neredeyse. Kayıp Alberto'yu. Hava girsin diye camı açtım. Hayat bazen ne kadar kolay olabiliyordu; savaşmaktan sıkılmış emekli bir çiftin, alışveriş merkezinin arabalarına koydukları mallar ve küçük şeylerden duydukları mutluluklardan ibaret olabiliyordu hayat.

Saat ikide Karin uzaklardan göründü ve ona yardım etmek için indim. Alışveriş arabasını bana bıraktı, düzelip düzelmediğimi bile sormadı, benimle konuşmadı. İçeride bulunduğu süre boyunca konuşacak birisi olmadığı için benim hakkımda bol bol düşünme fırsatı bulmuş olmalıydı. Yutkundum. Bagajı açtım, eşyaları yerleştirdim ve aldığı saksıyı beğendiğimi söyledim. Tüm aldıklarını arabaya koyup, taşırken yorulduğunu söyledi; neyse ki esmer biri (acaba bir zenciden mi bahsediyordu?) onun yardımına koşmuştu. Esmeri ve yardımına koşmayı vurguyla söylemişti, sanki benim onu yalnız bıraktığımı kafama vurmak istiyordu. Taşıyamayacağı şeyleri almamasının daha iyi olacağını söyleyecektim fakat son anda vazgeçtim; bu, işleri daha da kötüleştirecek ve onun gözünde daha kötü birisi olacaktım. Bu yüzden üzgün olduğumu söylemekle yetindim.

"Çok üzgünüm ama bir an midem kalktı."

Ben böyle söyleyince yumuşamış mıydı? Tam olarak yumuşamış denemezdi fakat artık beni düşünmüyordu; benim onu sevmekten vazgeçmediğimi, onunla birlikte olmak isteyeceğimi ve sadece bir aksilik durumunda yanından ayrılacağımı düşünüyordu.

"Eve gittiğimizde aldıklarımın hepsini görebilirsin."

Aldığı güzel şeyleri görmek istediğimi söyledim ve spor salonuna gittik. Henüz erkendi ve bu saatte yer bulmak zor olurdu genelde; onun arabadan inip içeri girmesi, benimse park yeri aramam gerekirdi. Şimdi de öyle olmasını umdum, Julián'ı görmek ya da ona bir not bırakmak istiyordum. Eğer kolayca yer bulursak onunla birlikte yukarı çıkmak zorunda kalacaktım, hayır diyemezdim ve o egzersizlerini yaparken gidersem de yokluğumu fark edecekti ve benim de açıklama yapmam gerekecekti.

Vardığımızda arabaların dolup taştığını gördük. Benim işime geliyordu, bu durumda park yeri bulmak için canımın çıkacağını bile söyledim.

Otele gittim ve bir karavandan kalan, neredeyse kapının önündeki yere park ettim. Resepsiyonda Julián'ı sordum ve odasını aradılar, yoktu. Yoktu ve ben de şırıngayla geri dönmek istemiyordum, onları atmam gerekecekti fakat atmadan önce Julián'a ulaştırmayı denemem lazımdı.

Nerede olabilirdi? Benimle Faro'da değilken ne yapıyordu? Her şeyi tek başıma yapmalıydım. Bıkmıştım, bıkmıştım! Aceleyle çıktım ve Maritimo Yolu'na girdim, çiçekçiler vardı burada. Gördüğüm ilk çiçekçiye girdim ve en ucuz demetlerden bir tanesini aldım. Mevsim çiçekleriydi fakat serada yetişmişlerdi, hiç kokuları yoktu, en iyi kokanları kesilmiş ve ıslak duranlarıydı. Çinli çiçekçi seçtiğim buketi çıkardı ve transparan bir kâğıtla sardı. Aynı kâğıttan biraz daha istedim ve acele etmesini söyledim, ancak buketin çirkin olmasını da istemiyordum. İçine bir şeyler yazarım diye bir kart ve zarf da verdi çiçekçi.

Sahile bakan bir banka oturdum ve aldığım iki şırıngayı da tuvalet kâğıdından çıkarmadan Çinli satıcının bana verdiği kâğıda sardım, ekstra kâğıt parçasını ne yapacağımı anlamamıştı. Bu küçük

paketi dalların arasına, içine doğru koydum. Hiçbir şey fark edilmiyordu, ayrıca buketin paketi her şeyi kapatacak kadar büyüktü. Kartı aldım ve şöyle yazdım:

Mutlu yıllar! Bu narin dallardaki çiçeklerde asla unutulmayan gençliği bulman dileğiyle.

"Asla unutulmayan gençliği" yerine "sonsuz gençliği" yazacaktım fakat yanlış ellere düşerse gereğinden fazla açıklayıcı bir tabir olabilirdi bu. Bütün bunlar paranoyak hareketlerdi kuşkusuz, fakat tek bir cümle için kendimi riske atmayacaktım. Bu kadar risk aldıktan sonra şıringalar analiz edilmeliydi. Otele geri döndüm ve vardığında Julián'a verilmek üzere buketi resepsiyona bıraktım.

Daha sonra yakınlardaki bir bara girdim ve annemi aradım.

Sesimi duyduğunda neredeyse çığlık attı ve benim için endişelendiklerini, kız kardeşimin bungalovundan çıktıktan sonra nerelere gittiğimi sordu. Annem, kız kardeşime kızdığında eve bungalov derdi, bunu söylüyor olması da benim yüzümden kavga ettikleri anlamına geliyordu. Benim için endişelenmemesini söyledim, arkadaşlarımla bir dairede kalıyordum ve hayatımdan çok memnundum.

"Bana diyecek başka bir şeyin yok mu yani?"

"Hayır. Hepsi bu."

"Emin misin?" dedi, bir eksiğimizi yakaladığında kullandığı kendinden emin o ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Demek istediğimi.... biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedim hem onu hem de kendimi germek için.

"Tanrı aşkına Sandra, ben senin annenim! Saksıdan doğmadın sen."

Saksıdan mı? Sinirle kendinden geçtiğinde böyle saçma şeyler söylerdi, bu yüzden itiraf etmek için şu anın, başka herhangi bir an kadar uygun olduğuna karar verdim.

"Çocuklardan, dünyaya getirilen çocuklardan mı bahsediyorsun?"

"Evet, ondan bahsediyorum. Kız kardeşin söyledi, böyle bir sırrı tutmaya vicdanı el vermedi. Ya başına bir şey gelseydi?"

Dedi ve ağlamaya başladı, çok uzatmıştı konuyu.

"Kız kardeşine bungalovu kiraya vermemesi gerektiğini söyledim, sen dönene kadar sana bırakmalıydı."

"Anne, bırak, paraya ihtiyacı olacak, çok iyiyim dedim ya."

Ultrasona girdiğimi ve torununun erkek olacağını söyledim. Bebeğin çok sağlıklı olduğunu, plajda yürümenin ve temiz havanın beni korkumdan arındırdığını söyledim. Yeniden ağlamaya başladı. Benim yaptığım hiçbir şey, onun aklındaki yöntemlere uygun değildi.

"Paraya ihtiyacın var mı?" dedi kısık bir sesle.

"Bir iş buldum, rahat yaşıyorum," dedim. "Arkadaşlarım gittikten sonra beni görmeye gelebilirsiniz."

Aslında rahatlamıştım, sadece Santi'ye bir şey söylememesini tembihlemeyi unutmuştum, fakat zaman akıp gidiyordu ve Karin'i almak için dönmem gerekliydi. Karin'e geri dönmenin gerçekliğe mi yoksa gerçekdışılığa mı dönmek olduğundan da emin değildim artık.

Vardığımda kapıda bekliyordu, spor çantasını omzuna takmıştı. Her zamanki gibi yüzü düşmüştü, cevap vermeyi düşünmediğim bir sorgulamayla kendini ifade ediyordu. Arabayı cehennemin dibine bırakıp gelmek zorunda kaldığım bahanesine bile başvurmadım. Jimnastiğin nasıl gittiğini sormakla yetindim.

"Harika," dedi.

Fred ve ikisi dili gayet iyi kullanıyorlardı, bu tarz kalıp cümleleri aksanları olmasına rağmen kullandıklarında ise kulağa komik geliyordu.

Karin yorgundu ve eve dönene kadar pek konuşmadık, öğretmenlerinin onları zorladığını söyledi. Birdenbire Karin bir cadı olmaktan çıkmış, yeniden sorunları olan bir yaşlıya dönmüştü. Eve bir poşet bile götürecek hali yoktu, gittikçe enerjisi tükeniyordu. Her şeyi benim yapmam gerekti. Eve girer girmez koltuğa gömüldü. Frida çorba pişirip bırakmıştı, bu kadar fazla şeyi yapacak zamanı nasıl buluyordu, inanılmazdı, üstüne üstlük olur da olağandışı bir şey olursa diye bu tarz detayları bile düşünüyordu.

Poşetleri boşaltıp yerlerine koyarken bir yandan da aldıklarının ne kadar güzel olduğunu söylüyordum, o an, Kardeşlik'e girme konusunu düşünüp düşünmediğimi sordu. Fred, Otto ve diğerlerini girmem için ikna etmeye uğraşıyordu.

"Golf, yemekler ve arkadaşlar gidilen akşam yemekleri bunun için," dedi.

Ona gerçeği anlattım. Konuyu unuttuğumu, düşünmediğimi ve onların tüm çabalarını takdir ettiğimi, olan biten her şeyin benim için bir sürpriz olduğunu ve daha önce bu tarz şeylerin olacağını aklımdan bile geçirmediğini söyledim. Uykusu geldi ve öğlen uykusuna yatarken üzerine kareli battaniyesini örttü. Her an Fred gelir korkusuyla poşetleri boşaltmaya devam ettim, belki arkadaşı Otto da onunla gelecekti.

Fred eskisi gibi değildi. Beni plajda kurtarıp, koca elleriyle kaldıran, bana su getirmek için ayaklarını yakan adam gitmiş, yerine dipsiz bir kuyu gelmişti. Basit ve emirlere uyan biriydi ve yapamayacağı şey yoktu. Eğer Karin beni öldürmesini söylese, beni öldürürdü; eğer aynı şeyi Kardeşlik isterse, beni yine öldürürdü. Karin'le sevgililik zamanlarından bu yana büyük bir grubun içerisinde yaşıyorlardı ve

asıl kanunlar onların kanunlarıydı, grubun adaleti de gerçek adaletti. Oradan çıkan her şey karşı çıkılmadan, kabul edilmeliydi.

Julián

Sabahı Fredrik ve Karin'in arkadaşları hakkında daha fazla bilgi arayarak geçirdim. Gördüklerimse bir rüya, daha doğrusu bir kâbustu. Salva bir Nazi yuvasını keşfetmişti, son demlerindeki Nazilerin yuvasını bulmuştu. Acaba Fredrik'in ölüm ilan ettiği bilgiye dair herhangi bir şey bırakmış mıydı yaşlılar evinde? Kasa, bavul, zarf ya da bilgileri her neredeyse sakladığı şeyi bana vermelerini açıkça istemem gerekecekti. Bana yazdığı zaman kimlerin burada olduğundan, ne tür bir hayat sürdürdüklerinden ve öldürmek ve işkenceye duydukları bağlılığın onları nasıl bir arada tuttuğundan haberdar olmalıydı. Bana sonsuz gençlikten bahsetmişti ve daha fazla şey biliyor olmalıydı, bu yüzden en kısa sürede yaşlılar evini yeniden ziyaret etmeliydim. Şimdi biraz dinlenmem gerekiyordu. Yemek yemem ve dinlenmem...

Her zamanki bara gittim ve bir menü istedim, artık garsonlar da beni tanımıştı ve bana karşı sempati duyuyorlardı, içeri girdiğimi gördüğünde sırtında beziyle gelip masayı siliyor ve servisleri koyuyordu, bazen ben yerleştiriyordum servisi. Kapıya doğru bakan masa boşsa, otomatik olarak oraya yönleniyordum. Düşünerek yaptığım bir şey değildi bu, Merkez'deki zamanlarımdan kalan bir alışkanlıktı. Asla sırtım kapıya dönük bir şekilde oturmazdım, birisi çok yaklaşma gelirse de sokağa geri dönerdim; kampta bana basılmış olan numarayı yazın bile kapatırdım. Bazen bir bandaj, bazen de yara bandı kullanırdım, kızım küçükken birlikte plaja gittiğimizde diğer çocuklar meraklanıp ona kim olduğumu sormasın diye yapardım bunu. Bana merhamet duymaları ya da beni değişik biri gibi görmeleri

hoşuma gitmezdi, evet bir bakıma değişiktim fakat diğer yandan, çocukları korkutmak ya da onlara yalan söylemek de istemezdim.

Çocuklar önemli olanı anında fark ederler, bir başkasının gözünden kaçanı ilk bakışta yakalarlar. Bir ara kızım okulunun bahçesindeki kumla ilgilenmeye başlamıştı, plastik bir poşete en sarı kısımları koyar ve bana, eve getirirdi. O poşetlerden bazılarını hâlâ saklıyordum ve ceketimin cebinde bir tanesini taşıyordum, odama girdiklerinde onu benden alamamışlardı.

En aşikâr olan şeyi, dünyanın sırrını fark edemiyorduk; oysa dünyanın sırrı gözlerimizin önünde, güneş tarafından sarartılan kum taneciklerinde gizliydi. Kızım kolumdaki numaraların lazerle silinebileceğini söylemişti, ona bir şeyi saklamanın başka, yok etmenin başka olduğunu söylemiştim. O numaranın artık benim bir parçam olduğunu ve onu benden alırlarsa aynı ben olamayacağımı söylemiştim. Onu yok ederek kendimi kandırıyor olurdum. Ayrıca ne için yapacaktım ki böyle bir şeyi? Geleceğim buradaydı, şimdi yapacaklarım gelecekte kalacaktı.

İlk günlerde devamlı yediğim omletten vazgeçmiştim. Başka şeyler yemek için de aşağı yukarı aynı parayı ödüyor ve iyi beslenmiş oluyordum, gün boyunca da acıkmıyordum; garson siparişlerime fazla tuz koymamalarını sağlıyordu ve bana en uygun olan yiyecekleri sıralıyordu. Arada sırada güzel bir bahşiş bırakıyordum. Bardakiler Costa Azul'de kaldığımı biliyorlardı ve yemek için barlarına gelerek iyi ettiğimi söylüyorlar ancak daha fazla konuşmuyorlardı, başlarına iş açmak istemiyorlardı; otelde yemeyerek iyi ediyordum, o kadar.

Otel biraz sevimsiz geliyordu bana, kendimi barda hissettiğim gibi hissedemiyordum. Yemekten sonra, kütüphane, belediye, tapu idaresi, vergi dairesi ve cenaze evlerinden topladığım bilgileri derleyip, notlarımı almak üzere otele döndüm ve bardağı taşıracak son damla geldi. Her gittiğim yer beni bir başkasına götürüyordu ve

öğrendiğim kadarıyla Nazilerden bazıları kırklı ve ellili yıllardan beri burada yaşıyorlardı, bazıları da başka yere taşınmış veya kendine taşınmış süsü vermişti. Rahat bir hayat sürmüşlerdi, çok kârlı işlere el atmışlar, mobilyacılık ve otelcilik sektörüne girmişlerdi; başka bir tanesi özel bir jinekoloji kliniği açmıştı. Salva buraya kaç yılında geldiğini tam olarak bilmiyordum fakat edindiği bilgiler çok geniş olmalıydı. Onlardan önce öleceğini anladığında büyük bir zayıflık hissetmişti muhtemelen. Ne Tanrı'ya ne de sonrasına inanıyordu, ben de öyleydim, hepimiz ateist cumhuriyetçilerdik. Gördüğümüz onca şeyden sonra, bizim için endişelenebilecek bir varlığın olması ihtimalini reddetmiştik. Fakat yine de arkadaşımın gömülmesini, mezarına çiçekler götürebilmeyi isterdim.

Ne diyordum, bardağı taşıracak son damla geldi. Asansörlere ulaşmak için mecburen resepsiyonun önünden geçmek lazımdı ve güvenlik görevlisi elinde bir buket çiçekle orada duruyordu. Alışkanlıklarımı ve gidiş geliş saatlerimi aşağı yukarı öğrenmişlerdi, yaşlılıktan gelen huylardı bunlar, sanki belirli alışkanlık ve rutinler olmasa hayatta kalmak mümkün olmayacaktı. Gençken olsa asla anlamazdım fakat işte Tony karşımdaydı ve bana bir demet çiçek veriyordu.

"Bu nedir?" dedim.

"Mutlu yıllar," diye karşılık verdi Tony.

Çiçeklere hayranlıkla bakarken kendimi ele vermeden söylediğini düşündüm. Ne demeye böyle bir laf etmişti ki?

"Teşekkürler," dedim, sevinçli bir edayla, durum gerçekmiş ve kendi aramızda şakalaşıyormuşuz gibi. "Sizden de hiçbir şey kaçmıyor."

Tony beni köşeye sıkıştırdığını biliyordu, ben de biliyordum, fakat bir şey söylemedi, sadece bana bakmakla yetindi. Gerginliğe daha fazla dayanamayan, benli resepsiyonist Roberto oldu.

"Üzgünüz, Bay Julián, çiçekler bizden değil. Bir genç kız, bir punk getirdi onları." Kimden söz ettiğini anlayabilmem için gözlerimin içine bakıyordu.

İkisi de bir açıklama bekler gibiydi.

"Şuna bak, ne güzel düşünmüş. Vatanımı özlüyordum, sizin insanlarınızın kibarlığı da başka bir şey," dedim, elimde çiçeklerle asansöre doğru ilerlemeye çalışırken.

Biraz şaşırmış ve barda yediğim patatesli et yüzünden biraz rahatsız olmuş olsam da, buketin transparan ambalajının içerisinde bir kart olabileceğini ve Tony'nin de sözde doğum günümü böyle öğrenmiş olması gerektiğini anladım.

"Kart bırakmadılar mı?"

Roberto olaya karışmak istemiyordu, kartı bana uzattı. Kartın bende kalması Tony'nin umurunda bile olmazdı, o bu tarz işler için yaratılmıştı ne de olsa.

Kartı zarftan çıkardım ve bir göz attım, içerisinde yazanları odamda sakin kafayla okuyacaktım.

"Kartı okuduğunu söyleme sakın," dedim Tony'ye, gözlerinin içine ciddi bir bakış atarak; bu tarz hayvanları ve onlardan korkmadığınızı göstermek için ne yapmanız gerektiğini iyi bilirdim.

"Zarf açıktı," dedi ölü balık gözlerini benimkilerden ayırmayarak. "Güvenlik sebebiyle yaptığımız bir uygulama. Şüpheli görünen hiçbir şeyi incelemeden kabul edemeyiz".

Kabul etmek mi, saçmalık!

"Bir demet çiçek şüpheli mi yani?"

"Eğer siz olsaydınız," dedi Tony, "rahibe diyemeyeceğimiz genç bir kız, bana gelip bir demet çiçek bıraksaydı şüphelenmez miydiniz? Terörist bir eylemden ya da bir tehditten bahsediyor olabilirdik. Burada olan biten her şeyden ben sorumluyum."

"Siz de bizi anlayın," diye araya girdi Roberto. "Bu kızın kim olduğunu bilseydik, bir kez daha elinde çiçeklerle buraya geldiğinde garipsemezdik. Odanızda olan bitenden sonra sizin için endişeleniyoruz."

"O bir terörist değil, kartta sizin de görebileceğiniz gibi beni tehdit de etmiyor," dedim, onların yolundan şaşmamanın en iyisi olduğunu düşünerek. "Plajda yardımına koştuğum normal bir kız o, rahatsızlandı ve ona yardım ederken laf arasında doğum günümü söylemiş olmalıyım... Yaptığım jeste karşılık bir nevi teşekkür bu yaptığı."

Sonunda asansöre binebildim. Normal şartlar altında kimse beni bu şekilde sorgulamazdı, işlerime burunlarını sokmak akıllarının ucundan bile geçmezdi fakat hepimiz bir soğuk savaşta olduğumuzun farkındaydık. Bu durum benim hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu, Sandra'yı görmüşlerdi, otele ikinci kez gelişiydi ve ona daha dikkatli olmasını söylemem gerekecekti, Tony'ye güvenmiyordum. Sonuçta burası bir kasabaydı ve kasabalarda herkes birbirini tanırdı, zaman içerisinde olan bitenler arka arkaya gelişiyor ve haberler her yere taşınıyordu.

Çiçekleri masanın üzerindeki küçük vazoya koydum, bir süite er ya da geç çiçek geleceğini düşünerek koymuş olmalılardı onu. Banyoya doğru baktım, daha sonra da karta. Önce ne yapmalıydım, kartı mı okumalıydım yoksa çiçeklere su mu vermeliydim? Bunu düşünerek ayakkabılarımı çıkardım, fakat yatağın ucunda oturuyor olduğum için dayanamayıp kendimi yatağa bıraktım ve küçük zarfı almak için elimi uzattım.

Yavaşça okudum. Sandra'nın kelimelerini birkaç sefer okudum. Şiir gibi geliyorlardı kulağa, fakat içerisinde bir mesaj olmalıydı. Dallardan bahsediyordu, dallar arasındaki unutulmayan gençlikten. Yataktan kalktım ve buketi aldım. Buketi bağlayan düğümü, süitlerde

muhakkak bir şarap şişesi olur mantığıyla konulan tirbuşonla açtım. İpi koparmak zor oldu, daha önce açılıp kapandığına dair bir iz yoktu, büyük bir şans eseri ve Tony'nin sandığı kadar uyanık olmamasının getirdiği şansla, içeride durmakta olan şeyi sadece ben görecektim.

Dalların arasında bir küçük paket daha vardı, açmak için uzandığımda elime battı. Yüce Tanrım! Karin'in beyaz altın rengi gizemli sıvıyı, eczaneden alınamayan gizemli sıvıyı kendine enjekte ettiği şırıngalardı bunlar.

Bir laboratuvarda bunlardan bir örnek çıkarıp, analiz yapabilirlerdi. Aşağıya inip, sarı sayfalarda klinik laboratuvarları arayacaktım. Açık bir tanesini bulana kadar da birkaç tanesini arayacaktım.

Öyle de yaptım, fakat yapmadan önce yirmi dakika kadar gözlerimi kapattım; dinlenmeye ve rahatlamaya çalıştım, makineyi aşırı zorlamaktan hayır gelmezdi çünkü. Yirmi dakika içerisinde hiçbir şey değişemezdi zaten. Otelin lobisinde, lavaboların hemen yanında, maun ağacı bölmelerle birbirinden ayrılmış telefonlar vardı; rehberi elime aldım ve bulduğum üç laboratuvarı aramaya koyuldum. Çalışma saatleri öğlene kadardı ve sadece bir tanesinde insan sesi cevap verdi. Kan ya da idrar tahlili istemediğimi, vücut sıvısı olmayan başka bir maddenin analizini istediğimi söyledim. Organik olan veya olmayan her türlü sıvıyı analiz edebildiklerini söyledi ve ertesi sabah saat dokuza randevu verdi.

Sandra'yla buluşmaya gitmeden notlarımın üzerinden geçebilmek için biraz zamanım kaldı böylece. Raquel'den sonra kızım hariç, hayatımda tanıdığım en muhteşem ve cesur kadındı Sandra. Kızım hariç diyorum, çünkü onu hiç kimseyle kıyaslayamazdım, asla objektif olmazdı.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Karin'in aldığı kapları yerleştirdikten sonra, Frida'nın bıraktığı çorba ısınırken, Karin ve Fred'in banyosuna bir göz atmak için yukarı çıktım. Bu odaya girmek insanı zorluyordu; odanın içerisindeki süslü yatak örtüsü, karyola başlığı, duvarlardaki resimler ve muhtemelen kendilerinden başka kimse görmesin diye şöminenin üzerine koydukları çerçeveli gazete kupürüyle boğucu bir yerdi burası. Karin'in elbise koleksiyonunun olduğu gardırop hemen göze çarpıyordu, bu çekmecelere belki bizzat Führer bile dokunmuştu, burada aynı zamanda Fred'in devasa pantolonları ve ceketleri vardı. Özel bir havası vardı bu odanın, bu iki canavarın fikirleriyle ve kâbuslarıyla dolu bir ortamdı burası, uyku konusunda herhangi bir sorun yaşadıklarına şahit olmamıştım, sadece sevişmeleri ya da ertesi gün yapacakları olağandışı bir şey onları uykularından alıkoyuyordu. Hiçbir şekilde pişmanlık yaşamadıklarını görebiliyordum.

Bazen onları kanlı canlı görmeyi garipsiyordum, Julián'ın anlattığı kötülüklerden sonra onların gerçek insanlar olduklarına inanmak zor geliyordu. Bu duyduklarımdan sonra insan olmanın iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremez olmuştum.

Banyo da göz alıcıydı. Merdivenler gibi banyo da Macel'in ocaklarından getirtilmiş mermerlerden yapılmıştı ve bana sürekli Mauthausen'deki taşocaklarını hatırlatıyordu; Julián oraya, tıpkı belgesellerde gördüğüm diğer zavallı insanlar gibi hapsedilmişti. Çok sert, yeni görünümlü, pembe renkli bir mermerdi ve üzerinde Karin'in lüks parfümleri arzıendam ediyordu. Dolapların içerisinde altın kapaklı ve anlaşılmaz isimler taşıyan krem kutuları vardı. Fakat benim dikkatimi çeken bunlar değildi, Fred'in tipik anahtar sesinin kapıyı açışını duymuştum. Anahtarları elinde sallayarak gelmeyi

seviyordu ve çıkardığı şıngırtıya göre o gün havasında olup olmadığını anlıyorduk.

Çöp kutusunun kapağını açtım ve Frida'nın kutuyu boşaltmadığını gördüm. Buruşturulmuş kâğıtlar, iki tuvalet kâğıdı rulosu, bir tane boş şampuan şişesi ve daha birçok şey tıpkı bıraktığım gibi duruyordu. Her şey sabah bıraktığım gibi duruyordu fakat emin olamıyordum, Frida'nın benimle oyun oynamadığından emin olamıyordum, çünkü düşündüğümde, onun gibi birinin burayı boşaltmadan bırakması normal değildi. Frida temizliğin piri, şampiyonuydu, yapılmamış hiçbir iş bırakmazdı, resmen bir temizlik askeriydi. İçim ürperdi ve birden canım çorba çekmemeye başladı, Frida yaptığımı anladıysa ve yarın onları Fred ve Karin'e anlatırsa neler olabilir diye düşündüm, tabii şimdiye kadar çoktan Fred'i bulup olan biteni anlatmadıysa. Bu durumda ne bahane bulabilirdim ki? Benim lafıma karşı onunkiydi ve ona inanacaklardı.

Fakat daha sonra beni bu kararsız bekleyişimden kurtaracak bir şey oldu ve her şeyi itiraf etmek ya da camdan atlamak gibi büyük kararlar almadan önce sessizce neler olacağını görmeye karar verdim; çünkü her zaman bir şey olurdu, önemli olan sabırlı olmasını bilmekti.

Fred, Karin'le beni çok şaşırtan bir tonla Norveççe konuşuyordu. Karin'e karşı asla sesini yükseltmezdi, Fred; Karin'in köpeğiydi o, bu yüzden bu olanlar beni çok şaşırttı. Altın ve pembe kaplı odadan parmak uçlarımda çıktım ve ikisinin merdivenleri çıktığını, Fred'in Karin'i resmen iteleyerek çıkardığını gördüm, Karin ise tırabzanlara tutunarak ilerlemeye çalışıyordu. Başlangıçta bunun benim yüzümden yaşandığını düşündüm. Karin beni koruyor olmalıydı; onları ispiyonladığımı henüz fark etmemişlerse bunun sebebi böyle bir gerçeğe inanmak istememeleriydi ya da benim onları kandırma konusunda özel bir yeteneğim vardı, belki de sahilde kusan hamile bir kızın bilgi sızdıran bir köstebek olamayacağı yönünde genel bir kaide, bir inanç vardı. Neyse ki bu kavganın benimle ilgisi yoktu.

Fred o kadar sinirliydi ki onların odasından kendiminkine geçerken beni fark etmedi bile.

Karin bana doğru neredeyse ağlayarak geldi ve sarıldı. Fred duygulu bir şekilde bize baktı. Karin'in ağlıyor numarası yaptığını fark ettim. Ondan hafifçe uzaklaştım ve Fred'e bakarken saçlarını okşadım, bakışlarımla ne olduğunu sordum.

Anlattılar. Karin, Fred'in bir kadın için mücevherlerinin ne anlama geldiğini anlamadığını söyledi ağlamaklı bir sesle. Fred, mücevherleri Alice'e vermesini istiyordu.

Benim mücevheri olmayan ve mücevherlere asla değer vermeyecek biri olduğumu ikimizin de bilmesine rağmen, Karin'i anlıyormuş gibi yaptım.

"Tanrı aşkına, Karin," dedi Fred, "Hayatta mücevherlerden daha önemli şeyler var."

Karin cevap vermedi fakat Fred devam etti.

"Hayat daha önemli, değil mi? Mücevherler karşılığında hayat."

"O sürtük..." dedi Karin. "Her şeyimi elimden alıyor."

Otto ve Alice'in verdiği iğnelerin karşılığının mücevherler olduğunu anladım.

"Evine gitmeni istiyorum," dedi Fred dolabın içindeki kasayı açarken, "Ona bu küçük hediyeyi vermeyi unuttuğunu ve üzgün olduğunu söylemeni istiyorum. Otto beni çağırdığında o kadar utandım ki anlatamam."

"Sen gidemez misin peki?" dedi Karin.

"Hayır," dedi tanıdığım kasadan mücevherlerin olduğu kutuyu çıkarırken. O kutuyu çıkarırken ben de odadan çıktım. Karin'in mücevherlerine bakmak istemiyordum, o mücevherleri görmek istemiyordum.

"Sandra sana eşlik eder. Böylece gezmiş de olursunuz."

Çorbadan yanık kokusu geliyordu; koşarak aşağı inerken birkaç gün öncesindeki gibi bir öksürük tuttu. Buz gibi terlemeye başladım. Çorbayı ateşten aldım ve Karin'in bir dakika önce kalktığı koltuğa kendimi bıraktım.

Alice'e hangi mücevherleri götüreceklerini seçiyor olmalılardı, Karin'in alışveriş merkezinden aldığı tahta kaplarda çorbayı servis edecek zamanım vardı.

Eczaneden getirdiğim ve Fred'in Alice'e verilecek olan mücevherleri koyup masanın üzerine bıraktığı plastik poşetle birlikte yemeğimizi yedik. Kendi aralarında Norveççe bir şeyler konuşuyorlardı, belki Fred aldıkları bu ürünün gitgide pahalılaşmasını eleştiriyordu, belki de Otto'yu arayıp, Karin'in Alice'i görmek istediğini, ona çok hoş bir sürprizi olduğunu söylemeyi düşünüyordu.

Ayağa kalktı, Otto'yla telefonda konuştu ve dönüp bizi saat beşte beklediğini söyledi. Tam da Julián'la Faro'da buluşacağımız saatte.

"Aslında belki de siz gitmelisiniz. Bu kadar kişisel bir konuya burnumu sokmak istemiyorum."

"Tam da bu yüzden gelmeni istiyorum," dedi Fred, "Artık senin de aileden olduğunu ve Kardeşlik'e girmeyi hak ettiğini, sokaklarda holiganlık yapanlardan çok daha fazlasını hak ettiğini anlamalarını istiyorum bu lanet heriflerin!" diye devam etti ve masaya beni hayrete düşüren bir yumruk attı.

Karin kocasına hayranlık dolu bir bakış attı ve bana gülümsedi.

"Doğru söylüyor," dedi.

Bu tarz şeyleri benimle paylaşmak istiyor olmaları beni korkutuyordu. Fred'in grubuna benim yüzümden isyan etmesi beni ürkütüyordu, öngörebildiğim bir şey değildi bu. Çok uzun zamandır kendi aralarında sırlar saklıyor ve planlar yapıyorlardı, sıkılmamak için de oyunlarına yeni bir yüz gelmesini istiyorlardı. Kardeşlik onlara güvence veriyordu, fakat kafalarını dağıtabilecekleri bir şey

yoktu. Eski günlerdeki kutlamaları güzeldi fakat şimdi onların da tadı kalmamıştı. Bense Julián'la buluşamama fikriyle geriliyordum.

"Ben o saatte doğuma hazırlık kursuna yer ayırtmıştım. Alice'in evine daha erken ya da belki de yarın gidebiliriz."

Fred ve Karin başlarını hayır anlamında salladılar.

"Daha erken olmaz," dedi Fred, "Alice şu an uyuyor ve saat beşten önce onu görebilmeniz imkânsız. Doğuma hazırlık kursuna da bir gün geç gitsen bir şey olmaz."

"Ama yer kalmayacak sonra," dedim.

"Sen merak etme," dedi Karin şeytani gülümsemesiyle. "Benim spor salonunda da doğuma hazırlık kursları var, müdürle konuşmam yeter. Böylece ben kendi egzersizlerimi yaparken sen de seninkileri yapabilirsin. Hemen yarın müdürle konuşurum."

İmkân yoktu. Onların istediklerini o an yapmamalarına imkân yoktu. Başkalarının ihtiyaçlarını düşünmek onları rahatsız ediyordu.

•

Saat beşte cipi Alice'in kapısının önüne park ettim. Zili çaldık ve kapıyı beş dakika sonra açtılar, Karin'i aşağılayan bir hareketti bu. Ben istemeden de olsa (gerçi Karin ve Alice'in bir farkı yoktu benim için) Karin'in tarafını tuttum; onun evinde kalıyordum ve onu daha iyi tanıyordum. İkisinin beni aradan çıkarmaya karar vermeleri durumunda bile taraf tutmamam imkânsızdı.

Onu daha fazla rahatsız etmemek için bir şey söylemedim, yüzüne bile bakmadım.

"Alice tüm bunları ödeyecek," dedi kapı yavaşça açılırken.

Biz evin sütunlarına doğru yürürken, acaba hangisi daha kötüdür, diye düşündüm. Görünen o ki Alice daha genç, daha güçlüydü ve sıvının kontrolünü elinde tutan kişiydi, Karin'in bu konuda yapabileceği tek şey yutkunmak ve ona tahammül etmekti.

Bizi Frida karşıladı, akşamüzeri burayı temizlemeye geliyor olmalıydı, salonda da biraz beklemek zorunda kaldık. Kullanılmış şırıngaları aldığımı anladı mı diye Frida'nın yüzüne dikkatlice baktım fakat Frida bana bakmadı bile. Artık ona daha dikkatli bakıyordum çünkü beni Kardeşlik'e girmiş bir işgalci olarak görüyordu ve benim Christensenlerin evinde kalmam onu çok rahatsız ediyor olmalıydı.

"Ne büyük zevksizlik!" dedi Karin, bronz saatler, altın kaplamalı aynalar, antika halılar ve tablolara bakarken.

"Bunların hepsi orijinal mi?" diye sordum.

"Evet, orijinaller, ama sanki değilmiş gibi duruyorlar," dedi Karin memnuniyetsizlikle.

Mücevherlerin olduğu poşeti alıp almadığını sordum, o da aldığını göstermek için poşete dokundu. Karin'in de seçkin bir zevki yoktu fakat onunki daha kişiseldi, pahalı ya da lüks olmayan güzel şeyler de hoşuna gidebiliyordu. Alice'inki ise sadece lüks olanlara yönelikti, lüks olana karşı duyulan bir abartı söz konusuydu, durum böyle olunca da hiçbir şey özel olarak öne çıkamıyordu. Kendimi bir çeşit antika dükkânında gibi hissettim, içeride bulunan her bir şeyi kendi yerinde hayal ettiğiniz türden bir antika dükkânında. Hiçbir zaman antika almamıştım, ne antika alacak param ne de onu koyacak bir evim olmuştu fakat yine de şu iki bin yıllık gibi duran Çin vazosu hoşuma gitmişti.

Alice birden merdivenlerde belirdi. Yavaş adımlarla, bir oyuncu edasıyla geliyordu. Siyah kadifeden bol bir pantolon giymişti, merdivenlerden inerken inanılmaz havalı duruyordu. Görünen o ki kadifeyi çok seviyordu, perdeleri de koyu mavi kadifedendi. Aynı pantolonu gibi üzerine oturmuş bir ceket giymişti. Bir de sırtında uzun pelerini olsa, eski moda vampirlere benzeyecekti. Beni görünce yüz ifadesi değişti, iyi mi yoksa kötü mü baktığını anlamadım. Elini saçlarına sokup karıştırdı, bunun iyiye işaret olduğunu hissettim.

Fred ile Karin beni görünce yumuşayacağını ve her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü muhtemelen. Beni gören Alice, Fred'le Karin hakkında olumlu düşünmeye başlayacaktı. Kim bilir, Yahudileri ve Julián gibileri öldürürken, onlara da iyilik yaptıklarını düşünmüşlerdi belki de.

Yine de Alice'in değil, Karin'in tarafındaydım hâlâ. Bize çay ikram etti. Her zaman çay ikram ediyorlardı. Çay istemediğimi çünkü uykumu kaçırdığını söyledim.

"Hem de bu yaşta, daha çok gençsin," dedi Alice. "İnanamıyorum. Sen uykusuzluk nedir onu bile bilmezsin. Sana elmalı bir çay yapayım."

Çayı kabul etmediğime pişman oldum çünkü elmalı çay yüzünden işimiz uzayacaktı. Saat beş buçuk olmuştu ve çayı Frida'nın hazırlamasına izin vermeyecekti, bu da Frida'nın benden iyice nefret etmesine yol açacaktı. Mahvolmuştum. Mutfağa gitti, suyu kaynattı, fincanın içine küçük çay poşetini attı, hepsini bir tepsi içerisinde getirdi ve nazik bir şekilde önüme koydu. Korktum. Daha sonra uzun zarif bacaklarını birbirine dolayıp oturdu ve daha önce kim bilir kimin kullandığı çok şık bir porselen fincandan bir yudum aldı.

Fincanın üzerinden Karin'e sert bir bakış attı.

"Ah!" dedi Karin, eczanenin yeşilhaçlı poşetini çıkarırken. "Umarım beğenirsin. Elimdekilerin en iyileri ve sana verebileceklerimin en güzelleri."

"Göreceğiz bakalım," dedi Alice, poşetin içerisindekileri masaya, fincanların, şekerin ve kaşıkların ortasına koydu. Karin bana, "Bayağının biri ve bu mücevherlere bakmayı dahi hak etmiyor" der gibi baktı.

"Yakut bir gerdanlık," dedi Alice mücevherleri incelerken, "İnci bir bilezik, safir bir yüzük, eğer yanılmıyorsam, mor yakut bir yüzük, beyaz altından mı bu?"

Dört sıra inci bileziği eline aldı.

"Şu bileziğe yazık bence, sanki kolyesi eksikmiş gibi duruyor."

"Kolye mi?" dedi Karin. "Ah, evet! Kolye. Çantamın içine düşmüş olacak."

Alice'in bakışları arasında Karin çantasında bir şey arıyormuş gibi yaptı ve bir servet kadar değerli olduğuna emin olduğum inci bir kolye çıkardı.

"Sağ ol," dedi Alice kolyeye uzanırken. "İnciyi pek sevmediğini biliyorum ama sen de benim inciye bayıldığımı biliyorsun."

Ayağa kalktı ve altın çerçeveli aynanın önüne geçti.

"Biraz ağır," dedi, "ama çok güzel."

Karin fincandaki çayı içti, ben de kendimi meyve çayımı bitirmek için zorladım ve ayağa kalktık. Saate baktım, altıya beş vardı, belki de Julián hâlâ beni bekliyordu.

"Hayatta olmaz," dedi Alice, "Henüz gidemezsiniz, Frida'nın yeni yaptığı kekin tadına bakmadan gidemezsiniz."

Aç olmadığımızı, geç yemek yediğimizi ve midemizin bir parça kek bile alamayacak kadar dolu olduğunu söyledik.

"Sadece biraz, denemek için, muhteşem olmuş," dedi ayağa kalkmadan, inci kolye boynundaydı.

"Frida!" diye bağırdı. "Yaptığın o muhteşem kekten getir biraz."

Yine oturmak zorunda kaldık. Alice de canı ne isterse herkesin yapmasına alışkındı. Karin'e yeniden çay ikram etti, ben de yeniden elma çayı beklemek için normal çayı kabul ettim. Frida, Karin'in evinde de yaptığı kekle geliverdi, hepimize tabaktan neredeyse taşan, kocaman dilimler ikram etti.

"Bunun hepsini yiyebileceğimizi sanma," dedi Karin şeytani gülümsemesiyle.

Alice Almanca bir şey söyledi, Karin de Almanca cevap verdi ve bu şekilde bir on dakika geçirdik, birbirlerine serzenişte bulunuyorlardı sanki, daha sonra Karin ayağa kalktı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Karin. "Bu kızın da benim de yapacaklarımız var. Kek çok güzel olmuş, Frida."

Ben de güzel olduğu fikrine katıldığımı söyledim. Alice'in yüz ifadesine bakılırsa, Almanca yaptıkları tartışmayı Karin kazanmış olmalıydı. Frida'nın takındığı ifadeye bakılırsa da, henüz dil engelini tam aşamamış ve tüm sırları öğrenememiş olsa da, o da duyduklarından tatmin olmuştu.

"Bir dakika bekle," dedi Alice biz tam çıkmak üzereyken.

Karin iç geçirdi ve yapacak başka bir şeyi varmış gibi saatine baktı, belki de ziyaret bahanesiyle alışveriş merkezine gitmeyi düşünmüştü, yadırgamazdım. Alice alt katta bir kapı açtı ve beş dakika sonra elinde her zamanki paketlerden biriyle geri döndü.

"Kişisel bir hediye, benden."

Karin paketi açtı ve omuzlarını onun omuzlarına değdirdi, sarıldı sanki. Barışmışlardı. Aslında, türleri yok olmakta olan bir grubun üyeleriydiler ve bir noktada birbirlerini anlamak zorundaydılar.

Tüm bunlar olurken bir an içgüdüyle sağıma doğru döndüm ve Frida'yı bana bakarken yakaladım. Bakışlarını çevirdi ve herhangi bir sonuç çıkaramadım fakat Frida'nın beni incelediği ya da gözetlediği belliydi, aynı zamanda benim kullanılmış iğneleri almam konusunda Alice'e henüz bir şey söylememiş olduğu da belliydi, belki de ileride lazım olur diye bu bilgiyi şimdilik kendine saklamıştı. Belki de bunca zaman ben Frida'ya dikkat etmezken, Frida beni dikkatle incelemişti.

Vedalaşırken, Alice aynı doğum günü partisinde olduğu gibi beni kendine çekti. Kalça kemiklerini hissettim.

Sonunda cipe döndüğümüzde saate bakmaya cesaret edemedim, benim de kendime özel bir hayatım olduğunu açıkça belli etmek istemiyordum.

"Gününü gösterdin gibi geldi bana," dedim biraz da gerçeklik payı olan hayranlıkla.

"Ona birkaç şey hatırlatmam gerekti, insanlar çok kolay unutuyorlar. Şimdi arabada olduğumuza göre," dedi, "şöyle bir tur atabiliriz, ne dersin?"

"Tamam," dedim, ben de yorulmuştum.

"Bu kadın her şeyimi elimden almaya çalışıyor, herkesin elindeki her şeyi sadece kendine istiyor. Eğer sokakta dünyanın en pahalı ve en güzel mücevherini görse, dönüp almaz bile, sadece başka biri onu takıyorsa ilgisini çeker. Sen de bizimle birlikte olmasaydın, dikkat bile etmezdi sana."

Avcı Karin. Hepsi kendine has stilleri olan avcılardı. Alberto hariç. Alberto bana verdiğinden çok daha fazlasını benden almıştı. Huzurumu alıp götürmüştü. Hayat iki uçlu bir kılıç gibi; seni mutlu da edebiliyor, mutsuz da. Kara Melek'i hatırladım, aralarında en zekisi o gibi duruyordu, belki de Kardeşlik'in şefi oydu. Sadece Karin'in doğum gününde evimize gelmişti ve hepsinden bıkmış gibi bir hali vardı. Karin'e onu sormak aklıma geldi.

"Peki ya Sebastian? Senin doğum günündeki o nazik beyefendi."

"Sebastian... Evet, o başkadır. Alice'le ilgisi bile yoktur. Alice sizin dediğiniz gibi, sonradan görme bir kadındır, bunu tercihlerinde de anlarsın, ama Sebastian ayrıdır, ben bile onunlayken sözcüklerimi ölçüp konuşurum."

Faro'ya doğru saptım. Karin camdan bakıyordu. Hava kararıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedi.

"Bilmem. Kasaba kalabalıktır diye düşündüm ve Alice'in evinde başıma ağrı girdi."

"Evet, Alice bugün çekilmezdi."

Faro'nun vahşi palmiyelerine varabilmek için toprak bir yola girmek, yoldan çıkmak gerekiyordu. Uzaktan Julián'ın arabasını görmeye çalıştım ve bu saatte ne Julián ne de arabası yoktu, fakat oraya gitmişken durmamak da olmazdı. Karin bu ziyareti, gittiğimiz bu yerle ilişkilendiremezdi.

Dondurmacının yanına park ettim. Dükkânın ışığı çevredeki ağaçların üzerine hayaletler düşürüyordu. Bu sükûnet ve huzur hali çok hoşuma gidiyordu, fakat Karin'in durumdan hiç memnun olmadığının da farkındaydım; o, karmaşadan hoşlanırdı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu, insanları ve güzel şeyleri görebileceği alışveriş merkezinde olmayı tercih ederdi.

"Tuvalete gitmem lazım. İçeride kesin lavabo vardır."

"Ormanda da yapabilirdin, kimse görmezdi seni," dedi suratını asarak.

"Evet haklısın. Sen inme istersen, ben de hemen dönerim."

"Seni bekliyorum. Geç kalma," dedi, her istediğinin yapılmamasından rahatsız olmuştu belli ki.

Onu buraya getirerek gereğinden fazla cesaret gösterdiğimi düşünerek pişman olmuştum, alışveriş merkezine gitme fikrini destekleyeceğimi düşünmüş olmalıydı.

Julián'ı bulmak ümidi olmadan, durumu nasıl kullanabileceğimi bilemeden içeri girdim. İki ya da üç çift ve şakalaşan iki adam vardı. Lavaboya geçmek için girdiğimde her zamanki garson bana baktı, ben de ona. Yaklaştım ve benim için herhangi birinin mesaj bırakıp bırakmadığını sordum.

"Senin için mi?" diye sordu, sanki benimle paylaşmak istediği bir şey vardı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer Karin içeri girerse işim biterdi. Garson tezgâhın altına bakıyordu. Bir arabanın kapısının kapandığını duydum ve dışarı doğru koşmak üzereydim ki garson bir kâğıt çıkardı, yaşlı Julián'la ilişkim hakkında bir çift sözü olduğunu belli eden bir bakışla, kâğıdı bana verdi. Kâğıdı cebime koydum, ona bu konudan kimseye bahsetmemesini söyleyecektim ki olaya çok fazla önem vermemesi için vazgeçtim. Lavaboya girmeden çıktım ve bizim arabanın yanına park etmiş arabayı görünce, Karin'in benim garsonla konuşup ondan bir kâğıt aldığını görmüş olabileceğini düşündüm. Mümkündü bu.

"Bitti mi?" dedi Karin.

Hiçbir şey söylemedim, diyaframım rahatlamış gibi bir nefes verdim ve arabayı çalıştırdım.

"Tüm mücevherler çok güzel fakat o inci kolye..." dedim cipi kasabaya doğru sürerken.

"Sana da o kadar yakışırdı ki.... Ona hiç yakışmayacak, kendini ne sanıyorsa o yaşlı kadın... İnciler gençler içindir. Burnundaki o halkayı çıkarmayı düşünmez misin?"

"Deliği açtırmışken halkayı da takmak lazım."

Benimle olmak onu neşelendiriyordu. Tosalet'e uzanan yolda bana kasabayla ilgili bir sürü şey anlattı. Karin'in gittikçe artan ilgili halleri dikkatimi çekti, bense hiçbir şey söylemedim. Daha sonra alışveriş merkezinin otoparkına girdim ve durdum.

"Başının ağrıdığını söylememiş miydin?" dedi heyecanlı bir sesle.

"Evet ama geçti ve ayrıca Alice'le olan biteni de unutmak lazım, değil mi?"

Yeni bir çift ayakkabı almış bir çocuk gibi neşelendi. Kendisi istemeden alışveriş merkezine gitme fikrinin çıkmasını beklemiyordu benden. Faro'nun kafasına soktuğu şüphe ve kararsızlık kaybolmuştu şimdi. İçeriye girip alışveriş sepetini aldığımızda, güzel şeylere bakmaya koyulduğumuzda, farları açık unuttuğumu ve hemen geri döneceğimi söyleyerek yanından ayrıldım.

Gözden kaybolur kaybolmaz notu cebimden çıkardım. İsimsiz bir krokiydi. Üç tane yuvarlak çizilmiş, her birine bir harf yazılmıştı, A,B ve C. C harfindeki yuvarlağın içinde bir artı işareti vardı. Bir dikdörtgen ve birkaç palmiye de çizilmişti. Krokiyi hayal ederek gözlerimi kapattım ve gözlerimi açtığımda, elimdeki çizim tanıdık geldi. Alçak, vahşi palmiyeler, hava soğumadan önce onların altında oturuyorduk, bu da C taşının altına benim için bir şey bıraktığı anlamına geliyordu. Otele değil, Faro'ya gitmem için bir işaret olabilirdi bu. Fakat şu an gitmek zordu. Çok gecikirdim ve Karin şüphelenirdi. Yolda bir şeyler uydurabilirdim, her şeye inanmaya hazırdı ne de olsa. Karin, güzel hayatının çok uzun sürmeyeceğinin farkındaydı, büyülü sıvının geldiği çeşme kapandığı an, sandalyeye mahkûm olacak ve evden çıkamayacaktı. Bir gün mücevherleri de bitecekti. O yüzden elindeki anın tadını çıkarmak zorundaydı.

Önüme çıkan tüm arabalara korna çalarak ilerledim. Motorla göz açıp kapayıncaya kadar varmış olabilirdim ama bu koca tankla onca virajı almak zor oluyordu. Lanet olası virajları geçmek neredeyse on beş dakika aldı. Geldiğimde farları oturduğumuz banka doğru açık bıraktım ve C taşını gördüğümde yanına gittim. Çok ağırdı fakat sonunda kaldırdım, plastiğe sarılmış kâğıdı aldım, taşı yerine koydum ve koşarak çıktım. Verilen görevleri mümkün olan en kısa sürede başarmayı gerektiren televizyon programlarındaki tiplere benziyordu halim. İki ay içerisinde bu kadar hızlı hareket edemez olacaktım, neyse ki henüz o kadar ağırlaşmamıştım. Arabaya binip, motoru çalıştırdım. Her şeyin çabucak olması ve daha sonra da boş

park yeri bulabilmek için dua ettim. Bu saatte alışveriş merkezinde iğne atsanız yere düşmezdi, eğer park yeri bulamazsam yapacak bir açıklama bulmam imkânsızdı. Dualarım duyulmuş olacak ki alt katta bir park yeri buldum. Eğer Karin bir şey sorarsa, kendinden şüphelenmesine neden olacak bir şeyler uydurabilirdim. Vücudumun her deliğinden ter çıkıyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Süpermarkete girdiğimde nefesimi kontrol altına almaya çalıştım, beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Yüzümdeki teri elimle sildim. Neredeyse kırk beş dakika gecikmiştim. Son bir duayı da bu kalabalıkta onu görebilmek için ettim.

Marketin ortasına geçtim, konsantre oldum ve bölüm bölüm bakınmaya başladım. Herhangi bir sütunun arkasında olmamasını ümit ediyordum. Onu gördüm. Kitap bölümündeydi, altın harflerle başlık atılmış romanlar alıyordu.

Yanına gittim ve elindeki kitap dolu poşeti aldım.

"Nereye kayboldun? Merak ettim. Hasta olmadın umarım."

Yorumda bir tuzak vardı, hissettim; hastalanmadığımı, sadece onu bulamadığımı, bu kalabalığın içinde birini bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu ve onu tam da aramaktan vazgeçmek üzereyken bulduğumu söyledim, onu görmeden biraz önce megafonla duyuru yaptırtmayı düşündüğümü anlattım.

"Bu romanlar güzel mi?"

"Okumaya başlamak istiyorum. Bugün televizyon izlemeyeceğim."

Ben de odama çıkabilecektim demek ki. Fred'le yalnız kalmak istemiyordum. Gizlemem gereken o kadar çok şey vardı ki birini ağzımdan kaçırırım diye korkuyordum.

Arabanın yanına gitmek için asansöre binip aşağı inmemiz gerektiğinde, park ederken aldığım fişte park saatinin gözükeceğini bildiğimden, Karin'in dikkatini dağıtmak istedim ve Almanca

öğrenmeyi düşündüğümü söyledim, Almancanın bana bazı kapılar açabileceğini ve onun belki de bana yardımcı olabileceğini söyledim.

"Örneğin," dedim, "'Fred ve Karin'in evinde yaşıyorum. Fred ve Karin benim arkadaşlarımdır.' nasıl denir?"

Karin Almanca bir şeyler söyledi ve daha sonra düşünceli bir halde ekledi.

"Sana öğretecek kadar sabırlı olduğumu sanmıyorum, bir kursa gitmen senin için daha iyi olur. Çok iyi bir kurs biliyorum."

Biz bu konuşmayı yaparken Karin, benim makineye soktuğum fişi ödemişti, ben de onu hızlıca çöpe atmıştım, arabanın yanına gelmiş ve aldıklarını bagaja koymaya başlamıştık. Bu sefer her zamanki aldıklarının yanında, meyve ve süt gibi şeyler de almıştı. Çevresine baktı ve geldiğimizde buraya park etmediğimizi söyledi. Ona yürüyen merdivenlerle değil de asansörle geldiğimizi söyledim.

Çevresine bir kez daha baktı ve hiçbir şey söylemedi. Farları kontrol etmek için döndüğümde engellilere ayrılmış yere park ettiğimizi fark edip, yerimizi değiştirdiğimi söyleyebilirdim. Fakat daha kısa olan bu açıklamayla yetindim. İnanırsa sorun yoktu, inanmazsa da başka bir açıklama sunacaktım.

"Eve gidelim mi artık?" dedim onu düşüncelerinden çıkarmak için.

"Benim için değil, senin için dönelim. Ben yorulmadım."

Dikkatini daha da dağıtmak için, eve dönmeden önce ablamın evine uğrayıp her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmemizin ve almayı unuttuğum bir dosyayı da bu vesileyle almamızın mümkün olup olmayacağını sordum. Tabii ki aslında var olmayan bir dosyaydı bu.

Julián

Faro'da bir saat bekledim ve Sandra gelmedi. Elinde olmayan bir şey çıkmıştı ve randevuya gelememişti. Beklemeye devam etmek veya gitmek arasında karar verememiştim. Gelebilmek için bin farklı hikâye uydurmak zorunda olması bana acı veriyordu, eğer olur da gelirse ve ben gitmiş olursam kötü olurdu. Fakat her şeyden daha tehlikelisi bir kez daha otelin önüne park etmesi olurdu. Ona özellikle otele gelmemesini tembihlemiştim, benimle iletişime geçmesi gerektiğinde oteli değil, Faro'yu kullanması gerektiğini söylemiştim. Şimdiye kadarki en büyük sorunumuz mesajlarımızı bırakacak bir yerimizin olmamasıydı. Arada sırada buradan bir cep telefonu alma fikri geliyordu aklıma, beni arayabilmesi için ona para verebilirdim fakat aramalar takip edilebilirdi, aradığın insanın nasıl bir durumda olduğunu önceden bilmen imkânsızdı, konuştuklarınız ikiniz arasında kalmayabilirdi. Böylesi daha iyiydi. Hayatlarımızı ne kadar birleştirirsek o kadar iyiydi. Norveçli çift de aynen bu sebepten dolayı cep telefonu kullanmıyordu ve görünmez arkadaşlarının çoğunun da cep telefonu yoktu. Genelde bir tanıdığın telefonunu ya da eve yakın barların telefonlarını kullanıyorlardı. Aklıma bizim için en basit yol olacak bir çözüm geldi; en iyi bildiğimiz yer, defalarca yanına oturduğumuz taşlardı. Birbirimize buradan mesajlar bırakabilirdik. Dondurmacıda kafeinsiz kahve içip şekerli çörek yerken, mesajın olduğu yeri anlatan küçük bir karalama hazırladım. Sandra için çok basitti, fakat başkasının eline geçerse çözülmesi zordu.

Kâğıdı ikiye katladım ve şöyle yazdım: "Burnunda halka olan kıza veriniz."

Sandra

Karin park meselesini iyice unutsun diye arabayı yavaş sürdüm. Kasabayı arkamızda bıraktığımızda manzara muhteşemdi: farklı yerlerden gelen küçük ışıklar, dalları hareket eden ağaçların gölgeleri ve gökyüzü. Bense böyle bir manzarayı, gözünü bile kırpmadan yüzlerce insan öldürmüş, pişmanlık duygusu bile olmayan sadist biriyle paylaşıyordum. Parfümü burnuma geldi ve camı açtım.

"Çok romantiksin, değil mi Karin? Aşk hikâyeleri çok hoşuna gidiyor."

"Onlar olmadan yaşayabilirim, artık yaşlandım fakat o hikâyelerin bana hatırlattığı şeyler var. Çok zevk alıyorum. Hayatın tadı tuzudur aşk, birini elde etmek ve baştan çıkartmak. Fred'i tanıdığımda nasıl biri olduğunu tahmin bile edemezsin. Muhteşem bir adamdı. Uzun boylu, yakışıklı, kararlı, tam hayal ettiğim gibi. Sportmendi, her çeşit sporu yapıyordu; at biniyor, kayak yapıyor, dağa tırmanıyordu. Üstün biriydi... her açıdan. Onu görür görmez âşık olmuştum. Herhangi bir film ya da bir romandaymış gibiydi. Şimdi iki ihtiyarız. Senin annen baban kaç yaşlarında?"

"Annem elli, babamsa elli beş," dedim. Bir yandan da Karin'in yaptığı Fred tasvirini düşünüyordum, aynen Julián'ın yaptığı tasvire benziyordu ama Julián'ınki bu kadar hayranlık dolu değildi tabii. Julián'a göre Fred, Karin'in istediği mevki basamaklarını tırmanabilmesi için mükemmel bir adaydı ve araya romantik hayallerini de katmış olmalıydı. Çıkarımlarıma göre, Karin korkunç bir şekilde pratik ve hayalci olabiliyordu.

"Peki ya büyükannen ve büyükbaban?"

"Hayatta değiller. Onları çok az gördüm, zar zor hatırlıyorum."

"Şimdi ben varım," dedi.

İstemeden de olsa memnun bir şekilde gülümsedim, her iki taraf için de bir gösteriydi bu fakat yine de rahatlamıştım. Karin en zor anında bile karşısındakine bir şey vermeyen, verse de karşılığında muhakkak bir şey almak zorunda olan birisiydi, cömertlik duygusu varoluşunda yer almıyordu.

Julián'm deyimiyle evciğimde, ışıklar açıktı. Cipi durdurdum ve Karin'e beni arabada beklemek isteyip istemediğini sordum, fakat aynen tahmin ettiğim gibi, benimle gelmek istiyordu. Kendini iyi hissettiğinde gözünden bir şey kaçmasına kesinlikle izin vermiyordu. Bana dayanarak arabadan indi ve kapının açılmasını bekledik. Aslında onu buraya, kafasında daha da fazla şey olsun da kafası karışsın diye getirmiştim. Faro'ya gidip döndükten sonra alt kata park etmiş olmam ve onun da park ettiğimiz katın değiştiğini düşünmüş olması gerçeğinden uzaklaşmasını istiyordum. Fred'e bir şeyler anlatacaksa, sadece Alice'le olan biteni anlatmalıydı. Onun dediklerine karşı gelirsem ya da bana ihtiyaçları kalmazsa Fred her an beni gözden çıkarabilirdi.

Kısa pantolon giymiş, saçları dağınık bir adam kapıyı açtı, evin içerisinde kendini sa'an biri olmalıydı. Kapıyı tembel bir hareketle açtı, hava soğuk olmasına rağmen çıplak ayak dolaşıyordu, böyle tiplerin evine girmek yatağına girmek gibi bir şeydi. Bir okulda öğretmendi. Boşanmak üzereydi ve plajlı bir yere tayinini istemişti. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek ve daha önce unuttuğum bir dosyayı almak için geldiğimi söyledim. İçeri geçmemiz için kenara çekildi. Salonu nasıl bulacağımı düşünmek bile istemiyordum.

"Dosya mı demiştin?" dedi ve deli gibi gülmeye başladı.

Tam da korktuğum gibi ortalık dosya kaynıyordu, dosyalar ve kâğıtlar her yere saçılmıştı.

"Bakmama izin verirsen tanırım herhâlde."

"Şöyle yapalım, sen aramayı bana bırak, yarın tekrar gel," dedi ve yeniden gülmeye başladı, boşanma onu delirtmiş olmalıydı ya da karısı onu deli olduğu için boşuyordu.

"Yalnız başına mı kalıyorsun?" diye sordum gergin havayı yumuşatmak için.

"Sorularına dikkat et," dedi bana fazlaca samimi bir bakış atarak, "Verdiğim cevabı beğenmeyebilirsin."

Ulu Tanrım! Korkunçtu.

"Çok güzel," dedi Karin garip aksanı ile araya girerek. "Dosyayı alması için yarın bu saatte birini göndeririz."

Daha sonra ciddi bir şekilde Almanca bir cümle söyledi ve sadece profesörü değil, beni de telaşlandırdı.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi öğretmen.

"Şöyle söyledim," dedi Karin ve o garip surat ifadesiyle çok ciddi bir şekilde adama baktı, "Dilini kıçına sok ve git bir duş al, leş gibi kokuyorsun."

Karin yüzünden çok utandım, deli öğretmen, hatta tüm insanlık için utanç hissettim fakat bir yandan da Karin'in karşısına bu tarz bir adamı çıkarmam benim bir işler çevirdiğimi düşünmesini engellemek için çok iyi olmuştu.

"Eğer kız kardeşim evin halini görseydi," dedim cipe binerken. "Evde güzel mobilyası yok ama Alice'in mobilyaları gibi bakıyor onlara."

"Hoş görülemeyecek bazı şeyler vardır," dedi Karin kızmış bir şekilde. "Sadece onun o iğrenç dosyaları mı önemli yani? Senin dosyana güldü. O dosyanın ortaya çıkması kendi iyiliği için iyi olur."

Karin'in öğretmene söyledikleri beni birden korkuttu.

"Karin, benim dosyama gülmedi, kimse bir dosyaya gülemez, biraz sıyırmış bir tip işte, hepsi bu."

"Sana çok aşağılık bir şekilde cinsel ilişki teklif etti."

"Sadece bizi korkutmak istiyordu, eminim bir sineği bile öldüremeyecek biridir. Beni savunduğun için de teşekkür ederim fakat biraz ağır oldu."

"Yarın birini dosyayı almaya göndereceğim ve edepli davranmalarını tembihleyeceğim. Sadece senin için değil, aynı zamanda öğrencileri için de diyorum, ne tarz bir eğitim veriyordur ki onlara?"

"Sen bunu düşünme Karin, insanlar işyerinde değişirler. Kim alacak dosyayı, Fred mi?"

"Martin'i göndeririz. Bu tarz bayağılarla nasıl uğraşılacağını Martin iyi bilir."

Gece muhteşemdi ve nasıl bir tehlikeye atıldığını bilmeyen o kiracının hayatı için endişe duymaya başladım. Bu bölgede olan faili meçhul cinayetlerin bazılarının Kardeşlik tarafından işlenmediğini kim söyleyebilirdi ki?

"Biraz daha merhametli olmalıyız. Kız kardeşim, adamın karısı tarafından terk edildiğini söylemişti. Ona çok âşık ve çok acı çekiyor olmalı, biraz sıyırmış işte."

"Delilik çok fenadır," dedi, 'r'yi sevimsizce vurgulayarak.

Görünen o ki Karin'in canı birini cezalandırmayı çekmişti ve kabak zavallı öğretmenin başına patlamıştı.

Bir barın yanına park ettim ve Karin kafeinsiz bir kahve içip insanları incelerken, umumi telefondan kız kardeşimi aradım; kiracısının nasıl olduğunu ve belki de ileride sorun çıkarabileceğini anlattım. Kız kardeşim her zamanki gibi pek konuşmadan dinledi.

"Değişmişsin," dedi.

"İyiyim," dedim bu yorum karşısında ne diyeceğimi bilemeden.

"Sesinden anladım. Daha olgun geliyor, belki de diyaframın üzerindeki baskı yüzündendir."

"Olabilir ama her zamanki gibiyim."

"Her zamanki gibi mi? Hayır," dedi otoriter ses tonunu takınarak. "Sesin hüzünlü geliyor. Oralarda başını bir belaya sokmadın, değil mi?"

"Burada hangi belaya sokabilirim ki başımı? Kendime göre endişelerim var, hepsi bu."

"Çocuğuna bir baba vermek konusunda endişeleniyor musun, bakalım."

Onu ilgilendirmediğini söyleyecektim, kendi işine bakmasını ve benim burada onun kiracısını kontrol ettiğimi ve evin durumunu gözlediğimi söyleyecektim fakat tabii ki hiçbirini söylemedim. Aramızda iki yaş vardı ve hoşuma gidip gitmediğini bilmiyordum fakat onunla birlikte büyümüştüm ve şimdi onu özlemiş, bu yüzden de aramıştım. Annemle babamın yeniden kavga ettiğini anlatmaya başladığında telefonu kapatmak istedim, artık dinlemiyordum ve vücudum oradan koşarak kaçmak istiyordu.

"Baş belasının tekisin, sen oradan çıkmak isteyinceye kadar evi sana bırakmadım diye annemden azar yedim. Bana kızmasına neden oldun."

Fred, Karin, Julián, Otto, Alice, Martin ve Yılan Balığı'nı tanımadan önce nasıl biri olduğumu düşündüm. Ne kadar trajik olursa olsun, normal olmayan hiçbir şeyin gerçekleşmediği bir hayatım olduğunu hatırladım. Karin birkaç adım ötede, ellerinde bir fincanla bir taburede oturuyordu, insanları gözlüyordu, neyse ki artık gözüne kestirdiklerini trene atıp gönderebileceği bir toplama kampı yoktu.

Kız kardeşime bir şeyler söyleyebilirdim, bir işe, vicdan meselesi olan bir işe bulaştığıma dair bir ipucu verebilirdim, fakat tüm detayları vermem imkânsızdı ve onun da bilmesini istemiyordum.

Bu yüzden enişteni ve yeğenlerini sordum, büyük bir uzaklık duygusu hissediyordum, sanki birdenbire seksen yaşına girmiştim ve geçmişimi kaybetmemeye çalışıyordum.

"Motosiklet için endişelenmesinler, zinciri hep bağlıyorum."

Neredeyse dört saat sonra döndüğümüz için Fred'den azar işittik. Az daha görevlileri işin içine sokacağım söyledi. Görevlileri mi? Karin bana gülümsedi, ben de ona. Kötü kızlar olduğumuzu ve Fred'in de bizim koruyucumuz olduğu bir oyun oynamak istiyordu. Fred de karısını mutlu görmekten içten içe memnundu. Ona poşeti getirmesini söyledi ve poşeti açtı. Bu sefer gerçekten şeytani bir gülümsemeyle poşetin içindeki küçük paketi Fred'e gösterdi. Karin'in Alice'e haddini bildirdiğini söyleyecektim fakat altıncı hissim nedeniyle kendimi tuttum. Sadece ikimizin bilmesi gereken detaylar vardı. Karin artık şekli bozulmuş parmaklarıyla paketi açtı.

Norveççe söylemesine rağmen anlamıştım. Üç. Alice o sonsuz cömertliğiyle, onlara üç tane ampul hediye etmişti. Üç sıkımlık enerji. Büyük olasılıkla kötüleşmeyi beklemeden, uyurken etki göstersin diye hemen bu gece bir tanesini enjekte edecekti kendine ve ertesi gün kullanılmış şırıngayı banyodaki çöp kutusuna atacaktı ve Frida bunu görünce ortalık biraz karışacaktı. Şimdi Frida'yı unutmalıydım, her şeyi aynı anda düşünemezdim, yapmam gerekeni yapmıştım ve riskleri ortadaydı.

Julián

Kahvaltı edip, haplarımı içmek için erkenden uyandım, laboratuvara zamanında varmak istiyordum. Şırıngalar aynı çiçeklerin arasından aldığım gibiydi, tuvalet kâğıdına ve daha sonra da başka bir kâğıda sarılmış bir biçimde duruyorlardı. Onları çıkarıp, havayla temas et-

tirmek istemiyordum, içlerinde kalan azıcık sıvının da yok olmasını riske atamazdım. Laboratuvardakilerin işlerinde uzman olmalarını, şırınganın içindekini analiz etmeyi başarabilmelerini ve daha da önemlisi bu analizi yapmayı isteyecek olmalarını ümit ediyordum.

Sandra'ya saat üç buçuğa, her zamanki yerimizde randevu vermiştim. Acaba taşı kaldırıp mesajı almış mıydı? Umarım o saate kadar analizin sonuçlarını alabilirdim.

Alamadım. Beni bir asistan karşıladı ve daha sonra en az benim kadar yaşlı olan şefleri benimle konuşmak için yanımıza geldi. Odada iki hasta daha vardı ve asistana anlatacağımın özel olduğunu söyledim; geçtiğimiz yüzyıldan kalmış bir vitrinin olduğu bir odaya girdik. Şırıngaları çıkardım.

"Kullanılmışlar," dedim adam onları açarken, "analiz edilebilecek bir şeyler kalmış mı bilmek istiyorum."

"Ne tür bir maddeden bahsediyoruz?"

"Kötü olan da bu, bilmiyorum, hiçbir fikrim yok, oğlum bunları kullanıyor ve çok endişeliyim. Birçok kez kendine bunları enjekte ederken yakaladım. Uyuşturucu bağımlısı olmasını istemiyorum."

"Kaç yaşında?"

"Otuz sekiz, yaşı büyük, fakat yine de çocuk, çocuktur. Görmezden gelemem."

"Anlıyorum," dedi.

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, tatil için buradayız, deniz ve güneş yardımcı olur diye düşündüm fakat sonuç vermedi maalesef."

"Ne yapılabilir diye bir bakacağım. İçeriden bir damla alıp elimden geleni yapmaya çalışacağım. Adresiniz var mı?"

"Kaldığımız oteli değiştiriyoruz. Oğlumuz bizi zor durumda bırakıyor da. Siz bana söylediğinizde ben buraya gelebilirim."

"İçindeki maddenin zorluğuna göre yarın öğleden sonra ya da öbür gün hazır olur."

"Tamam, şansımız yaver giderse diye yarın uğrarım."

Gergindim, bu adamın yapacağı deneyde gerçekten şaşkınlık verici bir şey bulacağına ikna olmuştum. Salva bu maddeye ulaşamamıştı. Onun varlığından haberdardı fakat eline bir damlasını bile geçirememişti, belki nerede üretildiğinin peşine düşmeye çalışmıştı. Nazilerin farklı deneylerinden biri olabilirdi bu. Ölümsüzlükle yakından ilgiliydiler ve Führer sonsuz gençliğin formülünün bulunması için deneyler yapılmasını emretmişti, tıpkı Kutsal Kase[6] ve Ahit Sandığı'nın [7] bulunmasını emrettiği gibi. Genetik bir araştırmanın sonucu bile olabilirdi bu iksir.

Sandra'yla olan randevuma kadar yapacak başka bir işim yoktu, ben de bu yüzden ertelediğim bir şeyi halletmeye karar verdim, Salva'nın kaldığı yaşlılar evi olan Tres Olivos'a gidip, arkadaşımdan geriye kalanları sormaya karar verdim. Geçen seferki kadınla konuştum, onu hatırladığımdan daha güçlüydü ve korkunç bir şekilde esmerdi.

"Yine mi geldiniz?"

Beni hatırladığını söylüyordu, detaylara dikkat eden biri olmalıydı, biz yaşlılar, hatırlamayı kolaylaştıran detay ve ihtiyaçlara bağımlıydık.

"Kıskandıran bir hafızanız var."

"Başka türlü burası bir kaos olurdu."

"Bakın, buraya çok uzaklardan arkadaşım Salva'yı görmeye geldim ve görünen o ki ben geldiğimde çoktan ölmüş ve bana bir not bırakmıştı. Ardında kalanlarla ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

6 İsa'nın son akşam yemeğinde kullanıldığına ve mucizevi güçleri olduğuna inanılan kâse. (ç. n.)

7 Musa'nın On Emri'nin saklanması için hazırlandığına inanılan sandık. (ç. n.)

"Söylemiştim sanki size, kıyafetlerini bağışladık, kâğıtlarını ise yaktık."

"Yaktınız mı? Hepsini mi?"

Sabrı azalıyordu. Aynı şeyleri tekrar etmekten hoşlanmıyordu.

"Ona ait herhangi bir şey kalmış olabilir mi?"

Bir kelime dahi etmedi, ama konuşmadan, ciddi bir şekilde bakıyor ve, 'hayır, sana söylemem gereken her şeyi söyledim zaten,' diyordu gözleriyle.

"Salva öldü ama ilginizi biraz da olsa hak ediyor."

"Şüphesiz," dedi, "Fakat çevrenize biraz bakın. Onların da benim ilgime ihtiyacı var."

Daha sonra konuşmanın gidişatıyla alakası olmayan bir soru aklıma geldi.

"Affedersiniz, buranın masraflarını kim karşılıyor, devlet mi?"

Bu sorudan sonra bana bakışları değişti.

"Burası özel bir kurum, hükümetten yardım alıyoruz fakat devletin tüm kontrollerine de tabiyiz. Her şey kuralına uygun. Salva için yapılabilecek bir şey yoktu ve bunu kendisi de biliyordu. Durumunun nasıl olduğunun son anına kadar farkındaydı. Muhteşem bir insandı. Vefatı beni çok üzdü."

Salva'nın odasına girmeme izin verdi, oda boştu, katlanmış battaniyeler yatağın üzerinde duruyordu. Penceresinden bahçe, ötesinde de dağlarla dolu ufuk görünüyordu. Boş çekmeceleri teker teker açtım ve yatağın altına baktım, hiçbir şey yoktu. Salva öngörü sahibi bir adamdı ve bana bir şey bıraksa bile, benim keşfetmem gereken bir yerde bırakmış olduğundan emindim. Yaklaşan ölüm Salva'yı pes ettirmeye yetmemişti, ölümün gözlerine bakmış ve ona kafa tutmuştu. Benim tanıdığım Salva da öyle yapardı zaten.

Salva'nın eşyalarını yok edecekleri ve geldiğimde hiçbir şey bulamayacağım ihtimali üzerinde durduğuna emindim. Belki de bana bıraktığı şey odasında değil, dışarıda, bahçede ya da kâğıt bırakılması olağan olan bir yerdeydi. Kütüphanede örneğin. Bir şeyler gördüğüm ama ne gördüğüm hakkında bir fikrim olmadığını düşünerek kapıyı kapattım.

Bu kadar büyük bir kütüphane görmeyi beklemiyordum; dünyadan uzakta, unutulmuş bir köşedeki bu yaşlı evinde kalan bir tarihçinin tuttuğu notlara göre, kütüphaneye bağışlanmış yaklaşık beş bin kitap vardı. "Burada çok fazla insan var," dedi kütüphane görevlisi, "Buraya gelenler kimsenin hatırlamadığı insanlar ve burada kurdukları arkadaşlıklar ve bizler, onların son avuntularıyız. Daha sonra aileler bize neden kitap ya da para bağışı yapıldığı konusunda şikâyetçi oluyorlar," dedi. Ona Salva'nın okuduğu kitapları sordum.

"Salvador... Çok zeki bir adamdı, zihni her zaman açıktı, devamlı hayatını anlatmayan tek kişi oydu burada. Özellikle tarih ve tıp üzerine okurdu. İç savaşı yaşamış yaşlı insanların en çok okuduğu şey tarih ve daha uzun yaşamanın yolları veya kişisel bakımla ilgili fasiküllerdir," derken eskimiş fasiküllerle dolu birkaç raf gösterdi, "Salva buradaki her şeyi okumuştu herhâlde, fakat bir an geldi ve aradığını burada bulamamaya başladı, o da üniversitenin yolunu tuttu. Kötüleşene kadar, günlerini taksiyle üniversiteye giderek geçirirdi, parasının neredeyse hepsini taksilere vermiş olmalı."

Yaşlı insanların (o bu şekilde isimlendirmişti onları biraz önce) parası onun için çok önemliymiş gibi geldi bana fakat Salva'nın parasına ne olduğunu sormak için doğru bir zaman değildi ve karşımdaki de doğru insan değildi. Tarih bölümüne yöneldim ve İkinci Dünya Savaşı hakkında iki cilt aldım. Bana bir not, bir işaret

bıraktıysa da bunu bana en tanıdık gelen bölümde, Mauthausen bölümünde yapmış olmalıydı.

Bu kampa çok zaman ayırmamış, hiçbir yerin altını çizmemişti. "Ölüm kamplarındaki İspanyol cumhuriyetçiler" başlığını aradım, bu bölümde de ilgiye değer herhangi bir şey yoktu. Kitaplara tek tek bakmak mantıklı olabilirdi fakat yolda başıma gelebilecek bir aksilikten korkuyorum, Faro'ya zamanında yetişemezsem geri dönüşü olmayabilirdi, ayrıca Sandra'yla yürüttüğümüz araştırmalarda Salva'nın gelebildiğinden çok daha ileriye gitmiştik muhtemelen. Eline o sıvıyı almış olması imkânsızdı, onun için bir rüya olmalıydı bu. Aslında Salva'nın bana bırakmış olduğu tek şey şüpheleriydi. Buna rağmen, onun başladığı işi bitirebilmem için bana bir şey bıraktığına, öbür taraftan bir şeyler gönderdiğine inanıyordum.

Öte yandan, Salva'nın yaptıklarını gereğinden fazla büyütüyor da olabilirdim. Onu düşündüğümde, Nazileri avlamaya kurulmuş kırklı yaşlarda bir makine aklıma geliyordu. Tüm insanlar gibi yetilerini kaybetmiş olabilirdi, benim düşündüğümden daha az şey biliyor olması da mümkündü. Öyle olsa bile Kardeşlik'in yaşadığı bu kasabayı keşfedebilmiş ve elli yıl öncesinden kalma bir gençlik deneyinin hâlâ devam ettiğini fark edebilmişti. Belki de daha yeni bir deneydi bu. Nazilerin keşfedilmemeye, yaşlanmaya ve huzur içinde ölmeye çabaladıklarına inanıyorduk fakat aslında sadece kendileri için deneyler yapıp, olumlu sonuçları kendi aralarında satıyor olmaları da mümkündü işte.

Kasabaya döndüğümde bara gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. Bugün domatesli makarna ve ızgara somon balığı vardı menüde, ikisi de ağır yemeklerdi ve ayrıca yaşlılar evine yaptığım ziyaret iştahımı kaçırmıştı. Eğer Salva, yaşlılar evinde söylediklerı gibi, o zarfın bana ölümünden sonra gönderilmesini istediyse, o mektubu yazarken bana her şeyi anlatmış olmalıydı, bana yardımcı olabilecek tüm bilgiyi vermiş olmalıydı. Salva'nın bu anlaşılmaz hareketini bir

kez daha düşündüm, bu kez kızgındım. Bir sandviç ve bir büyük şişe su aldım; Faro'ya gittim. Sandviçimi yedim ve hava güzelken Sandra'yla oturduğumuz palmiye ağaçlarının önündeki bankta oturup ilaçlarımı içtim. Daha sonra üşümeye başladım ve arabaya geri döndüm, Sandra gelene kadar biraz kestirmeye karar verdim.

Sandra

Saat ikide her zamanki hafif yemeğimizi yemiştik; yarı Avrupalı, yarı İspanyol bir saat sistemimiz vardı. Jimnastiğe gitmeye ve dönüşte de plaja uğramaya vaktimiz kalmıştı. Karin, spor salonunun müdürüyle konuştuğunu ve doğuma hazırlık sınıfına gelmemde hiçbir sıkıntı olmadığını söyledi. Bunu duyduğumda, içimde taşıdığım bebeği neredeyse tamamen unutmuş olduğumu fark etim ve acaba doğasında annelik olmayan biri miyim diye düşündüm, acaba kendimi bütün bu işlere sokmamın sebebi karnımdaki bebeği düşünmek zorunda kalmamak mıydı. Hamile olmak aslında unutabileceğim bir şey olmamalıydı, yürümeyi unutmak kadar imkânsız olurdu bu; unutmaktan çok, durumuma önem vermeyi bırakmıştım. Aslında bakıldığında, onu düşünsem de düşünmesem de değişen bir şey olmuyordu, her ikimiz de kendi dünyamızda yapmamız gerekenleri yapıyorduk. Söyledikleri gibi, gelecek bir gizemdi, hamile olduğumu öğrendiğimde yeni bir dünyada dokuz ay geçireceğimi hayal etmiştim, yeni ve samimi şeylerle dolu olacaktı bu dünya. Şimdi ise hayatıma bakıyordum, hamile hayatı yaşamadığım aşikârdı ve belki de böyle bir hayat yoktu, kimse yaşamamıştı.

Spor salonuna gitmeye karar verirsem masrafları karşılayacağını söyledi Karin. Ne evet, ne de hayır dedim, fakat çocuğumla alakalı olan her şeyi onların bana verdiği paradan kendim ödeyeceğimi

düşündüm. Şimdiye kadar kendi vücudumla onlardan ayrıydım, ona hiçbir şey yapmazlardı ve tüm bunlar bittiğinde bebeğimle kesinlikle ilişkileri olmayacaktı. Sadece ona ördüğüm ve bitmesi gittikçe ertelenen kazaklar kalacaktı bugünlerden. Tabii ki Karin'in ördüğü kazağı asla giydirmeyecektim ona. Bana örgü örmeyi öğretmesini istediğim günden bu yana şişlere neredeyse hiç el sürmemişti. Kazağın kolları ve boğazı yoktu, bitirmeye niyeti varmış gibi de gözükmüyordu. Karin evcil bir insan değildi, evde duruyorsa, bu başka çaresi olmadığı içindi. Bugün gücü yeniden gelmişti ve bölgedeki bir antika pazarına gitmeye karar vermişti. Bu saatte işe yarar her şeyin çoktan kaldırılmış olacağını ve gecikirsek Fred'in kızacağını söyledim. Karin omuzlarını silkti, Fred'i ciddiye almıyordu. O zaman aslında biraz da gerçek olan bir şey söylemek zorunda kaldım: Fred, kendini kötü hissettiğinde dayanabildiği biriydi ve hep yanındaydı, ona iyi gelen bir ilacı alabilmesi için mücevherlerinin gitmesini önemsemiyordu bile. Fred onun için yaşıyordu, o da karşılığında en azından onu endişelendirmeden durabilirdi.

"Sen de fark ettin, değil mi?" dedi. "En iyisini ben kaptım. Alice de dâhil herkes beni kıskanırdı. Onu benden almayı çok isterlerdi ama başaramadılar, sadece mücevherlerimi alabildiler benden."

Tüm eksikliklerıyle gerçek Fred'i sevebilir miydi, diye düşündüm, yoksa asıl sevdiği aşk romanlarından çıkardığı Fred miydi. Fred onu olduğu gibi seviyordu, cadı suratı, kemik iltihabı, kötülüğü ve fantezileriyle seviyordu; o olmasaydı uçuruma yuvarlanıp gidecekti sanki. Önemli olan, bu sohbetten sonra, eve dönmeyi kabul etmesiydi; ben de Julián'la olan randevuma gidebilecektim. Şu an evin dışında beni bekleyen, Fred ve Karin'e hiç benzemeyen birisi olması, mücadeleye devam etmem için güç veriyordu bana.

Fred'den bahsetmek ve eve dönmemek için başka bahane bulmasına engel olmak için, Fred'e âşık olduğunu nasıl anladığını

sordum. Düşündü. Belki de romanlarında okuduğu cümlelerin içinden cümle beğeniyordu.

"Bilmem," dedi, "anlatılmaz bir şey bu."

Bana Santi için ne hissediyorsun deseler, aynı cevabı verirdim. Fakat konu Alberto olunca kendimi paraşütle aşağı bırakıyormuş gibi hissediyordum. Alberto'yu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve paraşütle hiç atlamamış olmama rağmen nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Julián

Rüyamda kapıyı çaldıklarını duydum. Uyandım ve cama vuranın Sandra olduğunu gördüm. Uyuyakaldığım için kendime lanet ettim, ya arabayı gören o olmasaydı.... Ama bu küçük şekerlemeden sonra kafamı daha iyi toparlayabildiğim de gerçekti. Sandra'nın yüzüne biraz renk gelmişti, sanki karşılık bulamayan bir âşık olmaya alışıyordu yavaş yavaş, giydiği dağ botlarıyla boyu daha uzun görünüyordu. Dondurmacıya girip, her zamanki masamıza oturduk. Her zaman aynı bankta, aynı masada otururduk. Bu kadar gölgenin, şüphenin içerisinde kendimize has küçük bir düzen yaratabilmiştik. Onun durumu yüzünden mi yoksa bildiklerimizden midir bilinmez, Sandra plajda ya da evinde ilk kez gördüğüm o kıza göre çok daha olgundu artık. Sanki beş yıl geçmiş, hatta uçuvermişti üzerinden.

"Yarın analizin sonuçlarını alacağız muhtemelen. Önünde saygıyla eğiliyorum Sandra, çok cesursun, fakat devam etmeni istemiyordum. Kullanılmış şırıngaları aldığını fark eden biri oldu mu?"

Kafasını hayır anlamında salladı fakat yalan atmayı tam anlamıyla öğrenememişti henüz, gözleri yeterince ifadesiz değildi, bakışlarını

hafifçe yere doğru kaydırıyordu, başkalarının şeker bulacağı bu gözlere bayılıyordum, karşısındakini kandırmaya çalışanların gözlerindeki parıltı belirmişti gözlerinde.

"Frida bir şeyler fark etti mi?", cevap vermesine izin vermedim. "Frida ölümcül bir silah. Onu araştırıyorum. Adı Frida... Adını bilmesen iyi olur, ağzından kaçabilir. Birçok gençle birlikte bir köy evinde kalıyor, muhtemelen Kardeşlik'e ait bir yer. İçlerinden ikisi, Martin ve senin aşkın, bağlılık hissettikleri o bunak Gargamellerin emir kulları. Gargameller de bunun karşılığında onlara iyi bakıyorlar. Her birinin maddi cennete kavuşabilmek için yetilerini kanıtlamak zorunda kaldıkları bir şeyler yapmaları gerektiğine eminim, bir çeşit ideolojisi olan bir gruba giriyorlar, kendi armaları, kendi dinleri ve kendi geçmişleri olan bir grupta, onlar da kendilerini özel hissediyorlar. Frida'yı gördüm, onu takip ettim ve anladığım kadarıyla ruhsuz, buz gibi birisi ve ona emir verilen her şeyi düşünmeden yerine getirebilir. Onun gözlerinde tek gerçek yasa, grubun yasası, geri kalan her şeyse gerçekdışı. Beni anlıyor musun?"

Aslında Frida'yı kimseyi öldürürken görmemiştim fakat Elfe'yi ya da şeflerinin söylediği herhangi birini öldürürken hayal edebiliyordum onu. Direkt emir aldığı şefi kimdi acaba? Heim, Sebastian, Otto, Alice? Fredrik Christensen gibi bir yabancıdan emir alması pek mümkün değildi.

Sandra başını evet anlamında salladı ve iki dakika geçtikten sonra anlayabildiğim bir şey söyledi. Onu Kardeşlik'e katmak istiyorlardı, bu da demek oluyordu ki Fred ve Karin, onun gereğinden fazlasını gördüğünün farkındaydı ve onu kontrol etmeleri gerektiğine karar vermişlerdi, bunu yapabilmenin en iyi yolu da onu da gruba dâhil etmekti. Otto ve Alice o sıvıyı göndermek için Frida'yı görevlendirebilirdi, o da Kardeşlik'te yükselebilmek için temizlik yapmayı bile göze aldığı, neredeyse bir rahibe gibi yaşadığı hayatında ona verilen emri sorgulamaksızın yerine getirebilir, güvenilir bir insan olduğunu

kanıtlayabilirdi. Sandra'yı ölesiye kıskanıyor ve onu dövmek için yanıp tutuşuyor olmalıydı.

"Aslında," dedi Sandra, "kullanılmış ampulleri fark etti mi bilmiyorum, ne düşündüğünü asla belli etmiyor."

"Benim tavsiyem artık oraya dönmemen ve Madrid'e, seni bulamayacakları bir arkadaşının evine gitmen yönünde. Onlara Santi'den bahsettin mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"O zaman seni bulmalarının imkânsız olacağı çevre mahallelerden birine git."

"Kaçmak istemiyorum," dedi. "Beni takip ettikleri hissiyle yaşamak istemiyorum. Biraz daha bekleyeceğim, belki analizin sonuçlarını aldığımızda onlara karşı bir şeyler yapabiliriz. Neden otele gelmemi istemiyorsun?"

"Çünkü kimin seni gördüğünü bilemeyiz, seni benimle ilişkilendirmeleri iyi olmaz, benim kim olduğumu fark edebilirler ve bu olursa işin biter. Notlarını taşın altına bırak, ben de aynısını yaparım."

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi Sandra depresif bir sesle. "Dün Karin'i buraya getirdim, arabadan inmedi, tuvalete gitmek için durmam gerektiğini söyledim, mücevherleri verdikten sonra oldu bu. Eve dönecektim fakat belki bana bir şeyler bırakmışsındır diye düşündüm ve sen de aynı şekilde düşünüp taşın altına not bırakmışsın. Tesadüfe bak!"

"Mücevher olayı nedir?"

Sandra'nın bana anlattığına göre genç kız içlerine iyice girmişti. Karin ve Alice'in konuşmalarına tanık olmuş, Yahudilerden çalınmış mücevherlere karşı verilen iksir iğnelerini görmüştü. Karin kendi öldürdüğü ya da öldürülmesine yardım ettiği insanların hayatlarıyla kendine biraz daha hayat alabiliyordu. Hiçbir yorum yapmadım.

Karin ve Alice arasında geçenleri, Frida ve kendisinin de tanık olduğu olayları anlattı. Fred'i ikinci sınıf bir Nazi olarak kabul ettiklerini ve bu yüzden sıvının satışına doğrudan katılmasına izin vermediklerini söyledim, Otto ve Alice bir çeşit monopol oluşturmuş olabilirlerdi. Karin'in gençliğindeki güzelliği ve kötülüğü sayesinde Führer'in hoşuna gittiği, ona kadar ulaşabildiği söylenirdi. Önce kocasının altın haça layık olmasını sağlamıştı, sonra da onun aracılığıyla Hitler'e ulaşmıştı, hatta Hitler'e Otto hakkında olumlu yorumlar yapmış bile olabilirdi. Karin'in Alice üzerinde belli bir ahlaki gücü olabilirdi fakat geri kalan her şey Alice'indi. Sonsuz gençliğin iksirini o elinde tutuyordu.

Fakat o sıvıyı nereden alıyor olabilirlerdi? Çevredeki bir laboratuvardan mı geliyordu yoksa dışarıdan mı getirtiliyordu? Otto'yu takiplerimde garip bir şeye rastlamamıştım, fakat neyi aradığımı bilmememden de kaynaklanmış olabilirdi bu.

7

Tılsım

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Julián eğer hemen buradan gitmezsem, Kardeşlik'e girmekten başka çarem kalmayacağını, bunun da beni sonsuza dek bir Nazi sempatizanı olarak damgalayacağını ve bu hareketin aslında bir grup suçluyu açığa çıkarmak için yapılmış kahramanca bir fedakârlık olduğunu anlatmak zamanı geldiğinde maalesef hayatta olmayacağını söyledi. Belki o ve arkadaşının onca süredir Nazileri avladığı organizasyona yazabilirdi, fakat onun kafayı yediğini düşüneceklerdi, onun hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyor olabilirlerdi, arkadaşı Salva'nın adalete adadığı yaşamının sonlandığından da haberleri yoktu. Belki beni ciddiye alabileceklerini söyledim ama başını sertçe iki yana salladı.

"O zaman... sadece ikimiziz," dedim. "Sen daha olgunsun, ben de her geçen gün daha az güçlüyüm. Bu şekilde yapamayız."

"Üçümüzüz: sen, ben ve Salva. Beni buraya getiren oydu, bize biraz daha yardımcı olabilmek için her şeyi ayarlayan da oydu. Organizasyon tüm kaynaklarına rağmen bizim burada bulduklarımızı bulmayı başaramadı. Bu fırsat ve cesaretimizle birlikte organizasyonun yapamadıklarını başarabiliriz. Dışarıdan gelecek herhangi biri bir hataya düşebilir ve şimdiye kadar yaptıklarımızı boşa çıkarabilir. Ya gidersin ya kalırsın, tek başımızayız."

"Başıma bir şey gelirse ailemi arayıp yaptıklarımı onlara anlatmanı istiyorum," derken turkuaz mavisi bir peçete aldım ve ailemle Santi'nin adres ve telefonlarını yazdım. "Eğer oğlumuza bir şey olursa,

Santi'nin beni affedebileceğini sanmıyorum fakat başımı isteyerek belaya sokmadığımı anlaması gerek."

Bu haftalarda tehlike olmadan yaşamanın imkânsız olduğunu fark etmiştim. Ne bebeğim ne de ben, ne kadar çabalasak da tam olarak güvende olamazdık. Her şey tehlikeliydi ve bu tehlikelerden hangisinin bizi öldürebileceğini bilmemiz imkânsızdı. Yüzünü bildiklerin mi, perdenin arkasından atlamaya hazır duranların mı daha kötü olduğunu bilmenin yolu yoktu.

Julián beni büyük bir dikkatle dinliyor ve sanki konuşmamı ilk defa duyuyormuş gibi bakıyordu. Sandalyeye asılmış ceketinin cebine elini soktu, içerisinde bir şeyler olan küçük bir plastik torba çıkardı.

"Al bunu, bu bir tılsım. Şu an senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Poşetin içindeki kumdu, halen biraz parıldayan kum taneleriydi, poşeti pantolonumun cebine koydum. Julián'ın deli olduğunu düşünmeyi bırakalı bayağı olmuştu. Çok aklı başında ve pratik zekâlı bir adamdı Julián. Deli olan o değildi, dünyaydı.

Ertesi gün saat sekizde aynı yerde buluşmaya karar verdik, analizin sonuçları o saate çıkmış olurdu, eğer bir not bırakmamız gerekirse de C taşının altına bırakacaktık. Eve nispeten mutlu döndüm, çünkü içine girdiğimiz konu gelişiyordu ve yol alıyorduk, çünkü tek başıma değildim, Julián yanımdaydı, belki de hayatta ilk kez başladığım bir şeyi bitirecektim. Beni bekleyen yeni korkudan habersizdim.

Neşeli bir şekilde Villa Sol'e girdim. Saat beş buçuktu, Fred ile Karin siestadan yeni kalkmışlardı; halen esniyor, geriliyor ve açılmaya çalışıyorlardı. Onlara çay yapmayı teklif ettim ve bu fikrim çok hoşlarına gitti. Fred televizyonda tenis maçı izlemeye koyuldu, Davis Kupası maçıydı bu galiba; Karin de üzerini değiştirmek için

yukarı, odasına çıktı, siestasını koltuğun üzerinde evi horlamalarıyla titreterek yapıyordu.

Suyu ocağa koyduktan sonra tuvalete gitmem gerekti ve dergilerde misafir lavabosu dedikleri banyoya girdim. Bu banyoya girmem için kütüphane odasını geçmem gerekiyordu ve kapının yarı kapalı olduğunu gördüm, bu da bir ziyaretçinin, belki de hesapları yapmaya gelen Martin'in içeride olduğu anlamına geliyordu. Martin'le aramın kötü olması işime gelmiyordu, bu yüzden ona selam vermeye, çay isteyip istemediğini sormaya hazırlıklı bir şekilde yürüdüm. Fakat ortalıkta kimse yoktu. Fred maçla ilgileniyordu ve Karin henüz aşağıya inmemişti, gençliğindeki buklelerini geri kazanmak için saçlarını maşalıyor olmalıydı. Dikkatli bir şekilde içeri girdim, en ufak bir ses bile çıkartmamaya özen gösteriyordum; korkuyor olmama rağmen korkumun üstesinden gelip, bu fırsatı değerlendirmem gerektiğinin farkındaydım. Yazı masasına gittim, benim için yasak olan o masaya gittim ve kalbim neredeyse duruyordu.

Masanın üzerinde Julián'ın bir fotoğrafı vardı. Ona baktım, yeniden baktım, üzerinde hiçbir şey yazılmamıştı, hiçbir not yoktu, sadece fotoğraf vardı. Şimdi giydiği kıyafetler vardı üzerinde; birlikte aldığımız ceket, boynu ve dirsekleri kahverengi deriden o bej rengi ceket ve boynunda şal. Yaşlı bir aktöre benziyordu, hayatı boyunca ne kadar acı çektiğini dışarıdan tahmin etmek imkânsızdı. Fotoğraf sokakta çekilmişti, kasabanın sokaklarından birindeydi. Bu yasak yerden çıkarken kalbim deli gibi çarpıyordu, kapıyı da girmeden önce gördüğüm gibi bıraktım. Fred tek başına konuşmaya devam ediyordu, Karin'in sesi duyulmuyordu. Lavaboya girdim, tuvaletimi yaptım, sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. Kapıyı açıp Karin'le burun buruna geldiğimde az daha çığlığı basıyordum.

"İyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim," dedim şaşırmış bir şekilde.

"Çaydanlığın altını kapattım," dedi, "Ötüp duruyordu."

"Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi?" dedim açıklama olarak.

Odanın kapısı bıraktığım gibiydi ve Karin'in dikkatini çekmemiş olacak ki kapıyı kapatmadı.

Fred maça dalmıştı, Karin de yanında oturuyordu. Altın işlemeli fincanlar, kaşıklar ve şekerliği tepsiye koyup getirdim, hiçbirimiz şekerli içmememize rağmen şekerliği de almıştım. Tepsiyi getirirken belki de beni artık Kardeşlik'in bir parçası olarak gördüklerinden kapıyı bilerek kapatmadıklarını düşündüm. Bu beni geriyordu, Julián'ı keşfettiklerini bilmemi istiyor da olabilirlerdi, neyse ki ikimizin bir arada olduğu bir fotoğraf yoktu ortalıkta. İşlerin gittiği noktaya bakılırsa henüz benim Julián'la bağlantılı olduğumu fark etmemişlerdi. Acaba bu mümkün müydü? Kumdan poşeti taşıdığım cebime elimi götürdüm ve tüm tılsımının bana geçmesini diledim, daha sonra çay servisine başladım ve artık benim koltuğum gibi olan koltuğa oturdum.

"Kuaföre gitmek istiyorum," dedim elimi saçlarımda gezdirirken. "Aylardır kestirmedim saçlarımı."

Doğruydu söylediğim, saçlarım uzamıştı ve kızıl röflelerimin de rengi akmıştı. Artık arada bir atkuyruğu yapıyordum saçlarımı. Julián haklıydı, yalanları güçlendirmek için gerçekleri kullanabilirdik. Yalanlar unutulabilir ve insanı zor durumda bırakabilirdi, gerçeklerse unutulmazdı. Hesaba katmadığım ise Karin'in de kuaföre gitme fikrine bayılabileceğiydi.

"Ben de," dedi. "Ben de gelmek istiyorum. Yeni bir model istiyorum, buklelerden sıkıldım."

Karin sürekli istiyorum diyordu, sanki her seferinde bu kelimeyi kullanarak dilediğine daha fazla yaklaşıyor gibiydi.

Fred maçtan tam olarak uzaklaşmadan göz ucuyla bize baktı. Her şeye rağmen karısını eğlendirdiğim için bana minnettardı.

Bense Julián'a ulaşabilmek için tüm yolları deniyordum. Buluşmamızdan sonra dinlenmek için otele dönmüş olmalıydı ve bir şekilde ona olan biteni anlatmalı; gardını iyi almasını, onu fark ettiklerini ve yakından izlediklerini, Kardeşlik'in dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırdığını söylemeliydim. Fakat Karin ve kuaför olayından da geri dönemezdim. Karin bir kere havaya girmişti. Enjeksiyonların etkisindeyken hemen havaya giriyordu.

"Tamam o zaman," dedim, "Eğer herhangi bir tercihin yoksa, Maritimo Sokağı'nda güzel bir kuaför görmüştüm."

"Her zamanki kuaförüme gitmekten bıktım. Yeni bir şey denemek istiyorum," dedi Fred'e bakıp gülerek.

Fred de şakaya karşılık verdi.

"İyi şanslar o zaman, tatlım," dedi, o da güldü.

Görünen o ki Fred'in enjeksiyonlara ihtiyacı yoktu. Belki de hepsini Karin kullansın diye ihtiyacı yokmuş gibi yapıyordu.

Aşk duygusunu canavarların da hissedebiliyor olmaları şaşırtıcıydı, çünkü aşkı tanıyorlarsa, gerçek acının nasıl bir his olduğunu da anlıyor olmalıydılar.

Yeniden cipe döndük. Bu kadar yol kat etmekten bıkmıştım, bir anlığına da olsa Julián'ı unutup kuaföre gitsem ne olurdu ki? Maritimo Sokağı'nda, otele uzak kalan bir kuaför seçecektim fakat öyle bir kuaför olup olmadığından emin değildim.

Yavaşça sürüyordum, sahip olmadığım anılarımı tazeliyor gibiydim. Yeni bir tane bulamazsak her zamankine gidebileceğimizi söyledi Karin. Cebimde taşıdığım kum torbasına dokundum ve birkaç dakika sonra bir kuaför gördük. Çok büyük bir yer değildi fakat üç aşağı beş yukarı benim hayal ettiğim yerdeydi, muhteşem. Julián için endişeleniyordum ve bu belirsizliğe devam etmeden önce biraz kafamı dağıtacaktım.

Neyse ki kaldırımın biraz üzerine çıkarak arabayı bırakacak yer buldum, gerçi iki ya da üç sokak ötede de yer olacağından emindim. Neyse ki sıra beklememiz gerekiyordu ve Karin'in saçları kıvırcık olduğundan önce ondan başlamalarını söyledim. Bense bu arada arabayı park edecek daha güvenli bir yer bulacaktım.

Otele doğru yöneldim. Rahatça park ettim ve koşarak içeri girdim, resepsiyoniste kulak asmadım, başımı çevirmedim, fakat bakışlarıyla beni takip ettiğini hissettim. Doğrudan Julián'ın süitine çıkmaya karar verdim; asansördeyken bir an, tıpkı bir film sahnesi gibi, Martin'in zorba tipli güçlü bir adamla geçtiğini gördüm. Parmak uçlarımla kapıya kadar yürüdüm ve bir kâğıda "Ben Sandra" diye yazıp kapının altından ittim. Julián kapıyı açtı ve koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra beni içeri aldı.

"Buraya geldiğine göre delirmiş olmalısın," dedi, gerçekten kızmıştı. "Daha bu akşamüzeri sana buraya asla gelmemeni söylemiştim."

"Biliyorum, fakat tartışmak için zamanım yok. Faro'dan döndükten sonra Villa Sol'de senin fotoğrafını gördüm, seninle ilgileniyorlar, birileri seni takip ediyor. Otelde de Martin'le kaba saba bir tipi birlikte gördüm. Merak etme, onlar geçerken ben hâlâ asansördeydim, beni görmediler."

İstemeden de olsa, bu tarz şeylere önem verecek doğru zaman olmasa bile odanın ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bu kadar geniş ve aydınlık olacağını düşünmemiştim.

"Söylediğin tip takım elbise giymiş eşek suratlı biri miydi?"

"Evet."

"Çıkışa doğru mu yoksa kafeteryaya doğru mu gidiyorlardı?"

"Kafeteryaya."

"O zaman daha fazla bekleyemezsin, olay her an daha da çok karışabilir."

O an odanın telefonu çaldı ve Julián telefonu açma konusunda tereddüt etti. Sonunda telefonu açtı ve kapattı.

"Kapattılar," dedi, "Bu iyiye işaret olamaz. Seni görmediklerine emin misin?"

"Sanırım, evet."

"Gidiyoruz," dedi Julián, "Buradan çıkman lazım fakat ana kapıdan olmaz. Beni takip et."

Merdivenleri inmek yerine çıktık, daha sonra kendi basamakları olan makine odasına girdik. Konuşmuyorduk, Julián kaçış güzergâhını daha önceden belirlemişti ve sonunda mutfağa, oradan da otelin arka kapısına çıktık.

Julián aynı güzergâhtan geri dönmek zorundaydı ve kalbinin bu kadar merdiven çıkmasına izin vermeyeceğini düşünerek endişelendim; gerçi birinci kata kadar çıkıp, oradan asansöre binebilirdi, saklanması gerekmiyordu.

Sokağa çıktıktan sonra caddeye doğru koştum, tılsımının hâlâ benimle olmasını umuyordum, arabanın çekilmemiş ve ceza yememiş olduğunu umuyordum. Tılsım işe yaradı. Arabayı çalıştırdım ve kuaförün arkasına park ettim. Kuaföre terler içinde girdim. Montumu çıkardım ve Karin'e nihayet park yeri bulabildiğimi söyledikten sonra kapıya çıktım. Günler öncesinden başlayan öksürük beni boğuyordu, sanki susmuştu fakat henüz geçmemişti. Soğuk hava beni biraz açtı.

Kuaförler, Karin'in onlara gösterdiği resimdeki saç modelini yapmak için çevresinde dönüyorlardı. Karin onlara gençliğinden kalan, sarı ve dalgalı saçlarının olduğu bir resmini getirmişti. Kuaförler zamanında muhteşem saçlara sahip olduğunu söyleyince mest oldu, tüm ilginin odağında olmaya bayılırdı. Ben de onlara katıldım, o da başka bir şey düşünmüyor gibi duruyordu. Öksürüm ve birden

üşüme geldi, montu yeniden giymek zorunda kaldım, bir süre sonra yeniden ateş bastı ve yeniden çıkardım.

Kuaförde neredeyse üç saat kaldık. Karin romanlarından birini getirmişti fakat çevredekilerin övgülerini duymaktan o kadar zevk alıyordu ki, doğru dürüst okumamıştı. Benim saçlarımın parasını da ödedi; röfleleri kaldırtmış, saçımı rengini eşitlemek için açık kestane rengine boyatmıştım ve üzerine de gözlerimin rengini ortaya çıkaracağı söylenen bal rengi röfleler attırdıktan sonra uçlarından kestirmiştim. Çok fazla dikkat çekmemek işime geliyordu ve daha silik bir görüntüye kavuşmak istemiştim. Ayrıca Karin ödüyordu, dolgun bir bahşiş bıraktı. Herkes halinden memnundu şimdilik.

Eve dönerken bu değişikliğin hoşuna gittiğini ve bugün itibariyle saçını yaptırmak için buraya gelmek istediğini söyledi, saçlarımız gerçekten çok güzel olmuştu ona göre. Yol boyunca dikiz aynasından kendine baktı. Kendini beğeniyordu, kendini şimdiki ve gençliğindeki halinin karışımı olarak görüyor olmalıydı. Yaptığı iğnelerin onu delirtip delirtmediğini düşündüm, belki de o hasta zihninde kendiyle ilgili tamamen deforme olmuş bir fikir yaratıyordu. Bu durum Fred için geçerli değildi tabii, o değişmiyordu. Bu kadar öksürmem ve esnemem Karin'i rahatsız etmişti. Benim mikroplarım ona ulaşmasın diye eliyle ağzını kapatıyordu.

Julián

Sandra'nın kaçışından sonra otelde bir şey olmadı. Alternatif kaçış yolundan birinci kata geldim ve oradan asansöre binerek alt kattaki resepsiyona, sanki doğrudan süitten binip gelmişim gibi vardım. Roberto'ya beni kimin aradığını sordum, telefona cevap verdiğimde kapandığını söyledim. Roberto omuzlarını silkti, beni resepsiyondan

kimse aramamıştı. Dediğine tam olarak inanmadım. Roberto, benden çok Tony'nin tarafını tutuyor olmalıydı doğal olarak. Asansörlere doğru devam ettim ve Roberto'nun beni göremeyeceği bir noktaya vardığımda kafeteryaya doğru saptım; dışarıda Tony ile Martin'i gördüm, Tony kadar olmasa da o da güçlü birine benziyordu.

Bir numara saçları, ensesine kadar inen dövmesini açıkta bırakıyordu; ince favorilerini çenesine kadar uzatmıştı. Koyu gri ya da siyah bir takım elbise giymişti fakat takım elbisenin altına alakasız bir şekilde lastik ayakkabı giymişti, modaydı galiba bu, gömlek yerine de boğazlı siyah bir kazak giymişti. Tony klasik görüntüsüyle Martin'in yanında daha dengeli duruyordu. Gizli bir şeyler konuştukları belliydi fakat ne dediklerini tahmin edemiyordum ve onlara bakarken yakalanmak da istemediğimden asansörlere doğru döndüm ve konu şimdilik kapandı.

Koridorları ve merdivenleri aceleyle geçmek zorunda kaldığımdan bedenim bitap düşmüştü. Akşam yemeğinde her zamanki barda omlet yedim ve otele döndüğümde umumi telefondan kızımı aradım. Onunla konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bir an ya başına bir şey geldiyse diye korktum, tanımadığım insanları o kadar önemsemiş ve gerçekten önemli olan, benim de onlar için önemli olduğum insanları o kadar ihmal etmiştim ki... Hep aynı şey başıma gelmişti. "Hep", toplama kampından sonra yani. Kamptan sonra tanıdığım her şey "hep" kelimesiyle birlikte gelmişti. Hep beni sevenlerden çok bana zarar verenlerin peşinde olmuştum; plaja gidip, kızımın nasıl büyüdüğünü ve karımın güneş kremini nasıl yavaşça ve özenle sürdüğünü görmek yerine halletmem gereken daha acil bir şeyler çıkmıştı hep.

"Hayat geçtiğinde ve gerçekten önemli olan şeyleri kaçırdığını fark ettiğinde çok pişman olacaksın," derdi karım. Önemli olan, farkında olmadan insanın aklında yer eden ve orada kalanlardı: güneşli bir gün, güzel bir yemek, hava kararırken atılan bir tur.

Raquel haklıydı, zamanımız geçene kadar hayatta aslında neyin önemli olduğunu fark edemiyorduk. Ben kapının arkasından onu gözetlerken kızımın okul yolunda oynaması ve Raquel'in cuma günleri sinemaya, arkasından da akşam yemeğine gidebilelim diye yaptığı ayarlamalar hâlâ aklımdaydı.

Kızım iyiydi, fakat benim için endişelenmişti. Nerede olduğumu bulabilmesi için bir telefon almamı söyledi. İyi besleniyor muyum, ilaçlarımı alıyor muyum, eczanede tansiyonumu ölçtürüyor muyum, şekerime dikkat ediyor muyum diye sordu; bir ayağı çukurda olan yaşlılara sorulan klasik sorulardı bunlar. Kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğimi ve yazlık ev olayına devam ettiğimi söyledim. Birkaç arkadaş edindiğimi söyledim, ona Sandra'dan bahsedecek, torunum olabileceğini söyleyecektim fakat kızımın çocuğu olmuyordu ve ona bu tarz bir şey söylemenin zalimlik olacağını düşündüm. Bir çeşit yaşlılar evinde ikinci baharını süren bir grup insan tanıdığımı ve son demlerini burada yaşamaya kararlı birçok yaşlı insan olduğunu anlattım.

Kızım tam ikna olmadı fakat sessiz kaldı, inanmayı o da istiyordu çünkü, benim aslında emekli bir yaşlı dul olduğumu düşündüğüme ve bana kalan azcık zamanın tadını çıkarmak istediğime tüm benliğiyle inanmak istiyordu. Telefonu düşünceli bir şekilde kapatmıştı, benim bu şekilde eğleniyor olmam pek ihtimal dâhilinde değildi. "Hep"ten önce yapabilirdim bunu fakat "hep"ten sonra imkânsız hale gelmişti. Hitler gibi vasat ve ruhsuz insanlar, diğer insanların hayatlarının onlarınkinden daha neşeli ve güzel olmasına dayanamazlardı; bu yüzden tek istedikleri korkutmak ve yok etmek değildi, aynı zamanda yaşama sevincini de ortadan kaldırmayı hedeflemişti. Hitler, dünyanın korkunç bir yer olmasını arzulamıştı ve çoğu kişi için de aynen böyle olmasını sağlamıştı. Benim için de dünya, elinde güç olan birinin canı istedi diye korkunç bir hal alabilecek bir yere dönüşmüştü.

Odanın kapısını açtım. Kimse girmemişti. Dünya bu gece için böyle sessizleşmiş olabilirdi. Terasın camlarından yıldızlar, bir diskoteğin lazer ışıkları ve koyu mavi bir karanlıkta süzülen kara bulutlar gözüküyordu; yatağın yanında duran gece lambasını açtım. Yeni gelen günle yeniden eyleme geçme zamanı gelmişti. Analizin sonuçlarını almak için sabırsızlanıyordum.

Sabahı değerlendirmek için Fred ve Otto'nun diğer yabancı Naziler ve İspanyol sempatizanlarla birlikte golf oynadıkları Nordic Club'a kadar gittim. Martin oradaydı, daha sonra Yılan Balığı da aralarına katıldı. Yılan Balığı golf oynuyordu. Çok iyi oynuyordu ve panik yapmıyordu. Martin onları izlemekle yetiniyordu, kendi aralarında konuşuyorlardı; Sandra'dan bahsediyor olacaklar ki Fred elindeki sopayla toprağa sert bir şekilde vurdu, sabrını zorluyorlardı. Öbürleri onu pek de umursamadan yeniden oyuna döndüler, içlerinden biri topa vurdu ve uzağa gönderdi. Diğer deliklere doğru uzaklaşana kadar onları izledim ve daha sonra arabaya döndüm. Sandra fotoğrafımın onlarda olduğunu söyledikten sonra görülmeyi göze alamazdım, bu tiplerin beni ortadan kaldırma isteklerine zemin hazırlayamazdım.

Dışarı çıkmalarını bekler, daha sonra içlerinden birini takip ederim diye düşünüyordum ki bu anın soğuk Frida'yı gözetlemek için mükemmel olduğu aklıma geldi. Önce Martin ve onun gibilerle paylaştığı ortak eve gidecektim, gerçi bu saatte Fred ve Karin'in evinde temizlikte olmalıydı. Dikkatli davranmalıydım, çünkü Sandra'nın anlattığına bakılırsa resmim Kardeşlik üyelerine dağıtılmıştı. Onları bana karşı uyarmak ya da benim kellemi istemek için dağıtılmış olmalıydı. Benim kim olduğumu benim gibilerin bile tam olarak bilmedikleri göz önünde bulundurulursa, onların beni ne derece tanıdıkları belirsizdi; gerçi onların yaşında bir grup insanla bu kadar yakından ilgilenen birinin ne istediğini anlamaları uzun sürmezdi.

Sandra, Frida'nın her gün üç saat, saat sekizden on bire çalıştığını, arada sırada ihtiyaç duyulursa daha uzun kaldığını söylemişti. Villa Sol'e bakmak için meydana çıktım. Saat on bire on vardı ve on biri beş geçe Frida kapıyı kapattı ve bisikletine bindi. Biraz uzaklaşmasına izin verdikten sonra peşine düştüm. Otto ve Alice'in evine gittiğini fark ettim. 50 numaralı büyük siyah kapı açıldı, içeri girdi, Frida burayı da temizleyecekti şüphesiz, orada durup beklemek gereksiz olur diye düşündüm. Fakat hayır, beklemekle iyi yapmıştım, bazen içgüdüler mantığın önüne geçer, bu da öyle bir durumdu. Sağlam ve parlak bir Audi'nin çıktığını gördüm. Arabayı Frida sürüyordu, Alice de yanına oturmuştu.

Nereye gidiyorlardı? Frida'nın beni fark edip, tanımasından korkuyordum, elimden geldiğince mesafe bırakarak arkalarından gitmeye başladım, kalbim ağzıma gelmişti. Sahilin yanında bir sokakta, Transilvania isimli bir el sanatları dükkânının önünde durdular. Arabadan ilk çıkan şaşırtıcı hayat doluluğuyla Alice oldu. Boyun hizasındaki düz saçları sarı ile kahverengi arasında bir renkteydi, peruk gibi mükemmel duruyordu, deri ceketin altına kot pantolon giymişti, bu mevsim için abartılı olsa da Audi'nin havasına uygundu. Arkasından Frida indi, şortunun altına giydiği siyah taytı güçlü bacaklarını ortaya çıkarmıştı, sıkıcı bir giyim tarzı vardı. Arkasına dönüp ortalığı kontrol etti fakat beni görmedi. Alice önde, Frida arkada içeri girdiler. Biraz sonra Frida'nın taşıdığı bir karton kutuyla dışarı çıktılar. Kutu kapalıydı, arabaya eşya taşımak için kullanılan sıradan kutulara benzemiyordu, o tip kutulardan benim de kullanmışlığım vardı. Süpermarkete gittiğimde aldıklarımı daha rahat taşıyabilmem için bir kutuya koyuyorlardı fakat bu seferki farklıydı. Onların arkasından mı gitmeli, yoksa dükkâna mı girmeli diye düşündüm. Dükkânın akşamüzeri de açık olacağını düşündüm. O kadar usta bir manevra yaptım ki kendim bile şaşırdım. Korkmuyordum. Buenos Aires'ten arkadaşım Leonidas'a o maç yaparken, başıma gelen

bunca macerayı anlatsaydım, bana inanmazdı. Onları takip ederken saklanmama bile gerek kalmadı. O kadar ateşli konuşuyorlardı ki beni fark etmemişlerdi bile.

Yarım saat sonra Bremer sitesine vardık. Her şey lükstü, girişte sıkı bir güvenliğin uygulandığı bir kaleydi burası. Duvarlardan gelen sesler ve çiçek kokuları bile farklıydı sanki.

Peki o dükkândan ünlü iksiri aldıklarından nasıl emin olabilirdim? Elimdeki tek şey varsayımlardı. Laboratuvarın sonuçlarını almak için o kadar sabırsızlanıyordum ki.

Bremer sitesinin güvenlik elemanları Alice'in parlak ve uzun Audi'si geçebilsin diye bariyeri kaldırdılar. Salva geçmişten gelip bir şekilde bana rehberlik ediyor gibiydi. Yanımdaki su şişesiyle birlikte arabanın içerisinde beklemeye koyuldum, ne yapacak daha iyi bir şeyim ne de gidecek başka bir yerim vardı. Arkadaşım Salva da aynı yerlere gelmiş miydi acaba? Araba kullanmadan, taksilere bağımlı bir şekilde bütün bunları nasıl yapabilirdi bilemiyordum. Çok zor olmuştu muhtemelen. Ben en azından araba kullanıyordum ve kimseye bağımlı değildim. Salva da benim yerimde olsa aynısını yapardı gibime geliyordu.

Bir saat sonra uyku bastırdı, radyoyu açtım. Arada sırada dünyada olup bitenden bahsediyorlardı, burada olup bitenlerse gerçek olmalarına rağmen haber niteliğinde değildi. Acelem yoktu, Alice kendi evi olmayan bir yerde sonsuza kadar oturamazdı ve sonuçta buradan çıkması gerekecekti. Bir buçuk saat sonra Alice yanında gri takım elbise giymiş, ceketin yakalarını kaldırmış, siyah bir şal ve güneş gözlükleri takmış, dergilerden fırlamışa benzeyen yaşlı bir playboy'la birlikte dışarı çıktı.

Gözünüzün önünde olan bitenin ne olduğunu düşünmenize gerek kalmadan parçaların yerine oturduğu anlardan biriydi işte

bu da. Gözlerimin önünde Sebastian Bernhardt, Sandra'nın ona verdiği isimle *Kara Melek* duruyordu. Onu görür görmez tanıdım, varlığı içimde küçük bir kıvılcım alevlendirmiş gibiydi. Bugün muhteşem bir gündü: Kardeşlik'in içerisindeki belki de en önemli isim, görünmezlerin en görünmezi, son sözü söyleyen o adam, şimdi gözümün önünde duruyordu. Alice'le birlikte konuşarak alt sokağa yürüyorlardı. Kendilerini olduklarından çok daha genç ve güzel hissediyorlardı. Arabayı çalıştırdım ve döndükleri sokağa doğru hareket ettim. Denizin üzerine kurulmuş bir lokantanın terasında oturuyorlardı. Adam kadının elini aldı, öptü, Alice gülümsedi. Sevgili olabilirlerdi, Ott şu an golfle kendini eğlendirirken, Alice de muhteşem sıvının üzerindeki hakimiyetini pekiştiriyordu. Daha sonra ciddileştiler, konuştukları konu değişmiş olmalıydı. İki salata ve kahve aldılar, daha sonra geri dönmeye koyuldular. Onlar varmadan önce sokağın ortasına geldim ve durdum, sitenin kapısının önünde durdular, hâlâ konuşuyorlardı, Sebastian, Alice'e talimatlar veriyor olmalıydı. Kadın başıyla onaylıyordu. Beş dakika sonra Frida çıktı, yeniden Audi'ye binip uzaklaştılar.

Bu sefer onları takip etmedim. Alice'in evine dönecek, garaja gireceklerdi, Transilvania'dan aldıkları kutuyu alıp almadıklarını göremeyecektim. Kutuyu muhtemelen Sebastian'a vermişlerdi.

Yapacak başka bir şey yoktu. Tam umutsuzluğa düşecekken aklıma bir fikir geldi. Alice ve Kara Melek'i yemek yerken görmek benim de iştahımı açmıştı, her zamanki bara gittim ve menüyü istedim. Mercimek, kızarmış mürekkep balığı, su ve tatlı olarak da muhallebi aldım. Bayağı şişmiş bir şekilde bardan çıktım, analizin sonuçlarını almaya gidene kadar küçük bir siesta yapacaktım.

Saat beş buçukta daha fazla duramadım ve hediyelik eşya dükkânı, Transilvania'ya gitmeye karar verdim. Analiz sonuçları beni meraktan öldürüyordu, o dükkâna gitmek üzerimdeki bu gerginliği azaltacaktı.

Dükkânda yapacak pek bir işi yokmuş gibi duran otuz beş yaşlarında bir satıcı vardı. Bir hediye almak istediğimi fakat ne alacağım hakkında fikrim olmadığını söyledim.

"Romanya ve Balkanlar'a ait el işleri bunlar," dedi mallarını satmaya ya da açıklamaya uğraşmadan. Rumen aksanı vardı.

Dükkândaki eşyanın fiyatlarına bakıyordum, bazılarının tozunu bile almamışlardı, Sandra'ya çok güzel işlemeli bir kutu aldım. Elimde kutuyla, olur da ilgi çekici bir şey görürüm diye bakınmaya devam ettim. Satıcının telefonu çaldı ve konuşmasının içinden Frida ve Alice'in isimlerini seçtim. Ya da hayal gücümdü duyduklarım, kendimi tanıdık bir ismi duymaya o kadar koşullandırmıştım ki... Ayrıca bu dükkândan aldıkları kutunun içerisinde dükkânın malları yani hediyelikler vardı belki de, gerçi öyle bir durumda hediye paketi yapmamış olmaları garip kaçardı.

Rumen satıcı canı istemeden hediye kutuyu aldı ve sertçe hediye paketi yaptı, aksilik budur ya, üzerimde sadece on beş avro olduğunu fark ettim fakat satıcıya söylediğimde sorun olmadığını, banka kartından çekeceğine on beş avroyu tercih edeceğini söyledi. Burası paravana benziyordu. Artık nereden geliyorsa, söz konusu sıvıyı getirtme konusunda bunlar görevli olabilirlerdi, Alice malları teslim almaya gelene kadar da dükkânda saklıyorlardı herhâlde. Sebastian'la özel ilişkisi sayesinde Alice bu hazinenin sorumlusu ve dağıtıcısı olmuştu şüphesiz. Peki Fredrik ve Karin, malların buradan alındığını biliyorlar mıydı acaba? Bilseler bile, bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi, Alice'in bu konudaki gücünün yanında sırtını yasladığı başka güçleri de olmalıydı.

Laboratuvar şehir dışındaydı, organize sanayi bölgesinin yakınındaydı, binalar yeni ve moderndi burada, gerçi müdürleri neredeyse benimle aynı yaştaydı. Bir saat içerisinde, kapanmalarına az bir zaman kala yeniden gelmemi söylediler, müdür beni görmek ve analizi yüz yüze açıklamak istiyordu. Hastalar bekleme salonunda oturmuş, kendi sonuçlarını bekliyorlardı; bana belli bir acıma ve rahatlama duygusuyla bakıyorlardı sanki. Durumumun, müdürün yüz yüze açıklama yapmasını gerektirecek kadar kötü olduğunu düşünüyorlardı, öte yandan da rahatlamışlardı, birinin gitmesi gerekiyorsa, onların değil, benim gideceğim fikri onları rahatlatıyor olmalıydı.

Organize sanayi bölgesini gezdim, yeni binaların orijinal tasarımlarına hayranlıkla baktım, zamanla yağlı makinelerle dolacak boş çimento kutulara kesinlikle benzemiyordu buraları. Artık her şey camdan, demirden, plastikten yapılıyor ve aydınlık oluyordu. Gergindim. Bugün büyük gündü. İnşaat malzemeleri satan bir dükkâna girdim ve kalasları nasıl kestiklerine baktım. Çok güzel kokuyordu içerisi, çam ağacı kokusu her yere yayılmıştı. Raquel olsa buraya bayılırdı, mevcut tüm araç gereçler çok hoşuna giderdi: kesilip boyanması gereken kalaslar, süslemek için kullanılan çömlekler, boyanması gereken deriler. Bu tarz şeyler beni deli ediyordu. Bir tur attım, asla bu dükkânın müşterisi olmayacağımın ne kadar acı olduğunu düşündüm, bu şeylerin mantıklı geldiği dönemlerde tadını çıkaramamıştım bu tarz yerlerin. Zımpara gereken kutular, yüz yıllık görüntüsü verilmiş dolaplar. Hasır bir sandalyeye oturup beklemeye koyuldum. Evli çiftler bir yandan verniklenmemiş kütüphanelere bakarken, bir yandan da çocuklarıyla uğraşmaya çalışıyordu. Öğrenciler ise kendi evlerine götürmek için defolu ve haliyle daha ucuz masalar bakınıyordu. Beni artık var olmayan bir zamana döndürecek olan analiz sonuçlarını almayı beklemek için buradan daha iyi bir yer yoktu dünya üzerinde. Her şey bu dükkândaki gibi kokmalıydı.

Yeniden dönmeme on beş dakika kala yürüyerek laboratuvara doğru gittim, ağaçlara ve burada çalışan insanlara hayranlıkla bakıyordum, hayatlarını başkalarının da görüp dokunabileceğini şeyler yaparak kazanıyorlardı.

Huzur dolu laboratuvara döndüğümde, kalbimle ilgili testleri yaptırdığım zamanki gibi gerildiğimi hissettim. Doktor beni odasına kabul etti, maun ağacından yapılmış kapısını kapattı. Çok nazikti, kendimi nasıl hissettiğimi sordu ve havaların güzelliğinden bahsetti. Bayağı zamanı varmış gibi duruyordu. Sonunda bir dosya açtı ve tipik analiz sonuçlarını çıkardı. Bana o kadar fazla test yapılmıştı ki bir test sonucunu hemen tanırdım. Neyse dedim, en azından analiz edilecek bir şeyler çıkarabilmişler.

"Analizi tekrar etmemiz gerekecek," dedi, "Elde ettiğimiz minimum örnekle çalıştık, kirlenmişti elimizdeki örnek, gerçi olağandışı bir şeyle karşılaşmadık."

"Hiçbir şey mi?"

Omuzlarını silkti.

"Oğlunuz bunları kendine enjekte ediyor demiştiniz, değil mi? Meraklanmanıza gerek yok. Bir nevi vitamin kompleksinden başka bir şey değil bu."

"Doktor, ben doktor değilim fakat hayatımı doktorların arasında geçirdim, bu yüzden lafı uzatmadan soracağım, bu birleşimin gençleştirme ve benim kadar yaşlı birisine enerji verme gibi bir etkisi olabilir mi?"

"Fosfatidilserin, taurin, B vitamini gibi vitamin ve minerallerden oluşan bileşimler çok yoğundur. Canlılık hissini güçlendirecekleri şüphesiz fakat mucize gerçekleştirmeleri mümkün değil. Normalde öğrencilerin kullandıkları bileşimlerin daha etkili bir çeşidi diyebiliriz.

"Bazen" dedi, "insanlar popüler formüller için çok yüksek meblağlar öderler, bazıları içmek, bazıları da kozmetik ürünler gibi sürmek içindir. Daha genç ve daha zeki olabilecekleri yalanına aldanırlar. Umarım oğlunuz da onlardan biri değildir. Çoğu zaman yarattıkları etki aslında bir placebo etkisidir."

Doktor sandalyesine yayıldı. Benim yaşımdaki herkes gibi onun da uzun vaazlar vermek hoşuna gidiyordu.

"Ölüm bize korku ve panik verir," dedi, "Bu salaklık ve zaman kaybından başka bir şey değildir çünkü ölüm ne zaman geleceğini iyi bilir ve randevusunu asla kaçırmaz. Dakiktir. Onu ne engelleyebilir ne de durdurabiliriz. Geciktirebilir miyiz? Belki de, emin değilim. Neden biliyor musunuz? Çünkü ölüm, yaşam için gereklidir. Ölüm yeniliği getiren bir hücre gibidir; biri ölmese, diğeri doğup, yaşayamaz. Oğlunuza yemeğine dikkat etmesini, spor yapmasını, bol bol sevişmesini, hayatın tadını çıkarıp, gerisini pek de düşünmemesini tembihleyin."

"Peki ben, doktor? Oğlum genç, fakat ben..."

"Sizin için de ayrıları geçerli, daha küçük dozlarda olmak kaydıyla."

Ödeme vakti geldiğinde kartı kullanmam gerekti. Sonucu ne olursa olsun, analizle çok uğraşmış olmalılardı, hatta iki tane yardımcı sabaha kadar mesai yapmak zorunda kalmıştı. İki bin avro tuttu ve fatura isteyip istemediğimi sordular. Böyle bir durumda faturanın gereksiz olduğunu söyledim.

Kalp kapakçığımın değişmesi gerektiğini söyledikleri seferden daha kötü hissederek çıktım oradan. Her şeyden sonra, Doktor Ölüm veya Himmler'in sadist deneyleri onlara ne ölümsüzlüğün ne de sonsuz gençliğin kapısını açabilmişti, hayatlarını bile uzatamıyorlardı. Transilvania isimli o paravandan gelen şu ünlü ve şüpheli ampuller aslında bir çeşit oyun ve hileden başka bir şey değildi.

Öğrendiklerimi Sandra'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Doktorla ettiğimiz sohbetten sonra saat sekizi çeyrek geçiyordu ve benim gelmeyeceğimi düşünmesini istemiyordum. Nabzım hızlanmıştı, arabada bolca su içtim, sakinleşmeye çalıştım. Eğer başıma bir şey gelirse, onlar, son günlerine kadar seçilmiş şanslı kişiler olduklarını zannederek ayakta uyumaya devam edeceklerdi. "Kendine gel," dedim ve Faro'ya doğru yöneldim.

Elimde analiz sonuçlarının olduğu dosya vardı ve eğer beni ya da onu buraya kadar takip etmiş olabilirler diye başka bir yere gitmeyi önerecektim Sandra'ya. Birbirimizden ayrı olarak kasabanın girişindeki kiliseye gidebilirdik. Orada rahatça konuşabilirdik. Fakat Faro'ya vardığımda Sandra yoktu. Saat sekiz buçuktu ve Sandra bazen Karin'in ünlü kaprisleri yüzünden gelmeyi başaramıyordu. C taşına kadar gittim, çevrede kimse yoktu, taşı kaldırdım, altında bir şey yoktu. Gelmemişti, geldiyse bile herhangi bir işaret bırakmamıştı. Zaman geçirmek için içeri girmeye karar verdim.

Her zamanki masamıza oturdum, garson yanıma yaklaştı.

"Geldi ve gitti."

"Efendim?" dedim.

"Kız, geldi, on dakika bile beklemedi. Beni ilgilendirmez fakat boşa zaman kaybetmeyin. Kız sizi sevmiyor."

Az daha kahkahayı basıyordum.

"Siz nereden biliyorsunuz bunu?" dedim.

"Torununuz olacak yaşta. Kendinize bir bakın, onun yerinde olsanız, sizin gibi birinden hoşlanır mıydınız?"

"Tavsiye için teşekkürler, bir elma çayı alayım ben."

"Paranız için sizinledir," dedi ellili yaşlarda bir bayan, onu kırmak istemiyordum.

"Durum öyle olsaydı başkasını seçerdi çünkü benim çok param yok. Elma çayları ve günlük dokuz avroluk menülerle yaşıyorum, bazen akşam yemeği bile yemiyorum."

"Yine de pek umursadığını sanmıyorum."

"Bana âşık olmuş olabileceğini ihtimaller dâhilinde görmüyor musunuz?"

"Asla. Bu tarz hayallere kapılıyorsanız çıldırmışsınız demektir. Böyle bir şeyin aklınızdan geçiyor olması bile zavallıca."

"İnsanın aklından çok fazla şey geçer. Asla tanışamayacağınız ünlü bir aktörün hayalinin aklınızdan geçmediğini söylemeyin bana."

"Bir aktör mü, kim mesela?"

"Bir aktör...bilmem...Tyrone Power gibi örneğin."

"Kim gibi? O adam öleli çok oldu, yüzünü bile hatırlamıyorum."

"Klasik bir jöndü."

"Klasik jönler bu kızın hoşuna gitmiyor, sizden de hoşlanmıyor. Evinize dönün. Size bunu söylemeden gidersem vicdanım rahat dönemem evime."

Ona her zaman Sandra'nın tarafındaymış gibi göründüğünü ve benim için endişelendiğini duymanın büyük bir sürpriz olduğunu söyleyecektim.

Elma çayının çok sıcak olmasına sevinmiştim, onu içerken geçireceğim zaman esnasında, Sandra da fırsatını bulduğu ilk anda buraya gelecekti. Elinde olmayan bir şey çıkmış olmalıydı, buluşmamıza bu yüzden gelememişti. Şimdiye kadarki en önemli buluşmamız olacaktı bu. Büyük Hazine'nin ne olduğunu öğrendiğimiz gün olacaktı bu. Sandra olmasaydı mümkün olmayacaktı buralara gelmemiz. Günün birinde yaptıkları için hakkının verilmesi gerekliydi. Benim yaptıklarımla onun yaptıkları karşılaştırılamazdı bile, ben onlara karşı bitmez tükenmez bir nefretle doluydum ve yaptığım her şeyi kişisel

intikamım için yapıyordum, o ise yaptıklarını herkes için yapıyordu. Garsonun bu kadar alçakça yargıladığı Sandra hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hesabı getirdiğinde sevimsiz bir bakış attım.

Bir peçetenin üzerine *başarı* kelimesini yazdım. "Mesaj bekliyorum, umarım iyisindir."

Peçeteyi cebime attım, dosyayı elime aldım ve çıktım. Her zaman oturduğumuz bankta birkaç dakika oturduktan sonra peçeteyi C taşının altına koydum.

Sandra

Julián'la buluşmadan önce mağazalara bakacak zamanım vardı. Karin ya da Julián'ın yavaş adımlarına eşlik etmeden, kendi ritmimle yürümek küçük bir mutluluk vermişti bana. Her zaman otururak konuşmamıza rağmen, elindeki fincanı tabağa koyması, hesabı ödemesi ve ceketini giymesi yarım saat sürüyordu. Karin koluma asılmadan yürüyebiliyor olmak da büyük ferahlıktı. El işçiliği ve sanatçıların mağazalarının olduğu sokakta yürüdüm, burada türünün tek örneği olan mallar vardı: el yapımı ayakkabılar, orijinal kıyafetler, seramik, tahta ve deri eşya.

Dükkân vitrinlerine bakıyor, birinden çıkıp diğerine giriyordum. Norveçlileri, Villa Sol'ü, Julián'ı tanımadan, midemde bir türlü geçmeyen karıncalanmayı hissetmeye başlamadan önce, hiçbir şeye önem vermediğim dönemde yaptığım bir şeydi bu; şimdiyse bana özgürlük hissi veriyordu, kendi kendimin efendisi gibi hissetmemi sağlıyordu. En çok hoşuma giden mağazalardan biri el işi bebek kıyafetleri satan bir dükkândı, benim Villa Sol'de örmeye çalıştığım tarzda kazaklar satıyorlardı. Kolları işlemeli kazakları, bebek kıya-

fetlerini, muhteşem nevresim ve çarşaflan, benekli ve birçok değişik detaylı havluları incelerken, Frida'nın geçtiğini gördüm.

Kasabanın herhangi bir yerinde onu görmem garip değildi, fakat onu Villa Sol'ün dışarısında bir yerde görmek beni şaşırtmıştı ve midemdeki karıncalanma artıvermişti. Frida normal dünyaya ait değildi, gerçi benden başka bunu fark eden kimse yoktu. İlk aklıma gelen, beni görmemesi için bir köşeye çekilmekti fakat daha sonra çevresine bakınmadan yürüdüğünü fark ettim. Kazağı kasaya bıraktım ve çıktım. Frida'nın başını çevirmeyeceğinden emindim. Hava soğuktu, kırmızı kazağının üzerine koyu mavi bir yelek giymişti, mini eteğinin altında deri çizmeleri vardı, saçları örgülüydü.

Transilvania'ya girdi, küçük bir hediyelik eşya dükkânıydı burası, daha sonra büyük bir poşetle çıktı. İlk kez bir katil ifadesi yoktu suratında. Neredeyse normal biri gibi duruyordu, bakışlarında bir istek vardı. Çevresinde olan biteni önemsemeden devam etti yürümeye, botlarıyla attığı sık adımlarla çıktığı üst sokağa doğru onu takip ettim. Bisiklete binmemesi için dua ediyordum, çünkü motosikletim bayağı aşağıda kalmıştı. Balıkçıların olduğu sokağa doğru gittikçe hızlanan adımlarla ilerliyordu. Ya geç kalmıştı, ya da gideceği yer her neresiyse, oraya gitmek için sabırsızlanıyordu. Nefes almakta güçlük çekmeye başlamama rağmen, onu gözden kaybetmeye niyetli değildim. İçgüdülerim onun arkasından gitmemi söylüyordu, nereye gittiğini bilmemi zorunlu kılıyordu. Bebek kıyafetleri bakıp kendimi özgür hissedebilirdim fakat Frida'nın ne yaptığını öğrenmek, özgürlük hissinden daha ağır basmıştı.

Bir tavernanın önünde durdu ve cam kapıdan içeri baktı. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Kapının üzerinde ahtapot deseni vardı ve içerisi pek net görülmüyordu, köşeye doğru gittim ve köşedeki camdan sırtını dönük Frida'yı ve karşısında duran Yılan Balığı'nı gördüm. Yılan Balığı! Onları daha iyi izlemek için biraz yaklaştım, beni göremiyorlardı. Yılan Balığı! Frida konuşuyor, o bakıyordu. Poşette

getirdiğini çıkardı. Çok güzel kısa bir deri ceketti. Ceketi aldı ve doğru dürüst bakmadan geri verdi. Frida elini tuttu, oysa yavaş ve kaba olmadan, elini geri çekti. Konuşuyorlardı, Yılan Balığı sandalyeye yaslanmıştı, arada sırada elini saçlarından geçiriyordu. Frida ise omuzlarını ve başını ona doğru eğiyordu. Önüme gelen bir araba onları görmemi engellemişti fakat bu hikâye bitene kadar yerimden kımıldamayı düşünmüyordum. Frida'yla tek başına gördüğüm birine nasıl güvenebilirdim?

Yarım saat sonra Alberto hesabı ödedi ve kalktılar. Frida ceketin olduğu poşeti uzattı, Alberto ilk önce poşeti almadı, poşeti almamak için ellerini ceketinin cebine koymuştu, fakat Frida ısrar etti, onu geri çevirmemesi için neredeyse yalvarıyordu, Alberto da en sonunda poşeti kabul etmek zorunda kaldı. Durum beni bile o kadar germişti ki poşeti kabul edip, olayı bitirdiğine sevinmiştim. Onları takip etmek gereksiz geldi, her biri kendi yoluna gidecekti, bu yüzden motosikleti almaya indim.

Mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde Faro'ya çıktım ve Julián'ı on dakika kadar bekledim. Belki de gitmiş olacağını düşündüm, taşın altına not bırakmamıştı gerçi, belki de gelememişti. Az daha garsona soracaktım ki böyle bir hareket ikimizin de daha fazla dikkat çekmesine neden olabilirdi, ayrıca bana söyleyebileceği en fazla Julián'ın gittiği olur diye garson kızla konuşmaktan vazgeçtim.

8

Sabun, çiçek, bıçak

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Julián

Sandra'nın altın haçı bulduğu gün yani Fredrik'in kim olduğundan emin olduğumuz gün büyük bir rahatlama hissetmiştim. Onu göğsüne takamamak ve diğer "kardeş"leri hariç kimseye gösteremiyor olmak canını ne kadar da sıkıyordur, diye düşünmüştüm. Kardeşleri de o haçtan bıkmış olmalıydılar çünkü Fred sonradan görmenin tekiydi, Ari olmaya Ari'ydi evet, fakat Reich'ın içine kadar gelmesinin sebebi onların görkemine ortak olmak, kendine bir yer edinmekti. Onu biraz sevimsiz buluyorlar ancak Karin'den korkuyorlardı, zira Karin bu yola baş koyduğunda amaçları gayet açık ve netti: Führer'e yaklaşıp, onu baştan çıkarmak, gücünden faydalanıp tüm dünyaya hükmedebilmek. Führer'i yerinden etmeye çalıştığına dair efsaneler dolaşıyordu dilden dile. En ufak bir hareketi bile dalga dalga ölüm yayan Führer'in aşka düşmüş olması muhtemel miydi? Auschwitz ya da Mauthausen'de isteyerek binlerce insanı öldürürken, Eva ya da Karin'i arzulayabilir miydi? Karin onun gözlerinde ne görmüştü? İnsan ırkının ve evrenin, yıldızların, cennetin ve cehennemin, geleceğin ve hayatın kaynağının tüm kötülüğünü mü görmüştü?

Kötülüğü yarattığı söylenen Şeytan bile bu kadar kötü olmaya cesaret edemezdi.

Fakat tüm bu fikirlerin beni asıl önemli olan şeyden, Aribert Heim ya da diğer ismiyle Mauthausen Kasabı'nın adımlarını izlemekten alıkoymasına ve dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim. Heim, grubun bir parçasıydı fakat kendine ait ayrı bir hayatı da vardı. Tüm zamanını sahile demir atmış *Estrella*'da geçiriyordu, güzelim teknenin

tahtalarını çürütüyordu. Saatlerce temizlik yapıyordu, teknede olmadığı zamanlarda da balık pazarına gidiyor, en uygun fiyatla en iyi balığı alıyordu. Taze ıstakoz, karides, kalkan balığı alıyor ve büyük bir aceleyle, muhtemelen aldıklarının tadına bakmak için duyduğu sabırsızlıkla tekneye geri dönüyordu.

Tekne ve yemeği hayatının merkezine koyduğu açıktı. Kışın bile şort giyiyordu. Sürekli açık havada durmak ona güç vermişti; özellikle bacakları, daha kaslı ve sağlam duruyorlardı. Benimkilerse beyaz ve güçsüzdüler. Kambur bir şekilde yürüyor, avına odaklanmış bir hayvana benziyordu. Çevresine bakmıyordu, baksa bile olan biteni fark etmiyordu. Gözüne kestirdikleri tekne, balık pazarı, süpermarketti ve geri kalanı onu ilgilendirmiyordu. Tekneden sık sık yoğun bir balık kokusu duyuluyordu, aldığı tüm o deniz ürünlerini çok iyi olduğunu tahmin ettiğim bir şişe şarap eşliğinde yiyordu. Yemek esnasında gökyüzüne kilitleniyordu bakışları, gökyüzüne bakması bittikten sonra aşağı inerek televizyon izliyordu, bir kulağı sağır olacaktı ki televizyonun sesini sonuna kadar açıyordu.

Salva'nın onu bulduğundan ve onu tıpkı benim şu an yaptığım gibi gözetlediğinden emindim, onu gözetlerken beni düşünmüş olmalıydı. Bu psikopatın kadınların yanında, sevgilisi ya da çocuklarıyla yken nasıl davrandığını merak ediyordum. Bu tarz anlarda katillik içgüdülerini bastırabiliyor muydu acaba?

Kardeşlik'in en sıkıcı üyesiydi. Mide bulandıracak kadar sistematikti. Gerek balık pazarı, gerekse süpermarkete bir saat içerisinde gidip geliyordu, bazen balık pazarında daha fazla oyalanıyordu fakat asla bir saatten erken dönmüyordu. Akşam yemeği yemek ve gökyüzüne bakmak da tam bir saat alıyordu. Arabası sahildeki komşularından birinin garajında duruyordu; şimdiye kadar sadece bir kez arabayla çıktığını gördüm, arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyordu belki de. Büyük, parlak, lekesiz bir arabaydı, alışverişte daha fazla şey alabilmek için de çıkarmış olabilirdi arabayı. Onu izliyordum,

ihtiyacı olan her şeyi iki poşete sığdırıp, poşetlerin birini bir eliyle, diğerini de diğeriyle taşıyordu.

İki ya da üç gün önce, balık pazarına gitmesini fırsat bilerek, tekneye çıktım. Birileri beni görebilirdi fakat riski göze almaya hazırdım, hızlı ve normal bir şekilde çıkıverdim. İçeride gördüğümden çok daha fazlası vardı, parlak merdivenleri hızlıca indim. Bir domuzun sığınağıydı burası. Taze kahve kokusu duyuluyordu, perdeler küçük kırmızı kare desenliydi. Mutfak dolaplarındaki her şey mükemmel bir şekilde dizilmişti, çekmeceler, tabak çanaklar ve bardaklar. Zamanından önce gelir de karşı karşıya kalırsak diye bir bıçak aldım.

Buzdolabında bir sürü *tupper*[8]vardı, her birinin üzerinde içinde ne olduğu yazılıydı. Cam bir bölmede şarap şişeleri duruyordu. Banyo da muhteşemdi ve çiçek kokuyordu. Gümüş sabunlukta otellerde konulan küçük sabuncuklardan vardı. Bir tanesini alıp, ceketimin cebine attım. Yatak odasına geçtim. Bir vazoda doğal çiçekler duruyordu, bir tanesini alıp, sabuna eşlik etsin diye ceketimin cebine koydum. Minik dolaplardaki iç çamaşırları ve çorapları gayet düzgün bir şekilde dizilmişti. Bir rafın üzerinde yakın gözlükleri duruyordu, dikkatini dağıtmak için yerini değiştirmek üzereydim ki çiçeği ve sabunu zaten fark edeceğini düşündüm. Algılarını kaybetmeye başladığını düşünmesini ümit ediyordum.

Deneylerinde aldığı binlerce notu nerede saklıyor olabilirdi? Eliyle yazdığı bu notlar bir yerlerde olmalıydı, yaptığı her şeyi düzenli olarak yazıyordu çünkü. Bu notlardan bazılarını bulabilsem, onu yargılatıp, mahkûm ettirebilirdim. Ona eski görkemli günlerini, insan kobaylarının arasında tanrıcılık oynadığı günlerini hatırlatsın diye o notlarını da buraya getirip, güvenli bir yere saklamış olmalıydı. Şimdi bile yaptıklarını yazıyordu kişiliğinden taviz vermemek için, vücudunun her istediğini yapamasa bile, hayatlarında asla insan öldürmemiş

8 Yiyecekleri taze saklamak için kullanılan plastik kaplar. (ç. n.)

birçok insandan iyi yaşamasını sağlıyordu. Ben de her adımımı not alıyordum, bu açıdan birbirimize benziyorduk, ben olsam onca bilgiyi nereye saklardım diye düşündüm. Onun yazdıkları Almanca olduğundan ve kimsenin onun aslında kim olduğunu bilmediğini ve notlarını bulsalar bile bir şey anlamayacaklarını düşündüğünden, o kendine daha çok güveniyordu. Bir teknede yaşayan bir yabancıydı.

Ben notlarımı kutularda, küçük dolaplarda, kıyafetlerin arasında ya da bir battaniyenin içinde saklamazdım. Onları kimsenin aramayacağını düşünen biri, neden onları saklama ihtiyacı duysun ki? Onları görünen eşyanın arasına koymuş olmalıydı. İçlerinden bir tanesini aldığımda tüylerim diken diken oldu. Onları kitaplarla birlikte dolaba dizmişti. Macera romanlarının kapaklarıyla kaplamıştı notlarını tuttuğu defterlerini.

Geri dönecektim.

Girdiğim gibi çıktım, şalımla merdivenleri sildim, iskelede aldığım bıçağı yerine koymadığımı fark ettim. Cebime koymuştum ve orada unutmuştum. Algıları yavaşlayan bendim işte. Bıçağı denize atmayı düşündüm fakat durdum. Sadece ismi bile tek başına korku salan, insanları hayatları da dâhil olmak üzere her şeyden mahrum bırakmış bir adamın evinden bir sabun, bir çiçek ve bir de bıçak alacağımı söyleseler inanmazdım.

Sandra'yı görmek için yola çıktım.

Sandra

Julián'ı Faro'da bulamaymca, Frida'nın Alberto'ya âşık olduğunu keşfettiğimi ve bunun Frida'yı benim için daha tehlikeli bir düşman haline getirdiğini anlatamadım. Norveçliler ve Frida hakkında daha

dikkatli olmam gerektiğini düşünerek yatağa yattım. Onlarla uğraşmak diken üstünde yürümek gibiydi. Beni düşündüklerinden daha fazla manipüle edebildiklerini sanmaları işime yarıyordu. Onların bilmediği ise Karin'in benim üzerimde kullanmaya çalıştığı gücü Julián'ın çoğu zaman etkisiz hale getirdiğiydi. Diğerlerine dediğini yaptırmaya ve onlara oyuncaklarıymış gibi davranmaya alışmıştı bu kadın. Gerginlik beni fiziksel olarak zorluyordu. Özellikle bu akşamüzeri gördüklerimden sonra Alberto'nun ne yapmaya çalıştığından emin olamıyordum.

Işığı kapatır kapatmaz, "Kardeşler"in normal insan vücutlarının içine gizlenmiş canavarlar olduklarını ve beni bir oyuncak gibi gördüklerini, benim üzerimde tamamen hâkimiyet kurduklarında çocuğumun da hâkimi olacaklarını gördüm. Onların çarpık zihinlerinde ve fikirlerinde olmak, cehennemden içeri bir adım atmak gibiydi. Fakat gündüz olduğunda, her şey mucizevi bir şekilde değişti ve onlar, artık o kadar da tehlikeli gelmemeye başladılar. Daha önce yaşamadığım, bilmediğim durumlarda abartma huyum olduğunu düşündüm; aynı zamanda hormonal değişiklikler yaşıyordum ve duygularım sabit değildi. Gereksizce paniğe kapılmış olabilirdim. En azından hormon olayı doğru olmalıydı, tüm dünya bundan bahsedip duruyordu çünkü, bu hormonal değişiklik ise o dünyanın kendisini benim için değiştirmişti.

Norveç saatine göre geç kalktım. Fred evde yoktu, Kardeşlik'in işlerini halletmek için dışarı çıkmıştı belki de; Karin kasabaya inip, birkaç krem ve dergi almamı istedi. Bana özgürlük veriyordu aklınca, gökyüzünü görebiliyordum böylece. Analizin sonuçlarını aldık mı acaba diye kendimi yiyip bitiriyordum, analiz sonuçları bana cesaret verebilirdi çünkü sonu olan bir yoldu bu. Şu ünlü sıvının o kadar gidip gelmeye, olağanüstü gerginlik ve korku nöbetlerine değecek

bir şey çıkmasını istiyordum içten içe. Sebepsiz yere ortalığı ateşe vermiş olmak istemiyordum.

Karin'in istekleri için gideceğimden, cipi aldım ve on beş dakika sonra Julián'ın taşın altına benim için bıraktığı notu okuyordum, notta analizin sonuçlarının başarılı olduğu yazılıydı. Ben de ona başka bir not bıraktım ve mümkün olduğunca az sözcük kullanarak, bu akşamüzeri her zamanki saatte yeniden buraya döneceğimi yazdım.

Karin'in işlerini çabucak bitirdim. İşlerim bittikten sonra sabahın geri kalanını bahçede gezinerek, temiz hava soluyarak ve heyecanımı bastırsın diye bol bol su içerek geçirdim. Karin içeride mektup yazıyor ve krem sürünüyordu, Fred geldikten sonra Frida'nın hazırlayıp bıraktığı çorbayı içmek üzere oturduk. Masaya işlemeli masa örtüsünü serdim, altın kaplamalı tabakları dizdim ve önce onların içmesini bekledim, bu da bende garip bir his uyandırdı. Yoksa beni zehirlemek isteyeceklerinden mi şüpheleniyordum? Deliriyor muydum? İnsan kendini nasıl yüzde yüz güvende hissedebilirdi ki? Julián gibi yaşlı bir adamı bu kadar ciddiye almak mantıklı mıydı? Ailemin bitmek bilmez kavgaları beni bezdirmişti, Julián'ı da bu kadar uzun sürmüş bir hayat bezdirmiş olabilirdi. Zor durumda bulunanlar, durumlarının zorluğunun farkında olmayabilirdi. Ağızlarına bir kaşık çorba götürdüklerini gördükten sonra ben de çorbanın tadına baktım. Güzeldi, tavuklu ve sebzeliydi. Tanımadığım yaşlılarla birlikte, tanımadığım birinin yaptığı bir çorbayı içiyordum, istesem de istemesem de dünyamın bir parçası olmuşlardı. Siesta yaparlarken (Fred televizyonun karşısında koltuğunda uyuklarken, Karin de bir battaniyeye sarılmış yatarken), motosikleti alıp Faro'ya gittim.

Julián oradaydı. Benden bir not olabilir ya da beni orada bulabilir umuduyla yukarı çıkmak aklına gelmişti. İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük. Şansımız yaver gitmişti.

Fred ve Karin'e pahalıya patlayan ampullerin aslında büyük bir gizem olmadığını ve herhangi bir fabrikada kolayca üretilebileceklerini büyük bir sabırsızlıkla anlattı. Bu yaşlı Naziler için aslında zaman geçmemişti; bilim insanlarının, diğer bilim insanlarından üstün bir ırka ait olduklarını düşünüyorlardı, deneyleri sonsuz gençliğin de aralarında bulunduğu birçok farklı şey olarak meyvesini vermişti onlara göre. Halen kendilerini kandırıyorlar, kendi hayal dünyalarının içinde yaşıyorlardı. Fantezilerini gerçeğe dönüştürmek için dünyayı onca acıya boğmuşlardı. Şüphesiz içlerinden biri, aslında düşündükleri kadar güçlü olmadıklarını biliyor olmalıydı.

Alberto ile Frida'yı birlikte gördüğümü ve yaşadığım şaşkınlığı Julián'a anlatmadım. Açıklaması zordu. Ona bunu anlatsaydım aynı zamanda artık onların kötülüğünün bittiği ve benim hayal gücümün başladığı yeri ayırt edemediğimi de itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Onun yerine, Elfe'nin başına gelenleri anlatmasından, onu öldürdüklerinden şüphelendiğini ve neler yapabileceklerini gördüğünü söylemesinden sonra, evdeki kiracının sağlığından endişe duymaya başladığımı söyledim. Karin'in ona garezi vardı, ondan nefret ediyordu ve ona dersini vermesi için Martin'i göndereceğini söylemişti.

Julián

İçimde bir iblis vardı ve önüne geçemiyordum. Neden yapıyordum tüm bunları? Neden Sandra'ya karşı böyle bir tutum izliyordum? İçimdeki iblis uzun senelerdir uykudaydı ve şimdi uyanmıştı. İçinde bulunduğumuz cehennemde Salva, Raquel'e âşık olduğunda hissetmiştim onu, ve şimdi, tek farkı artık beni ele geçiremeyecek olmasıydı, o tek başınaydı ve daha hızlıydı, bense daha zekiydim. İblis Sandra'nın tanıdığım kız olmaya devam etmesini istiyordu, ne

yapacağım ve istediğini bilmeyen o kız olmasını... İblis onun Yılan Balığı'na âşık olmasını istemiyordu, Yılan Balığı onu yaşlı Julián'dan uzaklaştırabilirdi çünkü. Şimdiye kadar Sandra ve ben bir çeşit takım olmuştuk, bir sırrı paylaşıyorduk. Tüm bunlar birdenbire değişebilir hale gelmişti ve içimdeki iblis tek başıma kalmamı istemiyordu. Fakat ben, iblis dikkatimi dağıtamadığı durumlarda, Sandra'nın başına çözümü olmayacak bir şey gelmesinden, hayatı boyunca unutamayacağı bir oyunun kurbanı olmasından korkuyordum; gerçeği gözlerinin önüne serip, kendi hayatına geri dönmeyi seçmesini bekliyordum.

Sandra'ya evine gideceğime söz vermiştim bunun koca bir saçmalık olduğunu bile bile. Gözlerini kime diktiğinden habersiz kiracının durumu için endişeleniyordu Sandra, Elfe'nin kaderini paylaşmasından korkuyordu. Karin veya içlerinden herhangi biri, canları istedi diye birinin ortadan kaldırılmasını emredemezdi, özellikle de bu kişi onlara herhangi bir sorun çıkarmamışsa. Fakat onu bir kez daha kandırmak istemediğimden, kiracı hayatta mı diye bakmak için "evcik"ine gittim.

•

Geçmişe dönmek gibiydi. Arabayı toprak girişte bıraktım, sanki sınırsız bir süre için bana ayrılmıştı orası, çiçek kokuları ve kuş seslerinin arasında yürüdüm. Sokak aşağı doğru eğilimliydi, her yeri sessizlik kaplamıştı. İşte bu verandada Sandra'yla ilk kez konuşmuştum. Verandanın önünde durdum ve hayatın nehrin suyu kadar temiz ve şeffaf olduğunu düşünen o Sandra piercing ve dövmeleriyle karşıma çıkacak gibi geldi bir an. Fakat şu an başka bir hayatta, başka bir nehirdeydik.

Arkamdan gelen biri ne istediğimi sordu. Kiracı bu olmalıydı, dağınık saçlıydı, elinde bir çanta vardı, okuldan geliyordu galiba.

"Beni Sandra gönderdi, ev sahibinin kız kardeşi. Her şey yolunda mı ve bir şeye ihtiyacınız var mı diye bir bakmamı istedi."

"Bir şeye ihtiyacım var mı? Soruya bak, daha fazla masa ve dolaba ihtiyacım var. Bu ev oyuncak eve benziyor."

Arkasından geçtim.

Kapıyı anahtar kullanmadan, sadece iterek açtı. Elindeki çantayı koltuğa fırlattı ve bana yerdeki dosyalar, kitaplar ve yemek masasının üzerini kaplayan kâğıtlardan oluşan dağı gösterdi.

"Eh işte, yazlık ev eşyaları böyledir."

"Peki ben ne yapayım?" dedi gözlüklerini tişörtünün ucuyla silerken. "Dosyayı bulamadığımı söyleyin."

"Bilmiyorum... Tüm bunları okuyor musunuz?"

"Kimse hepsini okumaz fakat olur da bir an ihtiyaç olur diye hepsini tutmak lazım."

"Adım Julián," dedim ve elimi uzattım.

"Juan," dedi elimi sıkmadan.

"Kusuruma bakmayın ama sokak kapısını kilitlemiyor musunuz?"

Hatasını yakalamışım da onu cezalandırmaya hazırlanıyormuşum gibi başını hafifçe eğerek bir bakış attı.

"Anahtarı kaybettim. İsterse gelip beni buradan atmasını söyleyin, ben de en az bunun kadar absürt bir ev bulur ve eşyamı oraya taşırım."

"Merak etmeyin, bir şey söylemem. Kitapları çalmak için kimsenin geleceğini sanmıyorum."

"Bu durumda," dedi ve bir sürü kâğıdın olduğu bir masaya oturdu, "memnun oldum tanıştığıma."

"Dersler nasıl gidiyor?" dedim kapıya doğru yürürken.

"Sıkıcı. Bayat ekmek gibi."

"Her gün dersiniz var mı?"

İş saatinin genelde üç ile yedi arasında, bazen de üç ile altı ve üç ile sekiz arasında olduğunu ağzından zar zor alabildim.

Ne gibi bir strateji izlemem gerektiğini düşünmeme gerek yoktu artık, plan almış başını gidiyordu. Yavaş yavaş yeni bir dünya yaratıyordum kendime ve bu dünya diğerleri tarafından görülemeyecek bir dünyaydı, bu görünmez dünyada benim de söyleyecek ve yapacaklarım vardı. Sandra'nın mesajını aldığımda, arabaya bindiğimde, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kasap'ın teknesine geri dönmem gerekiyordu, şimdilerde alışverişte ya da gezintide olacaktı, Kardeşlik'in ulaşılabileceğim tek evi burasıydı, bu şekilde uzun yıllardır yaşıyordu muhtemelen ve bir şey olabileceği ihtimali aklının ucundan dahi geçmemişti. Göz önünden kaybolmak, saklanmak, dışarıdaki herhangi biri olmak, saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi davranmak, kalın duvarların ve güvenliğin arkasına saklanmaktan daha güvenli gelmiş olmalıydı. Fakat birdenbire, o teknede bir sabun, bir çiçek ve bir bıçak azalmıştı işte. Fakat bu tarz şeyleri almak için kim girerdi ki tekneye? Kendi kafa karışıklığına vermiş olmalıydı durumu.

Merdivenleri inmek için ayakkabılarımı çıkardım. Her şey geçen seferki gibiydi. Bu kadar yoğun bir düzen insanda istikrar hissi uyandırıyordu, küçük dünyasını kimse değiştiremezdi sanki. Onu anlıyordum aslında, ben de onun gibiydim çünkü. Sabunu, çiçeği ve bıçağı eski yerlerine koydum. Devamında Heim'ın yazısıyla dolu defterlerden alabildiğim kadarını aldım. Çıktım, ayakkabılarımı giydim ve teknenin karşısındaki bir kafede o dönene kadar oturdum.

Güçlü bacaklarıyla girdi tekneye, başı yerde yürüyordu. Üşüyordum fakat yine de güverteye çıkana kadar bekledim. Bir yandan öbür yana doğru bir sıçrayışta atladı ve aşağı inmeye başladı. Çevredeki teknelerde kimse yoktu ve teknesine girilip girilmediğini

sorabileceği kimse yok demekti bu. Bu tarz bir saçmalık yapmak için kim girerdi ki tekneye? Mantıklı olmaya çalışacak ve kendisinin karıştırdığını düşünecekti, eksik olduğunu zannettiği şeyler yerli yerinde duruyordu işte. Yeniden yukarı çıktığında güvertenin zeminini kontrol etti, içeriyi ve merdivenleri de aynı şekilde kontrol etmiş olmalıydı. Böyle devam ettikten sonra kafasını salladı, kendi kendine tüm bunların saçmalık olduğunu ve bu kadar uzatmaya gerek olmadığını söylüyor olmalıydı.

Ertesi gün, Sandra'yla buluşmaya gitmeden önce yine oraya gittim ve balık pazarına çıkma ya da dışarıda bir tur atma saat geldiğinde dışarı çıkmadığını gördüm. Evin içinde bir şey yer değiştirecek mi, kaybolacak mı, o oradayken yeniden ortaya çıkacak mı diye bekliyordu kesin. Güvensizlik tohumu içinde büyüyordu, şimdi meyve vermesini beklemek gerekecekti sadece. Onun yerinde olsaydım yapacağım şeyi yapacaktı şimdi. İçindeki tohumu kendi elleriyle sulayacaktı. Ben de yine buraya gelip, Kasap'ı gözden kaçırmayacaktım. Onu görmek bana acı veriyordu fakat aynı zamanda onu görmeden de duramıyordum, güvertesini temizlemek gibi günlük işlerini yaparken onu gördüğümde, insanların üzerinde de aynı disiplin ve organizasyonla çalıştığı günleri hatırlıyordum.

Sandra Villa Sol'de mahsur kalınca iletişim kuramaz oluyorduk; oysa ben ona kiracının iyi olduğunu, diğerleri ne kadar deli olurlarsa olsunlar, Karin'in kişisel bir kaprisi yüzünden herhangi bir çılgınlığa kalkışmayacaklarını söylemek ve onu sakinleştirmek istiyordum.

Faro'da buluşup birbirimize yeni haberler vermek için saatin dört olmasını beklemek zorundaydık, tabii eğer Sandra otele ya da Faro'ya bir mesaj bırakmamışsa ya da o Karin'i spor salonuna götürürken ben karşısına çıkmamışsam. Alışkanlık kazanan ve sonunda belirli saatlerde belirli eylemler yapan canlılar olmamız güzel bir şeydi.

Ben de son zamanlarda içine girdiğim hayata rağmen, Kardeşlik'in adımlarını takip etmek için önüme çıkan her fırsatı kullanmama, kimseye hiçbir şey anlatmamama rağmen, biraz dinlenmek için gün ortası olmasını bekliyordum, geceleri ise erken yatmaya alışmıştım.

Enerjimi kontrollü kullanmalı ve ilaçları atlamamalıydım. Neyse ki bu seyahat sayesinde kendi başımın çaresine bakabileceğimin farkına varmıştım. Sanki kendim değilmişim de kendime dışarıdan bakıyormuşçasına gözlüyordum kendimi, susamamış olsam bile su içmeye, acıkmamış olsam bile yemek yemeye ve sabahları uyandığımda birkaç esneme hareketi yapmaya zorluyordum kendimi. Kamptayken birkaç dakikalık İsveç jimnastiği yapmayı Salva öğretmişti bana, özellikle de oraya vardığımızda. Günün sonunda nefes alacak halimiz bile kalmıyordu fakat o ana kadar Salva, egzersizin kafa için çok iyi olduğunu, çünkü kan dolaşımını etkinleştirdiğini ve beyine daha fazla oksijen gitmesini sağladığını söylüyordu. Acınası ve pişmanlık verici bir şekilde kendimi öldürmeye çalıştığım o günden sonra tek bir gün bile esneme hareketlerini yapmayı bırakmadım.

Sandra'nın diğer dünyasına nasıl gireceğime bir çözüm bulamazken, Karin'in alışveriş merkezine gitme tutkusu aklıma geldi. Saat akşamüzeri yedi buçuktu, yani büyük bir ihtimalle Karin, Sandra'ya bir tur atmak istediğini söylemişti. Belki şansım yaver gider ve Sebastian Bernhardt'ı görürüm diye Nordic Club'a gitmeyi düşünmüş olsam da alışveriş merkezine doğru yola koyuldum.

Alışveriş merkezi tıklım tıklımdı. Buenos Aires'teki evimizin yakınında da bir alışveriş merkezi vardı ve saat geç olsun ya da olmasın, oraya gitmek Raquel'in çok hoşuna giderdi. İlk başlarda hoşlanmıyordum oraya gitmekten, bana zaman kaybı gibi geliyordu, yapacak daha önemli şeylerim vardı, bir Nazi'nin peşine düşmek gibi; fakat zaman içerisinde aslında beni rahatlattığını fark ettim, oraya gittiğimde her şeyi unuttuğumu ve sadece orada gördüklerimi düşündüğümü fark ettim, zenginlik ve bolluğun içinde bir tur atmak gibiydi, Ali Baba'nın

mağarası gibiydi. Her şey oradaydı: ihtiyacın olanlar ve asla ihtiyacın olmayacaklar. Bu yüzden süpermarkete girip, birkaç çift çorap ve birkaç mendil almakta herhangi bir sakınca görmedim. Kızım kâğıt mendil kullanmanın daha sağlıklı olduğunu söylerdi her zaman, fakat bez mendili burnuma götürdüğümde hissettiğim o yumuşaklık hoşuma gidiyordu ve bu huyumdan vazgeçmeyi düşünmüyordum. Bunların bir lüks mü yoksa bir çeşit takıntı mı olduğundan emin değildim; benzer bir şekilde sentetik iplikten örülmüş çoraplara da tahammülüm yoktu, doğal pamuk ipliğinden örülmüş olmalılardı, iç çamaşırların da yüzde yüz pamuktan yapılmış olması lazımdı, aynı gömlekler gibi. Vücuduma temas eden kıyafetlerin yumuşak ve rahat olmasını ve mümkün olduğunca az hissedilmesini istiyordum. Kardeşlik'in yaşlılarını gördüğümde, onların da takıntıları olduğunu düşünüyordum, Fredrik'in anormal genişlikteki gömlekleri gibi... O zaman hepimizin aynı noktaya vardığını anlıyordum; bazılarımız celladın, bazılarımız da kurbanın yolundan yürümüştü. Hepimiz uçurumun kıyısına varmıştık.

Alışveriş merkezine giremedim. Arabayı iki sütunun arasına park edip, kapıyı açar açmaz, arkamdan birinin geldiğini gördüm; beni tuttu ve sütunlardan birine doğru itti, sırtımı ve başımı çimentoya vurdum. Arabanın anahtarları hâlâ elimdeydi, arkamdaki kızgın boğanın karnına tüm gücümle saplamayı düşündüm fakat adam o kadar yakınımdaydı ki canını yakamadan anahtarları tuttuğum elimi yakalayarak, elimi döndürdü. Arkamdaki adam, Yılan Balığı'ydı.

Beni bırakmasını söyledim.

"Sandra'dan uzak durursan seni bırakırım."

"Sandra mı?" diye sordum.

"Evet, Sandra," dedi elimi biraz daha bükerek.

"Tamam," dedim, elimden geldiğince silkinmeye çalışarak, zira bana biraz daha zarar verirse, zaten Sandra'yı görecek halim kalmayacaktı.

"Tamam," diye tekrar ettim. "Ne demek istiyorsun?"

Yılan Balığı'nın bakışlarında bir çıkış yoktu, yorgunluk ve hatta biraz da üzüntüyle bakıyordu.

"Buralardan git ve bir daha Sandra'ya yaklaşma."

Tek eliyle boynumu tutuyordu, oracıkta ölmemi istemiyorsa beni bırakması gerektiğini söyledim. Nihayet beni bıraktığında, boğazımı temizledim ve sağ elimle, bükülmüş olan elimi tuttum. Tüm bunlar bana pahalıya patlayacaktı, günlerce tüm vücudum ağrıyacaktı. Arabanın kapısını açtım ve oturdum. Adamsa ben tüm bunları yaparken beni izliyordu.

"Kimsin sen? Bu kasabaya neden geldin?"

"Arkadaşlarımdan biri beni davet etmişti fakat ben buraya varana kadar hayatını kaybetti. Ya yeniden uzun bir geri dönüş yolculuğu yapacaktım ya da burada kalacaktım. Ben de burada kalmaya karar verdim, tatil yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Yılan Balığı ona söylediklerimin tamamen doğru olmadığının farkındaydı. Yan taraftaki koltuğa oturdu ve izin istemeden bir sigara yaktı. Daha biraz önce bana vuran birinden bu tarz davranışlar beklemek olmazdı zaten.

"Sandra'yı nereden tanıyorsun peki?" diye sordu çevresini süzerken. Arabada gereğinden fazla şey taşıdığını düşünüyor olmalıydı. Otelden aldığım battaniyeyi, suları, elmaları, dürbünü, defterleri ve gazeteleri gördü. Tüm bunların ne anlama geldiğini şimdi anlamadıysa da anlaması çok uzun sürmeyecekti.

"Plajda tanıştık ve arkadaş olduk. Karşılaştığımızda selamlaşıyoruz."

"Selamlaşmaktan daha fazlasını yapıyorsunuz. Birlikte zaman geçiriyorsunuz. Sık sık buluşuyorsunuz."

Ses tonu rahatsız ediciydi. Bileğim ve elim bana fazlasıyla acı veriyordu.

"Belki de Sandra kendini yalnız hissediyor ve birisiyle konuşmaya ihtiyacı var. Hayallerindeki erkek olmadığım malum, fakat yine de bana güvenebiliyor. Ben en azından onu aldatmıyor, gerçek olmayan hayallere sevk etmiyorum, ben Don Juan hayatını devam ettirirken onun nasıl acı çektiğini izlemeye koyulmuyorum."

Don Juan'la ilgili söylediklerim, yüzünde alaycı bir ifade takınmasına sebep oldu.

"Sandra'yla birlikte görünerek, ona zarar veriyorsun. Neyin peşinde olduğunu tahmin edebiliyorum ve görünen o ki Sandra da bu uğurda düştüğün yolda karşına çıkıverdi ve senin de aklına, Sandra'ya yaptırabileceğin binlerce şey olduğu geldi, fakat yine tahmin edebiliyorum ki hayallerini gerçekleştirmeye bu kadar yakınken ya da en azından hayallerin henüz var olabilirken, ölmek istemeyeceksindir."

"Yaşamın kendisi benim için sadece bir bahşişten ibaret, bu çok uzun bir süredir böyle."

"O dediğin eskidendi, şimdi hayatını kaybetmek istemiyorsun. Ve inan bana, eğer seni bir kez daha onunla görürsek, hayatını kaybedersin, yeterince açık konuşuyor muyum?"

Başımla onayladım ve Yılan Balığı sonunda arabadan çıktı.

Alışveriş merkezine girip, çorap alma hevesim kaçtı. En akıllısı vücudum soğuyup, hareket edemez hale gelmeden otele gitmekti.

Direksiyonu iyi durumda olan sağ elimle kullanıyor, sinyalleri ise zedelenmiş diğer elimle veriyordum. Arabayı mümkün olabildiğince gözden ırak bir yere bırakabilmek için çabaladım, odama çıkmadan

önce otelin barından bir bardak sıcak süt istedim ve sütle birlikte odama çıktım. Ellerim titriyordu, korkudan değil, yorgunluktan. Henüz erken olmasına rağmen, ilaçlarımı almak, lenslerimi çıkarmak, pijamalarımı giymek ve kendimi yatağa atmak istiyordum. Yatak örtüsünü yere atmadan yatacaktım, sıcağa ihtiyacım vardı, Sandra'yı ve bir sonraki gün neler olabileceğini unutmak istiyordum.

Şişe dibi gözlüklerimi taktığımda kapı çalındı. Sonun gelmesi için uygun bir an olmadığını düşündüm. Eğer beni gerçekten ortadan kaldırmak isteselerdi, alışveriş merkezinin park yerinde işimi bitirebilirlerdi, üzerimde sokak kıyafetlerimle, arabanın yanında ölü bulunurdum, çığırından çıkmış bir soygun girişimi gibi anlaşılırdı tüm olan bitenler. Gazetelerde haber bile olmazdı. Fakat tamamen savunmasız yaşlı bir adamın otel odasında öldürülmesi ziyadesiyle ilgi çekerdi. Bu yüzden kapıya yaklaşarak, "kim o," diye seslendim.

Süite giren Roberto'ydu, her şeyin tam olup olmadığına bakmak için gelmişti sanki. Bu durum beni eskisi kadar etkilemiyordu, alışmıştım ve bu durum biraz da süitte kalıyor olmamdan kaynaklanıyordu.

"İyi misiniz? Kafeteryadakiler yüzünüzün kötü olduğunu fark edip meraklanmışlar, elleriniz çok titriyormuş."

Sehpanın üzerindeki sütü gördü ve daha sonra bir bileğimi, diğeriyle nasıl ovuşturduğumu inceledi.

"Dengemi kaybettim ve bileğimi burktum."

"İzin verin bir de ben bakayım," dedi.

"Burkulma yüzünden acıyor, önemli bir şey değil."

Röntgen çektirmem konusunda ısrar etti fakat çoktan pijamalarımı giydiğimi ve otelden çıkmayı düşünmediğimi söyledim.

"Sadece dinlenmek istiyorum."

Bir an için benli Roberto'nun arkadaşım olduğunu ve burada yaptığım her şeyi ona anlatmayı, Elfe'nin fotoğraf albümünü ve

Heim'ın defterleriyle benim notlarımı göstermeyi düşündüm. Fazlasıyla kolay, fazlasıyla arkadaş canlısı ve benim açımdan fazlasıyla zayıf. Fikrimden vazgeçtim. Roberto daha sonra bileğim için bir krem ve bandaj getirdiğinde ise, ona minnettar oldum.

Yılan Balığı'nın Sandra'nın bileğini büktüğünü ve canını acıttığını gördüm rüyamda. Eklemleri saf acıyla kıvranıyor ve ben de bileklerine bandaj takıyordum. Uyandığımda, asıl eli acıyanın ben olduğumu hatırladım; kurtulmak istemediği sürece, Sandra için hiçbir şey yapamazdım. Kasabaya indiği anlardan birini fırsat bilerek Villa Sol'den kaçabilirdi. Otobüs duraklarına girebilir ve gözden kaybolabilirdi. Eve girip, diğerlerini etkisiz hale getirdikten sonra elinden tutarak onu oradan çıkarabilirdim, fakat o bunu istemeyecekti, intikam, adalet ya da aşk gibi duygularla zehirlenmişti zihni. Bu yüzden bu konuyu bırakıp, daha pratik konular hakkında düşünmeye başladım.

Arabayı altüst etmeleri an meselesiydi. Elimdeki kanıtları sakladığımı bildiklerine ve tüm bunları otelde bırakmadığıma göre, arabanın en uygun yer olduğunu fark edeceklerdi. Çok düşünmeme gerek yoktu. "Evcik"e gittiğim ve kiracıyla konuştuğum o gün gördüğüm, ortalıkta duran onca kâğıt ve kitap aklıma geldi. Benim notlarım ve albümlerim, o karışıklıkta fark edilemezdi. Kiracı öğretmen bile fark etmezdi onları. Okuması gereken o kadar fazla şey vardı ki ortalıktaki kâğıtları karıştırmazdı.

Kahvaltıdan sonra bir ağrı kesici aldım. Aç değildim fakat yorgun düşmemeliydim, rüzgârsız bir hava ve parlayan bir güneş olduğunu gördükten sonra da bunun plaja giderek, güneş ışınlarıyla güçlenmek için iyi bir fırsat olduğuna karar verdim. Güneşin en çok vurduğu duvarın yanına oturur, daha sonra otele geri dönüp biraz kestirir ve saat üç gibi de evciğe gitmek için yola koyulurdum.

Her şey tam da düşündüğüm gibi oldu. Kiracının elinde çantasıyla çıkıp en azından üçüncü el olduğu belli olan bir Renault'ya binerek gitmesini izledikten sonra, herhangi bir sorunla karşılaşmadan eve girdim. Biraz şaşırtıcıydı, ona kitap raflarıyla ilgili bir şey yapması gerektiğini söylemeyi düşünmüştüm fakat artık gerek kalmamıştı. Küçük verandaya girdim ve ufak adımlarla sokak kapısına vardım, kapı çok zorlamaya gerek kalmadan açıldı. Kâğıtlar ve dosyalardan oluşmuş dağların arasından geçerek merdivenlere ulaştım. Üst kattaki odalardan, yatağın dağınık durduğu ve yerde gazeteyle dergilerin bulunduğu odanın, kiracının yatak odası olduğuna karar verdim. Dergiler arasında Playboy da vardı fakat daha fazla bakmak istemiyordum. Diğer odalara daha az giriyordu sanki. İçlerinden en büyüğü olan odada, iki tane yatak vardı (Sandra bana evi gezdirdiğinde burayı gördüğümü hayal meyal hatırladım) ve yanlarında çekmeceleri bulunan iki tane çalışma masası vardı. Duvarlardan birinde bir kitaplık vardı ve Sandra'nın yeğenine ait olduğunu düşündüğüm okul kitaplarıyla doluydular. Kiracının bu tarz şeylere ilgi duymadığını düşündüm, eğer ilgisini çektiyse de çoktan bakmış olmalıydı buralara, bu yüzden çekmecelerden birini açtım. Defterler ve ilkokuldan bu yana biriktirildiği belli olan çizimler vardı. Bu tarz şeyler sadece anne babaların ilgisini çekerdi, bu yüzden bunların altına Elfe'nin fotoğraf albümünü, Heim'ın defterlerini ve hepsinin altına da kendi notlarımı yerleştirdim. Tüm bunları burada hiç kimse bulamazdı. Olur da şans eseri bulsalar bile Heim'ın notlarından bir anlam çıkaramaz, fotoğraf albümü ile ne yapacaklarını da bilemezlerdi.

Ne Yılan Balığı ne de başka birinin beni evle ilişkilendirmeyeceğini düşünerek, rahatlamış bir şekilde evden çıktım. Beni evle ilişkilendirseler bile, her şeyi saklamak için bir kasa gibi kullandığımı düşünemezlerdi. Yine de eve herhangi birinin bir zorluk çekmeden girebiliyor olması beni rahatsız ediyordu, ertesi sabah, Sandra'yla

buluştuğumuzda, kiracıyı çok iyi gördüğümü ve ona yeni bir anahtar vermenin iyi bir fikir olabileceğini söyleyecektim.

Daha sonra elime bakmaları için Acil Servis'e gittim.

Sandra

Julián'a evin yeni bir anahtarını verdim, anahtarı kiracıya kendisi götürmeyi teklif etmişti. Olur da acil bir durum çıkarsa diye saklıyordum bu anahtarı ve işte şimdi bir durum çıkmıştı. Kız kardeşime herhangi birinin eve girebileceğini ve evi altüst edebileceğini söylemek istemiyordum, en azından bugün yapamazdım bunu, çünkü buraya gelmesini ve hayatımı zaten olduğundan daha karışık hale getirmesini istemiyordum. Julián perişan olmuştu, alışveriş merkezinin park yerinde dengesini kaybetmiş ve düşmüştü, elini burkmuştu fakat neyse ki önemli bir durum yoktu. Acil Servis'te elini bandajla sarmışlardı.

Onunla El Faro'da mümkün olduğunca az zaman geçirmek istiyordum, olur da Alberto Norveçlilerin evine gider ve ben dışarıda olurum diye endişeleniyordum. Gerçi evde kalmanın bazı durumlarda beni daha da gerdiğini fark etmiştim. Hatta Karin'e iğneleri getirmek için ya da Fred'le kütüphane odasında konuşmaya geldiğinde Martin'le bir mesaj göndermeyi düşünmüştüm bazen, fakat daha sonra geri adım atmıştım, sanki Alberto'nun kendisi bana bir şey söylemememi tembihlemiş gibi. Limandaki o öpücük, Julián'ın onu bir başkasıyla gördüğünü itiraf etmesi ve o geceden sonra bana hiçbir şekilde ilgi göstermemesi, beni endişelendiriyor, sanki, onun benden ne yapmamı beklediğini çıkaramıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. Acaba gerzeğin tekı miydim? Ne yapmamı istiyordu ki?

"Aşk için saçma sapan şeyler yaptın mı?"

Sorum Julián'ı şaşırtmıştı. Aşk için fazla saçma sapan şey yapmış olamazdı, çünkü gereğinden fazla düşünüyordu. Sahilde gece rutubetli ve karanlıktı, insanın içine işliyordu. Kasabadaki yaz yerleşimlerinden artık çok az ışık geliyordu, bu ıssızlık hissi, daha keskin bir karanlık hissini besliyordu. Her yerde yıldızlar ve ortada da yeniay vardı, deniz görünmez bir biçimde uğulduyordu. Faro'nun ışıkları bu karanlık uğuldamaları görünür kılıyordu bazen. Burada, bildiğimiz dünyanın dışındaydık, koca gezegende yapayalnızdık sanki.

"Fazla yapmadım, açıkcası," dedi, "Yapmama gerek de kalmadı, yalnızca bir kadını sevdim ve o da hemen aşkıma karşılık verdi, normal olmayan bir şey yapmama sebep olacak bir duruma girmeme gerek olmadı."

"Peki tüm bu yaptıklarını neden yapıyorsun? Buraya neden geldin?"

"Arkadaşlık ve nefret yüzünden," dedi, bandajlı eliyle kahve fincanını kaldırırken. "Arkadaşım Salva'ya duyduğum dostluk ve senin tanıdığın canavarlara karşı güttüğüm kin yüzünden geldim."

"Başka herhangi bir sebebi yok mu?"

Böyle bir şeyi neden sorduğumu ben de bilmiyordum. Julián bakışlarını öteye, garsona doğru çevirdi.

"Yaşıyorum, kendimi canlı hissediyorum, risk alıyorum, burada yapmam gereken bir şey var ve bunları kızımı tehlikeye atmadan yapıyorum, tüm bunları yaparken de zihnimin bir köşesine saklanmış olan Raquel'in bana yardım ettiğine inanıyorum."

"Başka herhangi bir sebebi yok mu?" diye tekrar ettim, herhangi bir niyetim yoktu bu soruyu sorarken, kendime Alberto'nun *Bolita*'yı neden almak istediğini soruyordum. Norveçliler köpeğin onda olduğundan habersizdi, bu da köpeği ikimiz arasında muhteşem bir sır haline getiriyordu.

"Haklısın, bunu tek başıma değil, seninle yapıyorum. Hiçbir zaman bu tarz bir şey yaşayacağımı düşünmemiştim. Buraya geldiğimde, Salva çoktan göçüp gitmişti bu diyarlardan, fakat sen buradaydın ve bu değişiklik benim için sorun olmadı," dedi ve sanki dostu Salva'dan özür dilermiş gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Şartlar her zaman aynı şekilde gelişmez ve şu veya bu şekilde sana yer olacaktı."

"Her şeyin çoktan planlandığına, bazen olayların kendiliğinden gerçekleşemeyeceğine mi inanıyorsun? Şu an senin ve benim burada oturmuş kahve ve meyve suyu içiyor olmamız da mı planlanmıştı sence?"

"Hayır, buna inanmıyorum, lafın gelişi söyledim. Olan biteni birbirine bağlayan bizleriz, onlara güzel bir anlam katmaya uğraşıyoruz, fakat aslında tüm bunlar vahşi ve acımasız şeyler."

"Hislere laf geçirilemez, ya hissedersin ya hissetmezsin," dedim, Alberto'dan çok daha fazla hak etmesine karşın, Santi için, Alberto için hissettiklerimi asla hissedemeyeceğimi düşünüyordum.

"Sandra, sana çok kötü davrandım, ben senin gibi biri değilim, bencil bir bunağım."

Ona kendini daha fazla suçlamamasını, bana öğrettiği her şeyi o olmasa bile bir başkasının bana öğretmesi gerektiğini söyleyecektim ki garson elindeki küçük tabakla birlikte hesabı sert bir şekilde masaya bırakıverdi. Koyu kahverengi bir tabaktı bu, hesap bir kıskaçla tutturulmuştu, böylece dışarıda oturduğumuz zaman boyunca hesap tabaktan uçup gitmeyecekti.

Eve dönerken aklımda küçük hesap tabağı ve Julián'ın bıraktığı bahşiş vardı. Eve döndüğümde, eve ziyaretçilerin gelip gittiğini öğrendim, Norveçliler bana nereye gittiğimi sordular, böylece ödeştik.

Julián

Salva, keşke beni Heim'ın yatına girip çıkarken görebilseydin. Salva, keşke Kasap Heim'ın karşısında sergilediğim gösteriyi, onu delirirken görebilseydin. Hissettiklerini biliyordum; hafıza kaybı, çırpındıkça daha da derine gömüldüğün bir yaşlılık bataklığıydı. Ve Heim'la ne kadar farklı olursak olalım, bu konuda denk düşüyorduk. Önce sabun kalıbı, vazodaki çiçek ve bıçak gitmişti. Kaybolmuş, sonra yeniden yerlerine dönmüşlerdi, bu kadar düzenli ve metodik; çevresindeki dünyayı milimetresine kadar düzenleyen bir adam için, fazlasıyla rahatsızlık verici bir durum olmalıydı bu. Şimdi de Mauthausen'deki vahşiliklerini anlatan defterleri gitmişti. Onları nereye koyduğunu düşünüyor olmalıydı, normal kitaplar gibi sakladığı raflardan neden çıkardığını kendine soruyordu muhakkak. Acaba birisi mi girmişti içeri? Hayır, kimse giremezdi, birileri girdiyse bile ne aradığını çok iyi bilen birisi olmalıydı. Böyle bir durum belki defterleri açıklayabilirdi fakat bıçağın kaybolup, yeniden yerine dönmesini açıklamakta yetersiz kalırdı. Defterlerin yerini değiştirmeyi en azından bir sefer düşünmüş olmalıydı, ya onların yerini değiştirmişse ve şimdi de yeni yerlerini hatırlamıyorsa, diye endişeleniyordu kesin.

Bir salı sabahıydı, hava güzeldi, gerçi onun gibi kısa pantolonla gezmek için biraz soğuktu. Heim'ın alt katta bulunan neredeyse her şeyi güverteye çıkarışını izlemeye koyuldum. Aşağı iniyor, yukarı çıkıyordu. Sonunda yemeklerden sonra kestirdiği hamağa oturdu ve siyah kaplı başka bir deftere, gözden geçirdiği her şeyin notunu almaya başladı. Arada sırada başını koca ellerinin arasına alıp duraklıyor, daha sonra kaldığı yerden devam ediyordu. Not aldığı her şeyi aşağıdaki yerine götürüyordu, günlerce sabah akşam aynı şeyi yapıyordu. Bense onun giriş çıkışlarını izliyordum, biraz sabahları, daha sonra akşamları. Karşıdaki kafede oturmuş, espressomun tadını

çıkarıyor, Salva'yı ve bana eşlik etmesi için neler vereceğimi düşünerek yapıyordum tüm bunları. Olan biteni Sandra'ya anlatmak için yanıp tutuşuyordum fakat onun kendi iyiliği için bunları bilmemesi lazımdı. Elindeki çöpleri tek tek yukarı çıkarıp defalarca sayım yapışını, not alması bitip de rakamların tutmadığını fark edeceği korkunç sonuca varana kadar izledim, son güne kadar. Teknesinden büyük bir kararlılıkla çıkıp, görkemli siyah Mercedesinin bulunduğu park yerine yürüdüğünü gördüm

Bekledim. Araba yavaşça garajdan çıktı, gözlerini kırpmadan, karşıya doğru bakıyordu. Kepinin altından görünen yüzü bir taş kadar sertti. Onu takip etmek kolay olacaktı. Sahip olduğu etkileyici arabaya rağmen, refleksleri en az benimkiler kadar ağırdı ve bu son yaşadıkları da onu bayağı endişelendirmiş olmalıydı. Orospu çocuğu, diye düşündüm, umarım kendini işe yaramaz biri gibi hissetmiş ve altına yapacak kadar korkmuşsundur, umarım artık yaşamaya hakkın olmadığına karar vermiş ve kendi ilacının tadına bakmışsındır.

Kasabadan ayrılarak, diğer kasabaya doğru yaklaşık yirmi dakika yol aldı, fakat gideceği yere varmadan önce, benim daha önceden tanıdığım bir yerleşim alanına doğru saptı, Sebastian Bernhardt'ın yaşadığı ve özel güvenlikle dışarıdaki gözlerden ayrılan Bremer apartmanlarına gidiyordu. Kasap büyük ihtimalle Sebastian'a akıl danışmak istiyordu, bu da Kara Melek'in Otto, Alice ve Christensenlerden daha yukarıda olduğunu gösteren, hiyerarşik yapılarını doğrular nitelikte bir hareketti. Görünmezlerin oluşturduğu bu topluluğun sırlarını keşfediyor olmak bana büyük bir heyecan veriyordu. Bunca zaman boyunca aptal hareketlere kalkışmalarını Sebastian önlemiş olmalıydı, kendilerini fazla belli etmelerini engellemiş ve uzak bir dünyada yalnız kalmamaları için gereğinden de uzun bir hayat sürdürebilmelerini sağlamıştı. Onlara aşıladığı bu güven duygusu sayesinde de her birini Kardeşlik bağlarıyla elinin altında tutabilmişti. Kraliçe arı gibiydi bir yerde, haliyle kraliçe arı ölürse, topluluk

başsız kalacak, ne yapacağını bilemeyecekti. Onlara bunca zamandır aşıladığı güven duygusunun aşılabilir olduğunu göstermek, onların da ulaşılabilir ve kırılgan olduklarını fark etmelerini sağlayabilirdi.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra Heim girdiği yerden çıktı, böcekler gibi uyum sağladıkları ayrı bir dünyada yeniden yollara düştü siyah Mercedesiyle.

Olur da Sebastian çıkarsa diye orada kaldım.

Sandra

Perşembe günü Julián'la buluşmaya giderken şans eseri gördüm onu. Dışarı çıktığım için fazla açıklama gerektirmeyen bir durumdu; Martin, Fred ve Karin'e bir şeyler anlatmak için gelmiş ve birlikte kütüphaneye girmişlerdi, kendileriyle, Kardeşlik'le ilgili bir şey olmalıydı. Saat üç buçuktu ve ilk kez Faro'ya tam zamanında varacaktım. Tüm bu olan bitenin daha fazla süremeyeceğini hissediyordum. Her ne kadar söylenmek istemese de arada artık otel masraflarının onu zorladığını ve arabaya da kuruş hesabıyla benzin koyduğunu ağzından kaçırıyordu. Onun yaşındaki bir adam, bu gibi karmaşık zamanları kaldıramazdı, bense çevremdeki bu insanlarla ve onların kopuk dünyalarıyla daha fazla zaman geçiremezdim. Konunun kapanacağı noktaya bir şekilde varmamız gerekecekti, her birimizin kendi evine dönme zamanı gelmeliydi artık. Hiçbir şeye karar vermemize gerek kalmayacaktı, o an bizim yerimize karar verilecekti.

Villa Sol'den çıktım ve sokakta bir anda beynime kan sıçradı, gözlerim yerinden oynadı.

O araba!

Arabanın içerisinde oturan Alberto direksiyona dayadığı bir bulmacayı çözüyordu. Motosikletin üzerinde dondum kaldım.

Alberto!

Dudaklarımı kıpırdatmadan seslendim, o da sesimi duymadan beni duydu. Başını bana doğru çevirdi.

Hâlâ eskisi gibiydi. Aynı gözler, aynı ağız. Koyu lacivert kot pantolon vardı üzerinde, kareli bir gömlek ve omuzlarına attığı bir kazak. Arabadan indi. Frida'nın ona hediye ettiği zırvayı giymediğini görmek beni sevindirmişti. Önümde durdu, bense hâlâ motosiklette oturuyordum.

Taranmamış açık kahverengi saçları, rüzgâr ve güneş yüzünden pembeleşmiş alnı ve burnu. Güzel değildi. Arka cebinden cüzdanı gözüküyordu, ayakkabılarından tekinin bağcıkları açılmıştı.

"Bağcığın açılmış."

Pek de umursamadan ayakkabısına baktı, onu bağlamaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi sanki beş dakika önce birbirimizi görmüşüz gibi.

"Seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmeseydi, sormazdım."

Evden birkaç metre ötedeydi ve beni içeri girerken görememişti. Beni artık sevmiyor olması canımı o kadar acıtıyordu ki...

"Sanmam," dedim. "Seni görmemiş gibi yapacağım."

Bedenimde kalmış son gurur damlaları, yüzüne domuz diye haykırmaktan vazgeçirdi beni.

"Bense arabadan çıkmamış gibi yapacağım, değil mi?"

"Sen bilirsin. Yapman ve yapmaman gereken şeyleri çok iyi anlamış gibi duruyorsun."

"Evet, çok iyi biliyorum. Aynı şeyleri senin de bilmen lazım, fakat sen, yaptıklarının sonuçlarını düşünmeyen bir deli gibi davranıyorsun."

"Beni sürekli tehdit ediyorsun."

"Tehdit ediliyorsun, fakat seni tehdit eden ben değilim. Buralardan gitmeni, tüm bunları bırakmanı söylemiştim sana."

Çok hoşuma gidiyordu, keşke çocuğumun babası o olabilseydi, fakat aynı zamanda, ondan hoşlanmayı bıraktığım gün, ondan nefret etmeye başlayacağımı da biliyordum.

"Hepiniz bana gitmemi söylüyorsunuz ama nereye?"

"Hepimiz? Benden başka kim sana gitmeni söylüyor?"

"Lafın gelişi söyledim. Buradan gidemem, beni buraya bağlayan şeyler var."

"Hadi, motosikletle bir tur atacağız," dedi ve arkama geçti.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Faro'ya gidelim, manzarası çok güzel."

O an Julián aklıma geldi, o da beni tam da bu anda Faro'da bekliyordu.

"Faro'ya mı? Emin misin? Plaja ya da rıhtıma gitmek istemez misin?"

"Faro daha sakin bir yer. Ayrıca orada büyük bir uçurum var, seni oradan aşağıya atabilirim. Kimse seni bulamaz. Denizin yuttuğu her şeyi geri tükürdüğü yalandan başka bir şey değil."

Motosikleti çalıştırdım. Hava rüzgârlıydı ve motosikletin hızıyla daha da güçlü hissediliyordu. Faro'ya doğru saptım, yolu çok iyi bilmiyormuş numarasına yatamıyordum, gözlerim kapalı olsa bile bulabilirdim orayı. Fakat elimden geldiğince yavaş gidiyordum, Alberto'yu arkamda hissetmek muhteşem bir hisli. Rüzgârı kesiyor, beni koruyordu, bana bir kötülük yapma fikrinin aklından geçiyor

olması dahi imkânsızdı. Onunla birlikte olmadığım her dakika, her anın boşa geçmiş ve kaybedilmiş anlar olduğunu düşünüyordum.

Engellenemez istikamete varıp, motosikleti park ettiğimde, Julián'ın arabasını gördüm. Belki dondurmacıdaydı ve camdan bakarken benim geldiğimi görmüştü. Alberto'ya lavaboya gitmem gerektiğini ve beni biraz beklemesini söyleyebilir ve o arada Julián'a bir işaret çakabilirdim, fakat onunla geçirebileceğim bir anı dahi harcamak istemiyordum. Bu yüzden Julián'ın sıkılmasına, canının istediğini yapmasına ve de oradan gitmesine göz yumdum. Hiç beklemediğim bir anda, önüme çıkan bu fırsatı tepecek değildim.

Palmiye ağaçlarının arasından geçtik; küçük taşların arasından yürüyerek, neredeyse uçuruma vardık. Deniz tüm heybetiyle oradaydı, rengine hâkim olan maviliğin içerisinde yer yer yeşillikler gözüküyordu. İleride gökyüzüyle birleşiyordu. Ve biz orada baş başaydık.

"Gerçek değilmiş gibi duruyor," dedi, gözümüzün önündeki muhteşemlikten, ikimizden ya da genel olarak hayatından bahsediyor olabilirdi.

"Gerçek değilmiş gibi duruyor", muhteşem kelimelerdi bunlar. Omuzlarımdan çekerek beni öptü. Tanıdığım ve uzun süredir beklediğim bir öpücüktü bu. Beni ilk seferden bu yana daha iyi tanıyordu, sürprizlere yer kalmamıştı, sadece öpücüğünün sıcaklığı ve yumuşaklığı duyuluyordu. Tahrik olduğunu hissettim ama o kendini hemen çekti.

"Şimdi olmaz," dedi.

Bir elini ellerimin arasına aldım. Uzun elleri ve güçlü parmakları, karşımızdaki deniz ve gökyüzünün tarif edilemez güzelliğinin yanında önemsiz kalsa da hayata anlam ve önem veren tek şeydi.

"Kocandan haber var mı?"

"Evli değilim."

"Her neyse, çocuğunun babasından o zaman," dedi elini ellerimden çekip cebine sokarken. Bir sigara yaktı.

"Görüşmüyoruz. Onu sevdiğimden emin değilim."

"Peki o seni seviyor mu?"

"Galiba. Onun için üzülüyorum."

Bir anda sırtını denize döndü.

"Artık dönmem lazım. Burası bizim yerimiz olacak."

Plajda birlikte görüldüğü kızın kim olduğunu sormak istemedim. Frida'yı da sormak istemiyordum. Diğeri plajdaki kız, bense Faro'daki kız olacaktım. Bu anı, bu fırsatı ve bu kısa mutluluğu bozmak istemiyordum.

Kordonda Julián'ın arabası yoktu. Bizi görüp görmediğini merak ettim. Bizi görmüş olmasını isterdim, böylelikle daha sonra olan biteni onunla konuşabilirdim, yaşadığım hisleri bu şekilde daha uzun süre duyabilirdim. Belki de C taşının altına bir not bırakmıştı, fakat şimdi ona bakacak zamanım yoktu.

Alberto sürdü, bense arkasına oturup, ona sarıldım.

Julián

Bekleyişlerim sonunda meyvesini vermişti, tam havlu atıp otele dönmeye karar vermişken, Sebastian'ın Martin ve Yılan Balığı'yla birlikte dışarı çıktığını gördüm.

Sebastian benim kadar zayıf olmasa da aşağı yukarı aynı boylardaydık. Zarif bir duruşu vardı. Dizlerine kadar uzanan siyah bir palto giymiş ve yakalarını yukarı doğru kaldırmıştı, artist gibi görünüyordu. Yavaşça yürüyor, Sebastian'ın ağır ritmine ayak uydu-

ruyorlardı; uçuruma kadar yürüyüp, denizin üzerinde bir lokantaya girdiler. Alice'le birlikte gittiği camlı lokantaydı burası. Dışarıdan bakınca, istiridye yediklerini ve şampanya içtiklerini görebiliyordum. Konuşuyor, arada sırada da gülüyorlardı. Bir arabaya yaslanarak oturdum, küçük fotoğraf makinesini çıkararak fotoğraflarını çektim. Bir an Yılan Balığı bana bakarmış gibi oldu fakat başını yeniden Sebastian'a doğru çevirdi.

Mutlu bir şekilde döndüm. Her geçen an Sebastian'a daha çok yaklaşıyordum, bunu şu veya bu şekilde Sandra'yla kutlamak istiyordum, böylece Faro'daki randevumuza doğru normalden daha mutlu bir şekilde yola çıktım.

Geç kalmıştı, her zamanki masamıza oturup, onu beklemeye koyuldum. Bu sefer bir light kola istedim, her zamanki garson da kolayı kafama atarmış gibi masaya koydu. Bana kötü davranmasına alışmıştım artık. Her ne kadar inanması zor gelse de belli bir andan sonra herkes despotluk ve tiranlığa alışabilirdi, zaten halklar da işkence edenlere ve diktatörlere bu şekilde alkış tutabiliyordu. Ben de bu çılgınlığa alışmaya başlamıştım.

Kolamı yavaşça içiyor, Sandra buraya gelene kadar bitirmemeye çalışıyordum, Sandra geldiğinde ona bir dilim kek ve meyve suyu ısmarlamam gerekecekti ve maddi durumum kötüleşiyordu. Tüm birikimlerimi Costa Azul'e ve bu yere yatırmak istemiyordum, olur da bir acil durum çıkar diye bir kısmını elimde tutmalıydım; özellikle de kızımın geleceğini düşünerek, ona göre davranmalıydım. Keşke Sandra'nın atıştırdıklarını rahatça ödeyebilseydim, çünkü o zaman, Yılan Balığı ile onu, dehşet verici mavilikteki denizin karşısında romantik bir şekilde otururlarken gördüğümde hissettiğim kadar berbat hissetmezdim kendimi.

Camdan bakarken, Sandra ve onun motosikletin üzerinde gelip, park ettiklerini gördüm. İçeri girmediklerini görünce, hesabı ödeyip

çıktım, her zamanki bankımıza kadar gittim ve denize dönük palmiyelere doğru gittiklerini, öpüştüklerini gördüm ve o an Sandra için çok mutlu oldum, başına her ne gelirse gelsin bu anı yanında taşıyacaktı çünkü. Fakat aynı anda bir boşluk kapladı içimi. Tahmin de edilebileceği gibi, Sandra'ya asla değişik bir gözle bakmazdım, torunum yaşındaydı, ona yan gözle bakmadığıma yemin edebilirdim. İçimdeki boşluğun sebebi yalnız kalmaktı ve içimde hayatsız, boş bir delik açan da mutlu ve muhteşem bir hayatın benden uzaklaşmasını görmekti. Gitmelerini bekleyip, C taşının altına bir not bırakmayı düşündüm fakat vazgeçtim. Kalktım, gittim, tıpkı geldiğim gibi, ya da doğrusunu söylemek gerekirse, geldiğimden daha kötü gittim, içten içe Sandra'nın arzu ettiği bir şeyin gerçekleşmesine sevinmeme rağmen kötüydüm.

Sandra

Yeniden kötüledim. Alberto'yla Villa Sol'e dönerken, onun yanında olmanın verdiği hislerin yanında, soğuktan birkaç kez titremiş ve halsiz hissetmeye başlamıştım. Bu kadar uzun süre bekleyip, asla gerçek olmayacağına inandığı bir şey sonunda gerçekten oluverdiğinde insan sele kapılmış gibi oluyordu. Faro'daki uçurumda Alberto elimdeki silahları almış, beni tüm duygularımla savunmasız bırakmıştı. Vücudumun her bir noktası öylesine açılmıştı ki her türlü virüs ve bakteri içeri girebilirdi, onlara bir dur diyen dahi olmazdı.

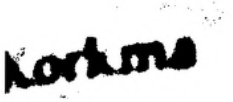
Evin yakınındaki arabaya vardığımızda, Martin'in kaputa dayanmış halde beklemekte olduğunu gördük. Beklemek zorunda kalmaktan pek de hazzetmediği belli oluyordu, ama aynı zamanda Alberto'nun grup içerisinde ondan biraz daha yukarıda olduğu ve bu yüzden ona söylenemeyeceği de belliydi.

Vedalaşmadık. Alberto bana fırsat vermedi, motosikletten iner inmez bana bakmadan arabaya doğru yürüdü. Martin'le konuşmaya başladı ve ben de eve yöneldim. Her şeyin sonunda, ne kadar kısa da olsa yine de yaşanan ve daha sonra defalarca hatırlanan o veda anını yaşamadık.

Villa Sol'ün kapısına vardığımda hissettiğim bitkinliği içeride atamayacağımı düşündüm ve kendimi plaja atmaya karar verdim. Hızlı adımlarla yürümeye, koşmaya, içimde kalan ve beni Alberto'yu düşünmeye sevk eden tüm enerjimi harcamaya ihtiyacım vardı. Tüm bu hislerle dört duvar arasında kısılıp kalırsam, ölecektim.

Sahilde neredeyse iki saat boyunca hızlı adımlarla yürüdüm, artık halim kalmadığında da, Norveçlilerin yanına döndüm. Motosikletteyken bacaklarım titriyordu. Otele ya da limana giderek Julián'ı bulmaya çalışabilirdim fakat Alberto ile ilgili olmayan hiçbir şey hakkında konuşmak ve Alberto dışında bir şey düşünmeme vesile olacak hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum.

Eve girdiğimde Fred ve Karin'in ne yaptıklarına dikkat etmedim. Bana söyledikleri de pek ilgimi çekmedi. Yukarı çıktım, kendimi yatağa bıraktım, ter içinde kalmıştım. Ellerimi göğüslerimin üzerinde birleştirdim ve Faro'daki öpücüğü düşünmeye başladım.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Hamile kaldığımdan beri altıncı hisse benzer bir yeti edinmiştim sanki; hava değişikliklerini, özellikle de beklenenden farklı gelişecek ve beni değiştirecek bir durumu önceden tahmin edebiliyordum. Bebek bazen daha da hareketleniyor, bazen de aniden hareketsizleşiyordu ve bu beni korkutuyordu. Görünmez sensörlerle doluydum ve bunların harekete geçmesi için bir rahatsızlık ya da baş ağrısı yeterli oluyordu sanki, bu değişim kendi dünyasında yaşayan bebeği de etkiliyor olmalıydı. Sezgiler ve bebek farklı bir ortam ya da frekanstaydılar, fakat olacakları birkaç saat öncesinden fark edebiliyorlardı. Sabaha karşı bir anda büyük bir korku ve endişeyle uyandım. Bu kadar erken ayaklanmak istemiyordum, yoksa tüm günü halsiz geçirecektim, bir de üzerine Karin'in işlerini halledince Julián'la buluşma saati gelene kadar iyice tükenecektim. Bu yüzden okumaya karar verdim, fakat okuduklarıma odaklanamıyordum. Endişelenmek için hiçbir sebebim yoktu, onlara rağmen uyuyabildiğim sebeplerden başka yeni bir şey yoktu yani; fakat yine de sabahın gelişi rahatsız edici olmuştu, anne ve babamın anlamsız kavgaları yüzünden uyandığım çocukluk günlerimdeki gibi hissetmiştim kendimi. O günlerde mutsuz uyanırdım, onların güneş, gökyüzü ve bitkiler üzerinde yaptırım gücü olurdu sanki.

Tüm gece boyunca öksürmüştüm ve büyük ihtimalle beni aslında bu kadar bitip tüketen de öksürükten başka bir şey değildi. Limandaki kuaförden montumu almadan çıktığımda daha da kötü üşütmüştüm belki de. Belki de artık bebeğe bir isim aramanın zamanı

gelmişti. İsmi olursa onu sokaktayken çağırabilir ve kafasını çevirip bana bakmasını sağlayabilirdim. İsimler kendi içlerinde bir hiçtiler aslında, asıl olay, o isimleri taşıyan insanlarda bitiyordu. Ernesto, Javier, Pedro, Jesus, Francisco ve binlercesi. Fakat henüz ne yüzünü ne de sesini biliyordum, herhangi bir isim olabilirdi.

Saat on olunca kalktım. İsimleri düşünerek amma da zaman öldürmüştüm. Ama böylesi daha iyiydi, Frida'yı ne kadar az görüp, işitirsem, o kadar iyiydi. Yavaşça doğruldum, kahvaltıya inmeden önce pantolonumu giyindim, odanın kapısını açtığımda ortalık kar ve çam ağacı kokuyordu. Bu temiz orman cininin evden çekip gitmesi için daha bir saati vardı. Karin ve Fred çoktan kahvaltılarını etmiş olmalıydı, büyük ihtimalle plajda bir tur atmaya ya da alışverişe gitmişlerdi. Evde tek başımaydım, tabii eğer Frida'yı göz ardı edebilirsek; o ise gözümün önünde olmasa bile, bir şekilde beni gözetliyor olmalıydı. Sütlü kahvemi bahçede içmek için montumu giydim. Bitkilere yakın olduğum zaman çok olumlu düşünebiliyordum, fakat bakışlarımı diğer yana çevirdiğimde, aslında gayet olumsuz bir şeyin beni çevrelediğini fark ettim. Fred ve Karin'in yokluğundan yararlanarak, evi iyice dolaşabilir; bodruma inerek, artık nerede olduğunu bildiğim siyah güneşi görebilirdim. Julián'a göre bu bir semboldü; parlak güneşin altında saklı kalanların, görmediklerimizin sembolüydü ve ışınları da gamalı haç ve Runik alfabesini oluşturuyordu. Naziler bu tarz şeylere inanıyorlardı, kendi yarattıklarına daha sonra inanarak fantezilerini besliyorlardı. Aslında tüm bunların altında hükmetme isteği, canlarının istediğini yapabilme arzusu yatıyordu, benim şimdiye kadar tanıdığım her Nazi de bu kalıba aynen uyuyordu.

Frida'yla aynı evde olmak istemiyordum, bu yüzden üstümü başımı biraz toparladıktan sonra motosiklete atladım. Belki kasabaya inersem ya da plajda bir tur atarsam şans eseri Julián'ı bulabilirdim. Fakat motoru çalıştırmaya hazırlanırken Frida karşıma çıktı. Saçlarını ortadan ayırarak iki örgü yapmıştı, ellerinde bulaşık eldivenleri vardı.

"Gidemezsin," dedi.

Suratına bakakaldım. Gözlerine bakıyordum.

"Fred ve Karin dönene kadar burada kalmak zorundasın, seninle önemli bir şey hakkında konuşmak istiyorlar."

Bakışlarıma hiç rahatsız olmadan iki, hatta üç saat dayanabilecek olan o gökyüzü kadar mavi gözlerinde bir hinlik sezdim.

"Sağ ol," dedim içeri dönerken.

Kanepeye gömüldüm ve yünü, şişi ve hiçbir zaman boynu ve kolları olmayacağından endişelenerek ördüğüm küçük bebek kazağını elime aldım. Örgü örmeye başladım. Bir yandan örüyor, bir yandan öksürüyordum. Bir yandan öksürüyor, bir yandan örüyordum. Kazağı elimden bıraktım, Fred ve Karin bana ne söylemek istiyorlardı? Frida'nın şeytani yüzünü okuyamıyordum. Bulaşık eldivenleriyle olduğundan daha da korkunç bir hal almıştı, beni korkutuyordu; beni parçalara ayırıp, çöpe atabilirdi.

Öksürmekten boğazım rahatsız olduğu için su içtim, bir kez daha kazağa döndüm, hem terliyor, hem üşüyordum. Canım örmek istemiyordu, aslında canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu kanepeye gömülüp, dergi okunan bu evde bir şey başarmam olası değildi. Fakat yine de endişelerim beni o kanepeye ve dergilere yönlendiriyordu. Bir misyonum, yapacak bir işim vardı. Frida ve ben aynı topraklarda savaş veriyorduk, silahlarımız farklı olmasına, daha doğrusu, benim hiç silahım olmamasına rağmen.

Zaman geçirmek için odama çıktım, yatak dağınık kalmıştı. Normalden biraz geç uyandığımda Frida odamı temizlemezdi; bu da onun huyu, onun tembelliği cezalandırma şekliydi, bana tahammül edemiyordu. Koca karnımla bir koltuğa sırtımı yaslayarak oturmuşken ya da evin içerisinde esneyerek dolaşırken bana tip tip baktığını fark etmiştim. Onun anlayışına göre parazit olan insanlara, benim

gibilere tahammül edemediği aşikârdı. Frida için her şey o kadar açık ve netti ki kıskançlık ve korku yaratıyordu.

Mercedes'in garaja girdiğini pencereden gördüm. Ne kadar ilginç, ciple çıkmamışlardı, insanları etkilemek istediklerinde ya da diğer resmî olaylar için kullandıkları arabayla gitmeyi tercih etmişlerdi. Alice ve Otto'yu ziyaret ettiklerinde, neredeyse her seferinde Mercedes'le gidiyorlardı. Birbirlerini tanıyorlardı ve herkes birbirinin elindekini biliyordu, fakat yine de iş görüntüye ve güç gösterisine gelince, birbirlerinin altında kalmak istemiyorlardı. Tüm bunları düşününce, Alice'in evine ya da ona benzer bir yere gitmiş olabileceklerini düşündüm. Belki bir sorunu çözmeye ya da sadece bankaya gitmişlerdi. Eve girdiklerinde, ilk başta anlamadığım, daha sonra Almanca olduğunu çıkardığım cümleler duydum. Son olarak da Frida'nın sesini seçtim diğer sesler arasından. Tüm bu durum benim hayrıma gelişmeyecekmiş gibi bir his vardı içimde, düşüncelerimi defetmek için yatağa gömüldüm.

Ne olup bittiğini tahmin edemiyordum, fakat olan bitenin benimle bir ilgisi olduğu kesindi. Otelle mi bir ilgisi vardı acaba? Belki de Karin kuaförde yken benim Julián'ın oteline girdiğimi görmüşlerdi? Oraya sadece park etmek için ya da tuvalete gitmek için gittiğimi söylemeyi deneyebilirdim. Beni Faro'da ya da kasabada Julián'la birlikte görmüş olabilirlerdi. Birçok şey olabilirdi... Fakat... Tanrım! Şırıngaları fark etmiş olabilirlerdi. Neden bahsettiklerini anlamıyor ayağına yatabilirdim, "Bu kullanılmış şırınga konusu da nedir," diye sorabilirdim. Birisi onları çöpe atmış olmalıydı, bu çöp kutusundan da konteynerlere geçmişti çöp. Beni bu tarz şeylerle itham ederlerse, Kardeşlik'e girmemi nasıl beklediklerini sorabilirdim. Kullanılmış iki şırıngayı çalmaya meyilli birisinin Kardeşlik'e girmesini neden istiyorlardı ki? Ben niçin iki kullanılmış şırınga çalmış olabilirdim?

Belki de benim bir çeşit uyuşturucu bağımlısı olduğuma ve şırıngaları kendime eroin enjekte etmek için kullandığıma kanaat getirmişlerdi?

Adımların odamın kapısına yaklaştığını duydum. Bu adımlar hafifti, Fredi'nkiler gibi kocaman ve ağır değillerdi, yavaş ve hafiflerdi. Karin'in adımları da değildi bunlar. Bu adımlar sanki yere dokunmuyor, havada süzülüyordu; bir meltem gibiydi, sonbaharda ardı ardına düşen yapraklar gibiydi. Bir perinin ya da bir cadının ayak sesleriydi bu.

Yavaşça dokunduğu, hatta neredeyse okşadığı kapıyı ben yetişemeden açtı. Frida bana savaş ilan ediyordu, beni rahatsız etmiş, korkutmuştu ve şimdi de hayatımı daha da çekilmez hale getirecekti. Ben yatağa gömülmüş bir durumdayken, karşılık vermeme fırsat bile bırakmadan yanıma geldi.

"Aşağı in," dedi. "Seni görmek istiyorlar."

"Neden kapıyı çalmadın?" diye sordum ondan korkmadığımı göstermek için.

"Ben kapıyı çaldım, sen duymadın, uyuyordun herhâlde."

Benimle konuşurken kullandığı ses tonundaki küçümsemeyi hissedebiliyordum, elinde olsa, elinden geldiğince zarar verirdi bana. Belki de Alberto'yla durumumuz da tüm bu hislerine tuz biber ekiyordu, ben bu konuda çok mutluydum sanki de...

"Neden uyuyordun diyorsun? Kapı deliğinden beni mi gözetliyorsun?" dedim ayağa kalkıp, elimden geldiğince sesimi yükselttim. İçimden bir ses, Frida'ya diklenmemi ve Fred ile Karin'in ikimizin iyi geçinemediğinin farkına varması gerektiğini söylüyordu.

"Böyle davranman senin için hayırlı olmaz," dedi, benden başka kimsenin duymasını istemediğinden, kısık sesle konuşuyordu.

O an bir öksürük krizine tutuldum. Kuaförden bu yana öksürüğüm durmamıştı fakat şimdi tüm bu gerginlikle boğazım yanmaya, göğsüm ağrımaya başlamıştı, gözlerimden yaş geliyordu ve ağzımdan bir cümle dahi zar zor çıkıyordu.

"Ben... buraya geldiğimden beri.... beni..."

Beni yargılıyorsun, diyecektim fakat ben cümlemi bitiremeden kapıyı vurarak dışarı çıktı. Öksürük beni bitiriyordu. Odamın bulunduğu koridorun karşısındaki banyodan su sesleri gelmeye başladı. Frida bana bir bardak su getirmeye gitmiş olmalıydı. Daha rahat öksürebilmek için başımı öne eğdim ve ağzımı açtım. Merdivenden çıkan başka ayak sesleri duyuldu. Bir bardak suya ihtiyacım vardı ama o suyu, onun elinden almayacaktım.

"Girebilir miyiz?" dedi Karin.

"Kapı açık," dedim, gerçekten de hep açıktı kapı, tüm evde kilidi olmayan tek odaydı benimki.

Karin, Frida'nın elinden su bardağını aldı ve dudaklarıma yaklaştırdı. Sudan yarım yudum içtim ve rahatladım. Gözyaşlarımı sildim. Yorgundum ve terliyordum.

"Sakin ol," dedi Fred. "Her şeyin bir açıklaması vardır."

"Bir açıklaması olmak zorunda," dedi Frida.

"Kapa çeneni, lütfen," dedi Karin yatağa otururken.

Ayağa kalktım; yatağımın, bir canavarlar toplantısına dönüşmesini istemiyordum. Onlarla aynı çatı altında uyuyor olsam bile vücutlarından ve ruhlarından mümkün olduğunca uzak bir noktada durmaya ihtiyacım vardı.

"Şimdi daha iyiyim," dedim kapıya doğru yönelirken.

Arkamdan geldiler. Ağır, sürüklenen ve lastik adımlar, merdivenleri benimle birlikte indiler. Onlarınkiyle kıyaslandığında benim adımlarım normal kalıyordu. Adımlarımı dinledim, daha önce asla

yapmadığım bir şeydi bu; onların adımlarından çok, sıradan insanların adımlarına benziyordu.

Mutfağa geçtim, benim odamdan daha tarafsız bir ortamdı. Büyük bir bardağa su doldurdum. Arkamdan gelmişlerdi, konuşmuyorlardı. Sadece Frida Almanca bir şey söyledi, fakat kimse cevap vermedi. Benim kendimi acındırmak için durumumu abarttığımı iddia ettiğinden neredeyse emindim, ona göre tüm bu olanlar bir rolden ibaretti, aslında bir bakıma haklıydı da, beni yakaladıkları gerçeğine karşılık onların dikkatini dağıtıyordum. Cezasını bekleyen bir mahkûm gibi hissetmek istemiyordum.

Suyu içmek için oturdum, Frida hariç, onlar da oturdu.

"Kesinlikle bir açıklaması vardır," diye tekrar etti Fred.

Frida saatine baktı. Karin, Fred'e baktı. Bense suyu yeniden yudumladım.

"Alice'in evinden getirdiğiniz ampul kutusundan bir ampul eksik çıktı," dedi Fred.

Kutuda bir ampul eksik miydi? Benim bununla bir ilgim yoktu. O kadar şaşırmıştım ki kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Üçü de bana gayet ciddi gözlerle bakıyorlardı. Tepki vermeden önce bir dakika bekledim, bardak hâlâ elimdeydi, daha sonra bardağı gayet yavaşça masaya bıraktım ve ayağa kalktığımda, o pislik Frida'nın bakışlarını yakaladım. Ne söyleyeceğimi hesaplarken, ellerime bakmasını istemiyordum, söyleyecek bir şeyim de yoktu zaten.

"Peki benden ne istiyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Belki de istemeden aldın ya da onu aldın ve başka bir yere koydun."

"Ben ne demeye Karin'in ampulünü alayım ki? Çok saçma."

"Kendi içimizde aramamız lazım," dedi Fred.

"Peki ya diğer ampuller, onların hepsini bitirdin mi?" diye sordum.

"Hayır, bir tane kaldı," diye cevapladı Karin. "Onu bitirmeden diğer kutuya geçmeyi düşünmüyordum."

"Ben bu söylediklerinize elimi bile sürmedim, odanıza bile girmiyorum ki."

"Bal gibi de giriyorsun," dedi Frida. "Geçen gün içeri girdin ve bunu düşürdün."

Saçlarımı kestirmeden önce kaküllerimi toplamak için kullandığım renkli tel tokalardan birini gösterdi.

"Sen de benim odama giriyorsun, bu tokayı oradan da almış olabilirsin," dedim.

"Tokayı ben buldum," dedi Karin, sesinde, beni suç üstünde yakalamış olduğunu hissetmiş gibi sıkıntı vardı.

Saçımdan herhangi bir tokanın onların banyosunda düşmediğinden emindim, tokaları oraya kesinlikle Frida koymuş olmalıydı. Çabucak bir şeyler düşünmeliydim.

"Toka belki de süpürgeye takılmıştı, Frida aynı süpürgeyle odamı da temizliyor ne de olsa."

Karin düşünceli bir yüz ifadesi takındı.

"Belki de temizlik yaparken kutu yere düştü, içinden bir ampul kırıldı ve suçu da benim üzerime atmak istedi."

Dünyadaki en korkunç düşmanıma resti çekivermiştim.

Karin ve Fred başlarını hayır anlamında salladılar.

"Yere düşebilmesi için kutuyu komodinden çıkarmış olması gerekirdi, ayrıca yere düşseydi, kırılan ampul kutuyu ıslatırdı," dedi Fred.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum, benim olan bitenden haberim bile yok. Belki de Karin ampulü kullandı ve sonra da kullandığını unuttu."

Karin kaşlarını çattı, son söylediğim hoşuna gitmemişti. Muhtemelen Frida çöp kutusundaki şırıngaların eksikliğini fark etmiş, benim bir açıklama bulamayacağımı düşünerek, herkesin önünde foyamı meydana çıkarmak için de bu oyunu hazırlamıştı. Ben bunları düşünürken Fred yeniden konuştu.

"O şırıngaların içinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Vitaminler, herhâlde çok güçlü ve karmaşık bir vitamin karışımı. Hamileyken kendime enjekte etmeye cesaret edemeyeceğim bir karışım."

"Belki de ampulü başka bir amaçla çıkardı," dedi Frida.

Frida yolun sonuna kadar gitmeye kararlıydı, beni köstebeklikle suçlamayı düşünüyor olmalıydı, ampulü de analiz ettirmek için aldığımı düşünüyordu. Karin, Fred'e baktı; Fred ise konunun burada kapandığını, durumu açıklığa kavuşturmak için başka bir yol arayacaklarını açıkladı ve Frida'ya da gidebileceğini söyledi. Karin bu konuşmanın bitmesini henüz istemiyor olmalıydı, kanımı biraz daha emmek istiyordu ve Frida'nın karışıklık yaratarak işleri bozmasını istemiyordu.

Frida, Almanca bir şeyler söyledi. Olan biteni açığa çıkaracağını söylediğini anlamam için çeviriye ihtiyacım yoktu. Diğerleri de başlarıyla onayladılar.

"Eğer sen aldıysan, şimdi söylemen senin için daha iyi olur," dedi Karin, Frida çıkıp kapıyı kapattıktan sonra.

"Ben o ampullere elimi bile sürmedim, yemin ederim."

Doğruyu söylerken karşılarında durdum ve gözlerinin içine baktım.

"Ne olup bittiğini bilemiyorum fakat benim hiçbir ilgim yok."

"Belki de Alice, Frida'ya bir tanesini alması için emretti, böylece suçun anında Sandra'ya kalacağını düşünmüş olabilir," dedi Karin. "Böylelikle kendine bir ampul daha fazla kalmış olacak, benim de Sandra'sız kalmamı sağlayacaktı. Onun olmayan her şeyi nasıl arzuladığını iyi bilirsin."

"Bir şey itiraf etmeliyim," dedim, "Dürüst olmak istiyorum. Birkaç gün önce banyonuza girdim. Karin'in parfümünden biraz sıkmak istemiştim, o parfüme bayılıyorum, fakat banyoya sadece parfüm için girmiştim, ayrıca tokalarımdan hiçbiri yere düşmedi, yemin ederim."

"Bu işleri değiştirir," dedi Fred. "Daha önce banyoya hiç girmediğine yemin ediyordum, şimdiyse girdiğini kabul ediyorsun, artık sana güvenemeyiz."

"Yemin etmedim, sadece Frida'ya girmediğimi söyledim, size değil. Frida'nın bu bilgiyi aleyhime kullanmasını istemedim."

"Bize gerçeği söylemekle iyi ettin," dedi Karin, kocasına ters ters Bakarken. "Burada yaşadığın süre boyunca bizim odamıza ve banyomuza birkaç sefer girmiş olman gayet normal, kıyafetlerime bakıp, onları denemiş olman da anlaşılır bir durum."

"Hayır, kıyafetleri denemedim, buna cesaret edemem, benim kıyafetlerim değil onlar."

"Hoşuna gidiyor mu benim kıyafetlerim?"

"Gerçekten muhteşemler. Gerçi sadece bir kez baktım."

"Normaldir," dedi Karin, Fred'e bakarak.

"Fakat bu sıvının içerisinde, Alice'in sizinle arkadaşlığını tehlikeye atmasını sağlayacak kadar önemli ne var?"

"Arkadaşlığımız tehlikede değil," dedi Fred. "Bizi bir arada tutan herhangi bir arkadaşlık değil, Kardeşlik. Birbirlerine tahammül

edemeyen kardeşler vardır, ama bu onların kardeş olmalarına engel değildir. Bizi birbirimizden ayırabilecek hiçbir güç yoktur."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum, içlerinden birinin beni denediğine emindim, onlar, Frida ya da Alice. Cevaplardan birini bile bilmediğim, dahası soruları da anlayamadığım bir sınavda gibiydim.

Kendimi kötü hissettiğimi, muhtemelen grip olduğumu, tüm bu talihsiz olayların beni iyice kötüleştirdiğini ve Madrid'e gitmeye karar verdiğimi söyledim. Daha fazla tahammülüm kalmamıştı, yalnızdım, bir bebeğim olacaktı ve benim olmayan bir ailenin yanında kalıyordum. Her ne kadar benim büyükannem ve büyükbabam olduklarını söyleyip dursalar da durum böyle değildi, çünkü gerçek ailem, bir yabancı yerine, bana inanırdı. Fakat Frida onlar için bir yabancı değildi, yabancı olan biri varsa, o da bendim. Evin hizmetçisine benden daha fazla güveniyorlardı, ben de onları anlıyordum, ben yeni gelen biriydim, onların torunu değildim, beni plajda kusarken bulmuşlardı, tek başımaydım, Frida'nın çok daha önceden beri tanıyıp bildiği bu eve beni sonradan getirmişlerdi. Konuşurken bir yandan da gözlerim doluyordu, artık patlamıştım. Hakikaten patlamak istiyordum. Onların torunu değildim, onlar da benim ailem değillerdi, Frida gibi parayla tuttukları bir çalışanlanydım ben de, iyi para ödenen bir çalışandım, fakat her şey parayla ödenemezdi, biraz önce beni hırsızlıkla itham etmişlerdi ve ben, hayatım boyunca hiçbir şey çalmamıştım. Buralara kadar varmıştık artık. Hıçkırıklarına karışan öksürük yüzünden konuşmam kesildi. Karin bükülmüş parmaklarıyla, su bardağını uzattı. İçtim ve biraz sakinleştim.

"Ben golf oynamaya gidiyorum, açık havada daha iyi düşünürüm," dedi Fred.

Kareli pantolonu, siyah beyaz ayakkabıları ve golfe giderken taktığı kasketiyle geri döndüğünde, öksürüğüm de geri dönmüştü.

Dolaptan sopaların olduğu çantayı alarak çıktı. Mercedes'i çalıştırdığını duyunca:

"Ben eşyamı toplayacağım. Veda vakti geldi," dedim.

Üst kata büyük bir özgürlük hissiyle çıktım, beni durdurmaya çalışmamışlardı, işte gidiyordum, bu kâbustan sonunda kurtuluyordum. Buralarda bir yerlerde bir şeyler atıştırıp, Julián'la buluşup, vedalaşma vakti gelene kadar da plajda takılacaktım. Ünlü sıvının aslında bir üçkâğıttan ibaret olduğunu ortaya çıkardığımıza göre, benim insanlığa karşı sorumluluğum da sonlanmıştı, hayatım boyunca başka bir kahramanlık yapmama gerek yoktu artık. İnsanların, normal bir doktordan, normal bir reçeteyle ilaç aldıkları, normal dünyama geri dönüyordum.

İnsanların kendi başlarına buyruk davranmalarından nefret eden Karin'in, yukarı çıkmama izin vermesi garibime gitmişti. Odaya vardığımda, cam açıktı, kuş sesleri içeriye kadar uzanıyordu, sanki her şey bir anda eskisi gibi oluvermişti. Fiziksel rahatsızlığım ve içinde bulunduğum bataklıktan, mümkün olduğunca saf bir şekilde ayrılmak isteğim beni yoruyordu, fakat kendimi zorlamaktan başka seçeneğim yoktu. Buradaki tek arkadaşım halen huzura kavuşmamış bir ruhtu, diğerleri ise bana güvenmiyorlardı. Sırt çantamı aldım, açtım ve ıvır zıvırları içinde doldururken, Fred ve Karin'in, bana plajda yardım eden yaşlı çift olmaktan ne kadar uzaklaştığını düşündüm. Acaba hayatımda şimdiye kadar kaç kez bu yanılgıya düşmüştüm, insanların aslında olduklarından çok daha iyi veya çok daha kötü olduklarını düşünmüştüm? Gerçi her şeye rağmen, hayatta karşıma çıkan herkesten şüphelenerek de yaşayamazdım. Gülücüklerinin ya da yüzlerinin arkasına neler gizlediği anında anlaşılan insanlar da vardı. Kabul etmek gerekirse, ben biraz geç anlıyordum; bu yüzden Fred ve Karin, yüzüme baka baka beni kullanabilmişlerdi, bir bakıma Julián da aynısını yapmıştı aslında.

Bana şu ana kadar ödedikleriyle bir süre geçinebilirdim. Bir şey unutmamış olduğumdan emin olmak için en alttaki çekmeceyi açtım, aynı anda Karin'in kapıya vurduğunu duydum. O içeriye girmeden önce, girin, diye seslendim, eninde sonunda içeri girecekti nasılsa.

"Böylece çekip gitmemelisin, hastasın, soğuk almışsın. Belki de grip olmuşsun. İyileşene kadar birkaç gün daha burada kal, iyileştiğinde biz seni otobüse, uçağa ya da nereye istersen oraya bırakırız. Şimdi dinlenmelisin."

Karin'in cadı suratını görmek beni korkutuyordu. Ben ondan daha genç ve daha güçlüydüm, olay büyürse, onu alt edebilirdim, fakat buna rağmen ondan korkuyordum. O, benim aklımın bile alamayacağı dehşetleri ve sapkınlıkları yakından tanıyordu, yalnız olsak bile onu alt etmenin düşündüğüm kadar kolay olmayacağını hissediyordum.

"Hayır, bugün gitmeye kararlıyım," dedim botlarımı giyip, sırt çantamı sırtıma takarken. "Fred dönmeden önce gitmiş olmak istiyorum."

"O kadar çabuk değil," dedi Karin, çantamı elimden alırken. Göğüs üzerinden çapraz takılmasını sağlayan uzun bir askısı da olan kahverengi, püsküllü bir çantaydı bu. Hafifti, rahattı ve benim tarzıma uygundu. Bana Santi hediye etmişti bu çantayı. Santi'nin bana verdiği her hediye, benim tarzımdı. Ben bu saçmalıkları düşünürken Karin çantayı açtı, sanki tüm bu düşüncelerimi savuşturmak istiyordu. Karin'in çantamı neden kurcaladığını anlayamamıştım, bu Karin için bile fazlasıyla agresif bir davranıştı. Kirli ve çarpık ellerini kendi eşyasına sokmasını söylemek üzereydim ki çantanın içinden tuvalet kâğıdına sarılmış bir şey çıkardı, tuvalet kâğıdının içerisinde Karin'in ampullerinden biri vardı.

"Frida'ya inanmak istememiştim, bize ihanet ettiğini düşünmeyi reddetmiştim ama bak işte... haklıymış."

"Onu oraya Frida koydu," dedim, sesimi yükselterek. "Alberto'ya kafayı takmış ve benim aralarına girdiğimi düşünüyor."

"Saçmalama. Frida şu an Kardeşlik'te olan biteni açıklıyordur, bense tüm bu gördüklerimden sonra seni nasıl savunacağım?.."

"Sana yemin ederim Karin," diye sözünü kestim, "O ampule ne elimi sürdüm, ne onu sakladım, ne de çantama koydum. Ne istersen onun üzerine yemin ederim."

Bu tarz bir söz sarf ettiğime inanamıyordum.

"Onlara ihanet edemem. Beni bir yol ağzına sürükledin, artık ya sen ya onlar."

"Eğer bunlardan benim sorumlu olmadığımı gösterebilmem için yapabileceğim hiçbir şey yoksa, çeker giderim."

"Bekle," dedi Karin, elinde çantamla yolumu keserek, "bu durumdayken köşeyi bile dönemezsin."

Karin geri çekildi, çantamı yatağa fırlattı, dışarı çıktı ve kapıyı kapayıp kilitledi.

Donup kalmıştım.

"Senin iyiliğin için, güzelim," dedi kapının arkasından.

Yatağa oturdum ve camdan dışarı baktım. Aşağı kadar inebileceğimi zannetmiyordum. Fazlasıyla yüksek bir ikinci kattaydım ve beni aşağıya kadar indirecek herhangi bir boru yoktu, bu haldeyken de kendimi riske atamazdım. Kapıyı tekmeleyerek açmaya çalışabilirim fakat kırabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim. Karin beni kilitlemişti, beni ele geçirmişti.

Yatağa uzandım. Keşke doğaüstü güçlerim olsaydı ve Julián'la telepatik yollardan iletişime geçebilseydim. Keşke yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark edebilse ve beni aramaya gelebilseydi. Gerçi kemikleri bir çocuğun gücüyle bile kırılabilecek olan seksen yaşındaki

güçsüz bir ihtiyar beni arasa ne olacaktı ki... Keşke Alberto başıma bir iş açtığımı hissedebilse ve koşarak beni kurtarmaya gelseydi. Keşke beni sevseydi. Keşke ailem, başka zaman olsa onları asla affetmeyeceğim şeyi yapıp, buraya gelse, koşarak beni arasa ve hatta gerekirse polise bile sorsaydı. Keşke kız kardeşim kiracısıyla kavga etse, onunla konuşmaya gelse, geldiğinde de kiracı beni yaşlı bir kadınla giderken gördüğünü, kadının benim büyükannem olduğunu düşündüğünü söylese, kız kardeşim de meraklanıp, beni aramaya kalkışsaydı. Ne olur, gelin beni kurtarın, diye düşündüm. Keşke Julián'ın bahsettiği Salva'nın ruhu şu anda bu odada benimle olsaydı ve bana kaçabilmem için gerekli ipuçlarını verebilseydi, ne de olsa ruh olduğu için her şeyi görebiliyor olurdu; nereden kaçabileceğimi, nerede bir açık olduğunu fark edebilirdi.

Salva, dedim, sen ki bir toplama kampında kaldın, gerçekten ölmeden önce defalarca ölümle burun buruna geldin, bana buradan kurtulabilmem için güç ve akıl ver. Seni düşünüyorum, Salva, ne kadar güçlü olduğunu ve kötülükten intikam almak için ne kadar kararlı olduğunu düşünüyorum. Zihnime gir, Salva ve bana yapmam gerekeni söyle. Senin zihninle düşünmeme izin ver, korkunun bana hâkim olmasını engelleyebilmem için senin öğrendiğin her şeyi bilmeme izin ver.

Seksen yedi yaşındayım, diye düşündüm, seksen yedi yaşındayım ve sizleri tanıyorum, beni sömürdünüz ve bana işkence ettiniz, sizin karşınızda nasıl duracağımı biliyorum. Birincisi, sizler cehennemden gelen vampirlersiniz ve başkalarından hayat emmeden nasıl hayatta kalınacağından bihabersiniz. İkincisi, hiçbir durumda sizlere güvenmemem gerektiğini biliyorum, çünkü beni aldatacak ve kanımı emmek için gerekli olan her şeyi yapacaksınız. Üçüncüsü, beni rahat bırakmanız için sizin gibi olmak zorundayım. Dördüncüsü, sizler karanlığın yaratıklarısınız, karanlık, sizin gerçek yüzünüzü ve arzularınızı saklıyor...

Bense halen ışığın çocuğuyum ve gün ışığında olan biteni gayet açık ve net görebiliyorum, fakat bu ışık kapanırsa, karanlığın içine saklanmış olanlar nasıl görüneceklerdi? Gözlerimi kapattım. Julián'ın bana hediye ettiği küçük kum torbasını elime aldım ve sıkıca tuttum. Gözlerimi kapatmam, hiçbir şey görmemek için değildi, hayır. Karanlıktayken de görebilirdi insan, daha farklı bir şekilde de olsa görebilirdi; gün ışığındaki gibi değildi karanlıkta görmek, bazı şeyler karanlıkta daha da parlak olurlardı ve diğerlerinin önüne geçerlerdi. Panjurları kapattım, perdeleri çektim, neler göreceğimi görmek için yatağa gömüldüm. Ve bir ışık huzmesi, o ışık huzmesi, karnımda göründü. Benim karnımda.

Karanlıkta bakanların gözleri, ne gözlerimin ışıltısını, ne de burnumdaki piercing'i görmezdi, karnımın içerisinde duran bebeğimi görürdü. Karin'in sırlarını ifşa etmeme izin vermesinin sebebi, zamanımı ve enerjimi emerek, onunla yaşamamı sağlamak değildi. Karin, meşhur sıvılarından, ondan, ya da Fred'den şüphelendiğim için beni buraya kilitlememişti, benden kurtulabilirlerdi. Tüm bunları, aslında bebeğimi istedikleri için yapıyorlardı. Aklıma getirmemeye çalışsam da *Rosemary'nin Bebeği* isimli filmi düşünüyordum, kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Beşincisi. Kötünün seni yönlendirmesine izin verme. Kötünün en önemli özelliği, iyiden daha güçlü olduğuna seni inandırabilmesidir.

Bebeğim beni koruyordu, o içimde olduğu müddetçe bana dokunamazlardı. Kötünün karanlığında yürümeyi ve onların gördüklerini görmeyi öğrenmeliydim. Şimdiye kadar olduğumdan daha zeki olmalı ve ışığın gözümü almasını engellemeliydim.

Onların ihtiyaç duyduğu tek şey hayattı.

Hayatı olan her şeyin peşindeydiler.

Sokak kapısının sesini duyana kadar saatler geçti. Fred gelmişti galiba. Onları duymayayım diye alçak sesle konuşuyor olmalılardı. Kapıya kadar gittim, merdivenden gelen ayak seslerini işittiğimde geri geldim. Ağır adımlara eşlik eden sürüklenen adımlar, koridordan geçerek odama doğru geldiler. Yüzüm cama dönük bir şekilde yatağa yattım ve onlara sırtımı döndüm.

"Karin olan biteni anlattı, bir açıklaman yokmuş, öyle değil mi?"

Cevap vermedim, bir sıçrayışta ayağa kalkarak merdivenleri koşarak inmenin yollarını düşünüyordum.

"Duyarlı olalım. Karin seni buraya kilitledi, çünkü nasıl tepki vereceğini bilemedi, seni korumak için yaptı bunu. Senin gitmene izin vermek elimizde olsaydı tamam, fakat bu izin bizimle değil, Kardeşlik'le alakalı. Eğer Kardeşlik, ilaçlarımızdan almaya kalkıştığını öğrenirse, senin için çok kötü olur, anlıyor musun? Birlikte düşünüp ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz."

"Ampulü ne için istediğini bile sormayacağız," dedi Karin, "Karaborsada satmak mı istiyordun? Ya da bir çeşit eroin olduğunu mu düşündün?"

Cevap vermeden öylece duruyor, sırtım onlara dönük yatıyordum. Sıvının ne olduğunu bildiğimi söylememek için kendimi zor tutuyordum, fakat bana doğru yaklaştıklarında, onları yarımda, nefeslerini boynumda hissettim. Bir anda döndüm ve ayağa kalktım.

"Benim o ampulü almadığımı siz de biliyorsunuz. Ben almadım, ben almadım diyorum. Bu bir tuzak."

"Bu ilacın sokaktaki insanlara kontrolsüz olarak yayılması çok tehlikeli olur. Bu ilaç sadece bizler için üretiliyor," dedi Karin. "İlacın olası yan etkilerini biliyoruz ve umurumuzda değil. Buradan dışarı çıkamaz."

"Asıl sorun," diye devam etti Fred, "Frida'nın durumu Alice'e anlatmış olması, Alice de Sebastian'a anlattıysa, herkes olan bitenden bahsediyor olmalı."

Artık beni kandıramazlardı, onların karanlığında görebiliyordum. Onların gördükleri her şeyi, ben de görebiliyordum artık.

"Ne yapacağımızı düşünmek lazım," dedi Karin, yatağa otururken.

"Evet, bir fikir bulmak lazım," dedi Fred sakalını okşayarak.

"Buldum," dedi Karin ve bana gülümsedi, "Benim hatam olduğunu, içinde bir tane kalmış kutunun birine benim bir tane daha koyduğumu, daha sonra da yaptığımı unuttuğumu söyleriz."

Hiçbir şey söylemedim.

"Fakat," dedi Fred, "tam olarak inanmazlar buna. Bu olayın aile arasında kalabilmesi için senin de Kardeşlik'e katılman lazım. Kardeşlik'in bir parçası haline geldiğin an, bir hiyerarşiye ve belli kurallara dâhil olacaksın; böylelikle hepimiz, sen, biz ve onlar, kendimizi güvende hissedebileceğiz."

Karanlık bana, Kardeşlik'e katılmam için bu kadar zorlamalarının sebebinin, parmaklıkları olmayan bir hapishanede mahkûm olmamı istemeleri olduğunu söylüyordu. Kilit bu kez zihnimde olacaktı.

"Başka çıkış yolu yok," dedi ikisinden biri.

Onlar karanlıktaydı. Julián ise ışıktaydı ve biraz sonra benim için endişelenmeye başlayacaktı.

"Peki Kardeşlik'e girmek için ne yapmak lazım?"

İkisi de gülümsediler. Bana yaklaştılar ve ellerini, omuzlarıma koydular.

"Ne kadar iyi olacağını göreceksin," dedi Karin. "Tüm hayatın muhteşem bir şekil alacak, tamamen değişecek. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak. Bizim himayemiz altına gireceksin

ve tüm bunlar," eliyle odayı gösterdi, "biz burada olmadığımızda, senin olacak."

"Bu akşam Alice ve Otto'yu akşam yemeğine çağırıp, müjdeli haberi vereceğiz, belki Sebastian'ı da çağırırız, konu sen olunca gelir belki, kim bilir."

Akşam yemeğinde Kardeşlik'e katılmam konuşuldu, konuştuklarından hiçbir şey anlayamadım gerçi. Çok yorgundum ve gözlerim kararıyordu. Yemeğin ortasında kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve Sebastian rahatça kalkabilmem için sandalyemi çekti.

10

Kimse bizi görmüyor

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Julián

Martin, Sebastian'ı Nordic Club'a, bankalara, bir avukatlık bürosuna ve uzun seyahatlere götürüp getiriyordu. Kara Melek zamanının çoğunu arabanın arka koltuğuna oturup, belgelere bakarak geçiriyordu. Uçurumun kenarındaki lokantaya giderken de Martin ona eşlik ediyordu. Bazen onunla birlikte yemek yiyor, bazen de dışarıda bekliyordu. Dışarıda beklediği o anlardan birinde, fırsatı değerlendirip, masasına yaklaştım. Tam ismimi söyledim ve bir dakika yanına oturmak için izin istedim.

Tam da hayal ettiğim gibi, Martin koşarak içeri girdi, fakat Sebastian beni rahat bırakmasını söyleyen bir hareket yaptı. Tam düşündüğüm gibi, bir beyefendi gibi hareket ediyordu. Martin kulağına yaklaştı ve bana bakarak bir şeyler fısıldadı. Sebastian rahatsız olduğunu gösteren bir yüz ifadesi takındı, bu hoşnutsuzluğun benden mi, yoksa Martin'in bu kadar yakınlaşmasından mı kaynaklandığını bilemedim.

Kendimi resmî bir üslupla tanıttım. Savaşın son yılında Mauthausen'de bulunmuş cumhuriyetçi bir İspanyol olduğumu ve savaş sonrasında, amacı Nazileri yakalamak olan bir organizasyona dâhil olduğumu anlattım. Beni büyük bir dikkatle dinledi.

Parça buzla doldurulmuş tepsiden bir istiridye aldı ve aynısını yapmamı eliyle işaret etti. Ben de yine elimle reddettim. Bana şampanya ikram etti, kadehi aldım fakat şampanyayı içmedim.

"Dokunuyor," dedim ki doğruydu.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi.

"Gerçekten üzgün müsünüz?" diye sordum, onun ses tonuyla aynı, sıradan bir sohbet tonunda, hatta neredeyse arkadaş canlısı bir ses tonuyla. Bizi gören iki yaşlı tanıdık sanırdı, bu bir bakıma da doğruydu zaten.

"Neden üzgün olmayayım ki? İnsanların acı çekmesini asla istemedim. Ben, daha iyi bir dünya için savaş verdim. İçimizden bazıları, dizginleri eline alıp, diğerlerini taşıyabildikleri için dünya daha iyi bir yer olur. Sıradan halk, ne istediğini bilmez."

"Halk sizin istediklerinizi istemedi, kaybettiniz."

"Kaybeden dünya ve insanoğlu oldu. Biz sıradanlığın önüne geçmek istedik, mükemmeliyete doğru bir sıçrayış gerçekleştirmek istedik ve çoğu sefer de başarılı olduk, bizim çabalarımız sayesinde birçok insan gelişti. Fakat evet, savaşı kaybettiğimiz de doğru."

"Sizler, yırtıcı hayvanlar gibisiniz, başkalarının güç ve yeteneklerini çaldınız, onlara sahip oldunuz. Başkalarının hayatını çaldınız, onlarınki hayat değildi size göre, insancıl maddeydi."

Onlara hitap ederken kullandığım ikinci çoğul şahıs hoşuna gitmemişti fakat üstüne varmadı, yapabileceği başka bir şey de yoktu zaten. Ya alttan alacak ya da en sevdiği lokantada olay çıkmasına göz yumacaktı.

"Bazı aşırılıklar oldu evet, fakat ben asla onlarla aynı fikirde olmadım."

"Milyonlarca insanın öldürülmesi bir aşırılık mıydı?"

İstiridye etini çiğnerken düşünüyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz? Karıştırmış olmayasınız?"

"Zannetmiyorum. Fredrik ve Karin Christensen, Otto Wagner, Alice, Anton Wolf, Elfe, Aribert Heim ya da *Mauthausen Kasabı*, Gerhard Bremer ve Sebastian Bernhardt ve daha birkaçı. Güzel bir

hikâye aslında, bu kasaba sayenizde ünlenecek. Korumalarınız Martin, Alberto ve diğerleri basının önüne geçemeyecekler."

"Basın bizi korkutmaz."

"Peki ya adalet?"

"Hayatın bu kademelerine ulaşmış bizlere adalet ne yapabilir ki?"

"O tarz bir adaletten bahsetmiyorum, evrende bir çeşit denge oluşmasını sağlayan adaletten, yaşayabilmemiz için, var olmamıza yetecek kadar helyum gazı olmasına izin veren, iyi ve kötünün orantılı bir biçimde var olmasına, acının ve mutluluğun dengeli olarak yaşanmasına izin veren adaletten bahsediyorum. Siz dengeyi bozdunuz."

"Şimdi," dedi, bedenini elinden geldiğince bana doğru ilerleterek, "yargılamak çok kolaydır, çünkü kaybettik, kötü sonuçlar elde ettik, fakat bir an için, ya kazansaydık ne olurdu, onu düşünün. Sizin konuştuğunuz dengeyi sağlayabilirdik, çünkü asıl denge düzen, güzellik ve saflıktır."

"Seni günlerdir arıyordum, seninle konuşmaya ihtiyacım vardı. Beni anlamana ihtiyacım var."

Sebastian başıyla onayladı ve başka bir istiridye almadan, ellerini keten peçetenin üzerinde birleştirdi.

"Artık geri adım atmaya zaman yok. Gerçeğin zamanı geldi. Sadece insancıl maddeye indirgendiğim için çektiğim çileyi, aşağılanma duygusunu ve acıyı anlayıp anlamadığını bilmek istiyorum."

Gözlerime baktı, beni çok ciddiye alıyordu.

"Çile çektiğinizi düşünmek beni memnun etmiyor, fakat gerçekliklerin derinden dönüştürüldüğü bazı tarihî anlarda, kurunun yanında yaş da yanacaktır, onları birbirinden ayıracak zaman da yoktur."

"Ve sizin göreviniz de gerçekliği dönüştürmek, onu bir başka gerçeklik haline getirmekti."

"Kesinlikle. Dünyayı değiştirmek için doğduğuma inanırdım her zaman. Benim hayatımın bir amacı, bir görevi vardı; eğer böyle olmasaydı, doğmak absürt kaçardı. Ulusal sosyalizm de bana hareket geçme fırsatı verdi."

"Kafanda ideal bir dünya vardı."

"Evet, güzel bir gezegen."

"Benim bulunduğum kampta güzel olan hiçbir şey yoktu. Heim'ın bizler üzerinde yaptığı deneyler güzel mi sence?"

"Sonuçları görmeye zamanımız olmadı. Önemli olan, sonuçlardı. Belki de tarihin başka bir anında..."

"Ne sen ne de ben görebileceğiz o anı."

"Senin kampını bir kez ziyaret etmiştim," dedi, ilk defa ikinci tekili kullanarak konuşuyordu, "Senin orada kaldığını söylediğin senenin ilkbaharı oraya bayağı kar yağmıştı."

Bu adamla bir şeyi paylaşıyor olmak korkunçtu, ama o ilkbahar, küreğini kaldırabilen sayılı insanlardan biri bendim.

"Sizin acınızı düşünmedim, sizi bile düşünmedim. Sizleri düşünmeden görüyordum, işler böyle yürüyordu. Biz bir sisteme, bir organizasyona aittik. Ben SS üniformamla, sizlerse mahkûmların çizgili üniformalarla yürüyordunuz. Kırılması mümkün olmayan, belirlenmiş bir düzenin içerisindeydik. Düşünülecek bir şey yoktu ortada. Bir denge sağlamıştık, anlıyor musun?"

"Peki şimdi ne düşünüyorsun? Dünya siz olmadan değişti."

"Sert bir darbeydi fakat toplumun yanıldığından hiç şüphem yok. Şimdi her şey çok daha mükemmel olabilirdi, bundan eminim."

"Peki sizden nefret etmemi ve hayatınızın son günlerinde, benim çektiğimden çok daha fazlasını çektiğinizi görmek istememi anlıyor musun?"

"Beni kızgın bir köpeğin ısırmasını anlamam gibi bir şey mi?"

"Fakat ben bir köpek değilim. Ben seni ısırmazdım, sana daha kötüsünü yapabilirdim."

"Benim sana yaptıklarım kişisel değil, iyiliğin ve kötülüğün ötesinde duran, çok daha üstün sebepler yüzündendi. Bu yüzden sen bir köpek gibi davranırken, ben hiç öyle davranmıyorum."

Gayet ciddi konuşuyor, söylediklerine gerçekten inanıyordu. Onların her biri, suçu kendilerinden atıp başka bir yöne savuracak programlar ve fikirlerle donatılmışlardı.

"Tüm bu ölümler ve milyonlarca cinayet için en ufak bir sorumluluk bile hissetmiyor musun?"

"Suç, pişmanlık ve vicdan azabı, insanlığın gelişimini frenleyen olgulardır. Bir ineği öldürdüklerinde ya da yününden yararlanmak için bir koyunun derisini yüzdüklerinde onlar için vicdan azabı duyuyor musun? Amacı ve ona ulaşan yolu açıkça görebiliyorsan ve şimdilerde söyledikleri gibi söz konusu amacın dünya için faydalı olduğundan eminsen, şüpheye yer yoktur."

"Peki halen seni anlamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu neredeyse imkânsız bir şey, sen, kurbanların arasından geliyorsun."

"Bana imkânsız gözükense, içinizden hiç kimsenin yarattığınız onca vahşete katıldığı için kendini suçlamaması.

Birkaç dakika boyunca düşündü. Kahvesi bitmişti, biraz daha şampanya içti.

"Hiç kimse yaptıkları için kendini suçlamaz, yapmadıkları ve yapamadan öleceği şeyler için kendini suçlar. Zavallı Elfe gibi örneğin,

unutmak için içtiğini söylerdi fakat bu doğru olmayabilir. Herkes kötü alışkanlıklarını açıklamak için bahaneler arar."

Zavallı Elfe. İsminin üzerinde durmadan telaffuz etmişti, benim onu tanıdığımı hayal bile edemiyordu. Sebastian, diye düşündüm, her şeyi bilmiyorsun.

"Artık içmiyor mu?"

"İçmeye devam etseydi başka bir yerde olurdu, onun zihinsel zayıflığını çekmek zorunda bırakmazdı bizi."

"Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum, fakat gerçeği şu an, bana söylemezsen, bu dünya üzerinde bırakacağın iz bulanık olacak. Gerçekten arzuladığın kadar gerçek olmayı başaramayacaksın."

Başını hafifçe eğdi. Konuşmamızı çok ciddiye alıyordu.

"Haksız sayılmazsın. Şimdi iyi kötü görünmeziz, sen hariç kimse bizi görmüyor."

"Eğer beni adamlarının önüne atarsan," dedim, "daha üstün bir amaca hizmet ettiğin iddiası bir yalandan ibaret olur. Eğer beni öldürürsen, bu tamamen kişisel bir hareket olur, senin kim olduğunu keşfettiğim ve hayatlarınızı tehlikeye attığım için yaparsın bunu."

Yine başıyla onayladı. Bu onaylamanın beni öldüreceği anlamına mı yoksa haklı olduğum anlamına mı geldiğini bilemiyordum, ondan bir hareket bekledim.

"Gruba yeni katılan bir kız var," dedi, tüylerimi diken diken eden sorgulayıcı bir bakış fırlatarak, "Adı Sandra. Burnunu neye soktuğunun farkında değil, bizden biri değil. Taze bir gül o, yakında, onun kaderine yazılmış olan vasat dünyasında yaşamaya geri dönecek. Onu tatmin etmeyen bir iş ve koca bulacak, çocukları olacak, aslına bakarsan daha şimdiden hamile ve tadına varamadan, hayatı ellerinden kayıp gidecek, yaşlanacak. Belki de onu tüm bunlardan

kurtarabiliriz. Yardım etmek lazım. Kurtuluşun yollarını herkes bilemez. İnsanlar, kendi kaderlerini bilemezler."

Hiçbir şey söylemedim, fazla dikkatle dinlemiyormuş gibi yapıyordum, sanki Sandra ismi benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Yılan Balığı, Sandra'nın gizlice benimle buluştuğuna dair bir şeyler mi söylemişti acaba? Ya da tam tersi durumda, neden bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti?

Bir kahve daha içmesini izledim. Turp gibi sağlıklı görünüyordu. Ben fazlasıyla gergindim, ona yumruk atmamak ya da ellerimin arasında titreyerek tuttuğum kadehi kafasında kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu dışarıda, arabanın içerisinde bekleyen Martin benim gittiğimi gördü, beni gözleriyle takip etti. Sebastian'ın, benim kim olduğumu ona söylemeyeceğinden neredeyse emindim, çünkü aslında ben onun kaybettiği dünyasından geliyordum ve benimle yeniden konuşmak isteyecekti. Konuşma esnasında, benim yerimde olsaydı Salva'nın ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşündüm bir an, benim gibi davranmazdı muhtemelen.

Salva benden çok daha zekiydi ve muhtemelen Sebastian'ı çıldırtırdı, onun şüpheye düşmesini sağlar, iç dünyasını harabeye çevirirdi. Tıpkı beni defalarca hayata döndürmeyi bildiği gibi, tıpkı kendimi öldürmeye çalıştığım o gün beni hayatın ne olursa olsun her daim yaşanmaya değer olduğuna dair ikna edebilmiş olması gibi. Sebastian'a, en başından bu yana planladığı her şeyin nasıl büyük bir aptallık olduğunu gösterirdi. Bense ona, yeniden güçlenebilmesi için silahlar sunmuştum.

Kendimi berbat hissediyordum. Bir fırsat daha elimden kayıp gitmişti. Onu şampanyasının tadını çıkarırken ve kazananların kaybetmesinin sebebinin aptallar olduğunu düşünürken bıraktım. Arabaya vardım. Sebastian'ın lüks mahallesinden uzaklaşırken en azından Heim operasyonunun başarıyla ilerlediğini düşündüm.

Etkili konuşma konusunda asla iyi olmamıştım. Raquel'le saçma sapan şeylerden, gazeteyi almaya indiğimde başıma gelenlerden, televizyonda izlediğimiz haberlerden konuşmak, izlediğimiz bir filmi tartışmak, ona canım demek, onun da bana aynı ses tonuyla aşkım dercesine aptal dediğini duymak hoşuma giderdi. Ciddi kelimeler kullanmak beni her zaman biraz korkutmuştu, çünkü onlar aklıma Salva'yı ve onun muhteşem diyalektiğini getirirdi. Sebastian'ın benimle değil, Salva'yla konuşması gerekirdi.

Sandra

Ona grip bulaştıracağımdan korkan Karin odama çok nadir geliyordu. Ben de öyle düşünmeye devam etmesi için elimden geldiğince güçlü öksürüyordum, gerçi Karin'in alternatifleri korkunç Frida ya da Fred'di, yaşlı adam tıpkı şefkatli bir büyükbaba gibi elinde bir bardak meyve suyu ve çikolatayla içeri geliyordu. Bense sadece uyumak ve Alberto'yu düşünmek istiyordum. Ateş sayesinde onunla iletişime geçiyordum, onu görmeyi o kadar çok arzuluyordum ki artık dayanamıyordum. Kontrol edemediğim bir arzu tarafından ele geçirilmiş gibiydim, belki de bulunduğum bu garip durumla mücadele edebilmek için böyle olmuştum. Kalktım ve üzerimi değiştirdim. Acaba sabah mıydı, akşamüzeri mi? Gerçi fark etmezdi. Tam ayılamamış bir şekilde merdivenleri indim. Ne uyuyordum ne de uyanıktım. Son basamağa geldiğimde, Karin şaşırmış bir tavırla bana nereye gitmeye çalıştığımı sordu. Cevap vermedim, Alberto'yu nerede bulabileceğimi sordum.

Karin, en az beş dakika düşündükten sonra, neden Alberto'nun nerede olduğunu bilmek istediğimi sordu.

"Onunla konuşmak için," dedim.

Başka bir şekilde de sorabilirdim aynı şeyi, lafı dolandırabilirdim, fakat tüm bunları yapabilecek enerjim yoktu, bu yüzden direkt sadede gelmiştim.

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum, aklıma bir şey gelir."

Gülümsedi ve kurnaz bir ifadeyle baktı.

"Sen bu çocuktan hoşlanıyorsun..."

Bana karşılık verme fırsatı bırakmadan devam etti.

"Hayır, hayır, hoşlanmıyorsun. Âşıksın," dedi ve durakladı. "Üzgünüm ama bana öyle geliyor ki yanlış kişiye âşık oldun."

Gerçekten endişeyle dinliyordum onu. Bu şarlatanın söyledikleri beni ilk defa ölesiye ilgilendiriyordu.

"Onun kız arkadaşı var. Plajda bir kızla öpüşürken görülmüş. Sen gereksiz hayallere kapılmadan önce şimdiden söylemeyi tercih ederim."

Bu bilgi bana Julián'ın söyledikleriyle örtüşüyordu. Görünen o ki herkes Alberto'yu bu kızla öpüşürken görmüştü ve Julián'ın anlattığına göre bu masum bir öpücük değildi.

Karin havaya girmişti, onun hayatına yeni bir malzeme daha eklemiştim. Okuduğu aşk romanlarından biri gerçek olmuştu.

"Hamilesin ve mutsuz olman senin için iyi olmaz. Durumunun farkında değil misin? Sen bu durumdayken ve çevrede çil yavrusu gibi milyonlarca başka kız varken, durup da seni seçebileceğini nasıl düşünebildin?"

Karin durumun üzerine gidiyordu, aşağılık kaltağın tekiydi, fakat aynı zamanda benim yüzleşmekten korktuğum gerçeklerle de yüzleşmemi sağlıyordu.

"Ben onunla bir şey yapmak istediğimi söylemedim."

"O zaman, ne diye onu görmek istiyorsun? Beni kandıramazsın."

Köpeği onun aldığını ve köpeği görmek istediğimi söylememek için kendimi zor tuttum. Neyse ki ağzımı açmamış, sessiz kalmıştım. Sakinleştim ve anın sıcaklığıyla yanlış bir hareket yapmaktan son anda kurtuldum, aşkımı daha da lekelemek istemiyordum. Ağzımı açmak yerine, ateşin benim yerime konuşmasına karar verdim ve ateşin bana verdiği acıya kendimi bırakıp ağlamaya başladım.

Koltuğa oturdum ve gözyaşlarına boğuldum. Yorgunluk beni bitiriyordu. Kadınsa, bir film izlermişçesine bana bakıyordu. Yanıma oturdu ve saçımı okşadı. Nerede olursa olsun tanıyacağım ve onunla birlikte diğer tarafa gitmesini ümit ettiğim pahalı parfümünün kokusu burnuma geldi.

"Alberto'yu görmek istiyorum. Benim için bir şey hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum," dedim.

"Eğer Martin olsaydı, elimden bir şey gelirdi, fakat Alberto için yapabileceğim bir şey yok. Çok içine kapanık, çok ciddi biridir, ona bir şey demeye cesaret edemem. Gerçi," dedi kötü niyetli bir gülümsemeyle, "aklıma bir şey geldi. Eğer Kardeşlik'e katılsaydın, şefimiz Sebastian'ın sağ kolu olduğu için gelmek zorunda kalırdı."

Koltuğa uzandım. Karin'e, uğrunda tüm mücevherlerini kaybettiği iğneleri hakkındaki gerçeği ve onları herhangi bir eczaneden alabileceğini söylemek için yanıp tutuşuyordum. Onu kandırdıklarını ve bana inanmazsa, iğneleri analiz ettirmesini, hakiki sıvıyı Alice'in sadece kendisi için ayırdığını haykırmak istiyordum, fakat yine de bu kadar kullanışlı bir bilgiyi şimdiden harcamak istemiyordum. Bir darbe etkisi yaratmamı gerektirecek kritik bir an için saklamalıydım bu bilgiyi. Uyuyakalmışım.

Julián

Hayat sürprizlerle dolu. Senelerce süregelen hayatın biriktirdiği tek gerçeklik bu. Hayat acımasız ve şaşırtıcı, monoton ve şaşırtıcı, muhteşem ve şaşırtıcıydı. Şimdi ise sadece şaşırtıcı olmuştu.

Estrella ve Heim'ın güvertedeki hareketlerini gözetledikten sonra hemen odama döndüm. Her geçen gün onu daha da kötü durumda gördüğüm için gayet memnun bir şekilde dönmüştüm odama. Teknenin merdivenlerini her seferinde daha da aklı karışık bir şekilde inip çıkıyordu. Artık eskisi gibi içkisini yudumlarken keyfe dalmıyordu, o çok sevdiği balığı almak için balık pazarına gittiğinde ise, her şey yerli yerinde mi diye bakmak için en az iki kez geri dönüyordu. Sanki birinin onu gözetlediğinin farkındaymış gibi sağına soluna bakıyordu ki bunda pek de haksız sayılmazdı, etkileyici Mercedesini park yerinden çıkardığı son seferde, arabayı çizdirmişti. Mızmızlanıp daha fazla uyuşturucu istemek için Sebastian'a gidiyordu muhtemelen. Fakat yine de birilerinin onu fark ettiğini muhtemelen saklayacaktı Sebastian'dan, çünkü onun bulunmuş olması diğerlerinin de bulunduğu anlamına gelirdi ve haliyle tüm grup için büyük bir tehlike olarak yorumlanırdı. Hafıza kaybı ve bulunmuş olmak iyi haber değildi onun için; bu yüzden sabırsızlıkla diğer düşmüş melekleri görmeye giderken, muhteşem arabasını çizdirmiş olması da anlaşılır bir durumdu.

Otele döndüğümde asansörlere gitmek için yürürken Roberto'ya selam verdim ama o beni görmezden gelmişti, kapıya geldiğimde ise, güvenlik görevlisi Tony'yi kapının altından bir şey sokarken yakaladım.

Beni görünce sıçradı.

"Size bir not bırakmamı söylediler. Kapıyı açınca göreceksiniz."

"Ne kadar naziksiniz, garsonlardan biri getirebilirdi," dedim, durum ne olursa olsun, onun da işin içinde olduğunun farkında olduğumu anlaması için.

En azından içeri girmemişti, şeffaf kâğıtlar yerli yerinde duruyordu. İçeride ilgi çekici hiçbir şey olmadığını önceden biliyor olmalıydı. İçeri girdiğimde, yerde duran katlanmış kâğıdı elime aldım, kâğıtta ne yazdığını hemen okumadım. Önce su içtim, daha sonra banyoya girdim, en sonunda ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girdim. Hayatın bu aşamalarına geldiğinizde, köşeyi dönünce karşınıza ne çıkacak olursa olsun, onu bazı şeyleri yapmış olarak karşılamak isterdiniz.

Ben de tüm bu aklımdakileri tek tek yaparken, bir yandan da notu kimin göndermiş olabileceğini düşünüyordum, gerçi notun Sandra tarafından gönderildiğinden neredeyse emindim, Tony'nin eline geçmiş olması da ihtiyatsızlık olmuştu, nota baktığımda ise şaşırdım ve rahatladım.. Sebastian'dan gelmişti.

Yataktan sıçradım. Sebastian beni görmek istiyordu. Geçen seferki lokantada yeniden buluşmaya ne dermişim, onu soruyordu. Yarın öğlen saat bir buçukta yemek yemek için gelebilir miymişim, merak ediyordu. Bu sefer davetine iştirak etmemi bekliyormuş, öyle yazmıştı.

Kâğıdı ikiye katladım. Sonra bir kez daha ikiye katladım ve pantolonumun cebine koydum.

Aklımdan binlerce çılgın fikir geçiyordu, benim tarafımdan seçilmiş bir yerde buluşmamız gerekirdi ve belki de tüm bu olanlardan sonra yaptıklarından pişman olmuştu...

Sandra

O kadar halsizdim ki artık kapıyı bile kilitlemiyorlardı. Sendeleyerek kalktım ve banyoya gittim, midem altüst olmuştu, gribin verdiği ateş yüzünden tüm gün yataktan kalkamıyordum. Frida beni yemeye ve içmeye zorluyordu, beni zehirlemek istediklerini düşünmeye başlamıştım, gerçi bebeğimin Kardeşlik'e girmesini istediklerini ve bu yüzden bana da zarar vermeyeceklerini içten içe biliyordum. Kahvaltıyı ve daha sonra yemek niyetine içtiğim çorbayı lavaboya kustum. Lavabo kocamandı ve bölgenin geleneksel sarı ayçiçekleriyle süslenmiş paha biçilemez bir porselenden yapılmıştı. Duvarlar da yine sarıya boyanmıştı ve aynanın iki yanında antika lambalar vardı. Sarı kaplamayı balıktan arta kalanlarla kirlettim, tuvalet kâğıdıyla temizlemeye çalıştım, fakat aklım gidip geliyordu, lavaboya kustuklarımı tuvalet kâğıdıyla elimden geldiğince temizledim, keşke klozete kussaydım diye düşündüm, çünkü tüm bu arkamda bıraktıklarımı Frida temizleyecekti ve onu biraz daha kızdıracak olmam beni korkutuyordu.

Karin'i çok az görüyordum. Fred arada sırada hâlâ hayatta olup olmadığıma bakmak için yanıma çıkıyordu. Benimse sadece uykum vardı ve uyuduğumda korkunç şeyler görüyor, bir anda gözlerimi açmama sebep olan tatsız hislere kapılıyordum. Alberto'nun öpücüğünü görmüyordum rüyamda, fakat uyanık olduğumda, o anda gerçekleşiyor olmasını hayal ettiğim aşk sahneleri gözümün önüne geliyordu. Onu üzerimde ya da altımda çırılçıplak hayal ediyordum, fakat onu tamamen çıplak görebilmek için gerekli detayları bulamıyordum. Bu yüzden onu bildiğim kıyafetlerinin içinde hayal ediyordum, bu haliyle, pantolonu ve kırışık gömleğiyle çok hoşuma gidiyordu, bana onu hatırlatan kokusu ise beni çok heyecanlandırıyordu. Normalde, birisiyle yatağa girmeden önce yatakta nasıl

olacağını merak ederdim... Fakat Alberto'yu düşünürken hiçbir şeyi merak etmiyordum. Alberto ve onu Alberto yapan her şey hoşuma gidiyordu. Mütemadiyen yanında olduğumu ve ona sarıldığını düşünüyordum, sonunda aslında bunların hiçbirine sahip olmadığımı hatırlayıp, sinirleniyordum ve yeniden uyuyakalıyordum.

Fakat şimdi, gözlerimi kapatır kapatmaz, onun sesini duymuştum; kapalı kapıyı gıcırdattığını duydum ve gözlerimi yeniden açtım.

"Sandra, iyi misin?"

Nefes almaya cesaret edemeden, gözlerimi iyice açtım. Alberto'nun beni bu kadar içler acısı bir halde bulacağını önceden biliyor olması ve odama kadar gelmesi çok garipti. Bu odanın benim için bir nevi hapishane olduğunu ona kim söylemiş olabilirdi? Duyduklarıma inanmak istiyor, fakat güvenemiyordum.

"Sandra."

İsmim yamacıma kadar geldi.

Yatakta doğruldum. Sanki iki cin tonikten fazlasını içmişim gibi başım dönüyordu.

"Evet," dedim.

"Seni görmek istiyorum, galiba seni seviyorum," dedi.

Seni seviyorum mu? Bunu söylemiş miydi, yoksa ben bunu mu duymak istemiştim?

"Ben de," dedim.

Daha sonra Alberto'nun sesinden farklı bir ses daha duyuldu. Martin'in sesine benzetmiştim. İki ses sanki tartışıyormuş gibi geliyordu, sonra uzaklaştılar. Kafamı yastığa koydum ve Alberto'nun beni sevdiğini söylediğini, tıpkı onu duyduğum gibi yeniden hayal ettim; kısık sesle kapının oradan konuşmuştu. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Peki ben ne yapıyordum?

Julián

Sebastian'ı görmeye gitmeden önce, arabayla Villa Sol'ün önünden geçtim. Sandra'nın haber vermeden bu kadar uzun süre görünmemesi garibime gitmişti. Ciddi anlamda endişeleniyordum, gerilmiştim. Buluşmalarımıza gelmemiş, bana, Faro'daki mesaj kutumuza bir mesaj dahi bırakmamıştı, otelde de ondan gelen bir mesaj yoktu. Hâlbuki otel odama kimselere görünmeden ulaşıp kapının altından not bırakabileceğini biliyordu. Fakat hayır, hiçbir şey yoktu. Bunların hiçbirini yapmamıştı.

Villa Sol'ün ikinci ve üçüncü katlarının pencereleri kapalıydı. Sandra'nın beklenmedik bir şekilde buraları terk edip gittiğini öğrenebilmemin yolu yoktu. Belki de camları bana bir açıklama bırakmak için o kapatmıştı, gerçi eğer kaçarak ayrılmak zorunda kaldıysa bunu yapması o kadar da kolay olmamış gibi geliyordu. Onu tehlikeye atıp atmadığımı bilememenin verdiği çaresizlikle, durumunu sormak için Yılan Balığı'nı aramayı düşündüm. Ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum. Benim fotoğrafım ellerindeydi, beni tanıyorlardı, gözümü kırpıştırıp evlerine giremezdim. Bu yüzden Bremer apartmanlarına doğru devam ettim; diğer Nazilerle golf oynayan, kimsenin saçının teline bile dokunamadığı ünlü bir müteahhit olan bir başka Nazi, Gerhard Bremer'in olmalıydı bu site. Sebastian burada güvende hissediyordu kendini, fakat yine de onun kurnazlığında birisi için bile bir çeşit gaftı bu yaptığı, kimsenin onu burada aramayı aklına getirmeyeceğini düşünmüştü. Gerçi benim aklıma gelmemişti.

Yakına park ettim. Güneşin vurduğu lokantanın camları, her an uçurumun üzerinden uçup gidecekmiş gibi görünüyordu. Kapıya vardığımda beni Martin karşıladı ve Sebastian'ın arka tarafta bir masada oturduğunu söyledi. Onu sormak zorunda kalmamak rahatlatıcıydı.

Şeytani şeffaflığıyla Sebastian, elindeki sigarasıyla arka taraftaki bir masada oturuyordu. Sigarayı içmekten çok, görüntüsünü tamamlamak için yaktığını düşünüyordum, çünkü sigarayı dudaklarına götürdüğünü hiç görmemiştim. Beni gördüğünde, oturmamı işaret etti.

"Siyah pilav ve ıstakoz sipariş ettim," dedi. "Başka bir şey istersen menü isteyebilirim."

Yemeğin iyi olduğunu söyledim, yemekten bir lokma dahi almayacağımı söylemedim, onun parasıru ödediği bir pirinç tanesi dahi girmeyecekti ağzıma.

"Beni görmek isteyeceğini beklemiyordum," dedim. Aslında içten içe bekliyordum, sebebini bilemesem de bekliyordum.

"Birbirimizi asla anlayamayacağız. Bir uzlaşmaya varmamız imkânsız. Sen affetmiyorsun, ben de pişmanlık duymuyorum. Sanırım anlık bir gerçeklik duygusu eksikliği yaşadık. Hepsi bu."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

Garson masayı yemeklerle donatmaya başladı, Sebastian'ın önünde bir diz çökmediği kalmıştı, oysa bana dönüp bakmamıştı bile.

"Seni buraya kadar getirdim çünkü Norveçlilerle yaşayan kız, Sandra için bir şeyler yapmanı istiyorum," o da Norveçliler diyordu, aynı ben ve Sandra gibi. "Hasta ve başına kötü bir şey gelsin istemiyorum. O iş bitti. Kaybettik. Yararsız zarar ise işe yaramaz. Onun senin köstebeğin, grupla bağlantın olduğunu biliyoruz. Al ve götür onu, biz sonsuza kadar yaşamayacağız. Onu al ve bir doktora götür."

"Sandra'yı, Norveçlilerle yaşamaya başladıktan sonra plajda tanıdım. Ben sizi araştırıyordum ve o karşıma çıkıverdi, arkadaş olduk evet, fakat onun, benim yaptıklarım hakkında bir fikri yok, benim sevimli bir yaşlı olduğumu düşünüyor sadece, ona dedesini hatırlatıyorum."

Düşünmeye başladı. Bana tepsiden yemek ikram ediyordu fakat yemiyordum, daha sonra söylediklerinin gerçek olup olmadığını düşünürken, yemeği tepsiye geri koydum.

"Hiçbir şeyden şüphelenmiyor mu?"

Ona Sandra'nın aleyhine argüman vermek istemiyordum, gerçeği kabul etmeye niyetim yoktu. Bu tarz durumlarda, ölene kadar inkâr etmek gerekirdi.

"Hiçbir şeyden. Seni çok seviyor, hatta sana Kara Melek diyor. SS hakkında en ufak bir bilgisi dahi yok."

"O zaman neden seni Norveçlilerin evine hiç davet etmedi?"

"Aksine, davet etti. Gitmemek için sürekli bahaneler buldum. Çekip gitmesi için onu ikna etmeniz gerekirdi, benim onunla ilgili herhangi bir sorumluluğum yok, kaldı ki onu görmeyeli bayağı zaman oldu."

"Muhteşem bir kız," dedi Sebastian. "Bana neden Kara Melek diyor?"

Kafamı bilmem anlamında salladım.

"Belki de seni ay ışığında gördü ve diğerlerinden daha iyi biri olduğunu düşündü."

"Daha iyi?" dedi şüpheli bir gülümsemeyle, tatsız ve acı bir gülümsemeydi bu. "Ben tıpkı onlar gibiyim, onlar da sokakta yürüyen diğer insanlardan çok da kötü değiller."

"Ben bu yaşıma geldim, onlardan daha kötüsüne rastlamadım."

Güzel kokulu siyah pilav tabaklarda servis edildi, tadına bakmadım bile. O ise birkaç kaşık yedikten sonra yemeyi bıraktı. Bu sefer içecek olarak kırmızı şarap ve su ısmarlamıştı. Şarapla dudaklarını ıslatıyor ve su içiyordu. Bense susamış olmama rağmen içmedim.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi, dudaklarını kirlenmesi insanın içini burkan beyaz bez peçeteye silerken, "İçimizde bir hain var ve

bu hainin Sandra olmaması beni sevindirir. Başına hiçbir kaza gelmeyecek olması, beni sevindirir. Saf ve mutlu olması, beni sevindirir."

Sandra

İkisine yaslanarak aşağı indim, aklım ateş ve yorgunluk yüzünden gidip geliyordu. Merdivenlerin dibinde beni tanıdık yüzler ve daha önce hayatımda görmediğim, fakat Kardeşlik'in üyeleri olduğunu tahmin ettiğim diğerleri bekliyordu. Martin gibi birkaç tip ve Martin'in ta kendisi de oradaydı; İspanyol'a benzeyen, beyaz saçlı iki ya da üç adam, başka bir yabancı daha vardı. Diğerleri ise tanıdık simalardı. Yüzler birbiriyle karışmasın diye gözlerimi kapattım.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Karin, elinden geldiğince tatlı bir ses tonuyla.

Başımı hayır anlamında salladım, nasıl iyi hissedebilirdim ki? Absürt bir soruydu bu, o da ne kadar kötü olduğumu gayet iyi biliyordu, fakat kendine eğlence çıkarmak için eline çıkan hiçbir fırsatı da kaçırmazdı.

Beni büyük çabalarla giydirmeyi başarmıştı, aslında beni giydiren Frida olmuştu. Dolapta asılı olan iki elbiseden birini giydirmişti, geri kalan tüm kıyafetlerim kot pantolonlar, tişörtler ve kazaklardı. Pek konuşkan olmamasına rağmen, bu sefer kıyafetlerim, dağ botlarım, saçlarım, piercing'lerim ve dövmelerim hakkında elinden geldiğince yorum yaptı. Kollarımı kaldırmakta güçlük çektiğim için, beni elinden geldiğince sert bir şekilde sallayarak sarsıyordu, sonunda dayanamayarak bağırdım ve bu tarz törenler istemediğimi söyledim. "Cehennemin dibine kadar yolun var," dedim ve yarısını giydiğim kıyafetimle yatağın diğer tarafına yöneldim.

"Sana bir aspirin getireyim," dedi.

"Bana aspirin getirmeyi aklının ucundan bile geçirme, hiçbir şey içemem."

Gözleri parlıyordu. O kadar mavi ve parlaktılar ki annemin Noel için tavana astığı ampullere benziyorlardı. Beni öldürmek için yanıp tutuşuyordu ama öldüremiyordu. Aşağıda beni görmek için bekleyen onlarca insan vardı.

"Tamam, kutlamayı sakince yapalım. Ben sana iyi davranacağım, sense her dediğimi yapacaksın. Hadi, kolunu buradan sok... İşte prenses hazır," dedi beni yatağın ucuna oturtarak. Frida çok güçlüydü, kolları kas yapmıştı.

Ona göre dağ botlarım, Karin'in doğum gününde de giydiğim çiçekli elbiseyle hiç uymuyordu, hava sandalet havası olmamasına rağmen platform topuklu sandaletlerde karar kıldık. Fakat zaten grip olduğum düşünülürse, daha kötü ne olabilirdi ki? Daha sonra banyoya gitti, elinde allık ve bir broşla döndü, broşu etime batırarak taktı.

"Şimdi neredeyse normal görünüyorsun."

Fred'e seslendi, ikisinin arasında merdivenleri indim. Bakışlarımla Alberto'yu aradım, fakat onu göremedim. İşte tam da o anda, tüm sinsiliğiyle Karin bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Ürperdim, o da parfüm kokan şalını üzerime örttü.

"Bodrum her zaman daha soğuk olur," dedi.

Bodrum kelimesini duymak hoşuna gitmemişti. Bodrumlardan pek hoşlanmazdım, filmlerde de genelde kötü şeyler bodrumlarda olurdu. Birilerini oraya kilitler ya da orada öldürürlerdi veya cinayet aletini orada saklarlardı. Ben de bu evde yaşadığım süre boyunca sadece bir kez bodruma inmiştim ve oraya dönmeye niyetim yoktu.

İyi olan tek şey, herkesin bana kibar davranıyor olmasıydı. Bana kendimi nasıl hissettiğimi soruyorlardı, Kara Melek bana yaklaştı, elimi öptü ve bir müddet ellerinin arasında tuttu.

"Ateşi var," dedi diğerlerine dönerek. "Bu durumdayken söz konusu toplantıya katılması doğru olmaz, hiçbir şeyi anlamayacak."

"Zamanı geldi, inan bana," dedi Fred.

Bodruma Frida ve Martin'e yaslanarak indim.

Gerçekten de burası daha soğuktu. Islak bir soğuktu bu.

Herkes zemine çizilmiş güneşin çevresine geçti ve beni de ortalarına koydular. Bana gözlerini dikmiş, büyük bir ciddiyetle bakan Alberto'yu gördüm. Alberto gelmişti, buradaydı. Bir anlık refleks duygusuyla, daha iyi görünmek için ellerimle saçımı düzeltim. Onu daha önce görememiş olmamı açıklayamıyordum, şu an gördüğümden de pek emin değildim zaten. Kara Melek (o an bu ismi ona neden verdiğimi anladım), duaya benzer bir şey söyledi. Söyledikleri aşağı yukarı şöyleydi: Gerçekliğin ve ruhların dünyasını aydınlatan bilge güneş. Senin sayende, Sandra ruhunu kutsuyor. Maddi dünyayı aydınlatan altın güneşin arkasında saklısın. Gerçek hayata ve aydınlanmaya varabilmek için senin bilge güneşine, sonsuz ışığına ulaşmayı arzuluyoruz. Göklerin ötesinde ve kalplerin derinliklerinde, küçük bir delikte, evren yaşıyor, tüm yönlere yayılan bir ışık yanıyor. Bu siperin ötesinde, körler görüyor, yaralar iyileşiyor, hastalıklar düzeliyor ve gece, gündüz oluyor.

Titremeye başladım ve bayılacak gibi oldum, bu da töreni kısaltmalarına sebep oldu. En önemli kısmını halletmişler gibi duruyordu.

Kara Melek ellerini omzuma koydu.

"Artık bize aitsin, biz de sana aitiz. Sen bizim sırlarımızı öğreneceksin, biz de seninkileri."

"Oldu, teşekkürler," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Hepsi sanki daha fazlasını beklermiş gibi bana bakıyorlardı. Belki de bir şeyler hazırlamam gerekirdi fakat kimse bana hiçbir şey söylememişti. Gerçi söylemiş olsalar bile yine de hiçbir şey anlamazdım.

"Üzgünüm," diye ekledim. "Çok mutluyum fakat üşüyorum."

Alberto kolumdan tuttu ve antreye kadar çıkmama yardım etti. Birkaç kadeh içki için her şey hazırlanmıştı. Alberto duraklamadan, beni merdivenlerden yukarı itmeye devam etti.

"Şimdi yatağa gir ve kimseyle konuşma," dedi. "Mümkün olduğunca dinlen."

"Seni seviyorum," dedim, birkaç gün öncesinin seni seviyorumuna karşılık olarak. Birkaç gün mü geçmişti acaba? Ne kadar zaman geçmişti, emin olamıyordum.

Kapıya vardığımda, Frida orada durmuş bize bakıyordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi beni Alberto'nun ellerinden alırken. "Sen diğerleriyle aşağıya in."

Alberto beni bırakmak istemedi sanki, son ana kadar ellerini kolumdan ayırmadı. Daha sonra ellerinin gittiğini fark ettim ve kendimi yapayalnız hissettim.

Frida beni yatağa götürdü ve sandaletlerimi bile çıkarmadan yatağın ortasına yattım.

"Beni bir doktorun görmesi lazım," dedim.

"Merak etme, daha sonra bir doktor çıkacak odana."

Üzerime bir battaniye örttü ve çıktı. Bu sefer anahtarın sesini duymadım. Gerçi gerek de yoktu, nereye gidecektim ki? Düşmanlarla dolu bir kampa benzeyen bu evden nasıl kaçabilirdim ki? Battaniyeye sarıldım ve birazdan bir doktorun beni görmeye çıkacak olması beni rahatsız etse de her şeyi unutmaya çalıştım.

Derin bir uykuya dalmış olmalıydım, çünkü hareket etmekte ve gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Konuşan insanlar hayal ediyordum. Sonunda o seslerin içinden çıkıp, ayılmayı başardım ve üzerimde Fred, Karin ve Kasap'ın yüzlerini gördüğümde başka bir kâbusa girmişim gibi hissettim. Kasap elinde bir iğneyle bana yaklaşıyordu. Bu gerçek olamazdı, bu gerçekten benim başıma geliyor olamazdı. Gülmeye başladım ve gülücüklerim birkaç saniye içerisinde hıçkırığa dönüştü. Yanıyordum.

"İstemiyorum," dedim.

"Tatlım," dedi Karin, "bu iğne seni daha iyi yapacak, o ne yaptığını iyi biliyor."

Hayır! Hayır! Hayır! Şimdiye kadar sadece kâbuslarda hissettiğim bir korkuyla bağırdım. Yüksek sesle bir kez daha hayır diye haykırdım ve doğruldum. Bu sefer gerçekten ayılmıştım. Ayıldığımdan emin olmak için kendimi çimdikledim. Bazen rüyalarımda, olan bitenin gerçek mi rüya mı olduğunu anlayabilmek için çimdiklerdim kendimi, fakat içinde bulunduğum bu korkunç durumun gerçekliğinden hiçbir zaman bu kadar emin olmamıştım.

Bu yaptıklarımı haliyle Fred, Karin ve Kasap da izliyordu.

"Güzelim," dedi Karin. "Ateşin var."

Kasap elini bana doğru uzattı. Eli kocaman ve tıpkı bir ağaç kökü gibi sinirlerle doluydu. Battaniyenin altına saklanıp görünmez olmak, ortadan kaybolmak istiyorum. Battaniyeyi biraz çekti, kolumu arıyordu. Kollarımı, iki demir parçası gibi vücuduma sıkıca yapıştırmıştım. Neyse ki kollarımı ayırmaya çalışmadı. İki parmağıyla bileğimi tuttu, gözlerimi kapattım ve bebeğe koyabileceğim isimleri düşünmeye başladım.

"Ateşi otuz dokuz buçuk derece. Banyo yaptırmak lazım."

"İyi. Frida'ya onu hazırlamasını söyleyeyim," dedi Karin.

Hepsi odadan çıkana kadar gözlerimi açmadım.

Daha sonra elimden geldiğince kıyafetlerimi değiştirdim. Pantolonumu, dağ botlarımı ve kazağımı giydim. Sırt çantamı doldurdum ve sırtıma taktım. Banyoda kustum, galiba bu sefer yere kustum. Yüzümü soğuk suyla yıkadım.

Camı açtım ve sırt çantamı bahçeye fırlattım. Şimdi ne yapacaktım? Aklım gidip geliyordu. Elimi pantolonuma soktum ve Julián'ın hediye ettiği minik kum torbasını tüm gücümle sıktım. Cama doğru uzanan dallara tırmanıp, aşağıya kadar inmeyi deneyebilirdim. Hayal etmek ne kadar kolay, hayal ettiklerimi gerçekleştirmek ise ne kadar zordu. Dal düşündüğüm kadar yakın değildi ve dala doğru atlamak da pek güvenli durmuyordu, fakat bana banyo yaptırmalarına da izin veremezdim. Ne banyosuydu ki bu? Suyla mı yaptıracaklardı? Kasap'ın ağzından çıkan banyo kelimesi kanımı dondurmuştu. Bu yüzden içeri döndüm, bir havluyu ıslattım ve başıma sardım. Ateş, git başımdan, dedim. Pencerenin eşiğine oturdum. Yukarıda hareket eden ve birinin yaktığı sigaraya benzeyen kırmızı bir nokta vardı. Gitmesini bekledikten sonra dala doğru yaklaşmak için hareket etmeye başladım. Ta ki bir çift kol beni arkadan sarmalayana kadar. Kollardan kurtulmaya çalıştım, fakat bir yandan da tanıdık olduklarını hissediyordum.

"Sakin ol. Atlamaya kalkma, kendine zarar verebilirsin."

Alberto'ydu bu ve eğer Alberto'ya bile güvenemeyeceksem, hayatın bir değeri yoktu. İçeri, odaya döndüm. Islak havlu iyi gelmişti, kendimi daha az sersem hissediyordum.

"Gitmek istiyorum. Bana banyo yaptıracaklar."

"Ateşini düşürmek için."

"Ateşim düştü zaten, bana yardım et. Buradan çıkmam lazım. Beni normal bir doktor görmeli."

Bana çok ciddi ve üzgün bakıyordu.

Havluyu başımdan çıkardım ve elimi ıslak saçlarımdan geçirdim.

"Tamam. Aşağı inmene yardım edeceğim. Önce ben atlayacağım, daha sonra dalı sana doğru uzatacağım ve seni aşağıdan, bacaklarından yakalayacağım. Hadi."

Alberto dala doğru uzandı ve yere düştü. Dalın kırılmasından korkuyordum, fakat kırılmadı. Frida gelmek üzereydi muhtemelen, gerçi bana banyo yaptırmak için tüm davetlilerin gitmesini bekliyor da olabilirdi. Dala tutunmak için uzandığımda, vücudumda kalan azıcık enerjiyle parmaklarımı uzattım, dala tırmandım ve kendimi dengeledim. O saniyeler süresince vücudum, omurgam ve kemiklerimin hareket ettiğini hissettim, güzel bir histi, fakat yere atladığımda, Alberto beni zamanında tutamadı. Karnımı yaraladığımı gördüğümde panikledim.

Alberto aceleyle sol kolumu alarak boynuna geçirdi ve beni kucağına aldı. Hızlıca çıktık. Arabayı biraz uzağa park etmişti ve oraya varana kadar çektiğim acı nedeniyle yapmış olduğum her şey için pişmanlık duymaya başlamıştım. Tehlikeye attığım sadece kendim olsaydım, umurumda bile olmazdı fakat korumam gereken savunmasız ve masum bir varlığı da işin içine katmıştım.

Hastaneye girdiğimizde, Alberto, bir masanın arkasında duran hemşireye ateşim olduğunu, belki de grip olduğumu, ayrıca hamileliğimi ve yere düştüğümü anlattı. Küçük bir odada bekledik. Beş dakika sonra Alberto gitmek zorunda olduğunu, fakat endişelenmememi, bana burada iyi bakacaklarını ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğini söyledi. Gözlerimi kapatmamla çevremdeki her şey dönmeye başladı.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Julián

Başıma gelen onca şeyden sonra bile, Yılan Balığı'nın odama girmesini beklemezdim. Olduğum yerde kalıvermiştim. Bir anda birilerinin kapıyı zorladığını fark ettim, yataktan bile kalkamadan, bana yaklaştığını gördüm. Ölümün gelişini gördüm. Yatakta iki büyük yastığa dayanmış bir halde yatıyordum, cam dibi gözlüklerim gözümdeydi ve gazete okuyordum. Hafif bir akşam yemeği yemiştim ve saat yedide her zamanki haplarımı içmiştim. O kadar rahatlamıştım ki en ufak bir harekette bile bulunmaya zorlanıyordum.

"Rahat olun. Sizinle sadece konuşmak istiyorum."

Ben yavaşça yorganın içinden çıkarken, zayıf kemiklerimi yataktan çıkarıp, banyoya giderken ayaklarım üşümesin diye giydiğim, giyerken kolaylık olsun diye en uygun yerde bıraktığım terliklerimi ayaklarıma geçirirken, Yılan Balığı durmuş beni izliyordu.

"Acele etmeniz lazım," dedi. "Hastaneye gitmelisiniz. Sandra orada ve kendini iyi hissetmiyor."

Bana söylediği her bir kelimeyi daha iyi anlayabilmem için ve kafam karışmasın diye tane tane ve yavaş konuşuyordu.

"Nesi var?" dedim durumu anlamaya çalışarak.

"Onu hastaneye ben götürdüm. Villa Sol'ün penceresinden kaçması gerekti."

"Penceresinden mi?"

Sonunda ayılıyordum. Sandra'nın odasının olduğu ikinci katın pencerelerini gözümün önüne getirdim.

"Penceresinden," diye tekrarladım. "Peki sen buraya nasıl girdin?"

"Çok kolay oldu. Bu tarz yerlerde güvenlik pek iyi değildir. Üzerinizi giyin ve hastaneye gidin, benim Christensenlerin evine dönmem gerekiyor. Olur mu?"

Bugün giydiğim gömleği askıdan çıkardım. Onun yanında pijamamı çıkarıp, gömleği giymem gerekti; üzerimi çıkardığımda, zayıf kollarıma gözü takıldı. Gözlerinde şefkat ve gıpta dolu bir ışık gördüm sanki. Benim yaşıma geldiğinde, hayatın o anında ne yapılması gerekirse, onun yapıldığının farkına varacak ve bunun aslında bir kahramanlık olmadığını anlayacaktı.

Daha acele edebilmem için giyinmeme yardım etti.

"Ayakkabılarınız nerede?" diye sordu, ben pijamamın altını çıkarırken o da çevresine bakınıyordu.

"Banyoda."

Ayakkabılarımı içinde çoraplarla birlikte oraya koyardım her zaman.

"Atladığında yaralandı. Yere kötü bir pozisyonda düştü," dedi ayakkabılarımı uzatırken. Ben de soru sormak için zaman harcamadan, hızlıca hareket etmeye çalışıyordum.

Tek eksiğim lenslerimdi. Tıraş makinesiyle hızlıca tıraş olduktan sonra, iki seferlik ilaç aldım.

Gece rutubetliydi, hastaneye vardığımda Sandra'yı henüz muayene ettiklerini söylediler. Aile ferdi olup olmadığımı sorduklarında öyle olduğumu ve ona bakacağımı söyledim.

Acil servislerde yapılan muayeneleri biliyordum. Perdelerle ayrılmış minik bir bölmeye alınan kişiye, kan tahlilleri için kan ve idrar tahlili için idrar aldıktan sonra serum takıyorlardı. Ona eşlik etmek için yanına gitmek istedim fakat izin vermediler. Birdenbire Sandra'nın bilincinin yerinde olmamasından, onun hamile olduğunu fark etmeyen hastane görevlilerinin de ona röntgen çekmelerinden korktum. Eğer aptal değillerse, böyle bir durumun gerçekleşmesi imkânsızdı. Yılan Balığı da bana Sandra'nın bilincinin açık olduğuna dair hiçbir şey söylememişti. Yine de danışmaya gittim.

"Lütfen doktorlara hamile olduğunu söyleyin."

"Onlar ne yapmaları gerektiğini biliyorlar," dedi hemşire. "Merak etmeyin."

Merak etmeyin, merak etmeyin. Hayatta başımıza gelen en kötü şeyler, merak etmemek yüzünden olmamış mıydı? Bekleme salonunda oturdum. Neden pencereden kaçmıştı? Şimdi pencereden değil, çok daha önceden kapıdan çıkıp gitmiş olması gerekirdi.

Nasıl olduğunu bilmek istiyordum, her an bir doktor çıkar da benimle konuşmak ister diye korktuğumdan kahve makinesine gidip bir kahve almaya bile cesaret edemedim. En sonunda kahve almaya karar verdiğimde de herhangi bir garanti olmamasına rağmen, hemşirelerin masasına gidip, biri benimle konuşmaya gelirse haber vermelerini söyledim. Geri döndüğümde, canlarını sıkma riskini göze alarak, kahve makinesine gittiğimde benimle konuşmak için birinin gelip gelmediğini sordum.

"Bakayım," dedi hemşire telefonu kaldırarak. "İçeri girebilirsiniz."

Kahveyi dilimi yakarak bir dikişte içtim ve birkaç hafta önce uzaktan gördüğüm aynı mekânın içine adım attım.

Sandra beni gördüğüne şaşırmıştı.

"Bilincin hep açık mıydı?"

"Evet, sanırım öyleydi," dedi.

"Röntgen çekmediler, değil mi?"

Başını hayır anlamında salladı ve büyük bir yorgunlukla bana baktı.

"Ben de, bebek de iyiyiz. Ateşim düştü, söylediklerine göre tek yapmam gereken şey dinlenmek, tüm bu sıkıntılara büyük bir stres sebep olmuş. Peki sen neden buradasın? Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Yılan Balığı söyledi, senin için endişeleniyor."

"Nerede?" diye sordu o tipik heyecanlı ses tonuyla.

Omzumu silktim, çünkü nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Hastaneden çıkmadan önce, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ultrasona girmesini istediler. Ateşini düşürmüş ve tek ilacın dinlenmek olacağı bir tedaviye başlaması gerektiğini söylemişlerdi.

Arabaya bindiğimizde hiçbir şeyi olmadığını söyledi. Fred'in ona ödediği para ve kendi birkaç eşyasının olduğu sırt çantasını bahçede bırakmıştı. Ona nere[illegible] etmemesini ve ne yapmak istediğini söyledim. Otelin alternatif [illegible]unu kullanarak odama gitmemizi, fakat otele varmadan önce nöbetçi bir eczanede durup doktorun yazdığı bir şurupla diş fırçası almamızı istediğini söyledi.

Benden istediği her şeyi yaptım, bir yandan da odamdaki çift kişilik yatak sorununu nasıl çözebileceğimizi düşünüyordum. Genç olsaydım, yatak örtüsünü katlayıp, bir-iki battaniyeyle yerde bir yatak yapar, orada yatabilirdim, fakat bu tarz şeyler için artık yaşım geçmişti. Eğer yerde yatarsam, kemiklerim kaskatı olmuş bir şekilde kalkacaktım ve Sandra benimle ilgilenmek zorunda kalacaktı. Odadaki iki koltuğu birleştirebilirdim fakat o zaman da Sandra'nın gerçek beni, şişe dibi gözlüklerini takıp her gece beş ya da altı kez tuvalete kalkan pijamalı yaşlı adamı görmesinden korkuyordum. Belki de bu, kısa arkadaşlığımız süresince Sandra'nın ve benim öğrenmemiz gereken son dersti.

Arada sırada kararan, tanıdık koridor ve merdivenlerden yürüdük. Kapıları ses yapmadan açmaya çalışıyorduk, fakat Sandra aldığı darbe yüzünden topallıyordu, ben de bir yerlere takılıp düşmekten korkuyordum. Odanın kapısına sağ salim vardığımızda rahat bir nefes aldık. Kartı çıkarıp kapının yanındaki kutudan geçirdim, yeşil ışık

yandı ve içeri girdik. Sandra kendini yatağa bıraktı ve sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları sessizce süzülürken dudaklarını ısırıyordu.

Bir saat içerisinde kahvaltı büfesini açacaklardı ve Sandra'ya leziz yemeklerden getirecektim. Ona yatağa girmesini, hiçbir şey için endişelenmemesini, dinlenmesini ve sabaha her şeyi daha farklı göreceğini söyledim. Ağzımdan çıkanlar sadece sözcüklerdi, fakat mantıklı olduklarından Sandra'yı ikna edebilmişlerdi. Beş dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı bile.

Ben de Sandra'nın bir kenarına yattığı yatağın, her zaman yattığım diğer kenarına, telefon ve banyo tarafındaki kenarına yatarak yere düşmüş gazeteyi elime aldım. Artık dünün gazetesi olmuştu, bugün başka talihsizlikler oluyordu. Ayakkabılarımı bile çıkarmadım, kahvaltıdan önce uyumak istemiyordum. Kahvaltıdan sonra kesinlikle kestirecektim.

Yemek salonuna çok erken inmedim, daha dolu bir anında inmek istiyordum, böylece kendi kahvaltımı bitirdikten sonra elimdeki çantaya meyve, iki çörek ve domatesli jambonlu küçük bir sandviç koyabilecektim. Masaların üzerine koydukları kafeinsiz kahve paketlerinden birini alıp, bir bardağa sıcak süt dökecek ve elimi bacağıma doğru uzatıp yukarı çıkaracaktım. Böylece dikkat çekmeyecektim fakat olur da biri beni fark ederse de olayı yaşıma bağlayacak ve bu yaşlarda bu hareketlerin normal olduğunu söyleyecektim.

Asansöre bindiğim an, her şeyi halletmiş olacaktım.

Kapıyı açarken neredeyse sütü döküyordum fakat küçük sehpanın üzerine birkaç kâğıt mendil, çörek, meyve, sıcak süt, kahve ve paketlenmiş şekerler yerleştirdiğimde çok memnun oldum. Sandra uyandığında sehpayı görecekti, belki süt soğumuş olacaktı fakat uzun ve ince bardağı, minibardan alıp musluktan sıcak suyla dolduracağım bir bardağın içinde saklamayı deneyebilirdim.

Kapıya rahatsız etmeyiniz kartonunu astım, yatağın benim tarafıma, örtünün üzerine oturdum, lenslerimi ve ayakkabılarımı çıkardım, bir battaniyeye sarılıp, küçük bir çocuk gibi uyudum. Uyandığımda saat on bir olmuştu ve Sandra hâlâ uyuyordu. Gömleğimi değiştirdim ve elimden geldiğince usulca tıraş oldum, Sandra'yı uyandırmak istemediğimden duş almadım. Kahvaltının yanına bir not bıraktım.

Koridorda temizlik arabası duruyordu; görevliye bakınıp, çok yorgun olduğumu ve hemen geri dönmeyi düşündüğümü, bu yüzden odamı bugünlük temizlememelerini söyledim.

Yılan Balığı'nı bulmaya çalıştım. Frida bu saatte Villa Sol'de temizlik yapıyor olmalıydı. Evinin önünden geçtim. Yılan Balığı'nın kullandığı ve normalde orada park halinde duran Elfe'nin eski arabası ortalıkta görünmüyordu. Bir yerlere gitmek için buralarda yaşayan herkesin geçmesi gereken dört yol ağzında yaklaşık bir saat bekledim. Süpermarketin park yerinde Yılan Balığı'yla karşılaştığımız o günden sonra, aslında bana zarar vermek istemediğini, sadece Sandra'nın benimle görülmesinin yaratacağı tehlikeyi ve bu tehlikenin yoğunluğunu anlatmak, fark ettirmek istediğini anlamıştım. Bir darbeyle beni ortadan kaldırmayı düşünmüyordu. Sandra'ya yardım etmesinin sebebinin sadece aşk mı, yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmek istiyordum. Gerçi aşktan daha geçerli bir sebep olabilir miydi ki?

Diğer yandan, huzursuzdum. Eğer Sandra'yı aramaya kalkışırlarsa, benim odamda olabileceğini fark edeceklerdi, bu yüzden de mümkün olan en kısa sürede buralardan gitmek gerekiyordu. Hızlı hareket etmeli ve gecenin bir yarısı hareket ettiğinden çok kalabalık olmayan bir otobüse bilet alıp, ne yapacağını sormadan Sandra'ya vermeliydim.

Sandra

Sıçrayarak uyandım, sanki birisi suratıma tokat atmıştı. Ampulü çantama koyan Frida değildi. Kendi kurdukları tuzağa düşmem için Fred ve Karin koymuştu. Kardeşlik'e girmekten başka çarem kalmasın diye beni daha da derine gömmüşlerdi. Kendi düşünceleriyle yetiştirecekleri yeni bir insan istedikleri için benim onlara katılmamı arzuluyorlardı. Karnım ağrıyordu fakat ateşim düşmüştü. Kendimi kafası karışık hissediyordum, bir an nerede olduğumu çıkaramadım. Bir otel odasıydı. Gözlerimi yeniden kapattım, burası Julián'ın otel odasıydı fakat o burada değildi. Saat öğleden sonra bir buçuk olmuştu. Yere düşüp karnımı vurduğumu ve hastaneyi hatırladım. Artık özgürdüm. Banyoya gitmek için ayağa kalktım, masanın üzerindeki kahvaltıyı ve Julián'ın bana yazdığı, odadan çıkmamamı söyleyen notunu gördüm. Perdeleri açtım. Ne kadar muhteşem bir terastı bu! Diğer çatılar ve bir çizgi halinde uzayıp giden deniz görünüyordu. Bir anlık ferahlamam, yerini üşütmeye bıraktı. Orada duran bir şişeden su içtim ve yeniden yattım. Belki de hayatın anlamı olmadığını düşünüp durmaktan vazgeçmeliydim artık. Hayatın bir anlamı olmadığını fark edip kısa vadeli planlarla yaşayanlar vardı, geri kalanlar da bu gerçeği daha geç fark edip, tıpkı benim gibi bir hayalin içinde yaşıyorlardı.

Ben de işte bu ana kadar bir hayalin içinde yaşamıştım. Şimdiden sonra ise, asıl gerçekliğin bana bağlı olduğunu biliyordum. Villa Sol'e geri dönmeyi istemiyordum, geri dönemezdim zaten; fakat Alberto'yu görmeden, bu Kardeşlik saçmalığından ayrılıp benimle yeni bir hayata başlamasını teklif etmeden Dianium'dan ayrılamazdım. Her ne kadar az da olsalar, bana ait olan şeylerin, Norveçlilerin elinde kalması da beni ayrıca rahatsız ediyordu. Onlarda kalmasındansa, çöpe atmayı yeğlerdim.

Yeniden uyandığımda saat üçtü. Acıkmıştım. Kahvaltı ettim, duş aldım ve üzerimi giydim. Biraz ferahlamak için terasa çıktım. Yaşadığım bu macera benim için sona ermişti artık. Alberto'yu bir daha göremeyeceğime dair korkunç bir his beliriverdi içimde. Gençlik yıllarında yaşadığımız, sadece o aylar süresince var olan yaz aşkları ya da bileğimde taşıdığım kelebek dövmesi gibi olduğunu hissediyordum.

Julián

Sandra'nın durumu çok daha iyiydi, neşesi yerine geliyordu. Sabahleyin odada bıraktığım kahvaltılıkları yemişti, yatağa gömülmüş huzur içinde gazete okuyordu. Kapının diğer yarısından birilerinin geçtiğini ve görevlilerden birinin her an içeri girmesinden korktuğunu söyledi.

"Her geçen saat daha da tehlikeli bir yer oluyor burası," dedim. "Yarın sabah altıda kalkan bir otobüse bilet aldım senin için. O zamana kadar dinlenip, toparlanman için zamanın var. Karnın acıyor mu?"

"Biraz morardı, o kadar," dedi düşünceli bir ses tonuyla.

"Artık geriye dönüş yok Sandra. Artık burada yapacağın bir şey kalmadı."

"Eşyamı almadan gitmeyeceğim. En azından içinde param ve kimliklerin olduğu, bahçede kalan sırt çantamı istiyorum. Ayrıca motosikleti de geri vermem lazım, benim değil."

"Tüm bunların çaresi var. Başka bir kimlik çıkarabilirsin, motosiklet de eski zaten. Oraya dönmeye, o riski almaya değmez."

"Öylece çekip gidemem," dedi kararlı ve asık bir suratla. "Benim eşyamın o ikisine kalmasına izin vermeyeceğim. Şimdiye kadar çaldıklarıyla yaşadılar fakat beni soyamayacaklar."

"Sakın tüm bunları Yılan Balığı'nı bir kez daha görmek için yapıyor olmayasın?"

"Eğer elimden gelseydi, Alberto'yu da yanımda götürürdüm fakat karar onun, benim nerede olduğumu biliyor..."

Sesi birdenbire melankolik ve hayalperest bir hal aldı, Yılan Balığı ismi bile onu başka âlemlere taşımaya yetiyordu.

"Ben giderim. Fredrik Christensen'le konuşmak istiyorum ve onunla konuşmak için çok uygun bir an olabilir bu. Eğer akşama kadar hayatta olduğuma dair bir işaret vermezsem, çalar saati kur, taksi bulamama ihtimaline karşı, otobüs istasyonuna yürüyerek gitmek için yeterli zamanın olmasından emin olacağın bir saatte kalk ve alternatif yolu kullanarak otelden çık. Sırt çantası ve diğer masalları unut. Harcamaların için yanına yirmi avro al."

"Bu dediklerin sadece benim işime yarıyor, başına bir şey gelirse kendimi asla affedemem," dedi.

"Başıma bir şey gelmeyecek, fakat her zaman en kötüsünü düşünmek ve bir B planı yapmak lazım."

Sandra, Yılan Balığı'na olan aşkı, benim fiziksel sağlığımla ilgili duyduğu endişe, sabaha kadar olup biteceklerin gerginliği ve normal hayatına geri döndükten sonra olacakların heyecanıyla gülümsedi.

Aç olup olmadığını ve ona yiyecek bir şey getirmemi isteyip istemediğini sordum, bir elma kaldığını ve son zamanlarda şu veya bu şekilde hep bir yerlere kapatıldığını söyledi.

Villa Sol'e gitmek için uygun anın gelmesini beklerken zaman hızla geçip gitti.

Villa Sol'ün kapısına park ettim. Duvarların arkasından çıt çıkmıyordu. Arada sırada uçuşan yapraklar, sokağı canlandırıyordu. Akşam oluyordu. Zili çaldım.

Bana kim olduğumu sorduklarında, gerçeği, Sandra'nın arkadaşı olduğumu söyledim.

Kapıyı açmaya Fredrik geldi. Kapıyı ardına kadar değil, sadece beni görecek kadar açtı.

"Sandra'nın eşyasını almaya geldim. Bahçede bir sırt çantası, odada birkaç parça eşya ve garajda da motosikletini bırakmış."

"Sandra," diye tekrar etti yavaşça düşünerek. "Nerede o? Onun için endişeleniyoruz."

"Kendini iyi hissediyor, kasabadan gitti."

Bana daha dikkatli bir şekilde baktı. Aniden, beni tanımıştı.

Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Evet, ben fotoğraftaki adamım. Seni ve diğerlerini takip eden adam."

İçeri girmem için kapıyı açtı, içeri girdim, arkamdan yeniden kapattı kapıyı. Çevresinde şezlonglar olan havuz, yemek masası, barbekü. Gökyüzüne kadar uzanan ağaçlar, yarı vahşi bırakılmış otlar, ıslak toprak kokusu. Çok güzel bir masayı çevreleyen demir sandalyelere oturduk, şalımı boynuma daha sıkı doladım. O ise soğuğa benden daha dayanıklıydı ve sadece gömleğiyle oturuyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedim, "ve Sandra'yı bu işin dışında tutmamız daha iyi olur. Ben ona anlatana kadar, sizin kim olduğunuz hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu."

"O artık bizden biri."

"Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Sandra hiçbir zaman seninkilerden veya benimkilerden olmayacak. Rüzgârın ellerinde o. Bu eve şans eseri esiverdi."

"Hiçbir şey şans eseri değildi. O bizimle, bizim hayatımızda ve bunu hiç kimse ya da hiçbir şey değiştiremez."

Fredrik Christensen inatçı, korkunç ve çevresine tiksindirici bir üstünlük havası taslayan bir canavardı. Benimle konuşurken, sanki bir hamamböceğine bakarmışçasına, çenesini kaldırıyordu.

"Eğer bana Sandra'nın eşyasını verip onu rahat bırakırsan, sizi ifşa etmem."

"Nasıl emin olabilirim?"

Ürperdim. Salonun pencerelerinden biri bizi gözetliyordu, Karin olmalıydı bu.

"Bizim yaşımızda hiç kimse mahkemeye çıkamaz. Başlangıçta sadece intikam arzuluyordum, şimdi ise Sandra gibi insanların geleceğini de düşünüyorum."

"Beni kandıramazsın," dedi Fredrik. "Eğer birileri bana, bizim size yaptığımızı yapsaydı, onları asla affetmezdim."

"Çok farklı olduğumuzu unutma sakın. Ayrıca, yakın zamanda öleceksiniz."

Bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

"Senin bilmediğinden emin olduğum bir sır biliyorum" dedim.

Christensen'in üşümesi zordu. Kollarını gererek arkasına yaslandı, rüzgâr bedenini sarmalıyordu.

"Bu kızın üç beş parça paçavrası o kadar önemli mi senin için?"

"Paçavra ya da değil, ona aitler."

"Tamam, eğer sırrın işe yarar bir şeyse, eşyayı sana veririm."

"Kendinize yaptığınız iğnelerle ilgili."

Dikkati tamamen dağılmıştı.

"İçeriğini analiz ettirdim."

"Bu imkânsız," dedi.

"Kullanılmış şırıngalardan birini kullanarak laboratuvarda inceleme yapmayı başardılar. Çöp tenekesinde buldum."

Duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

"Sana sonuçları gösterebilirim, donup kalacaksın."

"Şu an elimdesin. Eğer istersem, buradan canlı çıkamazsın."

"O zaman asla gerçeği bilemezsin."

"Bana daha fazlasını söyle."

"Yüksek konsantrasyonda hazırlanmış bir multivitamin karışımı, fakat aslında ortalıkta satılanlardan hiçbir farkı yok."

"Ortalıkta satılanlarla aynı şeyden yapılıyor olamaz," dedi şüpheli bir tavırla. "Karın o iğneler sayesinde düzeliyor."

"O düzelme bir placebo etkisinden başka bir şey değil. Önce düzeliyor, daha sonra kötüleşiyor. Eğer ona faydası olacaksa, gerçeği ona söylemeyebilirsin. Fakat o iğneler hayatınızı uzatmıyor. Bir gün zatürree olacak, hastaneye kaldırılacak ve oradan çıkamayacaksın. Karin'in de tekerlekli sandalyeye düşmesine çok az kaldı."

"Seni aşağılık herif!"

"Ne olduğum önemli değil, önemli olan saf gerçekler. Bana inanmıyorsan, bir ampulü al ve incelet, böylece mücevherlerini ve tablolarını harcamak zorunda kalmazsın belki."

Büyük bedenini zorlanarak yerinden kaldırdı ve eve girdi. Dışarı çıkana kadar, Karin beni gözetlemeye devam etti. Sandalyenin demiri yüzünden boynum donmuştu, fakat hareket etmedim ve hiçbir şey düşünmedim, düşünerek dikkatimi dağıtmak istemiyordum. Yaklaşık yarım saat boyunca, dikkatimi dağıtmamaya çalışarak, tüm algılarım açık, soğuktan donmuş bir şekilde bekledim. Fred elinde sırt çantası ve elbiselerle dolu başka bir torbayla çıktığında da büyük bir tatmin duygusu hissettim.

"İşte burada," dedi. "Motosikleti garajdan çıkardım, arabanın yanında."

Sandra'nın bu evde çalıştığı süre boyunca kazandığı paranın içinde olduğundan emin olmak için sırt çantasını açtım. Yaklaşık üç bin avro, bir dergi, kimlikler ve ehliyet vardı. Plastik poşete bakmadım, gördüklerim yeterliydi.

Pantolonun arka cebine elimi atıp, analiz sonuçlarının olduğu katlanmış kâğıdı çıkarabilmek için ayağa kalkmam gerekti.

"Bak, seni kandırmıyorum. Yine de inanmazsan, kendin de inceletebilirsin."

"Bu analizin, ampullerdeki sıvıdan yapıldığına inanmamı istiyorsun. Herhangi bir şeyden yapılmış olabilir bu test."

"Ne istiyorsan onu düşün ama asıl gerçek bu."

Yeniden oturmadım. Fredrik sonuçları okurken, sırt çantası ve poşetle çıkışa doğru yöneldim. Kapıyı içeriden açmakta zorlandım, fakat sonunda başardım ve onun duvarlarının içinden çıkabildiğim için kendimi o kadar özgür hissettim ki içim şarkı söyleme isteğiyle doldu.

Yazlık eve inip, kiracıyı arabayı Tosalet'e kadar çıkarıp, daha sonra motosikletle dönmesi için ikna ettim. Eski karısının onu araba kullanırken öldürmeye çalışmadığına ikna etmek bayağı zor oldu. Sonunda motosikleti bungalova bağlı bir şekilde gördüğümde rahatladım.

Otele dönmeden önce, kızarmış piliç satan bir dükkâna uğradım, biraz kızarmış patates ve bir kızarmış piliç aldım. Otel odamın katına çıktığımda, asansörü piliç kokusu sarmıştı.

Kartı endişeyle kutusuna soktum. Ben burada yokken neler olup bitmiş olabileceğini bilmiyordum, belki de Sandra'nın peşine düşmüşlerdi. Kapıyı kapatır kapatmaz Sandra diye bağırdım. Hiçbir ses ya da cevap gelmeyince, yumruklarımı sıktım.

Düşman tarafından yıkılmış, kirletilmiş ve tamamen darmadağın edilmiş yatağın üzerine sırt çantasını ve poşeti bıraktım. Onu aramaya koyulmadan önce banyoya bakacaktım ki terastan içeri girdi.

"Nasıl gitti?"

Hissettiğim mutluluğu Sandra asla bilemeyecekti. İçeri süzülen gece ve gökyüzünde dolaşan koyu mavi bulutlar gibi girmişti o terastan içeri.

"Beklediğimden daha iyi. İşte eşyan burada."

"Benim saçma bir kaprisim yüzünden Villa Sol'de başına gelebilecekleri düşündükçe öldüm öldüm dirildim."

"Motosikleti evde bıraktım," dedim muhteşem sözcüklerine karşılık olarak.

Sandra

Julián kıyafetlerini çıkarmadan yatağa girdi. Olur da aniden kaçmamız gerekirse diye önlem aldığını söylese de tek sebebin bu olmadığını tahmin ediyordum.

"Sen dinlen, endişelenme. Saat beşte uyandırırım seni, ben az uyurum zaten."

Julián beni sakinleştiriyor, bana huzur veriyordu. Derin bir uykuya daldım, koluma dokunarak beni uyandırdığında, sanki beş dakika geçmiş gibiydi.

"Zaman geldi," dedi.

Günün en hüzünlü saatinde, gizli yolu kullanarak otelden çıktık, insanlar hâlâ uyuyordu; gece bitmemiş, gün başlamamıştı.

Otobüse binmeden önce, Julián'ın bir espresso, benim de bir sütlü kahve içmemiz için zamanımız kaldı. Adresimi Alberto'ya ulaştırmasını rica ettim. Daha sonra otobüs camından el sallayarak veda ettim Julián'a. Kasabadan aldığı pantolonu giymiş, boynuna da şalını sarmıştı, her zamanki gibi sinekkaydı tıraş olmuştu. Görünmeyecek kadar küçülene kadar ona baktım.

Julián

Hikâyeler, zihin ya da yürek son noktayı koyarak onlarla ilişkisini kesmeden bitmezler. Sandra için bu hikâyenin sonu, evine dönen otobüse adım attığı an gelmişti, Yılan Balığı'yla ilgili daha birçok hayale kapılacaktı elbette, fakat bu ilişki gerçekleşse bile dünün dünyasında değil, yeni bir dünyada olacaktı. Şimdinin dünyasında da benim işim bitmemişti henüz. Şimdiye kadar atlattığım onca şeyden sonra henüz ölmememin sebebi de buydu, henüz yapmam gereken her şeyi yapmamıştım, hedefime doğru asker adımlarıyla yürümeliydim. Bahçesinde gerçekleştirdiğimiz o konuşmadan sonra Fredrik Christensen herkesi uyarmış mıydı acaba? Önlem alındıysa ilk görüşmemizden sonra Sebastian gerekli tüm önlemleri almış olmalıydı. Aslında tüm bunları, otobüsle birlikte benden uzaklaşan ve benim yabancısı olduğum apayrı bir geleceğe giden Sandra'yı düşünmemek için düşünüyordum.

Bacaklarımın beni bir yerlere sürüklemesine izin verdim, canım yürümek istiyordu, son zamanlarda daha ziyade arabada oturmuştum. Ceketimi iliklediim, ellerimi ceplerine soktum ve kendimi denizden esen rüzgâra bıraktım. Senelerdir günde üç paket sigara içen ben değilmişim gibi rahatça nefes almamı sağlayan, ciğerlerimi açan nemli ve kutsal bir rüzgârdı bu. Adımlarımın beni nere-

sürüklediğini fark ettiğimde, limana varmıştım. Gün doğmuştu ve havanın soğukluğu, güneşin ışınlarıyla normalleşmeye başlamıştı. Düşünmeden, otomatik bir şekilde yürüdüm, zihnimdeki adımlar beni *Estrella* ve Heim'a götürdü, daha doğrusu, *Estrella*'nın eskiden durduğu yere.

Dikkatim dağılmış bir şekilde çevreme bakındım, belki de yön duygum körelmeye başlamıştı, benim gibi yaşlı bir kurdun, bir gün nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadan ya da olduğunu düşündüğü yerde olmadığını fark edemeden çevresine bakınması pek de şaşırtıcı bir durum olmazdı. Fakat şu an burada eksik olan tek şey *Estrella*'nın ta kendisiydi, karşısında duran bar ve diğer tekneler, sınırları gösteren kırmızı çift şeritler ve yaklaşık iki yüz metre ileride, park yeri olarak kullandıkları açıklık da yerli yerindeydi. Ne *Estrella* ne de Heim ortalıkta görünüyordu, bu durum beni endişelendirmişti. Aklının yerinde olmadığını düşündükleri anda, tıpkı Elfe'ye yaptıkları gibi ondan da kurtulmuşlardı. Kendini savunmaktan âciz olanları gereksiz bir yük gibi görüyorlardı, onları taşıyacak güçleri yoktu. Heim da kim olmuş olursa olsun, artık rahatsızlık verici bir maddeye dönüşmüştü.

Bu sefer kafeinsiz, başka bir kahve içtim, Sandra'nın şimdiye kaç kilometre uzaklaşmış olduğunu hesaplamaya çalıştım. Onunla Madrid'e gitmek isterdim, hâlâ otobüs yolculuğu yapabilecek durumdaydım, bir hostelde birkaç gün geçirebilirdim. Fakat tek başına seyahat için değmezdi, artık gördüğüm onca şeyden sonra yeni bir şey görmeye zamanım kalmamıştı, bu yüzden her şeyi olduğu gibi bırakmak, ileri veya geri hareket ettirmemek en doğrusu olacaktı. Burada, Salva'nın son günlerini geçirmeye karar verdiği yerde kalacaktım, bana Salva'dan daha fazla benzeyen kimse olmamıştı, işte, Salva bana gideceğim yolu da hazır bırakmıştı, ne demeye bunu reddedecektim ki? Buenos Aires'ten yola çıktığım ilk andan itibaren, fillerin yolculuğuna çıktığımı ve geri dönmeyeceğimi biliyordum. Ne

demeye geri dönecektim ki? Anılarım beni terk etmiyorlardı ne de olsa. Tres Olivos iyi bir tercihti. Buranın masrafını karşılayabilirdim, beni burada kimsecikler aramazdı. Hayat önündeki sepete bir şey koyduğunda, onu kabul edip almak lazımdı; aksi takdirde bedeli ağır olurdu. Hayat her zaman bizden daha fazlasını bilirdi.

Anılarını benden daha iyi saklamasını bilen ince ve yorgun bacaklarımla, otobüs durağının yakınına park ettiğim arabaya kadar yürüdüm. Hiçbir tehlikeyi kafama takmadan otele gittim. Lenslerimi çıkardım, pijamalarımı giydim ve yatağa girdim: Hasta olduğum zamanlar hariç, gün ortasında asla yapmadığım bir şeydi bu. Fakat şu an bedenim, dinlenmek ve yaşadığı onca gerginlikten arınmak istiyordu; hiçbir şey düşünmeden uyumaya, Sandra'nın otobüs camından el sallayışını endişe duymaksızın, olduğu gibi kabul etmeye ihtiyaç duyuyordu.

Sandra

Dianium'dan çıkıp, otobana girene kadar, yanımdaki yolcuya dikkat etmemiştim. Günün ilk ışıkları buğulu sisin arkasından çıkıp ortalığı aydınlatarak yavaşça kaybolurlarken, ben de kendi düşüncelerime gömülmüştüm. Gözden kaybolana kadar Julián'a bakmıştım, onu bir daha göremeyecek olmam içimi acıtıyordu ve nedense gözümü, boynuna taktığı şaldan alamıyordum. Derin nefes almalıydım. Otel odasındayken, yanımda gömleğini dahi çıkarmamaya dikkat etmiş olsa bile, ona yanlışlıkla dokunduğumda hissettiğim zayıf ve bitkin kollarını ve banyoda gördüğüm ilaç cephaneliğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Son demlerini yaşamasına rağmen korku duymuyordu. Korkunun yaşı olduğunu sanmıyordum hâlbuki. Kendi adıma, Kardeşlik'in ellerinde gerçekleşebilecek projelerin tehlikesi,

bu yolculuğun sonunda karşıma çıkacaklar kadar korkutmuyordu beni. Normallikten çok daha fazla korkuyordum, içinde görev ya da yararlanma olmayan gündelik hayattan çekiniyordum. Yine de, Eylül ayında Dianium'a gelen ve dünyanın bana borçlu olduğuna inanan yarı aptal kız değildim artık. Artık farklı, daha acı, fakat aynı zamanda daha huzur verici bir şey Hissediyordum. Açıklayamıyordum bu hissettiğimi. Vedalaşırken az daha Julián'a sarılıp, onu kendime doğru çekecektim, fakat tam sarılmak üzereyken, bunun ikimiz için de iyi olmayacağına karar verdim. Elveda demenin nesi iyiydi ki? Yanımda oturan yolcu yirmi beş yaşlarında olmalıydı ve oturur oturmaz uyuyakalmıştı. Kafası omzuma düşmüştü ve bacaklarını öyle bir uzatmıştı ki bana bacaklarını uzatacak yer kalmamıştı. Kafasını diğer tarafa doğru itsem de yeniden omzuma yaslandı, bense durumu kaldıracak halde değildim ve onu uyandırdım. Sanki onu yatağından kaldırmışım gibi, şaşkınlıkla bakındı, daha sonra doğruldu.

"Affedersiniz, dün gece çok koşuşturdum."

Affettiğimi göstermek için hafifçe gülümsedim, ona herhangi bir güven duygusu aşılamak istemiyordum, çünkü canım konuşmak istemiyordu. Norveçlileri, bugün ne yapıyor olabileceklerini ve benim kaçışımı nasıl sindireceklerini düşünmek istiyordum. Beni bulmaları imkânsızdı, zira nerede yaşadığım hakkında en ufak bir fikirleri dahi yoktu ve beni bulmaları fazlasıyla sıkıntılı bir iş olurdu. Tehlikede olduklarını hissettiklerinde, çil yavrusu gibi dağılmış olabilirlerdi. Yanımda oturan bu genç çocuğa başımdan geçenleri anlatsam, donup kalırdı, Naziler hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

Şöyle bir göz ucuyla baktım, kırk fırın ekmek yese Alberto'nun tırnağı bile olamazdı.

Montilla'ya vardığımızda lavaboya gitmek ve yolcularla tıklım tıklım dolu bir lokantada bir şeyler yemek için ihtiyaç molası verdik.

Yol arkadaşım esneyerek üzgün göründüğümü söyledi ve beni bir kola içmeye davet etti.

"Çok iyi gözlemlemişsin," dedim teklifini geri çevirmek için. "Şu an dünyada en çok hoşuma giden şey üzgün olmak."

Julián

Oteli haftalık ödüyordum ve son haftayı öderken Roberto'ya, odadan ayrılacağımı söyledim. Komik sayılabilecek bir fiyatla kaldığım süiti bırakıp gitme kararım onu şaşırtmıştı; diğer otellerle kıyaslandığında, burada ayrıcalıklı bir müşteri olarak görüldüğümü, odamın değiştirilmesine sebebiyet veren o talihsiz olayın bir daha olmayacağını söylediklerini ve tam da söyledikleri gibi bir daha tatsız bir olay gerçekleşmediğini söyledi. Düşük sezonda olduğumuzun farkındaydım, o yüzden az da olsa ellerindeki müşterileri tutmak istiyorlardı. Normal bir oda parasına veriliyor dahi olsa süiti dolu tutmak işlerine geliyordu.

Otelde farkına bile varmadan tadını çıkardığım ayrıcalıkları sayarken lafını böldüm ve konunun parayla ilgili olmadığını, kasabadan ayrılmaya karar verdiğimi söyledim. Tabii ki daha fazla kalmaya karar verseydim, otelden ayrılmazdım. Tatilim bitmişti ve ülkeme dönmenin zamanıydı artık. Roberto'nun kafası karışmıştı: Biz emeklilere her gün tatil değil mi, diye düşünüyor olmalıydı, fakat yine de bir şey söylemedi, kendi merakını ustaca kendine saklayabilmişti. Kiralık arabayı da bıraktığımı ve otel odasına da olur da bir acil durum olursa diye yanıma aldığım bir battaniye ve havluyu iade ettiğimi söyledim. Havalimanına gitmek için bir taksi tutacaktım.

Roberto bavullarımı indirtti ve telefonla taksi çağırmak için ısrar etti, fakat lafı uzatmasına izin vermeden teklifini geri çevirdim.

Sokaktan geçen bir taksi çağırmayı tercih ettiğimi, böylece uçağın kalkış saatine kadar zaman geçirebileceğimi söyledim. Şu an isteyeceğim son şey, taksinin takip edilebilir ve beni nereye götürdüğünün öğrenilebilir olmasıydı.

"Üzgünüm," dedim şakacı bir ses tonuyla. "Son arzum bu."

Costa Azul'den, sabah saat on birde, tekerlekli bavulumu sürükleyerek diğer çantamı da omzumda taşıyarak böyle ayrıldım işte.

Otelden kimsenin beni takip edemeyeceği kadar uzaklaştığımda, bir taksi durdurdum ve beni Tres Olivos isimli yaşlılar evine götürmesini söyledim. Yol boyunca defalarca arkama baktım, kimsecikler yoktu. Kararım onları şaşırtmıştı, ben ayrıldığımda Tony otelde değildi ve beni kontrol edebilmek için harekete geçecek zamanları olmamıştı.

Bu sefer Tres Olivos'a vardığımda taksiyi uğurladım.

Bahçeye girdiğimde, benim gibilerin sıkıca giyinmiş bir halde bowling oynadığını, bir yandan da kimin diğerinden daha güçlü olduğundan ya da futboldan bahsettiğini görmek hoşuma gitti. Ofise yöneldim ve geçen seferki sağlıklı kadınla yeniden karşılaştım.

Beni hatırlamıyormuş gibi yapsa da aslında gayet iyi hatırladığını biliyor, fakat neden hatırlamıyormuş gibi görünmeye çabaladığını anlayamıyordum, belki de her şeye ilk başta hayır demeye alışkındı.

Durum açık ve netti. Kızıma yük olmak istemiyordum ve bana uygun bir fiyat vermeleri durumunda, eğer arkadaşım Salva'nın kaldığı odayı bana tahsis edebilirlerse, ölene kadar burada kalacaktım. Ağzını açtı, fakat konuşmasına izin vermedim.

"Çok alımlı ve zeki bir bayansınız, hayatımın geri kalanını sizi görebileceğim bir yerde geçirmek bana büyük mutluluk verirdi."

"Salva gibi çapkınım deme sakın."

"Salva da mı burada seni görmek için kaldı?"

"Herkes bu yüzden burada," dedi kahkahayı patlatarak.

"O oda bir haftalığına dolu," dedi biraz daha ciddi bir tonla, "fakat seni oraya aldırtmak için ne yapabilirim bir bakayım. Adım Pilar."

İşte böylece, resmen yaşlılığa adımımı atmıştım. Artık Pilar'a emanettim. Pilar, ona ait olduğumu görünce bana sen diye hitap etmeye başlamıştı. Pilar'a ait olanlara biri daha katılmıştı, hoşuma gitmiyor da değildi bu durum. İhtiyacım olan buydu, bir Pilar, bowling, hayatını yaşamış ve artık bahşişlerini bırakan bir grup insan.

Pilar oda konusunu çözümlemeye çalışırken bir banka oturdum ve o anda, tıpkı bir hayal gibi, sanki uykudaymışım ve başımdan geçenleri birbirine karıştırıp anlamsız bir rüyaya dalmışım gibi, gözlerimin önünden geçiverdi. Elfe, önümden geçip ağaçların oluşturduğu küçük ormanlığa doğru yürümüştü.

İlk tepkiyi verdikten sonra, arkasından yürüdüm, fakat Pilar beni durdurdu.

"Nereye gidiyorsun? Nedir bu acele?"

"Tanıdığım birini gördüm sanki."

"İyi işte, zamanın olacak zaten, kimsenin buradan gittiği yok." Gülümsemedi, normali de buydu zaten. "Şimdi Salvador'un odasını alacaksın, şansın yaver gitti. Biraz etrafı göstereyim sana."

Hizmetçilerden biri hazırladığı Salva'nın odasının bir köşesine bavulumu bıraktım, odada duran küçük yazı masasının üzerine çantamı koydum. Cam açıktı ve hava, odanın bir önceki sakininin ruhunu, Salva'nın görünmez varlığını içeri sızdırıyordu.

Binalar çok ahım şahım değildi. Çok az sayıda genç yaşlı vardı, bu yüzden tenis kortları pek para getirmiyor olmalıydı. Mutfak temizdi, en güzeli de yaşlılar evinin gurur kaynağı olan küçük kapalı yüzme havuzuydu. Pilar, bir kez havuza girdiğimde, bir daha çıkmak

istemeyeceğimi söylese de İsveç usulü egzersizler daha iyi geliyordu bana, değişmeye cesaret eder miydim bilemiyordum.

"Salva burada yüzer miydi?"

"Hayır, yaptığı bir egzersiz türü vardı, İsveç usulüydü galiba, daha iyi geldiğini söylerdi."

Pilar'ın açıklamalarına bakıyor, onunla konuşuyor, fakat içimden Elfe'yi geçiriyordum.

Emin olmak için, burada aşağı yukarı benim yaşlarımda, eskiden ya da halen aktif alkolik olan, Elfe isimli yaşlı bir Alman kadının kalıp kalmadığını ve onu kimin getirdiğini Pilar'a sormak üzereydim. Fakat sessiz kaldım, gelir gelmez dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Sağlıklı kadın haklıydı, bol bol zamanım olacaktı, yemek saati de yaklaşmıştı ayrıca. Yine de beklemediğim bir şey olmuştu bu. Onu öldürmemiş, sadece dışarıda bırakmışlardı. Aslında onu öldürmeleri, burada bırakmalarından daha tehlikeli olabilirdi. Ne de olsa burada anlattıkları, kendi hayal gücünün yarattığı şeyler olarak algılanacaktı.

Bavulu açmaya fırsatım olmadan, çorba, balık ve yemek odasındaki diğer yemeklerin kokuları gelmeye başladı. İçeri girdiğimde biraz çekindim, herkes nereye oturacağını gayet iyi biliyordu, bense kimseyi yerinden edip daha sonra kalkmak zorunda kalmak istemiyordum. Boş bir yer kalmasını, Elfe'yi herhangi bir masada görmeyi bekliyordum.

Cüsseli bir adam, yanına oturmam için işaret etti. Yemek yediğimiz süre boyunca da konuştu durdu. Bense dediği hiçbir şeyi anlayamıyordum, Elfe'nin girişini bekliyordum. Sandra ve doğacak bebeği ne kadar da uzakta kalmıştı. Hayatın bana vermiş olduğu diğer hediyeler gibi, bu da bir lütuf olmuştu. Herkese benimki kadar fazla lütuf sunulmamıştı. Kızıma, benim yaşımdaki insanlar için kurulmuş bir misafir evi gördüğümü ve bir ay daha burada kalacağımı söyledim. Hoşuma giden o küçük evi başkaları kiralamıştı ve başka ev

bakmak istemiyordum. Beni görmeye geldiğinde, bir otelde kalmak zorunda kalacaktı. Onu çok özlediğimi, fakat birbirimizden biraz ayrı kalmanın ikimiz için de yararlı olduğunu söyledim.

Tatlılar geldiğinde, yanımda oturan cüsseli adama, Elfe isimli, sorunlu bir Alman kadına iletmem gereken bir mesajım olduğunu söyledim.

"Yemeğe bazen iner, bazen inmez, anlarsınız ya," dedi ve elini içki kadehiymiş gibi başına dikti.

Sandra

Bir süre çok üzgündüm. Dianium'da olan bitenleri, Alberto ve Julián'ı, hatta Norveçlileri ve Villa Sol'ün bodrum katındaki o odada başıma gelen kötülükleri unutmamak için elimden gelen tek şey üzgün olmaktı. Odam, merdivenlerden çıktıktan sonra sağdaydı, koridorda yaklaşık on metre yürüdükten sonraki odaydı, o odada zihnimi kirletmeye çalışmışlardı. Neredeyse tam karşısında banyo vardı ve bir seferinde, sarı duvar kâğıdıyla kaplanmış banyoda lavaboya kustuğumu, lavaboyu kirletmiş olmanın verdiği dehşetle karışık korkuyu ve kaçamayacak olmanın verdiği çaresizliği hatırlıyordum. Şimdi ise güçsüz düşmemenin, korkmamanın ve diğerlerinin yönlendirmesine izin vermemenin ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Tüm bunlardan uzak durmak kolay değildi, fakat saf masumiyetin sonuçlarını ve önüme çıkan herhangi bir kişinin düşmanım olabileceğini biliyordum.

Madrid'e vardığımda hemen ailemin evine gittim. Başka zaman olsa, olup bitecekleri düşündükçe çileden çıkardım, şimdi tüm bunlar bana saçmalık gibi geliyordu. Annemin ağlamaları, babamın azarla karışık öğütleri, birbirlerinin haksız olduklarını anlatmaya çalışmaları,

sıcak bir akşam yemeği, biraz naz ve rahatlatıcı bir yatak. Odama girdim ve beyaz pamuktan yapılmış yazlık yatak örtüsünün üzerine sırt çantamı bıraktım. (Annem hâlâ yorganımı çıkarmamıştı, bir daha geri dönmeyeceğime inanmışlardı sanki.) Dianium'dan aldığım botları çıkardım ve çevreme bakındım, raflarda okul yıllarımdan kalma kitaplar duruyordu. Posterler, okuma lambası, yazı masası, her birinden bariz bir ergenlik kokusu geliyordu. Zihnim açılmaya, yeniden çalışmaya başlamıştı.

Çok zor olmadı, kız kardeşim çok uygun bir fiyata alışveriş merkezinde bir yer kiraladı ve bir bijuteri dükkânı açtık. İşler o kadar iyi gitti ki bir satış danışmanı bulduk ve ben de mortgage'la bir apartman dairesi aldım. Santi, eskisinden daha elle tutulur bir biçimde hayatıma geri döndü. Daha önce dikkat bile etmediğim yönlerini görüyor, onun iyi bir baba olacağını düşünüyordum. Hayatımın tümünü oturup mükemmel aşkı bekleyerek geçiremezdim. Mükemmel aşk gerçek değildi, hiçbir şeyin mükemmeli yoktu, bizim ilişkimizin de mükemmel olmasına gerek yoktu, küçük Janin'i parka götürdüğüm zamanlarda görüşüyorduk sadece. O korkunç günlerde, her şeyden uzakta başıma gelenlere şöyle bir değindim onunlayken, arada sırada Yılan Balığı ismi ağzımdan kaçıyordu. Aslında, Santi'nin yanındayken öyle demeyi daha uygun görüyordum, ağzımdan çıkan ismin vereceği duyguyu ve benim onun için hissettiklerimi hissetmesini istemiyordum. Villa Sol'de bulunduğum süre boyunca, olan bitene katlanabilmem için ihtiyacım olan desteğim Alberto'ydu, fakat onun ismi sadece bir isim değildi; o, lacivert ceket, kırışmış gömlek, mokasenlerine düşen sigara izmaritleri, uzun saç, denizin rüzgârıyla açılmış alın, kendi kokusu, endişeli bakış, kapının yarından usulca seni seviyorum diyen sesti. Daha sonrası ise bir hiçlikti, hastaneye ya da Julián'ın otel odasına geri gelmemişti. Ben kaçmıştım, o ise kalmıştı. Santi kendimi yeniden

toparlamaya başladığım için mutlu olduğunu ve olan bitenin geride kaldığını söylüyordu fakat yanılıyordu.

Bir süre boyunca Dianium'a geri dönüp, onu arayarak bir şekilde aklımdan onu çıkarmak istedim, fakat bebek ve iş o kadar fazla zamanımı almaya başlamıştı ki şimdiki zaman elimden akıp gidiyordu, bazen bir sayfayı yaşamadan geçmişim gibi hissediyordum... Ta ki yatağa girip, uykuya dalana kadar; işte o zaman, tüm o geçmiş geri dönüyor ve tıpkı şimdiymiş gibi gerçek ve taze olduğu hissiyle yeniden yaşanıyordu.

Julián

Yaşlılar evindeki ilk günümde, Elfe'yi akşama kadar göremedim. Canım istemeden yemeğe gittim, aldığım hapların mideme dokunmasını ve buraya varır varmaz hastalanmayı istemiyordum, bir yandan da onu görebilmeyi diye ümit ediyordum.

Pencerenin yanındaki zeytin ağaçlarına bakarken, istemeden de olsa Costa Azul'un menülerini ve pejmürde süitini düşündüm. Sandra ve Yılan Balığı'nı düşündüm. Tüm bunların üzerinden çok az süre geçmesine rağmen, çok uzakta kalmışlar gibi hissediyordum. Buraya geldiğimde, geçmişimin de peşimden geleceğinin farkındaydım; ne de olsa bedenimizin bize bahşettiği zihnimiz sayesinde, hayatımızda geçirdiğimiz en mutlu anları hatırlayarak yeniden yaşayabiliyorduk.

Tam bunları düşünürken, solgun, fakat o gün kendi evinde kusmuk içerisinde yatarkenki halinden daha canlı yüzüyle, aklı karışık Elfe yemek salonuna giriverdi. Ne derse desin, kimse onu bu haliyle ciddiye almazdı.

Cüsseli adam ve benim yanıma oturması için işaret ettim. Bir grup oluşturmaya başlamıştık.

Yanıma oturdu ve beni tanımadı. Beni nasıl tanıyacaktı ki? Bu kadın bir ruh olarak yaşamayı başarmıştı.

"Elfe'nin odasında, değeri milyonlarca avroyu bulan tablolar var, değil mi Elfe?" dedi cüsseli adam bana göz kırparak.

"Bir Picasso," dedi Elfe, "bir Degas ve bir Matisse, galiba."

Elfe isimleri hatırlamak için tavana bakmaya başladı, cüsseli ise acır bir şekilde başını sallıyordu.

"Görünen o ki her birimiz çok daha iyi bir hayattan geliyoruz," dedi, Elfe'nin tablolarının hakiki olduklarından en ufak bir şüphe dahi duymadan. Arkasından Elfe, çocuksu ve acınası bir tavırla, kendine güvensiz bir ses tonuyla:

"Köpeğimin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Cüsseli, bu kadın zırdeli, diyen bir bakış attı. Hâlbuki ben, köpeğin Frida'nın evinde olduğunu biliyordum, fakat cüsselinin bundan haberi yoktu.

Yemeği bitirdiğimizde, Elfe'ye odasına kadar eşlik etmeyi teklif ettim. Odasına vardığımızda, duvarlardaki tabloları gördüm. O kadar hakiki duruyorlardı ki onları gören sahte sanırdı.

"Bir kadeh içmek ister misin?" dedi elini dolaba bir yılan yuvasıymış gibi sokarken.

Odadan çıktım ve kapıyı kapattım. "Olan biteni görmen lazımdı, Salva," dedim kendi kendime, "gördüklerine inanamazdın."

Birkaç gün sonra gördüklerime ben de inanamamıştım. Uzun boylu bir adam taksiden indi ve tekerlekli bavullarını sürükleyerek geldi. Yaşlılar evinin küçük bahçesinde Heim'ı görmek benim için biraz zor olmuştu. Heim'ın Pilar'la konuştuğunu gördüğümde ise,

bu gördüklerimin hayal değil, gerçek olduğunu sindirebilmem için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Demek ki kıymetli teknesi *Estrella*'yı terk etmek zorunda kalmıştı. Onun için çok zor bir şey olduğu şüphesizdi, fakat çekmeye başladığı hatırlama sıkıntılarından sonra, hayatta kalmak istiyorsa, bir köşeye çekilmesi gerektiği konusunda ikna edebilmişlerdi onu. Onun da her şeyden öte, hayatta kalmayı tercih etmiş olduğu aşikârdı. İçten içe, üstün bir ırka ait olduğundan dolayı, önünde daha uzun seneler olduğuna ve zamanla bunaklığını bir şekilde durdurabileceğine inandığına emindim. Acaba Elfe'nin de burada olduğunu biliyor muydu? Onu görünce Elfe nasıl tepki verecekti?

Tüm bunlar asla sonlanmayacak gibi duruyordu; ben onların arkasından gitmediğimde, onlar bir şekilde bana geliyor, benim gözümün önünde yeniden yaşıyorlardı. Tüm bunların bir sebebi olmalıydı. Onları avucumun içine almıştım ve Salva'nın ruhunun beni koruduğunu hissediyordum.

Pilar zamanında benimle de yaptığı kabul protokollerini tamamlayıp, Heim'a odasını, binanın farklı bölümlerini gösterdi, saat düzenini anlattı, yemeklerin ona göre düzenlenebilmesi için şeker hastası olup olmadığını sordu ve sonra hemen onunla konuşmaya gittim.

"Yeni bir müşteri."

"Evet," dedi, bilgisayara Heim'ın bilgilerini girerken, tabii ki girerken Heim'ın kendi ismini değil, ezberlemek için heveslenmediğim farklı bir isim kullanıyor olmalıydı, "Umarım bu yeni gelen düzgün bir Alman çıkar da yemeklere zamanında gelir, Elfe gibi çıkmasın da, kadın tam bir baş belası!"

"Dakik olanlar İngilizlerdir, Almanlar değil."

"Evet ama Almanların daha düzenli olduklarını söylerler. Bu adamın bavullarının nasıl düzenli olduğunu tahmin edemezsin."

Aslında haklıydı, benim tanıdığım Almanlar da çok düzenliydiler.

"Baksana, Pilar," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Bu kadar fazla yaşlıyla bir arada olmaya nasıl tahammül ediyorsun bilemiyorum. Senin kadar güzel bir kadın dışarıda bir yerlerde parıldamakla meşgul olmalıydı."

Pek de mutlu olmayan bir kahkaha attı.

"Dışarıda bir yerde parlayan her şey altın değildir," dedi.

"O da doğru tabii," dedim, "peki benim gibi yaşlının teki sana sinemaya gitmeyi ya da dünyayı gezmeyi teklif etse ne derdin?"

Cevap vermek için duraksadığı süre boyunca sabırla bekledim.

"Fena olmazdı. Senin anlatacak bir sürü şeyin vardır kesin."

"Aklına gelebileceğinden de fazla."

11

Yerin altında,
O göğün altında

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Sandra

Kız kardeşimi yazlık evde birlikte birkaç gün geçirmeye ikna ettim. Deniz havasının, diğer çocuklarla birlikte olmanın ve büyükanne ve büyükbabası da dâhil olmak üzere, aile sıcaklığının bebeğe çok iyi geleceğini söyledim. Altı aylık olmuştu ve artık gözleri açılmıştı, ortalıktaki her şeyi gözlemlemeye başlamıştı. Bebeğin anne karnındayken dışarıdan birçok his aldığı doğruysa, o da fazlasıyla şüphe, korku, endişe ve hiç kimse ve hiçbir şeyin aslında göründüğü gibi olmadığı inancını almıştı. Bize her baktığında, sanki içimizdeki gerçeği anyormuş gibi, ya da her şeyin arkasında göründüğünden daha fazlasını biliyormuş gibi bakıyordu.

Yüzlerce isim arasında gidip geldikten sonra, sonunda Julián'da karar kıldım, ona kendi aramızda Janín diyorduk. Bu durumu Yaşlı Julián'ın da bilmesi hoşuma giderdi, bu yüzden Costa Azul Oteli'ne bir mektup gönderdim, fakat mektup bana geri döndü, görünen o ki artık orada kalmıyordu ve muhtemelen Arjantin'e geri dönmüştü.

Dianium'a yeniden gitme kararının altında, bir köşede Alberto'yu yeniden görebilme umudu yatıyordu galiba. İlk başlarda onun hayalini kuruyordum. Motosikletin üstünde Villa Sol'den aşağı indiğimizi, plajda birlikte gezindiğimizi hayal ediyordum. O dünyanın beni kör edecek ve çevremde olup biteni görmemi engelleyecek kadar parlak bir ışığı vardı sanki. Plajdaki kız sanki ben değilmişim gibi, onu gözümün önüne getiriyordum. O kız artık ben değildim. Onu, içi şüpheyle dolmuş küçük bir kız kardeşmiş gibi hatırlıyordum. Gerçi şu an dahi her şeyden emin değildim, fakat kötülüğün evine

girmiş, bir hastalık ya da çileymiş gibi onu tecrübe etmiş, apayrı bir dünyada kalmıştım, bunlar asla unutulmayan şeylerdi.

Eve yeniden girmek beni çok etkiledi. Ortalık çiçek kokuyordu. Buraya sırt çantamla, kafam karmakarışık bir halde gelmemin üzerinden sanki yüzyıllar geçmişti. Şimdi arabadan inerek, bağrışmalar bahçesine adım atıyorduk. Arabadan iner inmez, annem ve babam tartışmaya başladılar. Janín gözlerini açmış, onları izliyordu. Evde bir önceki kiracının bıraktığı birkaç kitap ve kâğıt duruyordu. Eniştem vakit kaybetmeden, bölüğü yanına almadan -bize böyle diyordu- kasabaya inmek için mazeretleri sıralamaya başlamıştı. Bu şartlar altında, daha önce başıma gelmiş hiçbir şey şimdi yeniden başıma gelemezdi. Artık ne bir Fred ya da bir Karin, ne Villa Sol ve ne de Julián karşıma çıkamazdı. Artık Alberto karşıma çıkamazdı.

En küçük odaya yerleştim. Babam garajdan çıkardığı, yeğenlerimden birine ait olan eski beşiği odaya kurdu, ben de odanın camlarını sonuna kadar açtım. Yeşil dalların arasından kuşlar ötüşüyordu.

Julián

Alışmaya ve dışarıdaki hayata karşı ilgi duymamaya başladıktan sonra Tres Olivos'ta günler huzurlu ve sessiz geçiyordu. Arada sırada Benidorm ya da Valencia'ya geziler düzenleniyordu ve kendi başına hiçbir şey yapmaya çalışmamak iyi geliyordu. Bazen de birileri ölüyordu, daha sonra yemek odasında bir araya gelindiğinde ise, sanki aynı şey içimizden hiç kimsenin başına gelmeyecekmiş gibi eski düzeni bozmadan, kalınan yerden devam ediliyordu. Heim sudan çıkmış balık gibiydi, Elfe ise yarı sarhoş bir halde, hiçbir şeyin farkında olmadan sürekli peşinde geziyordu. Elfe arada sırada

Heim'a Almanca birkaç cümle söylüyordu fakat söylediklerinin pek bir anlamı olduğunu sanmıyordum.

Perşembe günleri Pilar'ın izin günüydü, dışarı çıkıyorduk. O, BMW'sini kullanırken, ben de ona toplama kamplarından ve Nazi avcılığı yıllarımdan bahsediyordum. Raquel hakkında fazla konuşmamaya özen gösteriyordum.

İlginç bir yaşlı olduğumu düşünüyordu. Bana âşık olmaya başladığını fark ettiğim zaman, kalp rahatsızlığımdan ve günde on hap içtiğimden bahsetmeye başladım. Onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda olmadığımı ve paramın suyunu çekmek üzere olduğunu söyledim. Cenazemi karşılayacak kadar bile param kalmamıştı, elimdekiler de yaşlılar evini ödemeye anca yetiyordu. Fakat Pilar çok inatçı bir kadındı, kadının hastabakıcı ya da hemşire gibi durduğu çiftlerden biriymişiz gibi davranıyordu. Benim pek de umurumda değildi, uğruna çabalayıp, bir şeyler yapabileceğim son kadın Sandra olmuştu; şimdi istediğim şey Heim'a işkence etmek, onu zorlamaktı. Onu avlamak isteyenlerden her seferinde kaçmayı başarabilmişti, fakat kendi kendinden kaçamayacaktı.

Kiracının okulda dersi olduğu saatte bir akşamüzeri Pilar'dan, benimle yazlık eve gelmesini rica ettim. Pilar arabada kaldı, ben de gizlice içeri süzüldüm. Kâğıt yığınlarının arasından geçerek, aylar önce fotoğraf albümünü, Heim'ın ve benim defterlerimi sakladığım odaya çıktım. Bıraktığım yerde duruyorlardı. Bu dört duvar arasından ne zaman, ne rüzgâr, ne de bir bakış geçmişti. Bıraktıklarımı elime aldım ve Pilar'ın yanına döndüm.

"Nedir bunlar?" diye sordu.

"Bunlar mı? Önemli bir şey değil, bir görev. Postaneye gitmemiz lazım."

Pilar bana hayranlık dolu bir bakış attı. Benim yaptığım her şeyin ilgi çekici olduğunu düşünüyordu. Hayatımın biterken başlıyor

olması ne kadar da acıydı, fakat belki de böylesi daha iyiydi, öyle değil mi Raquel?

Elfe'nin fotoğraf albümü, Heim'ın defterleri ve benim aldığım ve içerisinde Villa Sol'ün, Christensenlerin, Otto, Alice ve Frida'nın adreslerinin olduğu notları eski organizasyona gönderdim. Heim'la ilgili hiçbir şey söylememiştim; Heim, benimdi.

Pilar çok kolay mutlu edilebilen bir kadındı, çok güzel olduğunu söylemem yetiyordu mutlu olması için. Aslında gerçekten çok güzeldi ve hayatım boyunca tanıdığım en sempatik ve neşeli kadındı. Tutkulu bir şekilde öpüşmek istediğinde teslim oldum ve hatta birkaç sefer beni yatağa atmasına izin verdim. Vücudumu beğendiğini göstermeye çalışıyordu, anlamsız bir hareketti bu. Aramızdaki bu şeyin bittiğini, artık seksi unuttuğumu ve kendimi yeniden alıştırıp, bir ihtiyaç daha duymak istemediğimi söyledim.

Sonunda Pilar ve ben bir ekip oluşturduk. Acele bir şekilde soyunmamıza gerek kalmadan, iyi zaman geçiriyorduk. Onun başkalarıyla soyunması ve beni de ilginç insan kontenjanında bırakması daha iyiydi. Halimi gören herhangi bir psikoloğun, Sandra'yla yaşadığım muhteşem ilişkiyi yeniden yaşamaya çalıştığımı söyleyeceğini de düşünmüyor değildim aslında. Acaba Sandra ne âlemlerdeydi şimdi? Bilmek istemiyordum. Ben onun geçmişine aittim.

Sandra

Motosiklet yerindeydi, begonvile zincirle bağlanmış duruyordu. Artık arabam olmasına ve ona ihtiyaç duymamama rağmen, motosiklete bindim. Zevkle motoru çalıştırdım, o anın tadını sonuna kadar çıkararak Tosalet'e doğru yola koyuldum. Kendimi özgür hissediyordum, artık oğlum dünyaya gelmişti ve benim başıma kötü

bir şey gelse bile bu kötülük ona dokunamazdı, tamamen özgürdüm artık. Görev tamamlanmıştı.

Villa Sol'e vardığımda, metalik kapının önünde, sırtlarına havlu atmış birkaç çocuk ve arkalarında babalarını gördüm. Kaba durmuyorlardı.

Adama yaklaştım ve bu evde oturup oturmadığını sordum. Biraz şüphelendi ve neden bilmek istediğimi sordu. Duygusal sebeplerden ötürü sorduğumu, benim de bir dönem burada yaşadığımı söyledim. Hâlâ şüpheyle bakıyordu.

"Üst katın odaları nasıl?" diye sordu, çocuklara arabalara dikkat etmelerini söylerken.

Odaları tarif ettim.

"İstersen içeri gir," dedi. "Hasret gidermiş olursun."

İçeride aynı hamaklar duruyordu, fakat şimdi üzerlerinde dağınık duran havlular vardı. Havuz da aynı havuzdu, fakat değişmişti, şimdinin getirdiği bir değişiklikti bu, evin kapıları sonuna kadar açılmıştı ve mutfağın camından Karin'in suratı gözükmüyordu.

"Burayı bu aylığına kiraladım. İstediğin zaman gel. Akşam yemeğine bekleriz."

Gözleri ışıldıyordu. Muhtemelen boşanmıştı ve çocuklara bakma sırası şimdi ondaydı. Teşekkür ettikten sonra, motosiklete geri döndüm. Evin sahiplerinin kim olduğunu bilmediğinden emindim.

Otto ve Alice'in evinin önünden geçtim. Çıt çıkmıyordu ve bir ağırlık çökmüştü sanki; sanki her an yerin içerisine giriverecek, kendiyle birlikte diğer evleri, bölgeyi ve tüm dünyayı yutacakmış gibi duruyordu. O yağmurlu parti gecesindeki gibi motosikletin üzerine çıktım ve her yerini vahşi ot kaplamış, darmadağın olmuş bahçeyi gördüm. Nedendir bilinmez, aynı ihtişamlı sütunlar şimdi

koca bir terk edilmişlik hissi yayıyorlardı, zamanın küçük parçalara bölünüp geçmişe gömüldüğü eski tapmaklar gibiydi.

Dönüşte Costa Azul Oteli'ne uğradım. İçeri girdim ve resepsiyonun önünden geçtim. Büyük benli resepsiyonist oradaydı. Beni nereden tanıdığını çıkartmaya çalışarak bakıyordu. Piercing'lerimi çıkarmıştım, saçımı uzatmıştım ve Karin'le gittiğimde boyattığım kahverengiye boyamıştım saçımı tamamen. Rahatlığı seçmiştim. İşe başladığımdan beri kıyafetlerime özen gösteriyor, müşterilerde daha iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum; artık tek istediğim, oğlumun hiçbir şeyden eksik kalmamasıydı, benim hakkımda ne düşündüklerini umursamıyordum artık; şimdi benim hayat hakkında ne düşündüğüm önemliydi. Bu yerde tehlike de hissetmiyordum artık. Resepsiyonistin bakışları altında dışarı çıktım.

Peki hepsi bu muydu? Hayır, daha Faro'ya gidecektim. Onu en sona bırakmıştım. Bunları benimle paylaşabilecek birinin olmaması en kötüsüydü. Kalbim ve beynim patlayacakmış gibi hissediyordum. Eski dondurmacının yerinde artık pergolanın altında, kordonun bir kısmını kullanan, büyük teraslı küçük bir lokanta vardı. Palmiye ağaçlarının altındaki bankı kaldırmışlardır diye korktum, fakat hayır, bank yerli yerinde duruyordu. Bir çift oturuyordu bankta. Umurumda değildi. Gözlerinin önünde C taşını kaldırdım.

Ne düşüneceklerini bilemeden bana bakakaldılar. Taşın altında plastik bir poşet vardı. Ağır taşı ittim ve poşeti elime aldım. Üzerinde "Transilvania Hediyelik Eşya" yazan poşetin içinde, yarım el büyüklüğünde vernikli küçük bir kutu vardı. İçerisinde de hem hiçbir şey hem de her şey vardı. Hayatımda hiçbir zaman, bu anki kadar duygulanabileceğimi düşünmemiştim. Çiftin yanına banka oturdum, gözüm onları görmüyordu. Onları rahatsız ediyordum, büyülü anlarının ortasında gelivermiştim ve büyüyü kaçırmıştım. Kalkıp gittiler.

Zihnimden çifte ve tüm evrene teşekkür ettim. Julián'ın bana verdiği, cebimde duran minik kum torbasına dokundum. Onu her zaman yanımda taşıyordum. Cebimden çıkardım ve taşın altına koydum, kum torbasını onun almasını ve ona yeniden şans vermesini istiyordum. Bana yeterince şans getirmişti.

Dönerken benzin istasyonuna uğradım, endişe duymadan tembel bir şekilde bir yandan diğerine dolaşan insanların arasında motosiklete benzin koyup, eve geri döndüm. Odama çıktım. Janín beşiğine yayılmış uyuyordu. Rüzgâr, yarı kapalı panjurdan içeri süzülüyordu. Kutuyu komodinin üzerine koydum.

Julián

Çoğu zaman parçaların yerine oturması çok uzun zaman alıyordu, bu gerçekti. Artık elden hiçbir şey gelmediği zaman, her şey bitiveriyordu. Peki o zaman o kadar şeyi bilmenin faydası neydi ki? Sandra normal hayatına geri dönmüştü, bizler de nereye gittiği belli kaderimizi yaşamaya devam ediyorduk. Benim şu anki kaderim Tres Olivos ve Pilar'dı. Perşembe günü, tıpkı diğer perşembelerde olduğu gibi, Pilar erkenden almaya geldi beni. Halk müziği dinleyerek güzel bir gezinti yaptık arabayla, daha sonra güzel görünen bir lokantada yemek yemek için durduk. Her zamanki gibi hesabı o ödüyordu, daha sonra da alışveriş yapmak için kasabaya geri döndük. İlk durağımız en sevdiği *butik*ti. Zamanını ve parasını benim gibi biriyle çarçur etmesini anlamakta güçlük çekiyordum fakat işte burada birlikteydik, o, yeni yıl gecesi giymek için kıyafetler denerken, bense oturacak bir yer arıyordum.

Siyah kadife bir elbiseyle kırmızı saten bir elbise arasında kalmıştı ki yanımda bir kadın sesi duydum.

"Affedersiniz, sizinle konuşabilir miyim?"

Kadına doğru döndüm. Kucağında taşıdığı küçük köpek bana havladı.

Otuzla kırk yaş arasındaydı, sarı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış bir kadındı. Zayıftı ve güçlü duruyordu, çok spor yaptığı duruşundan belliydi. Kot pantolon ve filmlerdeki denizcilerin giydiği, deniz mavisi çizgili sarı bir yağmurluk giyiyordu. Daha iyi görebilmek için birkaç adım geriledim. Gözüm bir yerlerden çıkaracaktı sanki onu, sanki daha önce karşılaşmıştık.

"Ben Sandra'nın arkadaşı Alberto'nun arkadaşıyım. Siz... Julián olmalısınız." "Haftalardır sizi bulmak için çabalıyordum, tam da ümidimi kesmişken, bir anda, mağazaya girerken görüverdim sizi."

"Siz Yılan Balığı'yla plajda gördüğüm kadınsınız."

"Yılan Balığı'yla mı? Yılan Balığı kim?"

"Sizi birkaç ay önce Alberto'yla çifte kumrular gibi otururken plajda görmüştüm, o sizdiniz, değil mi?"

Başıyla onayladı. Pilar kabinden çıktı ve kendi çevresinde döndü. Elbisenin nasıl parladığına bakılırsa, kumaşı pullu olmalıydı.

"Çok güzel," dedim. "Seni dışarıda bekliyorum."

Dışarı çıktım ve içgüdüsel olarak yolun karşısına geçip, orada duran banklara doğru yürüdük. Islak bir soğuk vardı ve insanın içine işliyordu.

"Adım Elisabeth."

Elisabeth'in burnunun ucu pembeleşmişti. Çok güzel olmasa da kendine has bir havası vardı. Köpeği okşadı ve yere bırakıp, tasmasını banka bağladı. Kollarını, soğuktan uyuşmuşlar gibi iki yana açtı ve esnetti.

"Alberto, başına bir şey gelirse sizi bulup, sizinle konuşmamı istemişti. Ben de plajdaki o gün sizi görmüştüm, bizi gözetliyordunuz."

Banka oturduk ve ikimiz de ellerimizi ceplerimize koyduk. Bana tatsız bir haber vereceğini hissediyordum, hayata gölge düşüren anlardan biri olacaktı.

"Alberto öldü. Daha doğrusu, öldürüldü."

İşte hayatı çirkinleştiren şey buydu.

"Kardeşlik'in içine sızmıştı, iletişimde bulunduğu kişi de bendim."

"Polis misiniz?"

"Ona benzer bir şey. Detektif. Ne olduğunu fark ettiler ve ortadan kaldırdılar. Güya trafik kazasında öldü, fakat ben kaza olmadığını biliyorum."

Verdiği haber karşısında donakalmıştım ve karşılık vermekte güçlük çektim, geçmiş tatsızlıklarına yenilerini katarak karşıma çıkıyordu. Yılan Balığı tamamen geçmişte kalmıştı, Sandra ise geleceğe yelken açmış olmalıydı. Sadece Heim, Elfe ve ben şimdide kalıvermiştik, ta ki Heim tamamen delirene, Elfe girdiği bunaklığın içine tamamen gömülene ve ben de beklediğim kalp krizini geçirene kadar şimdide olacaktık."

"Üzgünüm," dedim. "Sandra'ya yardım etti ve her şeye rağmen galiba bana da yardım etmeye çalıştı."

"Şimdi Christensenleri, Alice ve Otto'yu arıyoruz. Korktular ve onları tek korkutan biz değildik. Görünen o ki peşlerinde bizden başkaları da var. Saklandıklarını biliyoruz. Sahil boyunca herhangi bir yere gidip yeniden yerleşmeye başlamış olabilirler, burası çok geniş bir bölge. Heim'ın Mısır'a kaçtığını düşünüyoruz. Elfe'nin izine ulaşamadık."

Bir kelime dahi etmeden gözlerine baktım. Gözleri maviydi, fakat Sandra'nın insanın içini ısıtan grimsi kahverengi-yeşil gözleriyle kıyaslanamazdı. Yılan Balığı ve Elisabeth birbirlerine yakışmıyorlardı. Aralarında bir şey olmadığı açıktı. Plajda onları gözetlediğimi, sarıl-

dıklarını ve öpüştüklerini gördüğümü biliyorlardı. Sandra'ya bunları söylemeyi, Yılan Balığı ve o kızın sadece iş arkadaşı olduklarını, fazlasıyla tehlikeli bir iş yaptıklarını söylemeyi ne kadar da isterdim. Ondan özür dilemek, ona karşı fikirlerimin onun hak ettiği kadar dürüst olmadığı zamanlar için ondan af dilemek isterdim. Bazı anlarda genç olduğum hayaline kapılıvermiştim, fakat artık ikimiz de biliyorduk ki köpek olayında onun güveniyle oynamıştım. Sandra, ben iğrenç biriyim.

"Alberto, Sandra'dan hoşlanıyordu. Onun yanındayken gülmek istediğini ve tüm dünyayı yutuvermek istediğini söylerdi. Hayatında nadiren böyle hissettiğini, fakat maalesef, talihsiz bir anda karşısına çıktığını anlatırdı."

"Artık önemli değil," dedim âcizce.

"Evet," dedi Elisabeth, gözlerini yere dikerek, "Hayatta olup bitenler gerçekten çok garip."

Pilar'ın mağazadan çıkıp, bize doğru geldiğini gördüğümde ayağa kalktım. Elisabeth de ayağa kalktı ve köpeğin tasmasını çözdü.

"Adı *Bolita*," dedi.

"Biliyorum," dedim "Ve onunla ne yapacağını bilmiyorsun. Onu seviyorsun fakat aynı zamanda da bir yük olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı ve tüm bu öngörüler karşısında biraz kızardı.

Bolita'yı kollarıma aldım. Köpekler çok çabuk büyüyorlardı, bayağı ağırlaşmıştı. Boynumu yaladı. Onu yere bıraktım.

"Onu ben alacağım. Fazlasıyla boş zamanım ve bahçeli bir evim var. Fakat onu ziyaret edemezsin, anlaştık mı? Onun sadece tek bir sahibi olmalı."

Elisabeth elini son kez başından ve omzundan geçirdi ve ona bir daha bakmadı. Sevdiklerini nasıl arkada bırakacağını iyi biliyordu.

"Benim bilmediğim herhangi bir şey biliyorsanız söyleseniz iyi olurdu," dedi ve bir dakika sessiz kaldı, gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu. "Her şeyin burada sonlanmasını istemiyorum."

"Tabii," dedim ve arkamı dönerek, köpeğin tasmasını sürükleyip, Pilar'a doğru yürümeye başladım.

"Artık Costa Azul'de kalmadığınızı biliyorum, sizi nerede bulabilirim?"

Cevap vermek yerine, veda eder gibi hafifçe el salladım ve Pilar'ın taşıdığı poşetlerden birini elime aldım.

"O da kim?" dedi Pilar merakla.

"Bir hayranım. Sana bir sinema yıldızı olduğumdan bahsetmedim herhâlde."

Pilar yan gözle bana bakarak koluma girdi, sessiz sinema yıldızı olup olmadığım ihtimalini kafasında tartıyor gibiydi.

"Peki ya köpek?"

"Hayranın bir hediyesi. Bir köpeğe ihtiyacımız var."

Üçümüz birlikte yürümeye başladık. Elisabeth bizi izliyor olmalıydı, eğer şu an havlu atmazsa, sonunda Tres Olivos'u ve Heim ile Elfe'yi fark edecekti.

Bense, geceler boyunca, masa lambasının altında, şişe dibi gözlüklerimle, Sandra'ya, yaşadığımız onca şeyi hatırlatan uzun bir mektup yazdım. Daha sonra, ölümümden sonra mektubu Sandra'ya göndermesi için Pilar'a verdim, tıpkı Salva'nın bana yaptığı gibi. Yılan Balığı'nın şüpheli bir trafik kazasında öldüğünü (ki bu kazanın içinde şüphesiz Martin'in parmağı vardı), plajda gördüğü kızla sevgili olduklarını aslında asla düşünmediğimi ve aralarında farklı bir iletişim olduğunu fark ettiğimi yazıp yazmama konusunda kararsız kaldım. Fakat sonunda bunları ona anlatmamaya karar verdim, çünkü Yılan Balığı'nın hayalini ortadan kaldıran ben değil, en az onun ve

aşkının hayali kadar güçlü bir aşk olmalıydı. *Bolita*'yı bulduğumu ve benimle birlikte yaşlılar evinde kaldığını, Pilar'la birlikte üçümüzün plajda onu dolaştırmaya çıkardığımızı da yazmadım.

Yazdığım mektubun posta kutusuna atılacağı o an yaklaşırken, kendimi, Heim'ı delirtmeye adadım. Onu nasıl delirteceğimi biliyordum, bunu bana onlar öğretmişti.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane

Son not

Kitapta yer alan eski Nazilerin büyük bir çoğunluğu, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İspanya'nın sıcak ve sessiz kıyılarına sığınan, burada ileri yaşlara kadar rahatsız edilmeden yaşayan gerçek Nazilerden esinlenilerek yaratılmış karakterlerdir. Sadece *Doktor Ölüm* ve *Mauthausen Kasabı* olarak da bilinen Aribert Heim'ın kurmaca karakteri, gerçek ismiyle anılmaktadır.

Hasret KARDEŞ e-kitaphane